

Kim Newman – Krvavo crveni baron

Naslov originala:

Kim Newman - Bloody Red Baron

I

Na zapadu ništa novo

1

Eskadrila Kondor

Četiri milje od linije fronta konstantno je tutnjala teška artiljerija. Grudve smrznutog snega bledunjavo su svetlucale po izrovanom crnom drumu. Bila je zima. Lice poručnika Edvina Vintropa, umotanog u kišni mantil i pohabano karirano ćebe, bilo je prepuno ujeda od insekata. Pitao se da li će mu otpasti zamrznuti brkovi. Njegova borna kola sa otvorenim krovom bila su neprikladna za ovu surovo hladnu francusku zimsku noć. Vodnik Dravo bio je mrtvački ravnodušan prema vremenskim prilikama. Vozačev noćni vid bio je savršen.

Rampa u Maraniku. Vintrop se smrzavao dok je kaplar skeptično gledao njegove papire.

„Očekivali smo kapetana Spensera, gospodine“, objasni stražar. Bio je duplo stariji od Vintropa.

„Kapetan Spenser je smenjen“, reče Vintrop. Nije morao ništa da objašnjava. Kaplar je napravio grešku što se navikao na Spensera. Loš običaj u ovom poslu. „Ratno je stanje. Možda to nisi primetio.“

Krvavocrveni vatreni bljesci bojili su niske oblake na horizontu. Zrna koja je vetar nosio u određenom pravcu, fijukala su drugačije u odnosu na buku bombardovanja. U rovovima se smatralo da si mogao da čuješ samo taj poseban fijuk metka koji je namenjen tebi.

Kaplar je odmah prepoznao Dravo. Štabno vozilo se konačno probilo. Seoska farma pretvorena je u aerodrom. Duboke brazde od teretnih kola označavale su put do kuće.

Eskadrila Kondor bila je Spenserov ponos, sve do danas popodne. Posle punih sat vremena proučavanja, Vintrop još uvek nije bio sasvim *au courant* sa misterijama. Obavestili su ga o večerašnjem poslu, opisavši ceo događaj samo u najkraćim crtama.

„Potrudi se, mladiću“, rekao mu je Boregard, „možda dobiješ zvezdicu.“

Nije shvatao kako je civil, čak i onaj tako čvrsto i tajanstveno odan Krilu, mogao da bude unapređen, ali Čarls Boregard je ulivao poverenje. Iako je postojala dilema da li je ulio poverenje i neprežaljenom kapetanu Eliotu Spenseru.

Vintrop je bio u Francuskoj dovoljno dugo da bi znao kako da suzbije drhtavicu zatezanjem svakog mišića. Sećanje na Spenserov osmeh orošen krvlju samo mu je odmagao. Bolni mišići lica ga izdadoše i on zadrhta kao marioneta.

Seoska kuća bila je zamračena ali je slabo, skoro avetinjsko osvetljenje ocrtavalo prozor. Dravo otvori vrata od kola. Vintrop izađe napolje dok mu je smrznuta trava krckala pod čizmama. Šal mu je bio vlažan od sopstvenog daha. Dravo stade mirno, ukočenog pogleda sa brkovima koji su mu štrčali kao kljove. Nedostatak beličastog daha iz njegovog nosa i usta govorio je da vodnik nije disao. Mogao bi čovek da mu poveri da brani most od varvarskih hordi. Da je Dravo imao lična osećanja ili mišljenja, bila bi nedodirljiva.

Otvoriše se vrata. Mutna svetlost i isprekidana buka iscuriše u noć.

„Zdravo, Spensere“, doviknu neko, „uđi na po jedno.“

Vintrop uđe u prostoriju i razgovor utihnu. Gramofon je usporavao, razvlačeći agoniju „Jadnog Leptira.“ Soba sa niskom tavanicom ličila je na svinjac. Unaokolo su sedeli piloti koji su igrali karte, pisali pisma, čitali.

Bilo mu je neprijatno. Fiksirale su ga crvene oči. Svi do jednog bili su vampiri.

„Ja sam poručnik Vintrop. Menjam kapetana Spensera.“

„Ma nemoj“, reče mračna duša iz krajnjeg ugla, „nije valjda?“

Čovek je imao čin. Major Tom Kandal. S početka, Vintrop nije mogao da proceni da li je komandant avijacije bio toplokrvan ili nije. Kada padne noć, skoro svi u ratu poprimali su grabljive, uklete nagone koji su bili svojstveni svim nemrtvima.

„Toplokrvni momak“, prokomentarisala Kandal, vampirski iskrivivši usta. Osmeh im je bio tako prepoznatljiv. „Diogen se pridržava stare šeme.“

Spenser je bio živ čovek. Bar onda kada ga je Vintrop poslednji put video. Baš kao i Boregard. Nije to bila uobičajena praksa, stvari su se prosto tako rešavale. Toplokrvni nisu imali nikakvu prednost. Nego obrnuto.

„Je li neko krišom bombardovao Diogena?“ upita pilot, sirovo se smeškajući.

„Polako, Kortni“, reče neko.

Saveznici koji su jurišali na pozadinske pozicije predstavljali su prave heroje na liniju fronta. Crvene zvezdice štabnog oficira bile su znak Kaina. Skarletne mrlje na njegovim oznakama izazivale su prezir. Vintrop nije insistirao na sigurnoj prekomandi niti je tražio da ostane zarobljen u Diogenovom klubu. Opet, stvari su se prosto tako rešavale.

„Kapetan Spenser je doživeo nervni slom“, hladno reče Vintrop. „Na lečenju je od samopovređivanja.“

„Blagi Bože“, reče čovek s riđom kosom.

„Nesmotrenost sa pištoljem“, podrugnu se Kortni. Oči su mu gorele preterano drsko dok je unjkao kroz nos iznad tanko izbrijanih crtica koji su predstavljale brkove. „Sramota.“

„Kapetan Spenser je prikucao četiri velika eksera u svoju lobanju“, reče Vintrop. „Sada je na neograničenom odsustvu.“

„Znao sam da nešto nije u redu sa njim“, zapišta Amerikanac, podigavši glavu sa pariskih novina.

„Kada neko pokuša da se vrati u zavičaj, obično mu sleduje streljački vod“, reče Kortni.

„Kapetan Spenser je bio pod velikim pritiskom.“

„Pričaj mi o tome“, zajedljivo reče Amerikanac. Crni šešir krio mu je suvonjavo lice ali oči su mu buktale u mraku.

„Ostavi Vintropa na miru, Alarde“, insistirao je Kandal. „Ne ubijaj glasnika.“

Alard zabi svoj šiljasti nos nazad u novine. Pratio je podvige Judeksa, samozvanog isterivača pravde. Prema štampi, Judeks je takođe bio vampir.

Vampir sa riđom kosom hteo je da sazna više o Spenseru ali Vintrop nije imao ništa više da im kaže. Ionako je samo letimično osmotrio oficira dok su ga nosili u ambulantu. Prebačen je u Ratnu bolnicu Kreglokart, nadomak Edinburga, poznatiju kao „Ludara.“

Povede se priča o jedinstvenoj metodi koju je Spenser izabrao da sebe obogalji. Alard reče da je u nekim delovima Rusije omiljena praksa istrebljivača vampira bila zabadanje gvozdениh klinova u lobanju, pre nego drvenog koca u srce.

„Odakle vadiš sve te grozote?“ upita Kortni.

„Imam pravo da znam zle stvari“, reče Alard užarenog pogleda. Odjednom, bez razloga, Amerikanac se nasmeja. Njegov grleni mračan kikot prerastao je u zvučnu, neveselu eksploziju. Vintrop nije bio jedini koji se zgrčio.

„Voleo bih da to ne radiš, Alarde“, reče Kandal. „Psi će početi da zavijaju.“

Iako vampiri, piloti su bili u rastrojstvu. Kao francuska *Groupe des Cigognes*, Kondor je bila eskadrila preživelih, možda čak i eskadrila samo preživelih. Da bi zauzeo mesto, čovek je morao da nadživi svoje saborce, mnogo puta. Nekolicina je bila poznata, ubrajana među najveće savezničke asove. Vintrop se pitao jesu li neke vredali zadaci u pogledu dužnosti koje su nudile manje mogućnosti za individualne pobeде. U Krilu je postojala grupa koja je nipodaštavala Kandalove Kondore proglašivši ih slavlјubivim ubicama. Boregard ga je upozorio da ne dozvoli pilotima da ga previše gnјave.

Teškim korakom, mladi vampir se spuštao kružnim stepenicama. Neprirodno je mlatarao udovima ali se vešto kretao. On obrisa crvena usta belom maramicom. Po rumenilu na njegovom licu, Vintrop je znao da se upravo nahranio. Daleko od linije fronta, obično je bilo zahvalnih francuskih devojaka, naravno, za dobru cenu. U protivnom, tu je bila stoka.

„Spenser je probao moldavski lek za glavu, Bole“, reče Kortni povijenom pridošlici. „Ekseri u glavu.“

Bol pređe preko sobe, majmunski se pridržavajući za gredu. Udobno se smestio u stolicu pored gramofona, sa očima koje su plivale u krvi. Neke vampire je uspavljivalo hranjenje, kao zmijske. U stara vremena, kada su *nosferatui* istrebljivani kao kužni pacovi, bili su najslabiji posle hranjenja i tada su se krili u kovčezima ili grobovima. Bol se zavalio, blago otvorenih usta, sa krvavom mrljom na bradi.

„Trebalo mi pilot“, reče Vintrop, tiše nego što je želeo.

„Došli ste na pravo mesto“, primeti Kandal.

Niko se nije usuđivao da dobrovoljno iskorači.

„Uzmi Biglsvorta“, reče Kortni. „*Dejli Mejl* ga je prozvao 'letećim vitezom'.“

Mladi poručnik avijacije blago porumeneo i crvenkasti pečati mu izbiše na bleđim obrazima. Kortni jasno preuze Kandalovu ulogu standardnog cinika.

„Batali ortak.“

Poručnika avijacije podržase drugovi koji zagrmeše od nezadovoljstva. Kortniju kao da nije smetala ova dečačka klika.

Major Kandal na trenutak razmisli pa reče, „Prilično je gusto da bi se let isplatio, zar ne?“

Prisetivši se Boregardovog izveštaja, Vintrop objasni, „Diogen hoće da snimi nešto specijalno. Usamljeni izviđač može da se digne iznad oblaka, zatim da se spusti i fotografiše.”

„Zvuči prosto”, reče Kandal. „Izgleda mi da ćemo tako pobediti rat.”

Vintropa je malo nervirao komandant avijacije. Zadirkivanje je bilo na mestu ali nisu smeli da zaobiđu formalnosti. Diogen nije imao naviku da gubi svoje vreme u jalovim pokušajima.

Na zelenoj čoji obližnjeg kartaroškog stola Vintrop raširi mapu.

„Ovo su položaji koji zanimaju Diogena”, reče on, pokazujući. „Čuli smo čudne priče.”

Neki piloti bili su dovoljno zaintrigirani da bi se okupili. Bol se iskobelja iz svoje stolice i dogega do stola, spuštajući svoju hladnu ruku na Vintropovo rame da bi održao ravnotežu. Potpuni bogalj na zemlji, Albert Bol bio je čudnovato okretan u vazduhu, smatran vrhunskim savezničkim asom.

„Šato du Malinboa”, reče zarumeneli poručnik. „Švapsko uporište.”

„*Jagdgeschwader Eins*¹”, ubaci jedan od prisutnih, čija je kosa bila riđa skoro kao Olbrajtova.

„Upravo tako, Džindžere. Stari dobri JGl. Brzo smo se sprijateljili.”

„To je Rihthofenov Cirkus”, zloslutno zapeva Alard.

Na pomen poznatog imena, Bol bljucnu. Tanak krvavi mlaz prelete preko mape i natopi čoju.

„Ne obraćajte pažnju na Bola”, Džindžer reče Vintropu. „Oborio ga je satanski brat Krvavo Crvenog Barona, Smrtonosni Lotar i postao mu smrtni neprijatelj. Porodična čast i sve uz to.”

¹ Jagdgeschwader Eins - Eskadrila broj jedan

„Naša inteligencija smatra da je zamak nešto više od smeštaja za švapske letače", reče Vintrop. „Noću se dešavaju čudne aktivnosti. Dolasci i odlasci, hm, *neobičnih* uglednih ličnosti."

„Danju, gospodine."

Vintrop dignu ruke s mape, koja se odmah umota u rolnu i izvadi fotografiju šatoa du Malinboa. Crni odblesci protivavionske vatre, podjednako poznate Arčiju i ostalima, bili su zaleđeni između zamka i kamere.

Vintrop udari prstom po slici. „Ove kule su omotane mrežom. Švaba kao da ne želi da otkrijemo šta ima na umu. *Kamuflaža*, što bi rekli naši francuski prijatelji."

„Takve stvari izazivaju još veću radoznalost", primeti Džindžer.

Kandal je bio sumnjičav. „Malo je mračno za noćno slikanje. Sumnjam da će ijedna ispasti dobro."

„Ne bi verovao šta sve možemo da protumačimo sa mračnih slika, gospodine."

„Siguran sam da ne bih."

Kandal pažljivije osmotri fotografiju i spustivši ruku na sto lupnu debelim, zašiljenim noktom.

„Pilot će dobiti Verej. Moći će da ispali signalnu raketu da bi osvetlio premet."

„Signalnu raketu? Vrlo verovatno", reče Kandal. „Verej! Mora da se šalite?"

„Kladim se da će JGI biti oduševljen našim društvom", reče Kortni. „Možda će da prostre i crveni tepih."

Na slikama, Arči je bio neprijatno blizu vidnom šepurenju aviona koji je fotografisao.

„Cirkus će biti zauzet zdravicama jednih drugima sa rajnskim vinom i devičanskom krvlju", reče Kandal, „preuveličavajući broj oborenih Britanaca. Samo mi možemo biti toliko glupi da pošaljemo ljude na nebo po ovako lošem, lošem vremenu."

„Veoma nesportski od Švaba", prokomentariša Džindžer. „Što neće da izađu da se igraju."

„Izazvaće ih raketa", reče Olbrajt. „Tu će biti Arči. Možda će Albatros uspeti da uzleti."

„Ptica nižeg roda, mislim Albatros", reče Kortni.

Kandal kao da je bio opčinjen fotografijama. Zamak je bio donekle oštećen od gelera ali je i dalje izgledao mnogo impozantnije (i svakako udobnije) od seoske kuće. Kao i svaki drugi letački soj, Britanski leteći odred bio je ubeđen da je neprijatelj bolje prolazio.

„Vrlo dobro, Vintrop", reče Kandal. „Izaberi svog čoveka."

Ovo nije bilo ono što je očekivao. Vintrop pogleda u pilote. Jedan ili dvojica odvратиše pogled. Kandal se mrzovoljno osmehnu, otkrivajući oštre šiljate zube.

Vintrop se osećao kao živi miš u uzgajalištu mačaka. Setio se krvavih eksera zabodenih u Spenserovu glavu.

„Najkvalifikovaniji će biti onaj koji je jednom uspeo ovo da slika."

Kandal pregleda serijski broj naškraban u uglu fotografije.

„Rajs-Dejvids. Žao mi je. Već dve noći ga nema, verovatno je poginuo."

„Nije potvrđeno", reče Biglsvort. „Možda je zarobljen." nas je izgubljen."

Vintrop pogleda oko sebe. Svi su stajali na svojim mestima. Savršeno svestan ogromne razlike između rata koji vodi šovinistička štampa i rata koji se vodi u Francuskoj, na neki način je očekivao dostojanstveno nadmetanje među dobrovoljcima.

„Evo spiska. Izaberi ime.“

Kandal mu pruži držač sa papirom. Vintrop baci pogled na spisak pilota eskadrile Kondor. Nije mogao a da ne primeti kako su neka imena bila povezana crticom, uključujući i „Rajs-Dejvidsa.“

„Olbrajt, J. „, reče on, izabravši prvo ime.

„Pošteno“, reče riđokosi kapetan. Bio je to još jedan Amerikanac u uniformi Britanskog letećeg odreda. Kandalova sveobuhvatna eskadrila imala je veliki broj stranaca.

„U kakvom stanju je tvoj krš, Rede?“ upita Kandal.

Olbrajt slegnu ramenima. „U malo boljem nego pre. Kamera još uvek škljoca.“

„Sasvim prihvatljivo.“

Olbrajt je očigledno bio žilav momak. Iako vampir, bio je čvrste građe, četvrtastog lica i jakih vilica, kao da je bio sazdan od gvožđa. Vetar nije mogao da ga oduva tek tako.

„Bole, ti ćeš biti četvrti“, reče Kortni. „Red je obećao da će igrati bridž u paru sa Braunom protiv mene i Vilijamsona.“

Olbrajt slegnu ramenima kao da je to bilo van njegovih moći i Bol se pridruži grupi kartaroša.

„Vratiću se do ponoći“, reče Olbrajt.

Svi frknuše, čisto šale radi.

Vintrop se osetio obaveznim da upali fenjer pod donjim krilom britanskog aviona SE5a kako bi pregledao kamere montirane na mestu za držač Kuper bombi. Funkcionisale su kao klasične bombe, povlačenjem ručice u pilotskoj kabini. Fotografске ploče bile su pravilno uklopljene. Jedan od Dravoovih zadataka.

Neprijatno svestan činjenice da je jedini čovek na frontu koji ne može da vidi u mraku, Vintrop ugasi svetlo.

Olbrajt se uvuče u kabinu da proverí naoružanje, fiksirane Vikerse koji su pucali kroz propeler i obrtni Luis pričvršćen za gornje krilo. Prilikom ovakvih zadataka trebalo bi da se vrati bez ispaljenog metka. Ideja je bila u tome da se prišunja i napravi snimke a da ga neprijatelj ne primeti. Zato je ovo bio posao za jednog čoveka: previše aviona moglo bi da uzbuni Malinboa i otkrije njihovu misiju. Kao po pravilu, Nemci nisu uzletali ako nisu morali. Politika Saveznika je bila da konstantno šalje ofanzivne patrole i tako podseća Centralne sile ko gospodari nebom.

Kandal i ostali izađoše napolje da posmatraju Olbrajtovo poletanje. Piloti su stručno osmotrili SE5a, proveravajući trup gde su zakrpljene rupe od metaka. Složili su se da je avion, mada relativno nov, mogao da prođe. Kondor je posredstvom Diogena mogao da dobije mašine koje je želeo ali svaki pilot je imao posebne želje.

Cupkajući u mestu kako bi povratio osećaj u nožnim prstima, Vintrop je stajao u potpunom mraku. Avion je bio ogromna senka kostura. Vampiri su se noću kretali komotno kao on po brajtonskom pristaništu usred dana. Prilagođenih očiju, nemrtvi su bili savršeni za noćno letenje i noćne okršaje. Zahvaljujući njima, ovo je bio prvi neprekidni rat u istoriji.

Džindžer zavrte SE5a-ov propeler. Hispasno-Sulc ne kresnu iz prve.

„Podmaži ga malo“, reče jedan od pilota, Berti.

Naravno, bez vampira (naročito bez zveri koja se samoprozvala Graf fon Drakula) rat se nikada ne bi ni vodio. Grafov poslednji pokušaj da zavlada Evropom doveo je do sukoba koji je neminovno uključio sve nacije na planeti. U igri su bili čak i Amerikanci. Kajzer je rekao da moderni Nemci moraju da otelotvore duh starih Huna, ali upravo je Drakula, ponosan na krvno srodstvo sa Atilom, bio taj koji je ovaplotio varvarizam dvadesetog veka.

Džindžer ponovo zavrte propeler. Motor zabruja izazivajući vesele poklike. Olbrajt vojnički otpozdravi i reče, „Vidimo se u ponoć." Mašina zarula po džombavoj podlozi, zaronivši u senku drveća i vinu se napred, klimatajući se dok krila nisu uhvatila vetar.

„Šta se dešava u ponoć?" upita Vintrop.

„Red se uvek vrati do ponoći", reče Berti. „Brzo obavi posao i stigne kući. Zovemo ga Kapetan Ponoć."

„Kapetan Ponoć?"

„Šašavo, zar ne?" naceri se pilot. „Dosad mu je donosilo sreću. Red je dobar momak. Leteo je sa *Eskadrilom Lafejet* dok nije rasformirana. Dočepali smo ga se zato što su ga Jenki odbili kao medicinski nesposobnog. Američka ratna avijacija prima isključivo toplokrvne."

Olbrajtov avion žurno prolete kroz niske oblake i brzo iščeznu iz vidokruga. Zujanje motora se polako utopi u vetar i nalete muzike sa gramofona. „Jadni Leptir" uporno je cvileo. Pogled vodnika Dravo bio je prikovan za noćno nebo.

Kandal pogleda na sat (jedan od novih ručnih predmeta koji su nosili u rovovima) i zapisa vreme poletanja u avionski dnevnik. Vintrop proveri svoj džepni sat. Deset i trideset uveče, 14. februara 1918, dan Svetog Valentina. Kod kuće, Katriona verovatno misli na njega, inteligentno zabrinuta.

„Sada možemo samo da čekamo", reče Kandal. „Idemo unutra gde je toplo."

Vintrop nije shvatao koliko je bilo hladno. Vrativši sat u džep on krenu za pilotima u kuću.

Tokom prelaska, Boregard je postao neprijatno svestan povređenog čoveka koji je ležao u uglu kabine. S obzirom na stanje u kojem se nalazio, kapetan Spenser je bio neprirodno tih.

Kada ga je bolničar pronašao, Spenser se upravo spremao da zabode peti ekser. Očigledno je želeo da izbode celu lobanju. Neminovna dijagnoza bila je nervni slom, ali Boregard je smatrao da je ipak bila potrebna sigurna ruka da bi se ovakva operacija izvela na sopstvenoj glavi.

Boregard je mrzeo sebe zbog nemoći da razume pritisak koji je Spenser pretrpeo i to na Diogenov zahtev. Čovek je verovatno previše znao. Ponekad, Boregard je želeo da otvori sopstvenu lobanju kako bi se oslobodio svih svojih tajni. Ponekad je dobro biti nevin i glup.

Posle dugogodišnjeg službovanja u Diogenovom klubu, Čarls Boregard sedeo je sa uvažanim Majkroftom i ekscentričnim Smit-Kamingom u Upravnom odboru, najvišem ešalonu Tajne službe. Ceo svoj život proveo je u mraku.

Šanel je bio pažljiv. Časkao je sa Godfrijem, šarlatanskim bolničarem. Umesto zatvora izabrao je rad u ambulanti i dobio odlikovanje za hrabrost u bici kod Vimi Ridža. Boregard je spadao u one ljude koji bi radije umrli za svoju zemlju nego ubili. Zažalio je svaki put kada je ubio; takođe je zažalio, jednom prilikom, kada nije ubio. Žrtvovanjem sopstvenog života, mogao bi da stane na put grofu Drakuli. Često, bivajući sve stariji, razmišljao je o tim trenucima.

Na Njuhejvenskom keju, sestre su se brinule o grupici poludelih oficira. Kao grupa, ljudi su bili tihi i pokorni. Sestre su ih čuvale sa odsečnom ljubaznošću. Pre četiri godine, kontuzija se u vojsci smatrala kukavičlukom. Nakon godina iscrpljujućeg rata, slomovi su bili skoro *de regueur* za bolji

oficirski soj. Uostalom, mlađeg sina vojvode od Denvera zadesila je aktuelna sudbina slučaja za „ludaru“.

Na doku nije bilo ni tračka svetla. Pričalo se da su nemačke podmornice u Kanalu. Boregard je poželeo sreću ravnodušnom Spenseru i pružio Godfriju njegov karton, zatim prešao preko mračne platforme kako bi uhvatio brzi voz za London.

Na stanici Viktorija sačekao ga je Ešenden, mladić koji se dokazao kao hladna ruka Švajcarske i odvezao ga u zamračeni grad. Uprkos kiši i neosvetljenim ulicama, nemarne noćne gužve bilo je svuda. Čak i u srcu imperije, koji je mogao da naruši samo žestok vazdušni napad, bilo je nemoguće zaboraviti rat. Pozorišta, restorani i pabovi (i nesumnjivo, poročne jazbine i bordeli) vrveli su od vojnika koji su čeznuli za utehom. Oko svake uniformisane grupice rojila se gomila onih srdačnih koji su žudeli da „našim momcima“ plate turu pića kao i mladih žena, obožavateljki heroja koje su nudile svoje bestidne usluge. Plakati su objavljivali oštre kazne za izbegavanje mobilizacije. Vampirke vatrenog pogleda očistile su Pikadili i aveniju Šaftsburi sa belim perjem kao primer svoj svojoj nemrtvoj braći a ne u službi samog kralja. Model rova u Hajd Parku odavao je predstavu trenutnog stanja u Francuskoj pod nebrcima; njihova izbirljivost i domaći komfor izazivali su ogorčenost među onima koji su se zadesili na odsustvu. U Kvins Holu, Tomas Bičam je dirigovao na nenemačkom koncertu: selekcija engleskih, francuskih i belgijskih kompozitora isključivala je svaku primesu satanske *kulture* Betovena, Baha i Vagnera. Bioskop Skala nudio je filmove snimljene na frontu (uglavnom sa područja grofovije) i Meri Pikford u filmu *Mala slepa mišica*.

Kada bi filmovi bili snimani na ulicama, milioni detalja bi potvrdilo da je grad bio u ratu, od žena policajki do naoružane straže u kasapnicama. Za čoveka njegovih godina, mnoge specifičnosti su ga podsećale na Teror, period od pre trideset godina kada je Britanija grcala pod jarmom Princa Mladoženje.

Komentatori kao H. G. Vels i Edmund Gose naglašavali su da je svetski rat bio posledica nedovršenog posla. Revolucionari 90-tih umalo nisu isterali Drakulu iz zemlje kada su naboli demonskog princa na jedan od svojih kolaca. Do drugog krunisanja kralja Viktora, 1897, proliveno je dovoljno krvi. Još jedan građanski rat je na jedvite jade sprečen kada je lord Rutven, premijer, ubedio parlament da izglasa sukcesiju, zabranjujući bivšem vladaru, Drakuli, svako pravo vladavine.

Mladi Ešenden bio je strpljiv tokom gužve koja je ometala njegovo putovanje kolima. Dok su stajali u mestu, čekajući da promaršira Armija Spasa, neko kucnu na prozor. Vozač pogleda napolje. Bio je blago napet što je Boregard tumačio kao profesionalnu deformaciju. Belo pero ulete kroz otvor na prozoru i zaleprša unutra.

„Kazna za tajno opsluživanje“, reče Boregard.

Ešenden spusti pero u kutijicu pored menjača. Unutra je bio revolver i još tri ili četiri simbola srama.

„Sakupljaš perje.“

„Ove godine nema mnogo momaka mojih godina u civilu. Dame ponekad nasrću na mene simboličnim potezom, takmičeći se koja će da ubaci perje.“

„Videćemo šta može da se učini da dobiješ medalju.“

„Nema potrebe, gospodine.“

Teror je bio najsnažniji period u Boregardovom životu. U sećanju su mu ostale noći pune opasnosti. Mučili su ga dugo lečeni ujedi na vratu. Setio se svoje saradnice u tim noćima, stare vampirke Ženevjev. Ovih dana je mnogo više razmišljao o svojoj ženi Pamelu, koja je umrla pre nego što je Drakula umakao iz svoje transilvanijske tvrđave. Pamela je bila svet njegove mladosti, što je sada izgledalo kao obasjano suncem i skroz očaravajuće. Svet bez vampira. Ženevjev je bila svetlost sumraka, uzbudljiva ali opasna. Ostavila je na

njemu znak. Trebalo je odmah da predoseti njene namere i *prepozna* šta je radila, šta je osećala.

Vojnici su uklonili barijere i dozvolili kolima da uđu u Dauning strit. Premijerovu stražu činili su stariji Karpoti koji su se okrenuli protiv svog vođe tokom Rutvenove pobune. Nosili su kvazisrednjovekovne oklope, šlemove i mačeve zajedno sa karabinima. Da je Drakula podržao Rutvena, ovi vampiri bi stali u odbranu svog bivšeg vođe. Nisu imali izbora jer bi Drakula pokušao namah da ih ubije. Bio je veliko zlopamtilo, što je potvrđivao i ovaj rat.

Drakula je pobjegao iz Engleske na isti način na koji je i ušao u nju, kao skitnica. Kada se zemlja okrenula protiv njega, Princ Mladoženja se predao i odmah bio zatvoren u londonski Tauer. Lukavo: Tauerov gospodar paukova, Graf fon Orlok, veran svom starijem prijatelju, pomogao mu je u smelom begu. Ploveći u kovčegu kroz Trejtors Gejt, Drakula se dočepao Temze a potom i otvorenog mora.

Kada je Drakula pobjegao, Ženevjev je insistirala na čuvanju Boregardove postelje. Plašila se da će Grof iskoristiti mogućnost da im se osveti. U krajnjem slučaju, oni su mu zadali udarac koji je ubrzao kraj Terora. Drakula je, očigledno, imao preča posla; nikada nije pokušao da ih dotuče. Ženevjev je bila pomalo ozlovoljena ovim propustom. Uostalom, izmenili su tok istorije. Ili su bar tako želeli da misle. Možda pojedinci mogu da učine malo da bi promenili čitave struje.

Kola stadoše ispred broja Deset. Uniformisani sluga iskorači iz dovratka, podignuvši *Dejli Mejl* iznad glave kako bi se zaštitio od kiše. Boregarda povedoše uz stepenice ka premijerovoj kancelariji.

Drakula je po Evropi na lirovski način izvođen pred sudove, pljuvan i ponižavan, podražavajući netrpeljivost parlamenata zemalja koje su prezrele monarhiju. Njegova krvna loza nastavljala se kroz domaćinstva sa kojima je bio povezan ženidbom za kraljicu Viktoriju kao i njegovim široko rasprostranjenim

smrtnim nakotom. Nakon vekova, sva evropska kraljevstva ubrajala su Vlada Tepeša u pretka vrednog pažnje.

Skinuvši svoj kaput, Boregard primeti da su mu čizme još uvek bile kaljave od francuskog blata. Ti strani ratovi koji su bili tako blizu kuće izgledali su kao čudo modernog doba. Mada su njegove stare kosti još uvek odolevale, u svojoj službi je imao ljude kao što su Ešenden i Edvin Vintrop.

U Rusiji, Drakula je preobratio slabokrvne Romanove koji su poprimili katastrofalne oblike. Raspućin je postao moćan, tvrdeći daje vračarenje moglo da suzbije sve veći broj vukodlaka koji su mučili carevića. Sada, sveti šarlatan bio je mrtav, raskomadano od strane lokalnog princa. Cara su boljševici strpali u zatvor. Diogenov klub je razumeo da je Drakula lično organizovao tajno prebacivanje Lenjina nazad u Rusiju i to u njegovom čuvenom blindiranom vozu.

Broj Deset je ponovo preuređen. Ulazni hodnik bio je galerija portreta istaknutih ličnosti poslednje tri decenije: Vistler, Holvard, Sikert, Džimson. Na veliku žalost kolega iz Kabineta koji su ličili na sve drugo samo ne na službeni pejzaž, Rutven je naprasno postao strastveni ljubitelj likovne umetnosti. Boregard ravnodušno baci pogled na portret premijera. Desetak platna sa sedom kosom, sarkastičnim licem i hladnim očima. Rutvenova opsednutost sobom posramila je čak i radove koji su ga prikazali u mnogo manje idealizovanom maniru, kao na primer Vindam Luisov prikaz njegove posete frontu.

U julu 1905, *Stela Polaris*, jahta Romanovih, prevezla je Drakulu do zaliva Bjork na zabačenoj finskoj obali. Veslačkim čamcem dalje je prebačen u *Hoenzalern*, otmenu zlatno-belu jahtu jednog od sinova njegovih nećaka, stečenih ženidbom, Kajzera Vilhelma II. U to vreme, Diogenov klub je pomno pratio komunikaciju između princa fon Bilova, zatim Kajzerovog kancelara i Konstantina Pobedonosteva, carevog bliskog savetnika, prevedeno na uobičajen kraljevsko-evropski jezik prećutnog nepoverenja premazanog rođačkom

diplomatskom prepredenošću. Rusi su uzdigli Drakulinu lozu, skrivajući stanje lajavog carevića, kako bi prevarili Vilija da preuzme teret bivšeg Princa Mladoženje.

Boregard se potpisa u knjigu posetilaca i požuri hodnikom prema Kabinetu. Karpaćani, naoružani kopljima sa srebrnim šiljkom stajali su duž prolaza. Kostaki, rehabilitovani stariji vampir koji je stradao u Teroru, sada nagrađen poverljivim položajem, pozdravi Boregarda dodirnuvši ivicu svog šlema.

S obzirom na grafovsku titulu, Drakula je postao ornament Imperijalnog Suda u Berlinu. Tokom svečane ceremonije preobratio je Vilhelma. Kajzer je mogao bar da ispruži svoju omraženu ruku i valjano stisne pesnicu. Prva stvar koju je Vili želeo da uradi sa svojim novim prstima bila je da ih umoči u grla svojih kolega monarhista i oduva njihovu prevlast nad morima i ostalim afričkim, istočnim, azijskim i pacifičkim carstvima. Nemačka, rekao je, mora da se povampiri i pronade svoje mesto pod mesecom.

Britanski i francuski autori pisali su romane imitirajući *Bitku kod Dorkinga*, proričući rat između Drakuline nemačke i Civilizovanog sveta. Vikont Nortklif je u nastavcima pisao o takvim težnjama u *Dejli Mejlu*, postigavši veliki uspeh sa *Invazijom 1910*, Vilijama Lekvea. Plaćeni stratezi sugerisali su da će Novi Huni biti naklonjeniji munjevitim napadima na izolovane predstraže. Budući da je verovatnoća za povećano cirkulisanje *Mejla* po takvim zaseocima bila vrlo mala, Nortklif je insistirao da priča pokrije invazije u svakom većem mestu u zemlji. Građani Noriča i Mančestera iskusili su jezive opise sopstvenih sudbina kada ih budu zaposeli nemrtvi ulani. Boregard se setio kako se *Mejlov* prodavac sendviča šepurio po gradu u nemačkoj uniformi, proklamujući zamišljenu okupaciju.

Diogenov klub je primetio Kajzerov program vojnopomorske i industrijske ekspanzije, mada je inteligencija malo uticala na Rutvenov program otvaranja galerija i društvenih balova. Nemačke šine vijugale su kontinentom, pomažući

sve bržu mobilizaciju. Britanske uniforme talasale su kopnom dok su Vilijeve podmornice preuzele komandu nad dubinama. Kada je Hit Robinson, engleski inženjerski genije preuzeo vodstvo razvojem letelica, Drakula je uposlio Holanđanina Antonija Fokera da dizajnira jedan za drugim avione bombardere.

Vampirizam se širio uz pomoć Centralnih sila. Stariji vampiri, pritajeni tokom nomadskih vekova, otvoreno su se vratili u život na imanjima po Nemačkoj i Austrougarskoj. Sve to prošlo je neprimećeno u Britaniji, ali Drakula je sada insistirao na regulisanju preobraćanja novorođenih. Edikti su zabranjivali specifikaciju klasa i rasa muškaraca i žena koji su preobraćani. Vilhelm je likovao što su Britanija i Francuska pesnike i balerine podigli na nivo besmrtnosti; u njegovom domenu, privilegije su bile rezervisane za one koji su želeli da se bore za svoju zemlju i progone sopstvene ljudske žrtve.

Godine 1914, okupirajući nasleđena vojnopolitička uporišta, Drakula je preuzeo dvojni položaj kancelara i glavnokomandujućeg nad armijama otadžbine. Boregard se pitao kako je bivši Vlad Tepeš tolerisao savezništvo koje ga je povelu protiv Rumunije, zemlje za koju se borio zajedno sa Turskom, carstva kojem se bio toplo i neodoljivo posvetio.

Ispred kabineta, Boregarda pozdravi Mensfild Smit-Kaming, majstor špijunaže sa monoklima, koji je služio s njim u Upravnom odboru. Pričalo se da je vampir perorezom sebi amputirao nogu kako bi se iskobeljao iz olupine nakon saobraćajne nesreće samo da bi kaputom pokrio svog sina na umoru jer se žalio da mu je bilo hladno. Noga mu je ponovo narasla ispod kolene čašice; pod zavojima se formiralo novo stopalo.

„Boregarde“, reče Smit-Kaming, široko se osmehujući, „šta ti misliš o prerušavanju?“

Smit-Kaming je bio dečački ushićen što je bio deo njegove profesije. Paradirao je sa pozamašnom, očigledno veštačkom bradom. Zlobno se cerio, trzajući svojim oštrim brkovima kao komedijaš iz trupe Freda Kamo.

„Izgledam kao pravi Švaba, a? Zamišljaš me kako grizem vrat belgijske kaluđerice?"

„Gde je Majkroft?" upita Boregard.

Smit-Kaming je izgledao previše ozbiljno za prerušenog čoveka. „Loše vesti, bojim se. Još jedan srčani udar."

Majkroft Holms bio je član Upravnog odbora Diogenovog kluba još u vreme kada je Boregard postao član. Njegovi planovi održali su naciju na okupu u vreme Terora. Osim toga, doprineo je da se usmeri čudan entuzijazam novog kralja i njegovog večnog prvog ministra Rutvena.

„Svi smo pod stresom. Čuo si za Spensera."

Smit-Kaming užasnuto klimnu glavom.

„Vintrop je uskočio. Brzo napreduje. Verujem da će se uklopiti."

„Jezive noći, Boregarde", reče Smit-Kaming.

Sve je počelo u nedelju, 28. juna 1914. godine u Sarajevu, daleko od granica na kojima su evropske sile režale kao psi u kavezima.

Princ Franc Ferdinand, bratanac kralja-vladara Franja Josifa, obilazio je Bosnu u pratnji svoje morgatične Sofi, vojvotkinja od Henberga. Ostavljena na cedilu nakon pada Otomanskog carstva, 1877, Bosna nije bila preterano poželjno parčence Evrope, ali Austrougarska je videla kao prirodan dodatak svom već uvećanom i neobuzdanom posedu. Franjo Josif je 1908. godine skoro tajno prisvojio pokrajinu Srbiju na koju se, ne baš nepravedno bila namerala Rusija, kujući planove i za Bosnu i njenu sestrinsku pokrajinu Hercegovinu.

Princ je bio *nosferatu*, izazov. Bosansko-hercegovački Sloveni i Muslimani nisu prihvatili vampire, naročito ne kao vladare. Srpski pobunjenici rastrubili su o sve većem broju nemrtvih u kraljevom dvoru kako bi pobunili one u Bosni i Hercegovini koji su želeli da se oslobode krvožednih Habsburga. Uz savršeno licemerje, carevi nemrtvi savetnici (uključujući i fantastično toplog Raspućina) poslali su agente u Sarajevo da uzburkaju pobunjeničke bande pravoslavnih

Hrišćana koji su mrzeli vampire, srpske nacionaliste i kafanske smutljivce. Pojavili su se pamfleti sa opscenim opisima prinčevih smrtnih veza sa bucmastom toplokrvnom Sofi, karikaturom češke punokrvne muzilje.

Centralne sile su čvrsto verovalе da je car Niki lično naredio studentu Van Helsingu po imenu Gavrilo Princip da puca u Franca Ferdinanda koji je sasuo srebro u srce vampirskog Habsburga a nesrećnim slučajem ubio i krastavovratu Sofi. Naravno, sve pristalice Saveznika morale su da poveruju u to da je Gavrilo Princip bio ludak koji je delovao nezavisno od bilo koje velike sile, a možda čak i plaćeni agent ratnog huškača Kajzera.

Boregard je jednom upitao Majkrofta da li je Rusija bila umešana. Veliki čovek je priznao da niko to zaista nije znao. S jedne strane, Okran je svakako udelio novac (a verovatno i srebrne metke) mnogima Principovog soja; sa druge strane, čak ni Artamanov, ataše odgovoran za izdavanje sredstava, nije bio siguran da li je nerazjašnjeno ubistvo bilo jedno od njegovih kontakata.

Kajzer je, ugledavši priliku da prekroji mapu Evrope, podstakao asketskog birokratu Franca Ferdinanda da uvuče komuniste u Srbiju što je moralo da se protumači kao priprema za rat. Rusija je obećala da će braniti Srbiju od Austrougarske; od Nemačke je zatraženo da se zajedno sa kraljem-vladarom u ratu priključi Rusiji, Francuska je potpisala ugovor da će napasti svaku naciju koja bude zaratila sa Romanovima, a Nemačka je mogla da napadne Francusku samo invazijom na Belgiju, Velika Britanija se obavezala da će očuvati belgijsku neutralnost. Onoga trenutka kada su Principovi srebrni meci paralizovali princa, karte su pale u vodu.

Tog leta, Boregard je, ušavši u šezdesetu godinu, počeo da razmišlja o povlačenju. Obzirom da je svaki savez bio uključen, svaka nacija mobilisana, shvatio je da nije mogao da napusti službu. Nerado je priznao da će biti rata.

Godine 1918, pitanje ko je vladao Bosnom bilo je nevažno. Romanovi su se suočili sa smrću nabijanjem na kolac i odsecanjem glava srpom. Ideje Franca

Ferdinanda su nestale, njegovim carstvom upravljalo je neprijateljski ološ austrijskih i mađarskih starešina. Kajzer je dugo čekao na pristanak da nadgleda upravljanje ratom, što se u potpunosti nalazilo u rukama Grafa fon Drakule i njegove novorođene klike, fon Hindenberga i Lundendorfa.

Vrata prijemnice se otvoriše i dva aktivna člana Upravnog odbora proviriše da vide starijeg vampira koji je vladao Velikom Britanijom pod pokroviteljstvom kralja Viktora.

„Gospodo“, reče lord Ruven, „uđite i sedite.“

Premijer je bio sav u sivom, od cipela i svečanog odela, preko nabrane ešarpe i šešira sa izvijenim obodom. Sedeo je za svojim ogoljenim stolom, pozirajući ispod jednog od svojih portreta, vojne studije Elizabet Askit. Osrednje platno je svoje mesto zaslužilo verovatno zahvaljujući tome što je otac umetnice bio ministar u Rutvenovoj vladi Narodnog jedinstva.

Ostali su sedeli u dubokim foteljama raspoređenim po sobi. Lord Askit kiselo je čitao depešu. Feldmaršal ser Daglas Hejg nalazio se u Francuskoj, ali general ser Vilijam Robertson i general ser Henri Vilson iz generalštaba njenog visočanstva bio je prisutan, u uniformi. Čerčil, ministar dečjeg lika, nosio je neku vrstu radničke bluze koja mu je bila prevelika i američki opasač sa futrolama za pištolj na bokovima. Lojd Džordž, ministar za odbranu stajao je pored prozora i žvakao nezapaljenu lulu. Pored premijera, krotko je sedeo nedovoljno shvaćen Kaleb Kroft iz ministarstva unutrašnjih poslova, sa vunanim rukavicama na rukama. Kroftove dužnosti bile su previše zastrašujuće da bi se uzimale u razmatranje.

Boregard i Smit-Kaming zauzeše mesta u sredini kruga. „Dakle, da čujemo“, zacrvkuta Rutven, „kako napreduje tajni rat?“

3 Posle ponoći

Kortni je uporno navijao gramofon i vraćao iglu na početak. „Jadni Leptir” bila je jedina ploča u kući. Vintrop se pitao da li je taj izbor i na ostale delovao nezdravo. Leptir je neumorno čekao ali Pinkerton se nikada nije vratio, svinja. Svaka tri minuta, nesrećna Ko-Ko-San se gasila, isisana i ostavljena od strane svog vampirskog ljubavnika. Vintropa je priča oduvek nervirala ali je ova verzija, svedena na nekoliko najvažnijih stihova, bila naročito uznemirujuća.

„Nekada smo imali retku kolekciju”, izjavi Vilijamson nakon što je Vintrop izrazio negodovanje zbog ograničenog repertoara. „*Boemka, Ču Čin Čou, Grimizne oči...*”

„Tokom jedne terevenke sve su slomljene”, reče Berti.

„Nedostaju mi *Venecijanski vampiri*”, reče Džindžer.

„Bila je to herojska terevenka”, reče Kortni. „Prava pijanka nad pijankama. *Demoiselles*² još uvek osećaju naše ujede.”

Ploča završi i gramofon pucketavo umuknu. Kortni podignu iglu. „Jadni Leptir” poče iz početka.

Bridž se igrao punom parom. Piloti su ubijali vreme, ne pominjući Reda Olbrajta, bacajući povremeno radoznale i sumnjičave poglede ka Vintropu. Imao je utisak da su ga neki vampiri proždimali očima.

„Ostaješ li za stalno?” upita Biglsvort.

„Ništa nije stalno”, uskoči Kortni. „Pa čak ni besmrtnost.”

„Rečeno mi je da ću biti vaša veza sa Diogenom umesto kapetana Spensera.”

„Baš super”, reče Braun, kiseli Kanadanin.

² demoiselle - (franc.) devojka

„Onda se čuvaj“, reče Vilijamson.

„Hoću, ne brini.“

„Prokleta je tajanstven, taj Diogen“, primeti Kortni. „Teško može da se predvidi šta će sledeće da traži od nas. Ovde slikajte put, tamo bombardujte most, skinite balon, prevezite nemog putnika preko linije fronta...“

„Nije naše da mislimo“, reče Berti.

Kortni zamišljeno šmrknu.

„Ne znam ništa više od vas“, reče Vintrop, osetivši potrebu da se opravda. „U tome je svrha obaveštajne službe. Trebalo bi da bude tajna.“

„Ponekad pomislim da se vrtimo u krug samo da bi zbunili Švabe“, reče Kortni. „Sve mi liči na komplikovanu šalu na tuđ račun.“

„Zašto onda nije smešno?“ upita Vilijamson.

Vintrop je već nekoliko puta pogledao na sat u jednoj minuti. Ponoć je bila još uvek daleko. Prevazišao je instinkt da podiže sat do uveta kako bi se uverio da još uvek kuca.

Ploča je počela da svira ispočetka. Lejsi je sišao sa sprata, iz posete „mademoiselle.“ Englez, jedan iz Biglsvortove jedinice, bio je pun energije nakon hranjenja, oči su mu sevale a oštri prsti nemirno poigravali.

Alard se ponovo nasmeja, hrapavo kao da kost škripi po staklu.

„Prvo ime sa spiska“, zamišljeno reče. „Prošle nedelje to sam mogao biti ja. Leteo bih na zamak.“

„Imao si pravo da se buniš“, reče Kandal.

Alard ne reče ništa samo se nasloni na zid, utonuvši u senku.

„Jednom se dogodilo da su pogrešno spelovali Alardovo ime“, objasni Kandal. „Izostavili su jedno L i stavili ga ispod Olbrajta. Kada se pobunio, potpukovnik Rejmond je strogo kaznio zatupaste daktilografe u Krilu. Posle toga su počeli pravilno da speluju.“

„Možda ćeš opet dospeti na vrh“, reče Kortni. Svi ostadoše mrtvi ozbiljni.

„Treba da budeš pilot“, reče Kandal Vintropu. „Ime ti počinje sa V. Nikada ne bi morao da letiš. Čak i Vilijamson bi leteo pre tebe.“

Biranje prvog imena sa spiska bila je glupa ideja. Ali svaki drugi izbor bio bi proizvoljan. Kandalov bes razdražio je Vintropa. Konkretno, to je bila odgovornost komandanta avijacije, bez obzira što je nekog izmanipulisao kako bi uticao na donošenje odluke.

Vampiri su takođe umeli da budu nemirni, nervozni. Razgovor je poprimio čudan zaokret. Berti i Lejsi su podsećali na ekscentrične tetkice.

Vintrop pomisli na Spensera, pitajući se šta je to moglo da natera čoveka da zabode eksere u glavu. Kada su ga odvodili, Spenser se smejavao. Kao da nije osećao nikakav bol.

U prostoriji se nalazio dugački zidni sat sa pukotinom po sredini, čije su kazaljke bile zakovane na deset do sedam. Vintrop pogleda na zidni pa na svoj ručni sat. Bilo je dvadeset minuta do ponoći.

Šato du Malinboa bio je udaljen četrdeset milja. SE5a je mogao da leti brzinom od sto dvadeset milja na sat ali iznad oblaka, upravljajući se prema zvezdama, ali Olbrajt će verovatno ići sporije. Možda će se nekoliko puta spustiti niže kako bi bacio pogled na zemlju pre nego što locira objekat. Kapetan Ponoć bio je samo čovek, iako je bio vampir.

Međutim, ako se Olbrajt ne vrati do dvanaest to ne znači da se nikada neće vratiti.

„Jadni Leptir“ uspori i Kortni iznova navi gramofon. Posle komično ubrzavajućeg piska, ploča se skrasi na standardnoj brzini.

Čekajući, čekajući. Venući, venući.

Vintrop pomisli na Katrionu. Moraće da joj piše i obavesti je da su mu dužnosti izmenjene. Ne mora da joj spominje Diogena, naravno. Takođe će cenzurisati svaku priču o Spenseru. Nije ni čudo što je vojska tolerisala samo

formalne razglednice; popunjavala praznine, brisala sve što nije bilo prikladno i potpisivala imena vojnika. Nedostajalo mu je što nije imao priliku da o svemu porazgovara sa Ket. Bila je oštroumna i obično je na stvari gledala iz različitog ugla.

„Dva minuta do", reče Vilijamson.

Vintrop baci pogled na sat. Vreme je odmicalo. Trenutak je trajao četvrt sata, četvrt sata je prošlo u trenutku.

„Mislim da ga čujem", reče Berti.

Kortni, okretan kao zmija, podignu iglu sa ploče, prekinuvši „Jadnog Leptira" usred žalopojke. Vintrop začu zvuke u svojoj glavi kao i beskrajnu artiljerijsku tutnjavu, ništa više. Ali opet, možda i još nešto.

Preterano nonšalantno, Kandal priđe vratima i otvori ih. U daljini se definitivno čuo zvuk, nalik cviljenju ili brujanju.

„Tačan je", reče Kortni. „Kapetan Ponoć se vratio."

Kandal izađe napolje i ostali ushićeno krenuše za njim. Svetlost otvorenih vrata obasja seosko dvorište. Visoka prilika zurila je u nebo. Dravo je sve vreme bio na svom stražarskom mestu. Vintropa ne bi iznenadilo da su ledenice visile sa vodnikovog nosa.

Niko se nije usudio da kaže da se Olbrajt neće vratiti tako da sada zbog toga ne moraju da osećaju olakšanje.

„Zaista je SE5a", reče Vilijamson. „Bez sumnje, taj rad."

Vintrop osmotri crne obrise oblaka, naprežući se da spazi nešto više.

„Tamo, pogledaj", reče Bol, pružajući svoju kvrgavu ruku.

Nešto izroni iz oblaka. Vintrop jasno začu motor aviona. Shvativši da ne diše on brzo izdahnu dah koji se ledio.

„Može li da vidi pistu?" upita on.

„Naravno“, puče Kandal. „Ima oči k'o sova. Ali neće biti na odmet ako ispalimo jednu signalnu. Alarde, ispali jednu, hoćeš li?“

Amerikanac, umotan u ogrtač izvadi Verej pištolj i opuca u vis. Ljubičasta raketa fjučnu visoko, bojeći oblake odozdo, kupajući polje u purpurno.

SE5a napravi krug kako bi sleteo. Vintrop je viđao kako piloti izvode akrobacije želeći da zadive svoje kolege na zemlji (dešavalo se da neki prežive dvoboje u vazduhu a zatim suludo stradaju pokušavajući da glume heroje pred lepuškastim bolničarkama) međutim, Olbrajt je bio pametniji. Kandalove Kondore verovatno ne bi mnogo impresionirale akrobacije.

Vintrop je uvideo šta je najviše uzbuđivalo avijatičare. Bili su to usamljeni letači, nikako anonimna masa, viteški heroji na nebu iznad krvavog blata koje se protezalo širom Evrope, od Belgije do severne Italije.

Ljubičasta svetlost se ugasi čim je raketa krenula na dole. Alard ispali još jednu.

„Šta je ono?“ upita Vintrop.

Iznad SE5a, usred crvenkastog oblaka nazirala se nejasna figura raširenih krila. Čuo se samo Olbrajtov motor. Figura se obruši na dole, podsećajući pre na ogromnu pticu nego na avion. Olbrajt ispali šaržer u njen stomak. Sa zemlje, vatra je izgledala kao blede svetlucanje. Figura se ustremi ka avionu i zgrabi ga sprema. Tako upleteni, zajedno se popeše na oblak. Alard ispali još dve signalne rakete, jednu za drugom.

Lice majora Kandala, obasjano ljubičastim sjajem bilo je ukočeno.

Motor je zujao još nekoliko sekundi a zatim zamro. Oblak je izgledao raspolovljeno. Nešto je padalo, cvileći. Olbrajtov avion spiralno je padao ka zemlji dok mu je vetar zviždao kroz spojeve. Jedno otkinuto krilo je visilo. SE5a se rušio sa kljunom na dole, gužvajući se kao zmaj od papira. Vintrop je čekao da začuje eksploziju.

Ljudi potrčase ka olupini. Ostaci ljubičastog vatrometa osvetliše ono što je preostalo od aviona. Rep je bio otkinut, krila su bila rasparčana. Paralelni prorezi izgledali su kao tragovi kandži.

Vintrop dotrča do olupine odmah posle Kandala. Obojica oprezno zastadoše na udaljenosti od nekoliko jardi. Rezervoar bi mogao da eksplodira. Zapaljeno gorivo ubija vampire podjednako gadno kao i toplokrvne.

Rulja je stajala oko smrskanog aviona. Mitraljez Luis se još uvek pušio, isturen iz savijenog metala i materijala. Dravo priđe bliže i poče da pretura po olupini, kidajući ostatke koji su visili. Pronašao je kamere i proverio fotografske ploče. Bile su smrskane.

„Gde je on?" upita Biglsvort.

Kabina je prazna. Niko nije video da je pilot ispao.

Da se Olbrajt nije spustio padobranom? Ako jeste, to je bilo protiv pravila. Smatralo se da padobrani podstiču kukavičluk. Dodeljivani su samo izviđačima u balonima.

„Vidi!" uzviknu Alard.

Vintrop pogleda u istom pravcu kao i Amerikanac. Poslednji ostaci ljubičaste svetlosti obasjavali su oblak. Leteća figura još uvek se nazirala, probijajući se ka njima a potom uhvati struju. Možda je to bila neka čudna vrsta gigantske ptice sa krilima slepog miša. Potom je nestala.

„Nešto pada", reče Džindžer.

Začu se zviždanje i Vintrop pretrnu. Zar je bio takve sreće da se nađe pod bombom baš sada kada mu se smeškalo unapređenje. On se baci na hladnu travu, pokrivši glavu rukama, pomislivši na trenutak na Katrionu.

Objekat tupo udari o zemlju, desetak jardi od olupine, ali bez eksplozije. Vintrop se sabra i skoči na noge, otrešajući travu i led sa kaputa.

„Blagi Bože", reče Kandal. „To je Red."

Vampiri okružiše čoveka koji je pao. Vintrop priđe bliže da ga osmotri.

Usukani stvor nosio je zagasito crni sidkot, pocepan od vrata do prepona. Ljudsko lice bilo je smežurano na lobanji, kapci nad izbuljenim očima bili su sprženi. Bila je to karikatura koja je ličila na Olbrajta, beskrvno bela. Na vratu se nalazila isisavajuća rana veličine pomorandže koja je otkrivala kičmene pršljenove, blede žile i unutrašnjost vilice. Telo je bilo prazno. Ličilo je na strašilo od kostiju omotano tankim platnom. Olbrajt je bio potupno isceden. Iz njega je bila isisana sva tečnost.

Kandal i ostali pogledaše u nebo. Vintrop izvadi iz džepa sat. Bio je razbijen, verovatno od pada na zemlju. Pokazivao je tačno ponoć.

„Voleo bih kada bi Diogen mogao da nam rasvetli stanje u Šatou du Malinboa“, reče lord Rutven, diveći se svojim noktima dijamantskog oblika. Njegova monotona bezizražajnost oduvek je nervirala Boregarda.

Smit-Kaming, koji je sada skinuo svoj kostim, bio je drugačiji od Boregarda.

On pročisti grlo i poče, „Postoji očigledna misterija u vazдушnom prostoru, gospodine premijeru. Eskadrila Kondor se trenutno nalazi na licu mesta. Upoznati ste sa informacijom da je zamak baza *Jagdgeschwade 1*, Cirkusa Rihthofen. U početku smo mislili da je zbrka oko zamka bila u tome što nismo znali šta sve treba da očekujemo od tako cenjene jedinice. Nemci izuzetno cene svoje letaće.“

„Kao i mi svoje, gospodine“, izjavi Lojd Džordž. „Oni su vitezovi ovoga rata, neustrašivi i besprekorni. Podsećaju na legendarni period viteštva, ne samo zbog odvažnosti u svojim podvizima već i zbog plemenitosti svoga duha.“

„Apsolutno“, složi se Boregard, pretpostavljajući da je ministar citirao jedan od svojih govora. „Ali naši heroji su u suštini skromni ljudi. Nisu nam potrebni propagandni bataljoni i fotografije koje koristi nemačka imperijalna vazduhoplovna služba kako bi naduvala Maksa Imelmana, Osvalda Belkea ili Manfreda fon Rihthofena.“

Ime Krvavo Crvenog Barona odjeknu u vazduhu.

„Biće dobro kada konačno ubiju tog Rihthofena“, reče ser Vilijam Robertson. Toplokrvni general nije se slagao sa modernim napravama kao što su avioni i tenkovi. „To će pokazati da u ratu nema prečica. Nema zamene za dobre konje i još bolje ljudstvo.“

„Nešto svakako mora da se kaže povodom toga“, prizna Boregard, ne naglašavajući šta bi to tačno moglo da bude. „Međutim Diogena zanima to što je Cirkus bio neprirodno tih od kada su u Malinboa postavili šatore. Pobede obeležene jednoličnom regularnošću sa par uzbudljivih detalja, tako omiljene kod Nemačke štampe i javnosti, kao da su zamrli. JG1 podržava neobična sila.“

„Neobična?“ skoči Rutven.

„Upravnik zamka je general Karnštajn, austrijski starešina poznat po tome što je blizak krugovima Grafa fon Drakule.“

Rutvenove hladne oči zaškriše sa interesovanjem. Premijer je bio u toku dešavanja među kolegama starešinama. Među svojim bio je uljez; njegov stav prema bolje poznatim krvnim vezama nije bio uprljam zavišću.

„Znam tog vampira. Vođa krvnog klana. Promenio se od kada su mu uništili užasnu ćerku.“

Skoro tajno, ministar odbrane izvuče velikog, neosetljivog zeca iz torbe. Čerčil je bio poznat ljubitelj kapljice. Njegov naročiti hir sastojao se u tome što je ubrizgavao Madeiru u krv životinja. Zalepivši svoje debele usne na vrat životinje, on počne diskretno da sisa.

„Izvršno“, promrmlja. Ostatak sobe je zajedljivo ignorisao ovaj komentar. Askit, takođe ljubitelj pića, delovao je žedno.

„General Karnštajn organizuje konferencije i zabave nadomak fronta“, reče Boregard. „Pored uobičajenih imena Entoni Foker, čuli smo za pojavljivanje čudnih vampira. I nekih neobičnih novorođenih. Spominje se Gertruda Zele.“

„Tvoja zavodnica, Boregarde“, reče Rutven. „Tajanstvena i oklevetana Mata Hari.“

„Teško da je moja.“

„Ti si odgovoran za njeno hvatanje.“

Boregard skromno ispruži otvorene dlanove. Iako spomenuta u nekoliko novinskih članaka, Gertruda Zele nije bila špijunka visokog kova. Uostalom, uhvaćena je i sada čeka izvršenje smrtne kazne. Njene „žrtve“ uglavnom su bili visoko rangirani francuski oficiri, kao i ugledni i zlokobni general Miro. Peten je insistirao na ceremonijalnom uništenju mada je Boregard premijeru predložio pomilovanje. Po Rutvenovom mišljenju to je bilo neprihvatljivo. Nemci su bolničarku Edit Kavel spalili na lomači, tako da su Saveznici morali da izravnavaju račune i ubiju Mata Hari.

„Svi prisutni ovde su svetski ljudi“, reče premijer., Ja, na primer, mogu da razumem razloge zašto su nemačkoj visokoj komandi potrebne veštine Mata Hari u zamku Malinboa. Graf voli da nagrađuje svoje heroje.”

Vrativši krvavog zeca u torbu, Čerčil se grleno nasmeja. Sa Madeirom u svojim venama, uglovi očiju činili su se rozikasti. Nasuprot tome, njegovo široko lice bilo je belo kao kreč, osim okrvavljenih, mlitavih usana.

„Postoji još nešto sem zavere, premijeru“, taktično počeo Boregard. „Nemci neće biti toliko tajanstveni kada je u pitanju dizanje pakla. Naprotiv, oni koriste medije kako bi naduvali ljubavne reputacije svojih asova, smišljajući njihove romanse sa poznatim lepoticama koje traju koliko poziranje za foto-graviru.”

Rutven pogleda u savetnike i kucnu noktom po sekutićima. Činilo se da je duboko udubljen u misli.

„Smit-Kaming“, reče on. „Šta imaš o našem starom prijatelju, Grafu fon Drakuli?”

Majstor špijunaže baci pogled u svoju beležnicu, gde je sve bilo u šiframa koje je sam izmislio.

„Viđen je u Berlinu. Sledećeg meseca treba da se susretne sa boljševicima u Brest Litovsku. Pretpostavljamo da će Rusi potvrditi svoje povlačenje iz rata.”

„Šteta. Uvek sam verovao da bi trebalo da branimo Britansko carstvo do poslednje kapi ruske krvi.“

Generali i ministri se usiljeno nasmejaše Rutvenovoj šali. Čak se i mrtvačko lice gospodina Krofta iskrivi u veštački osmeh.

Smit-Kaming okrenu stranicu. „Postoji sumnjiv konsenzus među našim berlinskim agentima da Graf sledećeg meseca ne namerava da poseti Šato du Malinboa. Ako je to tačno, čudno je da takva činjenica može da bude svima na dohvat ruke. Uostalom, niko se nije potrudio da nam kaže kada Kajzer ne planira da poseti svog berberina kako bi potkresao svoje brkove.“

„Sledećeg meseca?“ zareža Čerčil.

„Period kada Graf neće biti u Malinbou“, potvrdi Smit-Kaming.

„Da li je Drakula nekada ranije posetio taj zamak?“

„U ovom veku nije, premijeru.“

„Jesmo li izvukli zaključke?“

Smit-Kaming slegnu ramenima. „Sprema se neka uvrnuta akcija, nema sumnje. U pitanju je majstor svog zanata.“

„Ako Rusi ispadnu iz igre, Švabe će svim snagama napasti Zapadni front“, reče Čerčil. „To je neodoljiva strategija koju grof Drakula uvek primenjuje.“ Čerčil je voleo da čudno izgovara reč „Drakula.“ Bila je to samo jedna od njegovih ekscentričnosti.

„Smešan zaključak“, planu general ser Henri Vilson. „Kajzer nema toliko ni ljudstva ni sredstava ni oružja ni hrabrosti. Hejg će vam potvrditi da je Nemačka samo tigar od papira. Švabe su osakaćene, obezglavljene. Mogu samo da se batrgaju u blatu i iskrvare na smrt.“

„Bilo bi dobro da je tako“, reče Rutven, „ali mi se ne borimo samo sa Zlim Vilijem. Postoje i drugi u ovom poslu. Vinston je u pravu. Sledi opšti napad.“

Dobro poznajem matorog transilvanijskog brutalca. On je polučovek, poluzver, nezaustavljiv je. Neće stati dok ga neko ne zaustavi.

Pa i tada mora biti uništen. Pogrešili smo što smo Drakulu prvi put ostavili u životu."

„Slažem se sa premijerom", reče Lojd Džordž. „Drakula upravlja Centralnim silama. Treba mu uništiti volju."

Boregard umorno shvati da je takođe verovao u sve skoriji napad Nemaca. „Sa prekidom vatre na Istočnom frontu milioni ljudi će biti u mogućnosti da se bore na zapadu. Čelična armija, prekaljena borbom a ne zeleni regruti."

„A Malinboa?" upita Rutven. „Možda je to njegov istureni položaj? On će želeti da bude na terenu. Proradiće njegova varvarska sujeta. Još uvek nije ušao u spisak, a verovatno čezne za tim."

„Zamak će biti idealan za štab", reče Boregard. „Ako artiljerijski napad uspe, pokušaće da nam preotme superiornost na nebu. Stoga će JGI biti s njim."

Rutven uzbuđeno udari o sto. Njegov jednoličan glas se pretvori u tiho režanje.

„Znam! Hoće da raširi svoja crna krila i poleti. Biće u svom dirizablu zvanom *Atila*. On i ja odlično znamo da je ovo rat između nas dvojice. suočeni smo nad šahovskom tablom Evrope. Za njega, ja sam Britanac koji ga je ponizio i prezreo. Za mene, on je izumrla vampirska vrsta koja je preživela. Ova bitka je i filozofska i estetska..."

Čerčilu zakrčaše creva dok je Lojd Džordž proveravao kopče na svojim tregerima. Boregard se zapita da li su milioni poginulih smatrali rat filozofskim i estetskim.

„Ovo je naš duel. Moj um protiv njegovog. Lukav je, to moram da priznam. I hrabar, koliko je to moguće. On voli svoje igračke: svoje vozove, svoje avione i svoje mitraljeze. Liči na neko monstruozno dete. Ako ne bude bilo po njegovom, opustošiće svet."

Rutven je stajao, dramatično mašući rukama, kao da pozira za portret: tipična slika premijera.

„Vidim način da sapletemo tog đavola. Boregarde, pozabavi se Malinboom. Hoću detalje, činjenice, brojke. Gospodine Kroft, ovo liči na projekat kao stvoren za tebe. Preuzećeš Boregardove izveštaje i prostudiraćeš ih.”

Plaćeni ubica suzi svoje mrtvačke oči.

Rutven nastavi, „Okrenućemo Drakulin dečji entuzijazam protiv njega, navući ćemo ga u našu zamku i stegnućemo šake oko njegovog prokletog grla.”

Rutven duboko uzdahnu.

5 Praški prorok

Oštri zraci dnevnog svetla probijali su se kroz pukotine talasastih crepova niskog, kosog krova. Bivao je sve slabiji u svitanje ali njegova crvena žeđ je besnela. Umirao je za ljudskom krvlju. Edgar Po je, kao i obično, sebe ubrajao u najveće bednike svoje vrste.

Sedeo je na poljskom krevetu sa laktovima na kolenima, obešene glave kako njom ne bi udario o nisku tavanicu. Na suprotnom zidu bilo je nekoliko stubova naslaganih knjiga. Najglomazniji primerci njegove putujuće biblioteke, oni koje je najređe otvarao, bili su složeni u kocku, služeći mu kao sto. Posuda, do pola napunjena gustom tečnošću, stajala je nasred kružnog udubljenja prostirke koja je pokrivala njegovog Šilera. Nos i usta su ga boleli od smrada nekoliko dana stare životinjske krvi. Stomak se bunio ali uskoro će biti primoran da pije.

Od kada se vratio, često je prolazio kroz višednevne apstinencije. Toplokrvni su osećali glad u svojim stomacima; bol *nosferatua* bio je pulsirajuća vatra u srcu, praćena konstantnom *potrebom* u grlu i na jeziku. Hranjenje krvlju podjednako je predstavljalo telesno ispunjavanje i duhovno povezivanje što je označavalo neku vrstu vampirskog pričešća.

Njegovo zatvaranje u geto, praško staro potkrovlje za strance i odbačene, bilo je genijalno surovo. Po Ediktu Graca, koji su proglasili Franjo Josif i Kajzer Vilhelm, preobraćanje Hebreja bilo je strogo zabranjeno. Tako su Jevreji vampire smatrali predatorima a svoje žene su držali podalje od njih. Kao i većina edikata koji su ustanovljeni tokom vladavine Grafa fon Drakule, posebna kazna za transgresiju bila je nabijanje na kolac.

Bilo je teško nahraniti njegovog unutrašnjeg vampira. Pomirio se sa konzumiranjem životinjske krvi iz košer kasapnice. Izraelci su bili proklete gulikože. U poslednje tri godine, cena nekoliko kapi krvlje krvi desetostruko je porasla. Ponekad ga je *potreba* za slatkom i mirišljavom ženskom krvlju dovodila do ludila. U tom vrtlogu, bio je jak ali i dalje slab. Istovremeno sa užasom i zadovoljstvom, predviđao je da će ga noću potreba nadvladati. Divljački će se uzverati uz najbližu verandu, nateravši debelu ženu ili ćerku da mu se podaju. Zatim će, prezasićen, da uplovi u pesničko sanjarenje, reći će izvirati iz njegove glave kao voda iz izvora. Jevreji će doći po njega sa kocem i njegova nesrećna karijera svirepo će se završiti.

U maju 1917, Po je jedne večeri, povrativši se iz malaksalosti otkrio da je kratkovida bikavica Vilson uvukao Sjedinjene Američke Države u evropski konflikt. Jednim potezom nalivpera, Vilson je pretvorio Edgara Poa u neprijatelja Centralnih sila. Tada je živeo u osrednjoj, nekomfornoj kući na Sladkovski Placu, izdržavajući se kao lektor. Kratak prosperitet *Bitke kod Sankt Peterburga* je bio prošao ali njegovo ime se i dalje pamtilo. Kada sve bude propalo, moći će da recituje „Gavrana“, jedinu pravu stvar u njegovom životu i reputaciji. O miru više nije razmišljao kao o nečemu što je sam stvorio, nadasve se gnušajući parola „nikada više, nikada više.“

Osam meseci kasnije, premešten je u potkrovlje malo veće od kovčega. Geto je bio sirotinjski kvart u vidu lavirinta od uskih pokrivenih prolaza koji su više ličili na tunele nego na ulice. Ta košnica od drveta i gipsa vrvela je od jevrejske priče i pesme. Svaka soba skrivala je neverovatan broj ljudi. Evropu su gušili narodi nižih vrsta. Kada bi se zaputio van Salniter-Gasea, Po je na ruci morao da nosi povez koji je označavao njegov neprijateljski status.

Uprkos tome što je napustio sumorne i haotične obale svoje rodne Palestine zarad starog sveta *kulture*, ovo nije bilo ono što je očekivao. Tragajući za slobodom pronašao je samo svoje stare neprijatelje, zavist manjine i izazove

očajanja. Nekolicina koja je htela da se pozabavi njegovim slučajem tretirala ga je kao zagonetku sakrivenu od neprilika, povremeno zabavan primerak ali ne i kao onog čiji je rad bio vredan nagrade.

Desni su mu bridele dok su ga očnjaci boleli. Gvozdena pesnica stezala mu je srce. Više nije mogao da izdrži. Prezrevši svoju slabost on uze činiju i sasu životinjske ostatke u svoja goruća usta.

Neopisiva prljavština ispuni mu grlo dok mu je užasan bol cepao lobanju. Brzo je bilo gotovo. Crvena žeđ je prestala, na trenutak. Ostao je još samo odvratn ukus, kao da je krv bila pomešana sa mašinskim uljem.

Krv mu je mutila mozak. Mislio je o bleđoj ženi živih očiju, veselog osmeha i duge, ravne kose. Lidija, Morela, Bernis, Lenor, Medlin. Mnoštvo lica stapalo se u jedno. Virdžinija. Njegova žena, umrla sa ustima punim krvi, dečjim glasićem ugušenim usred pesme. Kasnije je ustala iz groba i poljubila ga zubima. Podarila mu je svoju krv i preobratala ga. Virdžinija je sada zaista bila mrtva, spaljena sa Atlantom. Bila mu je i žena i ćerka i sestra i majka. Živeo je osećajući njen ukus pod jezikom, njenu krv u svom nemrtvom telu.

Neko snažno zalupa na vrata. On usplahireno skoči sa poljskog kreveta, udarivši zamućenom glavom o gredu, zaječa i otvori vrata zavrnuvši tepih sa ogoljenih daski. Napolju, na najvišem odmorištu stajao je uniformisani vampir gledajući ga ljutito ispod vojničke kape. Nosio je šiljate i navoštene brkove. Po prepozna kurira Komesarijata za strance.

„*Gutten morgen*, Herr Unteroffizier Polije“, reče Po. Nemački je bio zvanični jezik Austrougarskog carstva. Bilo je Čeha i Poljaka koji nisu znali ni reč svog maternjeg jezika. „Šta vas dovodi kod najozloglašnijeg praškog neprijatelja?“

Umesto odgovora, Polije ispruži veštačku ruku. Koverat mu je čiodom bio pričvršćen za rukavicu navučenu na drvenu šaku. Kao i većina oficira, kurira je obogaljio rat. Njegova krv nije bila dovoljno jaka da bi regenerisala izgubljene

udove. Po pocepa koverat i otvori ga oštrim noktom. Bez reči, Polije se okrenu i nestade niz stepenice dok mu je veštačka ruka klepetala niz trup.

Preko puta, oko tri stope iznad poda, otvoriše se vrata i iza njih zablista par krupnih, vlažnih očiju. Zgrada je vrvela od pacova i semitske dece. Degenerisane rase nekontrolisano su se kotile. Drakula ih je s pravom izolovao, ne želeći da se preobrate u vampire. Po zalupi vratima i opsova. Čitao je poruku iz Komesarijata. Opet je pozvan u sud na Hradšiner Placu.

Popodne se vuklo. Po je sedeo sam u čekaonici katedrale i slušao otkucaje sata. Bio je osetljiv na proticanje vremena. Od kada je preobraćen, njegove uši su postale toliko osetljive da je usred buke mogao da razazna satni mehanizam. Skoro nečujno metalno škripuckanje i kliktanje pratilo je svaki sekund. Svaki otkucaj odzvanjao je u njegovoj glavi kao kišne kapi po suvom drumu. Razmišljao je na kancelarijama Komeserijata u koje su ga često pozivali, kao što je to sada bila Palata Fonderfodertajmis. Njene prašnjave ćoškove i hladne, tvrde klupe kao da nije dotakao zub vremena.

Pre četiri godine, početkom rata, carevina je znala šta treba da radi sa neprijateljskim nacijama zatočenim unutar njenih granica. Sproveden je plan repatrijacije i oformljeni su logori. Birokrate i diplomate koji su se bavili tim sitnicama prosto su nestali, pridruživši se trupama. Većina je poginula. Zakasneli ulazak Sjedinjenih Država u rat nekolicinu građana je ostavio na cedilu. Po, koji je odavno prestao sebe da smatra Amerikancem, bio je skoro potpuno usamljen u svojim predviđanjima.

Par njih u ulici dobro su razumeli značaj smešnog poveza na njegovoj ruci. Češće je doživljavao da ga huškaju dobrostojeće gospođe koje su smatrale da je trebalo da obuče uniformu nego kojekakve patriote, koji su u njemu videli smrtnog neprijatelja habsburške monarhije.

Okrugli sat, veliki kao točak, uklopljen u klasični šareni mermer, visio je na zidu iznad vrata. Sekundara je takođe bila duplo duža od one na Poovom satu. Kada je uporedio hronometar sa satom, uvideo je da vreme lukavo ističe podjednakom brzinom. Vrativši sat u džep svilenog prsluka on shvati da ga i dalje savršeno čuje. Mučeničke pauze između otkucaja bivale su sve duže.

Čovek bez zemlje, njegov slučaj je zakomplikovala *Bitka kod Sankt Peterburga*. Iako mu je reputacija bila u potpunosti ukaljana, knjiga ga je sačuvala od zatvoreničkog logora. Ako bude deportovan, Po je znao da u svojoj rodnoj zemlji neće naići na ljubazan prijem. Kao pristalica Juga tokom poslednjeg secesionističkog rata, odbio je da prizna sadašnji ustav Sjedinjenih Država. Vilson je proklamovao licemernu neutralnost dok je potajno potpomagao Trojni sporazum; Po se otvoreno i javno borio za neminovan uspeh Centralnih sila.

Na početku rata, pokušao je da sebi obezbedi neki austrougarski oficirski čin. Međutim, udaljen od borbi od strane zavidnih budala, bacio se u prećutnu akciju razmišljanja. Napisana u jednonedeljnom burnom naletu inspiracije, *Bitka kod Sankt Peterburga* prorekla je da će Kajzer i kralj-vladar počistiti Francusku u roku od mesec dana kako bi se posvetili svečanoj dužnosti pokoravanja Rusije. Bila je to priča o hrabrim konjičkim jurišima i smelim aristokratskim podvizima, borilački duh velikih dana zajedno sa čudima moderne nauke. Cela Evropa bila je oduševljena njegovim opisima u kojima flota cepelina vrši opsadu Sankt Peterburga a konjica Ulana pokorava Kozake. Lokomotiva u kojoj je bio Drakula naletela je na teško vozilo koje je postavljalo šine baš u trenutku kada je ulazila u sam centar carske vladavine i grof je zatražio da se ubuduće obrati pažnja da praktičnu upotrebu takvih naprava. Inženjer Robur, pobornik vazdušnih ratnih mašina, izdao je odobrenje. Englesku i Ameriku preplavila su piratska izdanja, baš kao u slučaju „proslavljenog autora 'Gavrana'."

Beskrupulozni Belgijanac po imenu J.H.Rosni stariji, prekopirao je jedno po jedno poglavlje knjige koju je nazvao *Bitka kod Beča*, pretvorivši nemačke likove u Francuze i zamenivši ruske gradove lokacijama u Nemačkoj i Austrougarskoj. Po je ponovo osvojio vizionarsku reputaciju za kojom je žudeo u svojim toplokrvnim danima kada je bio veoma tražen kao govornik. Posetio je gimnaziju kako bi podelio svoje vizije sa redovima novopečenih uniformisanih mladića koji će ideju pretočiti u stvarnost. Izgledalo je da će zauvek poklopiti reputaciju dečjih plagijatora kao što su bili M.Vem i gospodin Vels.

Starac uđe u čekaonicu, vukući sa sobom kolica natovarena hrpom uvezanog žutog papira. Bio je toplokrvan ali je smrdeo na beskrvnost i suvoću. Ignorišući Poa, činovnik nestade kroz sporedna vrata u arhivski lavirint. Sudski hol Komesarijata bio je zamak zaboravljenih dela, Aleksandrijska biblioteka nebitnog.

Čak i sa „proroštvima" *Bitke kod Sankt Peterburga* koja su prezreli oni koji su ih nekada slavili kao merodavan primer, Po je verovao da su njegove vizije bile istinitije od onoga što su izveštavali dopisnici sa linije fronta. Njegov svet je tek dolazio; to nije bila blatnjava, izrovana, gubitnička pat pozicija koja se širila Evropom. Britanci su trebali da ostanu neutralni ili da se okrenu protiv svojih vekovnih neprijatelja, Francuza. Zaista, što bi Britanac brinuo za malog balavog Belgijanca? Cepelini bi sada veličanstveno plovili nebom iznad pokorenih stepskih hordi. Velika imperija bi bila čista od prljavštine i upravljala bi sudbinom planete.

Edgar Po bi bio prorok svog doba. Rečeno je da nijedan vampir neće moći da proizvede neki dugoročniji estetski ili intelektualni rad. Izgarao je od želje da pobije tu pretpostavku. Nažalost, svet slave koji je tek trebalo da se rodi, pretvorio se u noćnu moru dosade i gladovanja.

Kopče na njegovim pantalonama bile su iskrzane i nosio je celuloidnu kragnu koja je morala da se čisti sa gumom. Prava je milost što Virdžinija nije poživela da vidi kako je njen Edi spao na ovako niske grane.

Činovnik uđe. Nosio je pregaču do zemlje i preveliku kapu u nekoj od zelenih nijansi. U ruci je držao malo zvonice. Njegova zvonjava parala je Poove uši.

„Her Po, udite molim“, reče činovnik na zvaničnom nemačkom.

Sastanak se nije održavao u kancelariji već u hodniku sa visokom tavanicom. Uski prozori propuštali su nejasnu svetlost. Posluga je kotrljala ručna kolica. Po je svaki put morao da se pripije uza zid kako bi ih propustio da prođu.

I pre je imao posla sa Kafkom, oštrim Jevrejinom čudnih zašiljenih ušiju i prodornog pogleda. Činovnika kao da je ideja Amerikanca u getu poprilično uznemiravala, odajući utisak iskrene rešenosti da pomogne rasvetljavanje slučaja. Dosad su njegovi naponi završavali samo na napornom prosleđivanju kontradiktornih memoranduma od svojih pretpostavljenih. Osim toga, malo je nedostajalo da ga odvedu kod Franca Kafke. Jedinu dušu u Pragu koja je čula za Poa i to samo po *Bici kod Sankt Peterburga* i „Gavranu“, jednom je zamolio da mu opiše jeftino izdanje *Priča o misteriji i mašti*. Kafka je napomenuo da je i sam povremeno pisao, ali Po nije želeo dodatno da ohrabri intimizaciju sa Jevrejinom i znalački odglumio ravnodušnost.

Po je bio pozvan da se upozna sa Hansom Hajncom Eversom. Naravno, vampir je bio raskošno obučen i smatrao je da je odskakao od ostalih po mnogo čemu. Malo neobično za Nemca koji je radije nosio odelo nego uniformu.

„Ironično, her Po“, reče Evers. „Mi smo pravi dvojnici, odrazi u ogledalu, *doppelgängers*. Kada je počeo rat bio sam u vašoj zemlji, u Njujorku...“

„Prestao sam Federalnu Ameriku da smatram *svojom* zemljom, gospodine. Izgubio sam nacionalnost kod Apomatoksa.”

„Kako želite. I ja sam bio frustriran, baš kao što ste vi sada. Takođe sam bio pesnik, esejista, vizionar, pisac senzacija, filozof. Ovladao sam novim poljima umetnosti, uključujući kinematografiju. U službi lobiste kod Kajzera, moji napori bili su nedovoljni da sprečim nesporazum koji je postojao između Novog i Starog Sveta. Zatočen sam i deportovan. Dugo sam želeo da vas upoznam, her Po.”

Po osmotri Eversa malo bolje, shvativši da mu nešto nedostaje. Bio je poluoblikovana imitacija, spolja prenaplašena kako bi nadoknadila unutrašnje nedostatke.

„Jednom sam razmišljao da pokrenem parnicu protiv vas, her Evers”, otvoreno reče Po. *Praški student*, film koji ste vi potpisali, predstavlja čist plagijat moje priče 'Vilijam Vilson'.

Evers je bio zatečen ovom optužbom ali se u momentu povratio. „Ništa više, svakako, nego što je vaš 'Vilijam Vilson' plagijat E. T. A. Hofmana.”

„To je neuporedivo”, hladno reče Po.

Evers se osmehnu. Po je bio pogođen Eversovom odbojnošću. Njegovi pokreti bili su majstorski, nezgrapni i obmanjivački, baš kao i njegova dela. Očigledno je trebalo da radi u filmskoj industriji. Na filmu je bilo neke posebne vulgarnosti u tom mucanju, držanju tela i grimasama lica koje su se lepile za Eversa kao sveže blato.

„Slučaj Edgara Poa je na razmatranju”, Kafka podseti Eversa, podižući debeo svežanj papira.

„Ne”, reče Evers, stežući ivicu svežnja snagom besmrtnika. „Što se vas tiče, slučaj Edgara Poa je završen. Potreban je Nemačkoj i Prag će ga isporučiti meni kao predstavniku Kajzera i suda.”

Kafka zatrepta kapcima. Po je bio nesiguran ali izgledalo je da je činovnička briga za njega bila nepokolebljiva.

Jednonogi čovek, pokrivenog lica, dogega se bliže sa korpom na leđima koja je podsećala na seljačku, do pola napunjenu pokvarenim satovima.

„Her Po“, reče Evers. „Odlučeno je da ste vi pravi čovek za određeni zadatak koji je od velike nacionalne važnosti...“

„Muzika je promenjena, her Evers. Posedujem istaknuti vojni dosije u svojoj bivšoj zemlji, uključujući i studije na Akademiji Vest Point a moji pokušaji da volontiram u carskoj vojsci grubo su odbijeni. Iako sam međunarodno priznat autoritet po pitanju upravljanja modernim ratovanjem, moja mnogobrojna pisma upućena generalima fon Moltkeu, fon Falkenhajnu, Ludendorfu i fon Hindenbergu, prošla su nezapaženo...“

„U ime Kajzera i Grafa fon Drakule, upućujem vam izvinjenje nacije“, svečano izjavi Evers i ispruži ruku nudeći blagoslov.

Kafkine oči letele su sa Poa na Eversa. Po je imao utisak da je Jevrejin delio mišljenje sa Nemcem ali je posedovao više empirijskih dokaza koji su potvrđivali njegovu netrpeljivost.

„Šta čekaš?“ Evers se obrecnu na Kafku. „Her Po je važan čovek. Daj mu putne isprave. Sutra nas očekuju u Berlinu.“

Kafka otvori svoju fasciklu i izvadi dokument.

„Ovo vam više neće trebati“, reče Evers uhvativši Poa za rukav i strgnu mu povez sa ruke. „Od sada ste bezbedni u carstvu kao da ste čistokrvni Nemač.“

Zatečen, Po se opet osećao transformisano.

6 Mata Hari

Boregardov zahtev da obide zatvorenika bio je prihvaćen. Konačno mu se ukazala prilika da je upozna. Iako je izstraživanje na temu Malinboa nastavljeno, naginjao je ka tome da obavi ovu posetu. Dostavljeni su mu dokazi sa njenog suđenja ali se nikada zvanično nisu sreli.

U zatvor je stigao štabnim vozilom. Izašavši napolje, imao je osećaj kao da se obreo na groblju. Osuđenicu su čuvali u barakama nadomak Pariza koje su odavno bile izašle iz upotrebe jer su njihovi stanari otišli da se nahrane ratom. Prozori bez zastora u dugačkim hodnicima bili su prljavi. Bila je naseljena samo jedna spavaonica. Osmorica vojnika, povučenih sa fronta i pretvorenih u streljački vod, spavali su mirno i udobno. Za njih, ovo je verovatno bilo olakšanje.

Noć je bila crna kao mastilo. Osuđenica je trebala da bude streljana u zoru, kao što je bio običaj sa toplokrvnima. Međutim, njoj kao vampirki, za egzekuciju bi mnogo više odgovarao zalazak sunca.

U kancelariji je gorelo usamljeno svetlo. Boregard lako pokuca na vrata. Lantije, veteran sa pola lica, otvori i pozva ga unutra. Bez osećaja za poslušnost, ključar je stavio do znanja da mu nije prijalo što ga noću uznemiravaju hiroviti posetioci koji su obilazili neprijatelja Francuske.

Lantije pregleda Boregardove papire, cokćući jezikom kod svakog sledećeg potpisa. Posle nekog vremena, odlučio je da popusti Boregardu i naredio da se Englezu dozvoli ulazak u ćeliju. Na nerazumljivom francuskom izrekao je pridiku o stepenu dozvoljene intimizacije sa osuđenom ženom. Nije smelo doći do fizičkog kontakta niti su jedno s drugim smeli da razmene bilo kakve predmete.

Vampiriska reputacija bila je na putu da je nadživi. Ovakva pomama samo je hranila uveliko napumpane glasine. Bilo je u interesu njenih „žrtava“ da je i dalje smatraju neodoljivom kako se ne bi dokazalo da su imali udela u njenim špijunskim podvizima. Svakako, nijedna obična žena nije mogla da izvuče najveće tajne od tolikog broja velikih i važnih ljudi. Ovo je bila ekstremna situacija koja je fascinirala vampire jer su morali da se zauzdaju pred svojim bespomoćnim plenom.

Od oficira čija su imena spomenuta u svedočenju na njenom završnom suđenju, većina je i dalje ostala aktivna u službi. Samo nekoliko beznačajnih poručnika sklonjeno je zajedno s njom. Čak i sada, odvratni general Miro planirao je svoju sledeću ofanzivu.

Ozbiljno je sugerisano da vojnici upoznati sa ovim detaljima budu proglašeni ratnim veteranima bez posade. Prateći Lantijeovo sporo napredovanje ka ćelijama, pitao se da li je ludačko ponašanje bilo samo gluma. Ako jeste, onda je predstavljalo alarmantnu ignoranciju fizičkih dela vampirizma.

Lantije otvori debela vrata i stade u stranu, dopuštajući mu da uđe u ćeliju. Bila je to neokrećena soba koja je najviše podsećala na kredenac.

Zatvorenica je sedela pored malog prozora i posmatrala mesec, po poslednji put. Sa grubo odsečenom kosom, u bezličnoj pamučnoj haljini, nije podsećala na nakindžurenu zavodnicu koja je harala Parizom.

Ona se okrenu i pogleda ga. Zaista je bila lepa. Tvrdila je da je polu-Javanka, ali Boregard je znao da je bila kćerka holandskog šeširdžije i njegove provincijske žene. Nakon preobraćanja oči su joj se promenile. Kasapila je čak kao mačke. Efekat je bio neverovatno ubilački.

„Madam Zele?“ upita on, možda previše ljubazno.

Ona graciozno ustade, prepoznavši ga. „Gospodine Boregard.“

Odmerivši njenu bledu, ispruženu ruku, on slegnu ramenima.

„Pravila“, tiho objasni.

Zatvorenica pokuša da se osmehne. „Naravno. Dodirnite me i bićete moj rob. Nadvladali biste stražare i borili se do smrti da bih ja pobegla.”

„Tako nekako.”

„Kakva glupost.”

Ključar mu prinese stolicu. Ona se spusti na svoju stolicu i on sede.

„Dakle, vi ste dovitljivi Englez koji me je uhvatio?”

„Bojim se da jesam.”

„Zašto se bojite? Zar niste obavljali svoju dužnost?”

Pre rata, video je poznati javanski ples smrti. Ona nije bila Isadora i ko god da je obuzdao nije bio Dijagilev, ali snažan utisak koji je ostavila na publiku, bilo opštu ili privatnu, Opštu ili Privatnu, nije mogao da se porekne.

„Vi ste časni engleski patriota a ja sam neprincipijalna holandska avanturistkinja. Zar nije tako?”

„Nije na meni da sudim, madam.”

Oči joj postadoše veće. Bile su hladne, pune rasplinutog besa. I još nečeg.

„Vi ste toplokrvni?”

Zar je očekivala da će biti vampir kao ona? Neki *nosferatui* su verovali da je samo taj soj mogao da se nosi sa njihovom umnom snagom.

„Koliko imate godina, gospodine Boregard?”

Ovo je bilo neobično pitanje. „Šezdeset četiri.”

„Mislila sam da ste mlađi. Bar pet do deset godina. Dotaklo vas je malo vampirske prljavštine i usporilo proces starenja. Nema veze. Još nije kasno da se preobratite. Mogli biste da živite večno, da ponovo budete mladi.”

„Zar su mi izgledi tako dobri?”

Ona se iskreno nasmeja. Među crvenim usnama promoli se mali, sjajni otrovni zub.

„Priznajem, ne u ovom trenutku. Ja sam besmrtna a vi niste, ali vi ćete videti sutrašnji zalazak sunca.“

On neprimetno pokuša da baci pogled na svoj ručni sat. Svitalo je za dva sata.

„Još uvek može da se odloži.“

„Hvala vam što razmatrate tu mogućnost, dragi gospodine. Shvatam da ste se lično zalagali za moje pomilovanje. Time možete samo da rizikujete sopstvenu reputaciju.“

Osim ako zaista nije mogla da isisava tajne iz mozgov a uz pomoć jednog pogleda, nije bilo moguće da zna da je on bio taj koji je preporučio blažu kaznu.

Njen zub se mnogo bolje video kada se široko nasmejala. „Još uvek imam svoje izvore. Tajne se lako saznaju.“

„Kao što ste dokazali.“

„I vi ste. Moje sirote tajne su vaše kao što su i moje pripadale mnogima. Prostim sedenjem i razmišljanjem u sobi, prozreli ste sve moje velove i zavere. Divim se tome.“

Pokušao je da se ne oseća polaskanim. To je bilo jedno od njenih najjačih oružja. Stariji oficiri bili su njen omiljeni plen.

„Imao sam dobre tutore u sferi umetnosti detekcije“, priznade Boregard.

„Vi ste počasni član Upravnog odbora Diogenovog kluba, drugi ili treći čovek po važnosti u Britanskoj tajnoj službi.“

Znala je više nego što je utvrđeno tokom suđenja.

„Ne brinite, Čarlse. Odneću u svoj sumorni grob mali broj vaših tajni sa kojima sam upoznata.“

Iznenada je upotrebila njegovo hrišćansko ime.

„Iskreno mi je žao, Gertruda“, ljubazno uzvрати on.

„Gertruda?" reče ona, preturivši nepoznato ime preko svog šiljatog jezika. „Gertruda", konačno priznade ona. Njena mršava ramena padoše sa razočarenjem. „Tako ružno, tako tužno, tako zatucano. Skoro *nemačko*. No, to je ime sa kojim sam rođena, ime pod kojim ću umreti."

„Ali ne i ime vaše besmrtnosti", reče on.

Ona dramatično obuhvati svoje lepo lice dugim prstima dok su joj nokti svetlucali na mesečini. „Nije, za večnost ću biti *Mata Hari*."

Ako budu napravili film o Mata Hari (svakako će ih napraviti mnogo), onda je Teda Bara, profesionalna vampirka čije je ime bilo anagram za „arapsku smrt", bila jedina glumica za tu ulogu. Pripadala je krvnoj vrsti koja je ostajala ovekovečena na fotografijama. Mnogi vampiri su na filmu ovekovečeni kao zamagljene mrlje.

„Zapamtiće me, zar ne?" upita ona, naprasno ranjiva. „Moja reputacija se neće istopiti kao sneg na suncu, nadmašena nekom novom zavodnicom."

Bilo je moguće da je ova žena celog svog života glumila; ispod svih tih velova možda nije bilo ni trunke stvarnosti. A možda je postojalo njeno tajno biće koje će odneti sa sobom u pravu smrt.

„Nema oprostaja, Čarlse. Nema milosti u poslednjem trenutku. Je li tako? Ubiće me?"

„Bojim se da su određene osobe insistirale", tužno prizna on.

„General Miro", planu ona. „Njegova krv je slaba, znate. Kao engleska supa. Bez uvrede molim. Znate li koliko je mladih ljudi poginulo njegovom zaslugom? Sam po sebi, on je opasniji po svoje trupe nego pod mojim uticajem."

Bilo je kritika na generalove odluke. Miro je bio jedan od najgorih uniformisanih budala koji je umislio da je rat vatrica koja može da se ugasi ako se na nju nabacaju živi ljudi. General je verovao da će smrt ove žene očistiti krv sa njegovog dosijea.

„Druga strana nije ništa bolja", reče ona. „Bilo je lako nadmudriti Nemce."

U ranoj fazi rata, Gertruda Zele radila je za francusku tajnu službu. Mada nikada nije dokazano, on je znao da je radila za Ruse, Mađare, Turke i Italijane. Pa čak i za Britance.

„Na sudu sam predstavljena Kajzeru. Preobratio me je Graf fon Drakula.”

Bio je početak novog veka, Graf je bio pažljiv po pitanju svoje krvne loze. Više od svakog drugog starijeg vampira, bio je odgovoran za širenje vampirizma kroz Evropu. Sada je strogo kontrolisao odabir preobraćenika. Još kao toplokrvna, Gertuda Zele je bila neverovatna žena.

„Vidim da vas ne iznenađujem.”

Ona podignu ruku. Izgledala je blede na mesečini, sa naglašenim plavim venama. U trenutku se pretvori u grotesknu kandžu, sa oštrim bodljama umesto prstiju i zašiljenim palcem. Potom opet poprimi ljudski oblik.

„Strašno”, reče on. „Samo neko ko je blizak lozi može da izvede taj trik.”

„Ne može svako”, reče ona, tajanstveno ali izazovno. „U mom slučaju je tako, budući da sam se igrala sa evropskim generalima kao sa lutkama. Uostalom, i sama sam izigrana.”

Boregardu se učini da je mogla u potpunosti da se transformiše. Mogla je da skupi snagu i poruši zidove. Nešto je držalo ovde.”

„Na kraju ću se osloboditi njega.”

Dakle u tome je bila stvar. Osetio je neznatno razočarenje.

„Nisam se namerno predala, Čarlse. Tvoja pobeda je dostignuće na papiru. Samo, nisam preterano utučena. Normalno je da su mnoge stvari gore od smrti.”

Iz iskustva, Boregard je znao da su pripadnici Drakuline loze često verovali u to.

„On je čudovište. Drakula.”

Boregard klimnu glavom. „Susreli smo se.”

„Vi Britanci”, nastavi ona, „ste bili u pravu što ste ga izbacili.”

„Nije bilo lako.“

„Možda i nije. Ipak, Britanija neće dugo tolerisati Drakulu kao i činjenicu da je Nemačka postala njegov raj.“

„Graf ima talenat da utiče na sudove. U tom poslu je već pet stotina godina.“

Gertruda Zele se nagnu napred i ispruži ruku. Ključar zareža. Pištolj za njegovim pojasom bio je napunjen srebrnim mecima. Ruka zatvorenice zastade na centimetar od Boregardove ruke. Probadala ga je pogledom.

„Napraviće stratište od ove zemlje“, reče ona, mrtva ozbiljna. „U svojim toplokrvnim danima ubio je jednu trećinu svojih ljudi. Zamislite šta će učiniti onima koje smatra svojim neprijateljima.“

„Nemačka je skoro razbijena“, reče on, zauzimajući zvaničan stav, želeći da ne zna drugačije.

„Teško je prevariti varalicu, Čarlse.“

Ona se uspravi na stolici. Bledo svetlo pred svitanje zasija joj oko očišane glave. Izgledala je više kao Jovanka Orleanka nego kao vampirska špijunka.

„Vaš rat je završen“, reče on, trudeći se da zvuči ljubazno.

„Znate puno o nama, Čarlse. O vampirima. Sigurno ste imali izvanrednog učitelja.“

On popravi kragnu, ubeđen da je porumeneo.

„Ko je bila ona?“

„Prepoznaćete ime dame.“

„Bila je stara? Starija vampirka?“

Boregard klimnu. Ženevjev Didon bila je starija čak i od Grafa. Devojka iz petnaestog veka.

„Još uvek je živa?“

„Poslednje što sam čuo je da je veoma dobro. Mislim da je u Americi.“

„Budite malo jasniji, Čarlse. Znate veoma dobro gde je. Hoćete da uzmete stvar u svoje ruke.”

Gertruda Zele ga je uhvatila. Ženevjev je bila u Kaliforniji, uzgajala je krvave pomorandže.

„Bila je luda što vas je pustila da ostarite i umrete, Čarlse. Ne, povlačim ovo što sam rekla. To je vaša odluka, ne njena. Da sam na njenom mestu, naterala bih vas da poželite da se preobratite. Upotrebila bih sve svoje moći.”

„Svoje 'moći'? Madam Zele, čini mi se da ste čitali previše svojih beleški. „

„Mi imamo moći, znate. Nije sve puko prizivanje duhova.”

Svitala je zora. Njeno lice bilo je bleđe no ikad. Izgladnjavali su je u zatočeništvu. Verovatno joj je bilo užasno teško. Mnogi novorođeni bi do sada već poludeli od crvene žeđi.

„Pretpostavljam da je zbog toga bolja od mene, jer ne želi da utiče na mišljenje muškarca koristeći nepoštena sredstva, čak i kada je to najbolje”

„Verujte mi, Ženevjev ne bi tvrdila da je od bilo koga bolja.”

„Ženevjev? Lepo ime. Već je mrzim.”

Boregard se seti bola. I mnoštva lepih stvari. Na nebu je sijala crvena lepeza.

„Nemamo puno vremena”, reče Gertruda Zele, poslovno hladno.

„Žao mi je”, složi se on.

„Vrlo dobro. U ime vaše vampirske dame, odaću vam jednu svoju tajnu. Bili ste ljubazni kada to niste morali i ovo je moj poklon vama. Koristite ga po želji. Pobedite rat, ako je moguće pobediti ga.”

Je li ovo bio neki trik?

„Ne, Čarlse”, reče ona. Ili je čitala sa površine njegovog uma, ili je pratila njegov očigledan tok misli. „Ja nisam Šeherezada ere. Neću kasniti na svoj poslednji sastanak.”

On pokuša u trenutku nešto da smisli.

„Ubedite me, Gertruda. Ubedite me da nisam vaša poslednja žrtva.“

„Nije fer, Čarlse. Reći ću vam mesto i ime. Ako vas zanima, nastaviću.“

Boregard klimnu glavom. Gertruda Zele se ponovo osmehnu, kao da otkriva karte.

„Šato du Malinboa“, reče ona. „Profesor Ten Brinken.“

Ovo je bilo upravo ono čemu se nadao. Još jedan struk paukove mreže.

„Ubedili ste me“, reče on, pokušavajući da ne pokazuje svoju želju.

„Shvatam“, reče ona, blistavog zuba, „vampir uvek zna. Biću kratka i jasna. Možete da zapisujete ako hoćete. Svet je napravio od mene ono što jeste i neću da se pravdam. Pratila sam svoje srce, čak i kada ti putevi nisu bili mnogo mudri...“

Mala grupa novinara i zainteresovanih vrzmala se oko lomače na omanjem trgu. Sneg je prestao da pada. Boregard pogleda lica oko sebe. Niko od „obožavalaca“ Gertrude Zele nije mislio da je vredelo posetiti ovaj spektakl.

Da li je njena priča bila samo još jedna oproštajna predstava? Bilo je moguće da se nadala kako će svojom smrću raširiti neke obmanjujuće laži i tako ga odvratiti od onoga što su Nemci zaista planirali da urade u Malinbou. Hteo je da joj veruje. Graf fon Drakula bio je gotski mislilac i njena priča je podsećala na gotsku priču, sa zamkovima, grobnicama, krvlju i ukletim plemićima. Ispunio je podsetnik svoje beležnice scenografijom.

Streljački vod je stajao kao da je vršio inspekciju. Momci sa prastarim očima. Posle četiri godine i nemrtvi su izgledali starije nego obično. Boregard se pitao da li bi ovi vojnici bili srećniji da se na lomači našao Miro. General je među oficirima bio omraženiji od Kajzera.

„Čarlse“, ženski glas mu prekide misli. „Srećemo se na najčudnijim mestima.“

Mala vampirka u jahačkim pantalonama i Norfolk jakni, crvenkaste kose skupljene pod velikom vunenom kapom, nosila je naočari sa debelim plavo-zatamnjenim staklima. U njenom prodornom glasu osećao se irski akcenat.

„Kejt“, reče on, iznenađeno i zadovoljno. „Dobro jutro.“

Skinuvši naočari ona zaškilji ka iščezavajućem rumenilu na sumornom, sivom nebu.

„Konačno je svanulo.“

Kejt Rid je bila deset godina mlađa od njega, preobraćena u dvadeset petoj. Za trideset godina vampirskog života, njene oči nimalo nisu ostarile.

Novinarka je tokom Terora bila heroina svoje vrste, uređujući ilegalni časopis, dva koraka ispred Karpatske garde. Ništa manje nije bila kritična u vreme „dobrog kralja“ Viktora. Kao fabijanski socijalista i advokat Samouprave, pisala je za *Nju Stejtsmen* i *Kembridž Magazin*. Od početka neprijateljstava dvaput je isterivana iz Francuske a u Irskoj je jednom bila i zatvorena.

„Mislio sam da si se vratila u London“, primeti on.

Mudro mu dobacivši kratak lukav osmeh, ona zatrepta očima. „Povukla sam se iz Grab Strita, potom sam volontirala kao vozač ambulantnih kola. Naša stara prijateljica Mina Harker je u komitetu i još uvek pokušava da istera pravdu. Vratili su me prvim sledećim brodom.“

„Dakle, više ne izveštavaš?“

„Ja uvek posmatram. Mi vampiri smo odlični u tome. Posledica dugogodišnjeg života i previše slobodnog vremena.“

Svetlost izlazećeg sunca rasu se po zemlji i ona nataknu nazad svoje naočari.

Imao je zajedničku istoriju sa Kejt Rid. Bili su bića iz dva različita veka. Ona je imala mnogo više šansi da preživi ovu novu eru.

„Oduvek sam ti se divio“, reče on.

„Pričaš kao da su tebe želeli da pogube.“

„Možda je trebalo. Umoran sam, Kejt.“

Ona odmahnu glavom, stisnuvši mu ruku. Trudio se da joj ne pokaže koliko jako ga je stiskala. Kao i većina vampira relativno novijeg porekla, nije bila svesna sopstvene snage.

„Čarlse, ti si možda poslednja poštenjačina u Evropi. Nemoj da se obeshrabriš, bez obzira na sve. Priče o svršetku rata su možda trule, ali ne možemo da ih ostvarimo. Ovaj svet je podjednako naš i Rutvenov i Drakulin.“

„A njen?“

On pokaza glavom. Dok je sunce sve jasnije obasjavalo barake, ključar i dva stražara su napolje izvodila Gertrudu Zele. Na njen lični zahtev bila je pokrivena velom da bi zaštitila svoje osetljivo lice od svetla. Odbila je povez za oči i insistirala na tome da sveštenik nikako ne bude prisutan.

„Madam Mata Hari je bila glupa“, planu Kejt. „Nimalo je ne cenim. Veliki broj dobrih ljudi je stradao zbog njenih trikova.“

„Ti si fabijanski patriota.“

„U Britaniji ne postoji ništa što istrebljivački premijer ne bi izlečio.“

„Sada zvučiš kao Vlad Tepeš.“

„Još jedan džentlmen koji bi mnogo bolje izgledao nataknut da poduži glogov kolac.“

„Pročitao sam tvoj tekst o suđenju, Kejt.“

Ona neznatno zadrhta, pokušavajući da uguši sujetu. „I...?“

„Rekla si ono što je moralo da se kaže.“

„Ali toplokrvni, bezdušni general Miro se i dalje šepuri kao raskalašni paun i zvecka svojim medaljama ka mladim vampirkama, klečeći na misi kao da mu je savest čista kao kisela voda.“

„Trebalo bi da do sada znaš da je glavnokomandujućima ispod časti da slušaju savete običnih novinara. Siguran sam da general Peten čita tvoje članke sa velikim interesovanjem.“

„Imam još puno toga da napišem. Miro mora biti pozvan na odgovornost.“

„A ser Daglas Hejg?“

„On takođe i još prokleta mnoštvo njih.“

Gertruda Zele je stajala ispred stuba dok joj je jedan od stražara odvezivao ruke. Ona podignu veo visoko iznad glave, bez straha.

„Kraljica zore“, izusti Kejt.

Vodnik streljačkog voda čitao je sudsku presudu. Njegov slabašan glas gubio se pod žestinom vetra. Najmanje deset tačaka optužbe zasluživalo je smrtnu presudu. Kada je završio, smotao je papir u rolnu i tutnuo ga u pojas. Isukao je mač; osam vojnika podiglo je puške, gledajući u njega. Sedam srebrnih metaka i jedan običan olovni. Svaki čovek je mogao sebe da ubedi kako on nije ispalio ubilački metak.

Mač se zanjihao i pade. Meci izrešetaše torzo zatvorenice. Glava Gertrude Zele padne i veo skliznu sa nje kao šal nošen vetrom. Rano jutarnje sunce padalo je na njeno lice koje je ubrzano tamnilo. Dim je kuljao iz njenih očiju i usta.

„Onda, to je to“, reče Kejt. „Zverska posla.“

Boregard je znao da nije bilo gotovo. Vodnik pređe preko trga, zaustavljajući se kod beživotnog tela žene, visoko uzdignutog mača.

„Bože“, reče Kejt.

Jednim potezom, vodnik zari mač u vrat Gertrude Zele. Sečivo polomi kost. Morao je obema rukama da obuhvati dršku mača i nacilja, sateravši srebrno sečivo u stub. Glava pade na zemlju i vodnik je uhvati za kosu,

podigavši je visoko da je svi vide. Lice je bilo crno kao ugarak a mačje oči potpuno spržene.

Trač koji je Kejt čula u Parizu bio je tačan: Mata Hari je odbila da se po poslednji put ispovedi svešteniku, želeći da noć pred svoje pogubljenje provede u razgovoru sa gospodinom Čarlsom Boregardom iz Diogenovog kluba.

U svojoj dugoj novinarskoj karijeri naučila je da je praćenje Čarlsa na diskretnoj distanci bio nepogrešiv način da se upeca dobra priča. Šta god da je posredi, on je bio u samom centru vrtloga intriga. Kada bi ispričao sve što je znao, istorijske knjige bi morale ponovo da se pišu. Verovatno bi pale vlade, pobunile se kolonije, dueli otpočeli, brakovi propali. Čarls je bio stub stabilnosti Britanije; Kejt je često padala u surovo iskušenje da ga ščepa i dobro protrese.

Kakav bi to bio vampir.

Morala je da pazi da previše ne ispituje Čarlsa. Bio je dovoljno promućuran da bi ga obmanuo ženstveni smešak uz naivno zapitkivanje. I on je nju poznao odvajkada. Vetropirasto zadirkivanje, njeno najveće oružje u prevarantskom zanatu, kod njega ne bi upalilo.

Vodnik koji je predvodio pogubljenje pronašao je džak za ugarak koji je nekada predstavljao špijunkinu glavu. Držeći džak, predano je pozirao fotografima. Streljački vod stajao je mirno, spreman za svečani pozdrav. Pri svakom pucnju, mladi veterani su se grčili, prisećajući se.

Kejt pogleda u Čarlsa koji je posmatrao fotografije. Njegova kragna nije bila znak staromodne naravi već štitnik za neiscrpno crvenilo njegovog vrata. Duž ivice kragne protezala se modrica boje vina. Bio je još zgodniji nego u mladosti, kosa mu je bila bela a brada odlučna. Ostao je dosledan sebi i umesto bora, godine kao da su mu smekšale lice.

Stara vampirka Ženevjev Didon bila je Čarlsova ljubavnica u vreme Terora. Sigurno je poprimio nešto njene krvi. Odbio je „mračni poljubac“, ali bilo je nemoguće biti sa vampirkom makar i na kratko a ne probati njenu krv, bar malo. Neki toplokrvni muškarci plaćali su male transfuzije kako bi zadržali kosu ili zategli svoje stomake. Takvo podmlađivanje bilo je bolje od majmunskih žlezda. Medicinari su očigledno nagoveštavali da je vampirska krv bila trajni eliksir mladosti.

Streljačkom vodu bilo je naređeno voljno. Reporteri su pokušali da ih intervjuišu. Sidni Horler, bučni govornik za *Mejl*, bio je najuporniji.

„Obožavaju rat“, reče ona. „Mnogo je sočniji za opisivanje od provincijskih ubica i lokalnih preljubnika.“

„Imaš nisko mišljenje o svojoj profesiji.“

„Volim da mislim kako nisam u istom rangu sa grabljivim piskaralima.“

„Kakav je osećaj?“ doviknu Horler, „streljati ženu.“

Čak i da je neko iz streljačkog voda razumeo pitanje, niko nije bio voljan da odgovori.

„Lepu, svirepu ženu?“ naglasi Englez. „Smatrate li da je bila demon u ljudskom obliku koji nije zasluživao više milosti od smrtonosne kobre?“

Vodnik slegnu ramenima. Jedinствен francuski gest.

„Dakle, mislite li da je bila demon u ljudskom obliku koji nije zasluživao više milosti od smrtonosne kobre?“

Vojnici počеше da se razilaze.

„Onda ću to zapisati. Demon u ljudskom obliku. Nema milosti. Smrtonosna kobra.“

Uzbuđeni Horler počе da piše.

„Mislim da smo bili svedoci rađanja novog naslova večernjeg izdanja“, reče ona.

Čarls je bio previše umoran da bi odreo. On pogleda na svoj džepni sat i dodirnu šešir, spremajući se za polazak.

„Čudno. Toplokrvni čovek koji hrli u svoj krevet sa prvim petlovima. Jesi li siguran da nisi preobraćen?"

Čarls se usiljeno nasmeja. „Kejt, pridržavam se vampirskog bioritma skoro ceo svoj život."

Imao je noćnu profesiju, čak i u ovom naopakom veku punom ratova, za mirom se tragalo kada prođe noć.

„Sada kada više nema Mata Hari, svakako možeš da se odmoriš. Izvojevao si svoj rat."

„Vrlo zabavno, Kejt."

Ona se pope na prste da ga poljubi u obraz. Lice mu je bilo veoma hladno. Suzdržala se od grljenja, čisto da mu ne bi slomila neko rebro.

„Do viđenja, Čarlse."

„Zdravo, Kejt."

Ušao je u kola i odvezao se. Ona obliznu usne da bi ga osetila. Imao je jaku krv. Blago rumenilo njegove kože bilo je dovoljno da prepozna njegovo raspoloženje. Bila je uzbuđena, zato što je *znala* da je i Čarls bio uzbuđen. Sa Mata Hari je razmenio nešto važno. Ništa više nije mogla da otkrije, ništa konkretno. Šteta. Da je bila starija kao Ženevjev, mogla bi da mu isisa misli kao pomorandžu i tako sazna sve što joj je bilo potrebno.

Da je posedovala taj trik, iskušenja bi verovatno bila previše velika da bi uspela da im odoli. Vampiri su, živeći kroz vekove, dobijali sve veću snagu i moć. Mnogi stariji vampiri postali su monstrumi. Mogli su da rade sve što su želeli bez straha od posledica. Ukus Čarlsa iščeznu i njeno srce zalupa od crvene žeđi.

U ranim godinama svog zagrobnog života, konstantno je ispivala svoje granice. Sada ih je prihvatila, zajedno sa nemrtvim potrebama, prosto kao deo postojanja iz noći u noć. Bilo je čudno što su joj i dalje bile potrebne naočari kako bi korigovala strah od kratkovidosti od koje je patila u svojim toplokrvnim danima. Većina vampira je preobraćenjem prevazilazila svoje slabosti ali ona je bila izrod.

Vid joj se mutio dok je pokušavala da pobedi svoju žeđ. Ovo je bila njena greška. Da nije osetila Čarlsa sada ne bi patila od bolnog probadanja.

Nije volela sebe da smatra mrtvom ali je znala da je to bila samoobmana. Neki, kao Ženevjev, preobratali su se ne iskusivši pravu smrt.

Međutim, Kejt je definitivno umrla. Gospodin Frenk Haris, njen otac-utami, voleo je da iz svojih žrtava isisa svu krv pre nego što ih napumpa životodavnom krvlju. Setila se trenutka kada je srce prestalo da joj kuca, čudna tišina joj je ispunila glavu. Bila je to smrt.

Njeno srce se upokojilo i ponovo je mogla da vidi. Dan je bio oblačan, sa vrlo malo direktne sunčeve svetlosti koja bi je samo još više mučila. Nije bila ona vrsta vampira koji su se u svitanje sušili i goreli. Pripadala je lozi Marije Zaleske, aristokratskog parazita koja je tvrdila da je bila vanbračno dete grofa Drakule. U Kejtinom slučaju, odumiruća Zaleska krv bila je začinjena moćnim duhom Frenka Harisa. Godine 1888, poznati urednik joj je rekao da je fizička ljubav bila kapija njene ženstvenosti i na divanu privatne sobe u Ketnerovom restoranu, strasno je ispratio kroz tu kapiju. Napravivši od nje ženu, bio je obavezan da od nje napravi i vampira.

Mnoge mlade žene podlegle su Harisovom navaljivanju, ali ona je bila jedina među preživelim. Druge su se pokazale kao previše slabe za tako jaku vrstu. Haris je takođe umro, ubijen od strane Karpatske garde tokom Terora. Bilo joj je žao; iako je bio rasipnik koji nije preuzimao odgovornost za svoju

decu-u-tami, Haris je bio dobar novinski saradnik. Nije se stidela što ga je imala kao svog sponzora u svetu noći.

Čarlsova kola su nestajala, odnoseći tajne u svom dobro tapaciranom enterijeru. Streljački vod se rasturio i preostali novinari su se polako razilazili, popunjavajući praznine u već napisanim pričama. Džeb Liland iz *Njujork Inkvajera*, retko kompetentan Amerikanac, dodirnu olovkom vrh svog slamnatog šešira. Ona se okrenu i mahnu, pomislivši da će je uvući u neželjenu konverzaciju. Liland se lako pridruži ostalima u potrazi za malom kafeterijom gde će moći da naškraba svoju priču između *anisa* i mačje krvi.

Ubrzo nakon preobraćenja, njene probušene uši su zarasle dok je pomalo začuđujuće shvatila da je ponovo bila devica. Stanje je bilo brzo, permanentno i izlečivo. U to vreme, biti „oštećen“ predstavljalo je veći skandal od preobraćenja u vampira.

Još uvek se prilagođavala, učila. Bilo je teško pretpostaviti u šta će se pretvoriti. Zaklela se da neće biti monstrum.

Sama na trgu, hodala je oko vojnog zatvora, naoštrivši sva čula. Nije htela da se zamera pretpostavljenima. I nije htela da se spanđa s nekim ko je imao viši čin od desetara. Svojom kritikom generala Miroa pridobila je mnoge prijatelje u francuskoj vojsci ali samo neznatan broj viših oficira.

Njeni članci o slučaju Drajfus, okrenuli su ih unapred protiv nje, dok njena poslednja priča skoro da uopšte nije pridobila njihove simpatije.

Francusko štabno vozilo bilo je parkirano napolju, jedva vidljivo kroz iskrzanu živu ogradu. Prozori su bili tamni. Da nije neki od Mata Harinih obožavatelja došao da se krišom oprostí od nje? Ili da se uveri da je zaista bila mrtva?

Desetar Žak Lantije je očekivao u svojoj zatvorskoj kancelariji. Lice mu je bilo ispresecano ožiljcima. Posle dva dana tokom kojih je neprijatelj zadao 80 procenata štete ljudstvu isturenih Francuza, ostali su se usprotivili naređenju „do

poslednjeg čoveka" iz komande generala Miroa i povukli se duž sto jardi teritorije koju su osvojili a nisu bili u stanju da zadrže. Lantije, živ i obogaljen, bio je jedan od srećnika. U jednom komadu, mogao je biti među desetak ljudi koje je Miro streljao zbog kukavičluka. Bio je kvalifikovan za učlanjenje u klub neslužbenih unakaženih veterana, *Union des Gueules Cassees*, Bratstvo slomljenih njuški.

Lantije malim prstom otvori rupu u donjem delu svog lica i u nju stavi cigaretu. Kejt prihvati ponuđenu cigaretu i zapališe obe jednom šibicom.

Desetar kašljucnu stvarajući oko sebe oblak dima. Naravno, bio je zahvalan jednom od malobrojnih novinara koji su osuđivali generala Miroa ali bilo je i drugih protivusluga. Pre rata, za dvadeset franaka je mogao da se kupi konj. Sada se to svelo na komad konjskog mesa.

„Govorili su tiho, mademoiselle", reče Lantije, izvinjavajući se, „a moj sluh nije baš najbolji..."

Jedno uvo bilo mu je potpuno odsečeno, drugo je ličilo na upaljeni čir.

„Ali čuli ste bar nešto."

Ona pridoda još beleški svežnju u svojoj ruci.

„Par komadića tu i tamo... nekoliko imena... Šato du Mahnboa, profesor Ten Brinken, Baron fon Rihthofen, general Karnštajn..."

Svako ime značilo je novih deset franaka.

„Dovoljno", reče ona. „Samo mi recite šta ste čuli."

Lantije slegnu ramenima i poče...

Bilo je skoro podne kada je desetar Lantije završio. Kejt je popunila beležnicu ali nije bila sigurna šta će od svega toga ispasti. Postojale su rupe. Neke je mogla da popuni uz pomoć sopstvene inteligencije, ali većinom su to bile duboke praznine.

Očekivala je rasvetljavanje još jedne perfidnosti generala Miroa ali ovo je bilo mnogo svežije. Moraće da ga pročita u Predstavi Rihthofenovih Nakaza. Ako je Čarls bio dovoljno zainteresovan da sasluša Mata Hari, tu je sigurno čučala dobra priča.

Lantije je isprati napolje. Bez svog jedinog zatočenika, barake su bile mrtve. Streljački vod bio je na odsustvu u Parizu, da bi sutra pre svitanja bio vraćen u rovove.

Koračali su preko trga. Ona zastade kako bi još jednom pogledala stub gde je umrla Mata Hari.

„Posle odsecanja glave“, reče Lantije, „mladići su pritrčali da umoče svoje maramice u krv. Kao suvenir.“

„Ili da bi je probali. Sigurno je bila moćna stvar. Krv Mate Hari.“

Lantije zamahnu nogom i promaši stub.

„Vampiriska krv ne može da pomogne...“ poče ona, pokazujući ka Lantijeovom licu.

On odmahnu glavom i ponovo zamahnu. „Proklete da ste krvopije. Kakvo dobro ste ikada doneli?“

Nije imala odgovor. Mnogi Francuzi, posebno oni van Pariza, osećali su se kao on. Vampirizam nije bio tako učvršćen kao u Britaniji, Nemačkoj i Austrougarskoj. Francuska je imala svoje starije vampire -Ženevjev, na primer - i sve veću najezdu novorođenih, često samozvanih „modernih“ i „dekadentnih“, ali vampiri još uvek nisu bili sasvim dobrodošli u najvišim krugovima. Alfred Drajfus je bio žrtveni jarac jer je nekada bio Jevrejin a potom vampir.

Kejt požele Lantijeu prijatan dan i napusti trg. Njen pouzdani Hupdrajver bicikl bio je oslonjen na stari stub za vezivanje konja na glavnom ulazu. Štabno vozilo još uvek je stajalo na drumu.

Kejt je znala da je bila u opasnosti. Taj osećaj je razvila za vreme Terora. Nokti su joj iskliznuli kao mačje kandže.

Izašavši pored žive ograde na drum ona baci pogled na kola. Šofer je sedeo napred dok su zadnja vrata bila malo odškrinuta. Neko je intenzivno piljio u nju.

„*Ego te exorcisat*“, vrisnu neko. „Crkni, prljava kurvo, crkni u agoniji prokletih!“

Muškarac u crnom preskoči nisku ogradu i jurnu ka njoj. Sveštenik zverskog pogleda, bele kose stajao je pred njom. Prepoznala ga je ali nije imala vremena da se seti njegovog imena. Grdeći je na lošem latinskom i šatrovačkom francuskom, sveštenik joj sunu tečnost u lice. Naočari joj se zamagliše od gustih kapljica.

Kejt prolete kroz glavu da ju je ludak polio vitriolskim uljem. Kiselina je izjedala vampirsko meso do kostiju. Oporavila bi se, ali bi narednih pedeset godina izgledala kao Lantije. No, lice joj nije gorelo, nije cvrčalo.

Sveštenik opet mahnu flašom. Zapljusnu je još jedan talas, cureći joj niz lice. Osetila je običnu vodu. Ne, nije bila obična, shvati ona. Bila je to sveta vodica.

Ona se nasmeja od iznenađenja. Neki katolički vampiri bili su osetljivi na ovakve stvari, ali ona je oduvek bila protestantske veroispovesti. Njena porodica je u suštini bila vrlo liberalna; kada im je saopštila da se preobratala, njen otac je prokomentarisao: „Luda devojka bar nije osramotila rimskog antihrista.“

Sveštenik zadovoljno ustuknu, rešen da uživa u uništenju korumpiranog bića iz pakla. On pritisnu veliko, grubo isklesano raspeće na svojim grudima, podignuvši uvis šaku punu pričesnih hostija.

Kejt spade kapa i kosa joj slobodno pade. Ona podignu šešir i njim obrisa lice.

„Sva sam mokra, idiote“, reče ona.

Sveštenik baci na nju hostiju, nadajući se da će joj izjesti lobanju kao japanski *shuriken*. Beskvasni hleb se zalepi za njeno vlažno čelo.

Iznervirana, ona zdrobi hleb u ustima i ispljunu ostatke.

„Gde je vino? Trenutno sam u stanju crvene žeđi. Pretvori flašu i moći ću da pijem krv.“

Napad na nju samo je raspirio njenu glad za krvlju. Uskoro će morati da se nahrani.

Sveštenik mahnu svojim krstom, obasipajući je nebeskim kletvama. Videla je odbleske lica čoveka koja je sedeo u kolima. Na glavi je imao francusku vojničku kapu u boji kajgane.

„Vi ste otac Pitaval. Vi ste bili na suđenju Mata Hari.“

Pitaval, neka vrsta odmetničkog Jezuita, bio je Miroov ispovednik. Takođe je izgledao kao ukrotitelj ubica vampira.

„Bojim se, oče, da ćete morati da se potrudite malo više.“

On joj podmetnu raspeće pod lice ali ga ona lako odgurnu u stranu.

„Zavirite u sopstvenu savest“, viknu ona, misleći podjednako na Miroa i na sveštenika.

Pitaval podignu raspeće kao bodež i ubode je u grudi. Kraj je bio dovoljno šiljat da bi poslužio kao formalni kolac, ali ona izbegnu udarac.

Zatamnjene naočari joj spadoše, ostavljajući je u svetu magle. Videla je crnu priliku kako joj prilazi sa strane. Snažno ga odgurnu i podigavši sveštenika sa zemlje, baci ga prema kolima.

Panično se koprcajući, ona pronade naočari i brzo ih vrati na mesto. Pitaval je bauljao ka kolima. Vrata se zatvoriše pre nego što je uspeo da uđe. Tamna stakla se brzo zatvoriše. Pokretom vampirske spretnosti, ona preskoči sveštenika, hvatajući se gvozdenim stiskom za ručicu na vratima. Jednim trzajem otvori vrata, zadovoljna što je mehanizam zakazao.

U tamnom delu vozila, ukočeno je sedeo general Miro i mrzovoljno zurio u nju. Imao je društvo, malu novorođenu sa čipkastim belim pokrovom. Ručni zglobovi bili su joj crveni, upravo na mestima gde ju je Miro verovatno vezivao

brojanicama, obmanut efektom religijskih predmeta na vampirskoj koži. Generalova sklonost ka nemrtvim devojkicama bila je predvidljiva. Kejt se nadala da ova nije bila dovoljno lukava da mu veže oči i isisa svu krv.

Kejt odmahnu glavom. Miro se poguri iza devojkice.

„Sestro“, reče Kejt, „imaš vrlo loš ukus.“

Novorođena se uzvrpolji. Verovatno je bila igračica ili glumica. Mada, vrlo moguće, još jedna špijunka.

Kejt se sagnu da uvuče glavu u kola. Miroove hladne oči gorele su od besa. On odgurnu novorođenu napred, huškajući bezvoljnog psa na Kejt. Vampirski pudlica razjapi usta pokazujući privremene otrovne zube i lenjo zareža.

Kejt se dvoumila da li da istera glupačicu napolje i dobro joj ispraši tur. To bi bilo surovo: mogla bi da se istopi na suncu.

Otac Pitaval je opet bio na nogama, pomalo nesiguran. General očigledno nije uspevao da iskoristi svoj patronat.

„Miro, imaš li imalo stida?“ upita ona.

Okrenuvši se, polako se udalji. Čula je viku dok je general psovao svoje podređene. Mala strela zadovoljstva ogreja joj srce. Nešto je postigla, ali je Miro bio dovoljno povređen da poželi da uzvrati udarac. Ako se bude držala toga, moći će da ga ima.

Možda je trebalo da se pozabavi važnijim problemima. Naročito onim po imenu Šato du Malinboa.

Uzjahavši svoj bicikl, ona krenu niz drum. Na putu do železničke stanice, zviždala je „Barkarol“ iz *Priče o Hofmanu*, razmišljajući o igračima i letačima.

U Šatou du Malinboa, vladala je večita noć. Danju, srednjovekovni uski prozori bili su zamandaljeni a kameni hodnici osvetijeni samo pokojom svećom. Duboko u vlažnoj unutrašnjosti zamka i vampirima je bilo hladno. Konstantno se čulo kapljanje vode baš kao i granitom prigušena artiljerijska paljba. Strujom je bio osvetljen samo naučnički radni odeljak. U sobi za ispitivanje nije bilo mračnih ćoškova. Svetlo je sijalo bez milosti. Za jednim od stolova vršeno je ispitivanje.

Poručnik Erih fon Štalhajn pitao se da li je general Karnštajn izabrao Malinboa kako bi se letači osećali kao da su živi sahranjeni ili da bi pojačao njihovu želju za letenjem. Visoko na nebu, osnaženi mesecom i vazдушnim strujama, bili su oslobođeni zemaljskih okova.

Štalhajn je leškario dok je profesor Ten Brinken završavao još jednu seriju premeravanja. Gromada od čoveka sa rutavim čupercima sedih vlasi na gustim obrvama, upravnik zamka, bio je daleko krupniji od naučnika. Možda je zaludenost fizičkim usavršavanjem čovečanstva izopačila njegovu medvedu pojavu.

Niz direktno uperenih lampi bio je fiksiran za sto. Štalhajnova loza je cvetala na mesečini ali blještave žice u staklenim sijalicama nisu mu bile od velike koristi. Hladno, veštačko svetlo nije bilo dovoljno.

Dr Kaligari, psihijatar akcije *Jagdgeschwader 1*, takođe je bio u sobi. Štalhajn je slušao njegovo nezgrapno geganje i osećao težak miris njegove odeće. Lično je smatrao da je Kaligari bio šarlatan. Kao i Tena Brinkena, fasciniralo ga je njegovo vampirsko stanje. U intervjuima, uvek je pokušavao da izvuče Štalhajna, zapitkujući ga o hranjenju.

„Mišići vrata i grudi još više su se razvili“, Ten Brinken reče Kaligariju. „Dovoljno su izraženi za kalibrisanje. Izgleda da je potrebna potpuna promena. Evolucija.“

Naučnik ga je opisivao kao da je to bio mrtav leš, iseciran radi daljeg proučavanja. Štalhajn je bio naviknut na ovakav tretman. Njegova dužnost prema Kajzeru je bila da prisustvuje ovakvim ispitivanjima. Nijedan letač JGI toga nije bio oslobođen, pa čak ni Baron.

Ten Brinken označi kraj pregleda isključivanjem lampi. Vampirskom brzinom, Štalhajn skoči sa stola na noge. Kaligari ustuknu, zgrčivši se pod starim frakom. Štalhajn poče da se oblači, navlačeći pantalone, čizme i košulju. Ten Brinken, naprasno ponizan kao sluga, pridržava mu vojničku bluzu. Ovaj uvuče rukave a potom zakopča dugmad od stomaka ka grlu.

„Dobro je, dobro je, poručniče“, gugutao je Ten Brinken. „Odlično.“

Nag, Štalhajn je bio predmet za studiranje. U uniformi, podsećao je na princa tame.

Jazbina Tena Brinkena bila je kombinacija starinskog i modernog. Zidovi su bili napravljeni od kamena iz četrnaestog veka sa nejasnim naučničkim grafikonima raznih grupacija. Direktor nažvrlja svoj potpis u mesing uvezanu knjigu koja je izgledala kao manastirska biblija. U oči mu upade niz sjajnih hirurških alatki na čeličnom i staklenom stalku. Ten Brinken, Kaligari i ostali - dr Kriger, inženjer Rotvang, dr Orlof, profesor Hansen - nazivali su sebe naučnicima iako su alhemiju mešali sa svojim naklapanjima o evoluciji i genetskom nasleđu.

Za ljude koji su pripadali generaciji Štalhajnovog oca, vampir je bio mitska zver. Tokom života, stara magija je postala tolerantno polje moderne nauke. Naravno, kombinovano. General Karnštajn, nadzornik Grafa fon Drakule, bio je stariji vampir; koji je preživeo godine progona, verujući u to da je bio biće tame, da bi se pojavio u dvanaestom veku i vratio se u visoki stalež.

Štalhajn izade iz laboratorije, salutirajući. Njegove noćne oči bolje su se snalazile u polumraku uskog hodnika, koji se završavao stepeništem ka Velikom Holu. Iz njega je dopirala muzika. Štrausov valcer.

Pomalo zabrinut, on uđe u Hol. Daleko od toga da je ispitivanje Teda Brinkena bilo bolno ali uvek ga je uznemiravalo. Od njega je čuvana tajna. Govorio je sebi da je njegova dužnost bila da sluša a ne da razume. Letači nisu bih neuniformisani, već fokusirani. Svaka pobeda bila je još jedna cigla u velikoj pobedi koja je tek predstojala. Trebalo bi da žali toplokrvnu vrstu koja je živela kratko; oni nikada neće znati kakav je osećaj vladati nebom, osetiti krv protivnika, ispijati svetlost meseca.

Želeo je da leti, da se približi svom plenu. Da oseti trzaj ispaljenih metaka, da čuje fijukanje vetra iznad svojih krila, da gleda kako se avion ruši u plamenu: što ga je uveravalo da je bio živ. Njegov rezultat bilo je cenjenih devetnaest pobeda. U običnim *jastama*, ovakav rezultat bio bi izvanredan; ali u ovom Cirkusu, bio je jedan od manjih lovaca. Ako bude dovoljno potrajao, nadao se da će to uspeti da promeni. Najviši je bio rezultat Barona fon Rihthofena, koji je trenutno iznosio sedamdeset jedan.

Izbleđeli portreti i preparirane životinjske glave koji su ukrašavali Veliki Hol bili su prebačeni u podrum. Cirkus ih je zamenio trofejima dvadesetog veka. Iznad kamina veličine železničkog tunela stajalo je raspeto krilo RE8, njegovo četrdeset tri stope široko kruto platno bilo izbušeno rupama od metaka. Na kaminu, lancima pričvršćen za okvir, visio je improvizovani luster: prednja strana motora sa cilindričnom glavom po kojoj su bile raspoređene sveće. Centar sobe bio je zastrt prostirkama na preklapanje sa serijskim brojevima, skinutih sa savezničkih aviona, od kojih su mnoge bile do pola izgorele ili sa ogromnim rupama. JGI posedovao je kolekciju primeraka, između ostalog i Bristol Fajter, Delfin, Spad, Vickers, Tabloid, Njuport-Delaž, Bantam, Kengur i Kaproni. Na vidnom mestu takođe su bili postavljeni ostaci oružja, kompasi i visinometri,

ljudske glave, kožne kacige, rasparene čizme, slomljene kamere, kosti, zupčanici i propeleri.

Veličanstveni rog novog gramofona ispuštao je zvuke arije iz *Slepog miša*. Hamer, koji je ponosno nosio ordenje kojim je nagrađen za svoje četrdeseto ubistvo, igrao je karte sa Krečmar-Šuldorfom, obaveštajnim oficijom i Ernstom Udetom, obećavajućim letačem koji je po poredama išao rame uz rame sa Štalhajnom. Zbijeni oko uljane lampe, delovali su umanjeno u zasvođenom prostoru. Hamer je bio ogrnut ogromnim kaputom od medveđe kože pod kojim je izgledao kao vilenjak. Teo je pušio cigaretu čiji se dim uporno dizao ali još uvek nije dodirivao visoku tavanicu. Udet, koji je podlegao poslednjoj vampirskoj modi, paradirao je sa rogovima. Ukrašeni dronjcima od somota, izvirali su iz rana na njegovom čelu koje su uporno curile.

Noć je bila satima daleko. Štalhajn je radi patrole sišao u sumrak. Borio se sa nestrpljenjem.

U Velikom Holu su bili i ostali letači koji su jednako kao i Štalhajn žudeli za zalaskom sunca i hajkom. Zvuci mekog hranjenja dopirali su iza obližnje zaveses. Nezasiti Bruno Stačel lokao je krv jedne od svojih francuskih devojakas. Štalhajn je mislio da *nosferatu* ne bi smeo da se hrani danju; bivao je trom kada bi došlo vreme za pravi lov. Stačel, jedan od retkih JGI letača bez prefiksa „fon“ u svom imenu, bio je maksimalno sposoban; među lovačkim kadrovima, smatran je apsolutnim ubicom. Njegov rezultat bio je trideset jedan.

„Erih, pozdrav“, viknu mladi plavokosi vampir, dodirujući svojom debelom rukom vrh kapes. „General Karnštajn šalje svoje čestitke. Pročulo se. Tvoje ubijanje pre dve noći je potvrđeno.“

Gering je vodio zapisnik Cirkusasa. Pratio je tabele pojedinačnih pobedas.

Dve noći ranije, Štalhajn je nisko kružio i krijući se u oblacima osluškivao zujanje aviona. Naglo je uzleteo do Avra 504J, pucajući u njegov trup. Avion se zateturao, dok mu se duž krila širila vatra. Pratio je njegov pad, planirajući da

sleti pored olupine i isisa pilota, ali Avro je zašao preko linije fronta i pao na Ničiju zemlju. Mitraljeska paljba iz britanskih rovova zadržala ga je u vazduhu ne dozvolivši mu da ga dokrajči. Važeća naređenja su glasila da neprijatelj nije smeo da ga vidi; bar ne onaj neprijatelj koji je mogao da poživi i preda izveštaj.

„Ime Britanca bilo je Mozli. Po svoj prilici iz dobre porodice. Karijeru je završio pre nego što je počela.

Štalhajn se seti ogoljenog vampirskog zuba ispod smešno pegavih britanskih brkova, ostatak lica bio je pokriven pilotskim naočarima i šlemom. Bila je to osrednja pobeda.

„Zar nisi zadovoljan, Erih?" upita Gering. „Sada imaš dvadeset."

„Nisam pio krv", prizna Štalhajn.

„Ali imaš pobedu. To je najvažnije."

„Meni nije."

Više ga je frustrirala beskrvna pobeda nego da mu je Mozli nekim slučajem pobegao. Na kraju lova, žeđ za krvlju uvek mora da se utoli.

Gering ga dobronamerno potapša po leđima. Premašio je roगतog Udeta. Na početku rata, za dvadeset ubistava se dobijalo ordenje; sada, sa tako velikom konkurencijom, obavezan broj pobeda za automatsko dobijanje Blu Maksa bio je udvostručen.

„Baronovo ubistvo takođe je potvrđeno", poveri mu Gering. „Pobeda Britancima pred nosom. Kapetan Džejms Olbrajt, dvadeset osam pobeda. Jenki, podrazumeva se."

Mozli je verovatno bio u drugoj ili trećoj patroli. Iskusnog pilota ne bi tako lako oborili. Ipak, njegov siroti leš vredeo je koliko i Rihtofenov poraz od strane proslavljenog viteza neba. Gering, iritantno opterećen statističkim podacima, ponekad je neodoljivo podsećao na Tena Brinkena, posedovao je i rezervnu tabelu na kojoj je upoređivao letače ne po pojedinačnim pobedama već po zbiru pobeda onih koje su nadmašivali ostale. Početkom rata, pre smrti velikog

Belkea, Rihthofen je većinom ubijao trome osmatrače i zalutale; sada, kada je njegova krv bila oplemenjena, tragao je za vrednijim plenom.

Štalhajn je dvaput oborio skromnog britanskog asa Džejmsa Biglsvorta. To je bilo pre nego što se dovoljno izveštio na nebu da bi zaslužio mesto u JGl. Bili su potrebni meseci da zarastu ožiljci na njegovom licu i leđima. Preživeo je samo zahvaljujući sreći kada ga je izbacio njegov Foker u plamenu. Slavu i poštovanje će steći kada mu se bude odužio. Biglsvort, dvadeset dve pobede, s pravom je odneo nagradu. Prema Krečmar-Šuldorfu, pilot je bio stacioniran u Maraniku, u istoj jedinici u kojoj je bio i kapetan Olbrajt.

Zavesa spade sa šipke dok je živi projektil razvlačio duž kamene ploče. Nešto patuljasto i okruglo bilo je umotano u krpu. Skičalo je, ostavljajući za sobom barice krvi. Lotar fon Rihthofen izađe iz neograđenog otvora za prolaz, držeći veliki svećnjak. Cerio se kao pas dok mu je krv bila razmazana po licu i grudima.

Ako je Lotar bio pas, onda je njegov brat bio njegov gospodar.

„Manfred se povlači pred najezdom sopstvene mladosti“, prokomentariša Gering.

Smrad od krvi žario je Štalhajnovu nozdrvu i oči. Svaki vampir u holu bio je u pripravnosti. Skičanje je ličilo na grebanje kandži po staklenoj ploči. Zamotuljak se borio sa težinom zavesu i oslobodio. Zasijaše užasne animalne oči.

Lotar stade u stranu da propusti svog brata. Ritmajster³ Manfred fon Rihthofen bio je go do pojasa, crvenkaste kože obrasle čekinjama. U pogledu preuzimanja oblika bio je najbolji u JGl, glavna atrakcija Predstave letećih nakaza. Kao u stanju šizofrenije, Rihthofen je bio obuzet strašću. Ubistvo Engleza usred noći za njega nije bilo dovoljno; morao je da ulovi divljeg vepra po danu, kao što je radio kao dete na svom imanju u Silezi.

³ Rittmeister - konjički kapetan

Vepar, dopremljen Bog zna kako i o čijem trošku, nasrtao je i režao na lovca, dok mu je pena curila iz čeljusti. Rihthofen se ustremi ka njemu. Bio je bosonog dok su mu mamuze od kandži škljocale po kamenu. Vepar se ponovo trgnu i odjuri u stranu.

Fon Emelman iznenada iskrsnu iz senke, bacajući se na vepra s namerom da se dočeka na njegovim leđima. Klizava zver se izmigolji i letač udari o pod, zgrabivši maljavim rukama masan rep životinje. Ogromni Emelman, permanentno zatočen između đavolskog i svog nekadašnjeg ljudskog oblika, na trenutak je u rukama držao krmka čiji rep mu začas iskliznu iz šake. Rihthofen skrenu u stranu da se ne bi sapleo o svog druga i preskoči oborenog letača, vičući za svojim plenom.

Lotar jurnu za Rihthofenom, rešen da prisustvuje klanju. Štalhajna i Geringa ponese bratska glad. Praseća krv bila je nečista ali je uzбудila Štalhajnov vampirski duh. Zub u njegovim ustima se uveća i zašilji. Pod košuljom, leđa obrastoše u krzno. Zavlada mrak.

Vepar udari o stalak i obori gramofon. Pri padu, rog okrutno učuta. Odmahnuvši svojom kljovastom glavom, vepar rasturi ostatke slomljenog aparata. Ovo je bila uvreda preko koje nije moglo da se pređe. Svinja će platiti za ovakav upad.

Letači se pojaviše iz senki, iznervirani prestankom muzike, uzbuđeni smradom krvi. Ljutite crvene oči pratile su rep vepra dok je životinja tražila izlaz. Vampiri okružiše plen. Štalhajn se savršeno spremi na napad. Rihtofen je, kao i na nebu, bio vrh strele. Štalhajn se nalazio sa ostala dva letača na njegovoj desnoj strani, kao podstrek žaoke, ogledalo malog Eduarda Šlajha s leva. Emelman zabruna otpozadi, gacajući kao po teškom blatu.

Vepar je bio sateran u otvoreni dovratak. Prolaz je izbijao napolje. Rihtohofen je po svojoj prirodi bio sportista. Pravilo je glasilo: ako gonjena zver uspe da probije glavna vrata zamka, bila je slobodna i zasluživala je pobedu.

Formacija je napredovala korak po korak. Vepar se povlačio, tapkajući po kamenu. Rihthofen je fiksirao životinjine oči. Voleo je da ga žrtve lično upoznaju, da mu ukažu dužno poštovanje. Dok se kretao napred, ruke su mu bile ispružene dok su ostaci membranskih prevoja visili između njih. Prsti desne ruke bili su skupljeni, stvarajući od noktiju piramidalan vrh.

Vepar podvi rep i potrča. Letači ga opkoliše, savršeno se grupišući kroz dovratk bez guranja i ponovo se šireći nakon ulaska u prolaz.

Otvoriše se vrata sa strane i Kaligari začuđeno izađe napolje. Vepar mu se umrsi među noge i on podignu glavu, prestravljeno piljeći kroz cvikere dok su lovci jurišali ka njemu. Rihthofen počisti psihijatra u stranu, međutim, izgledalo je da je vepar odneo pobjedu. Na kraju hodnika, kroz odškrinuta vrata probijao se tračak dnevnog svjetla. Svetlost obasja prugasta veprova leđa. Životinja je očigledno nanjušila hladan vazduh slobode.

Manfred fon Rihthofen se zaleti i skoči u vis. Leteo je celih dvadeset stopa, ruku raširenih kao krila. Jednom rukom zgrabi čekinje na veprovom vratu, stežući ih čvrsto i svom težinom pade na prase. Na smežuranoj koži zakaplja krv. Lovac odvuče svoj plen u duboki mrak, dalje od vrata.

Štalhajn je stajao u mestu, opijen krvlju. Borio se sa svojim najnižim strastima. Predstojale su mu mnogo važnije hajke. No, pobjeda je pobjeda.

Gering furiozno zapljeska rukama Baronovom podvigu. Debeli Herman bio je urođena ulizica, zamenik komandanta sa dugim jezikom.

Rihthofen se na kratko rvaio sa veprom da bi ga konačno ščepao iznad glave. Na trenutak, bio je Herkul koji podiže Proteusa. Lice mu je bilo kao u crvenog lava, raširenih nozdrva, razjapljenih čeljusti i grive zamršene od potere. Jednim udarcem, baci svinju na pod. Kamena ploča puče i odjeknu kao ispaljeni metak. Zver se migoljila pokušavajući da ga zbací sa sebe. Rihthofen zauze svoj ubilački položaj kao uvežbani matador, savijajući svoju dugačku desnu ruku kao sablju sa zašiljenim prstima visoko iznad glave. Trijumfalno riknuvši, on probi

vepra ispod repa, savršeno ga razdirući i zavuče ruku duboko u unutrašnjost svog plena. Veprova glava i beživotne oči, trgnuvši se po poslednji put dok je krv kiptala sa njegovog vrata. Lovina se prosu po Rihthofenovoj ispruženoj ruci.

Oslobodivši ruke, on se zadivi gustom crvenilu koje se presijavalo na njegovom rukavu. Potom kleknu nad oborenom životinjom, kao da je na to samo on imao pravo i obazrivo srknu sa zjapeće rane na životinjskom vratu. Uzeo je malo; ovo je bila hajka iz zabave a ne za život. Kada je završio, Baron ustade dopuštajući svojim drugovima da se počaste veprom. Ovi ga pocepaše na komade. Stajao je iznad, posmatrajući ih kao gospodar svoje pse koji primaju nagradu. Kaligari, oporavljen od šoka ali još uvek drhteći, baci pogled na pomamu hranjenja i odgega se, ubedivši sebe da su lovci bili van sebe.

U direktnoj borbi, Štalhajn se borio i osvojio otcepljeno svinjsko uvo. Pri osvajanju tako moćne nagrade, usput je povredio ruku o Udetove rogove i iščasio rame dok je pred sobom odgurivao Emelmana. Štalhajn okrenu leđa vampirima, ljubomorno čuvajući svoj zalogaj i počeo da sisa krv ih vlaknaste ivice. Oko njega, letači su kidali, žvakali, gutali, srkali i povraćali. Ukus je bio odvratn ali u glavama im je vrištalo od neopisive radosti.

Kada je zašlo sunce, ušetao je u baštu kafea na Montmartru. U jeku jezivo hladne zime, redovni posetioци, uglavnom nemrtvi, sedeli su za uličnim stolovima. Vreme su ubijali uz piće, čitanje, ogovaranje i flertovanje. Uklete snežne pahuljice topile su im se na licima, rukama i šeširima. Vintrop zauze sto unutra, pored peći i zamoli *patrona* za šolju engleskog čaja. Imajući dovoljno iskustva sa britanskim oficirima po pitanju njihove zahtevnosti, Francuz se tužno okrenu od začina, kafa i likera kako bi izvadio sramnu kesicu običnog starog Lipton čaja iz skirvene police.

Nekoliko minuta, koliko je bilo potrebno da se čaj prohladi do pitkosti, pažnju mu je okupirala radost življenja i kovrdžava mladost; zajedljivi kepec nudio je svoje usluge portretisanja po ceni od jedne vekne hleba; zapahnu ga vest da se lopov Fantomas usudio da skine smaragdnu ogrlicu sa nepoznate udovice u susednoj ulici; još jedan razboriti umetnik pokušavao je da proda karikature Kajzera i Grafa fon Drakule; naivni Australijanac moljakaо je da dobije kratki *anis* za samo deset franaka; izbi tuča noževima između *apaškog* vampira i jednorukog toplokrvnog veterana koji je neočekivano pretukao jednog čoveka. Pretpostavljao je da je ovo bila čuvena *pariska ulica*; delovala mu je prilično smešno. Deca su glumila kako su opasna.

Kada je pao mrkli mrak, podmirio je svoj račun i krenuo napolje, vijugajući između natrpanih stolova. Amerikanci, novajlije u evropskom ratu, bili su u svom naročitom elementu. Zavirivali su u sve i svašta i bili su omiljena meta pariskih džeparoša. Džejms Gac, kojeg je „poručnik“ Vintrop jednom prilikom upoznao, pozdravi ga ukočenim „dobar momak“ stilom. Vintrop požuri napolje da se preterano ne zadržava; pala je noć i bio je na dužnosti. Poželeo je Gacu sve

najbolje. Nadao se da će mladić preživeti noć i sačuvati vrat, novčanik i celo srce.

Na trgu Pigal okružiše ga deca, proseći. Nedaleko, većina stvorenja bili su vampiri, verovatno budući regruti. Zlatni dečak od prstiju napravi kuku i zakači se o Vintropov kaput. Starmalo dete je cvrkutalo i šištalo, pokušavajući da ga hipnotiše.

Vodnik Dravo, Vintropova neizbežna senka, pojavi se iza ugla i odvoji upornog parazita, odgurnuvši ga ka ostalima. Podivljalo dete otrča, zujeći između vojnika i njihovih noćnih dama.

Zahvalno klimnuvši Dravou, on proverí da li su mu sva dugmad na broju. Na grudima je još uvek osećao zašiljene prste razuzdanog derišta. Vodnik nestade u gužvi, spremajući se da lično isprati Fantomasa ako se za to ukaže potreba. Iako je bilo utešno imati anđela čuvara, Vintropu je smetalo što nisu njegovom kretanju po gradu ukazivali puno poverenje. Dravo je svojim prisustvom ponekad podsećao na dadilju.

Šetao je sa masom ka pozorištu, predstavljajući potencijalnu metu. Gran Genjol je nudio Andre de Lordovu ozloglašenu *Malderev*, dok je Vampirsko pozorište predstavljalo Ofenbahovu *Mrtvu ljubavnicu*, sa proslavljenim kan-kan „Klarimondom.“ U Rober-Hudinu, toplokrvni iluzionista Žordž Meli predstavljao je podvig pres-digitacije kojim je definisao da svaki vampir može da se duplira na natprirodan način. Bernhard je davao svoju krvlju natopljenju *Magbet* u jednoj od mnogih sveženskih produkcija koje su trenutno vladale pariskom scenom. Budući da je većina glumaca otišla u rat, Šekspirova dela su preokrenuta i mnoge muške uloge preuzele su žene ili *transvestiti*. Ako se rat ikada završi, druga Revolucija će naterati Božansku Saru da se zamonaši.

Zatureno u neopaženu stranu ulice podalje od poznatih kuća, Pozorište Raul Privaš nije bilo ni veličanstveno ni slavno. Nikada nije čuo za ovo mesto dok njegovo ime nije pročitao u poruci potpisanoj sa „Diogen“, zajedno sa

detaljima sastanka. Na plakatu su bile ogromne oči koščate žene u hulahopkama. Na bilbordu je jednostavno pisalo "Izolda - vampirsko iskušenje." Mala gužva ljubitelja nagru ka ulazu. Uglavnom muškarci, toplokrvni i većinom uniformisani, pohotnog i nezasitog pogleda koji je odgovarao onom na posteru.

Pridruživši se publici koja je punila foaje, Vintrop potraži Dravo. Lociranje vodnika ponekad je ličilo na igru. Širokih ramena i glave više od ostalih, vampir se nije mnogo trudio da se sakrije ali je imao sposobnost da se uklopi u svaki ambijent.

Sastanak je bio ugovoren kod kioska. Vintrop uđe u uski, neosvetljeni hodnik ka privatnoj loži. Dravo ga je pratio, zauzevši mesto do vrata. Odatle neće moći da prati predstavu. Tapete u očajnom stanju i slabi miris vlažnog drveta govorili su Vintropu da vodnik neće puno toga propustiti.

Vintrop otvori vrata i uđe u ložu. Čovek je udobno sedeo, pušeci cigaru.

„Edvine, neverovatno si tačan. Sedi.”

Vintrop se odlučno rukova i sede. Čarls Boregard imao je potpuno sedu kosu i sive potkresane brkove. Lice mu je bilo bez bora i odavalo je utisak gipkosti. Vintrop je znao da se Boregard istakao tokom Terora, odbivši titulu viteza.

Ispod balkona, bučna publika je zauzimala svoja sedišta. Pijanista je pokušavao da izvuče melodiju iz raštimovanog instrumenta.

Boregard mu ponudi cigaru ali Vintrop je više voleo svoje cigarete. Zapalivši jednu on dunu u plamen šibice.

„Pročitao sam tvoj izveštaj”, reče Boregard. „Gadan poraz od pre neku noć. Ne smeš da kriviš sebe.”

„Ja sam odabrao Olbrajta, pilota koji je stradao.”

„I ja sam odabrao tebe a neko je odabrao mene. Nijedan od nas nije ništa odgovorniji od onog drugog. Po Olbrajtovom dosijeju rekao bih da si napravio najbolji izbor za zadatak.”

Mračna, leteća prilika Vintropu zatitra pred očima.

„Nemci su pobedu pripisali Manfredu fon Rihthofenu“, reče Boregard. „Jedini iz eskadrile Kondor, koji je imao šanse protiv Krvavo Crvenog Barona bio je kapetan Olbrajt.“

Dakle, stvorenje na nebu pripadalo je samom Krvavo Crvenom Baronu. Vintrop se pitao kakvom vrstom zmaja je upravljao Rihthofen. Bilo je to nešto novo i smrtonosno.

„Nemačka visoka komanda nagomilava svoje ubice za štampu. Mi nemamo monopol nad medijima. Ako se obori dvanaest Fokera savezničkih aviona, najbolja nagrada za zasluge je propaganda.“

„Sa Olbrajtom je na nebu bila samo jedna stvar.“

„Nisam rekao da je Rihthofen plašljiv đavo.“

Ispitivanje je pokazalo da je Olbrajt bio potpuno suv, vene i arterije bile su u raspadnutom stanju. Torndajk, specijalista koji je izveo autopsiju, u izveštaju je naveo da iz tela nije bila isisana samo krv već i poslednja kap svake tečnosti.

„Kapetan Olbrajt je bio izvučen iz svog SE5a i ubijen u vazduhu. Nikada pre nisam naišao na tako nešto.“

„To nije ništa novo, Edvine. Čak i u ovoj velikoj savremenoj igri ubijanja.“

Svetla se zamračije i pijanista dade sve od sebe. Svirao je temu iz *Labudovog jezera* dok su se podizale zavese. Pozornica je bila prazna, osim jedne pletene stolice i otvorenog sanduka.

Na binu izađe vampirka u hulahopkama ogrnuta providnim plaštom u obliku krila noćnog leptira. Bila je to Izolda sa postera. Imala je grubo lice, nimalo lepo. Oblik njene lobanje naglašavao je obraze i slepoočnice. Vampirski zub virio joj je iz usta, užlebljen između donje usne i brade.

Zasvira muzika i Izolda prošeta po maloj bini, ne pokušavajući da igra. Publika je bila tiha.

„Sve više smo zainteresovani za Šato du Malinboa“, reče Boregard, posmatrajući ispod oka Izoldu. „Kruže čudne priče.“

Rukama sa crno nalakiranim noktima Izolda rasu svoju dugu, slabu kosu. Vrat joj je bio bolno tanak, sa vidljivim venama.

„Svi piloti znaju za to mesto“, reče Vintrop. „Rihthofen im je vođa. Čovek je nepobediv.“

„Preko sedamdeset pobeda.“

„Bilo bi pravo olakšanje videti ga na zemlji.“

„Čudno: vojnik na haubici ili mitraljezu za nekoliko sekundi skine onoliko ljudi koliko je naš Crveni Baron imao tokom celog rata. To je ipak letač koji se redovno izvuče. Eskadron kapetana Barona Manfreda fon Rihthofena. Ima ordenje, naravno Blu Maks. To je nemački Viktorijanski krst. I mnoštvo medalja koje čovek ne može da nabroji.“

Izolda otkopča okovratnik svog ogrtača i pusti ga da odleti. Bila je neobično mršava. Svako rebro štrčalo je kao letvica na ogradi.

„Gledaj ovo, Edvine. Odvratno je ali naučićeš nešto.“

Vampirka smireno izvadi nož iz sanduka. Sve je izgledalo savršeno normalno. U tom trenutku, Izolda zari nož u udolinu svog vrata, cepajući tkaninu ali bez prolivene kapi krvi, cepajući prednju stranu na dole sve do hulahopki. Materijal spade sa njenih grudi. Grudi su joj bile neprimetne, ali bradavice su joj bile velike i tamne.

Vintrop u Parizu nije doživeo ništa frivolnije, ali jednolična Izolda izgledala mu je nerazvijeno da bi mogla daleko da dogura kao striptizeta. Popularne devojke iz Foli Beržera bile su daleko jedrije od ovog sirotog stvora, kao golubovi naspram vrapca.

Izolda zatrese ramenima i gornji deo majice spade joj sa ramena na struk. Koža joj je bila neoštećena ali je imala neku zelenkastu nijansu. Ona ponovo

stavi nož na vrat i ponovi scenu sečenja, praveći ovoga puta crvenu liniju preko svoje grudne kosti, do stomaka. Vrlo malo je krvarila.

„Ona nije novorođena“, objasni Boregard. „Izolda je vampir više od hiljadu godina.“

Vintrop je poblizhe pogleda. Nije primećivao ništa što je navodilo na zavidnu snagu i moć starije vampirke. Sa svojim izraženim vampirskim zubima, Izolda je izgledala usamljeno, skoro patetično.

„Jednom je prošla kroz giljotinu.“

Izolda pridrža sečivo svojim tankim usnama, koristeći obe ruke. Ona uhvati ivicu kože na rani koju je sama napravila i poče da ljušti kožu desnog grudnog koša. Dok je to činila, ogoljeni mišići su se naizmenično trzali. Zavukavši celu ruku unutra, ona popusti kožni pokrivač na ramenu i skinu ga kao haljinu.

Publika je bila ushićena. Vintrop je bio zgrožen, podjednako kao i gledaoci i izvođač.

Boregard nije gledao na binu već u njega.

„Ne razumemo sopstvene limite“, reče Boregard. „Postati vampir znači imati moć rastezanja ljudskog tela van njegovih prirodnih granica.“

Kada se Izolda okrenula, koža sa njenih leđa bila je strgnuta. Crveno oivičene trake slobodno su visile. Uz pomoć noktiju i samo nekoliko zasecanja nožem, sistematski je sebe ogulila.

Grupa Amerikanaca koju je prevarila priroda Izoldine pojave jurnu napolje, glasno protestvujući. „Ravna si k'o daska“, doviknu jedan.

Izolda ih isprati pogledom, guleći kožu sa svoje desne ruke kao da je obična duga rukavica.

„Neki vampiri, Edvine, nemaju moć da menjaju svoj oblik više od tebe ili mene. Očigledno kao oni iz Rutvenove ili Šandanjakove loze. Ostali, uključujući

i one iz Drakuline porodice, imaju mogućnosti koje još uvek nisu isprobane do krajnjih granica."

Izolda je cepala sve sa sebe, impresivnog lica i divljih pokreta. Njena koža visila je u dronjcima, kao strašilo. Vintropov stomak se pobuni iako se trudio da uguši gađenje. Pozorište je smrdelo na krv. Sreća da je u publici bilo samo nekoliko vampira; mogli su da se razjare. Izvođačica odvoji komade svoje bele kože i baci ih u masu.

„Ona ima svoje sledbenike", reče Boregard. „Pesnik Des Esantes posvetio joj je sonet."

„Šteta što se Markiz de Sad nikada nije preobratio. On bi uživao u ovoj predstavi."

„Moguće je da jeste u svoje vreme. Izolda ovo izvodi veoma dugo."

Njen torzo ličio je na svetlucavu disekciju, u vlažnom mesu videle su se kosti. Ona ispruži svoju desnu oguljenu ruku i oliza je od lakta do zgloba, farbajući jezik u crveno. Arterije su štrčale, providni sudovi punili su se krvlju koja je bez prestanka strujala.

Mnoštvo publike bilo je na nogama, pokušavajući da se približi bini. U Foliju bi vikali i navijali, terajući gej muškarce da napuste klub. Ovde su bili napeti i tihi, zadržavali su dah, ne skidajući pogled sa bine, ućutkujući svoje kolege. Koliko bi samo ovih momaka želelo da se sazna kako su bih posetioci Raula Privaša?

„Posle giljotine, da li joj je neko vratio glavu na telo?"

Izolda ugrize sebe za zglob, glođući kost i počne da sisa. Krv pojuri kroz ždrelo i ona je proguta, neprekidno gutajući.

„Nije, sahranili su je", objasni Boregard. „Telo joj je istrulilo ali glava je izrasla na novo. Bilo je potrebno deset godina."

Ona zastade da bi uzela vazduh i naceri se ka publici dok joj je krv kapljala niz bradu a zatim navali sa dvostrukim žarom. Dok je sisala, njeni istureni prsti se skupiše u beskorisnu pesnicu.

„Naravno, neki kažu da je i posle toga ostala ista žena.”

„Koliko daleko može da ide?”

„Misliš da li može u potpunosti sebe da konzumira tako da ništa ne ostane? Još nije probala.”

Izoldino živo meso menjalo je boju dok je iz njega isisavala krv, ali lice joj je bivalo sve rumenije, skoro zajapureno.

„Mislim da smo dovoljno videli”, reče Boregard, ustajući.

Vintrop oseti olakšanje. Nije hteo da bude deo Izoldine publike.

Zajedno izađoše u hodnik. Dravo je stajao na vratima, čitajući Komične isečke. Boregard i vodnik bili su stari drugovi.

„Deni, čuvaš li našeg mladog poručnika?”

„Dajem sve od sebe, gospodine.”

Boregard se nasmeja. „Drago mi je da to čujem. Sudbina kraljevstva može da se osloni na njega.”

Vintrop nije mogao da izbaci Izoldu iz glave.

„Hoćemo li da krenemo, Edvine?”

Napustili su pozorište. Sa olakšanjem su izašli napolje na čist, hladan vazduh. Sneg je još uvek vejao, ostavljajući bljuzgave taloge na pločniku. Vintrop i Boregard krenuše niz ulicu dok je Dravo zaostajao oko dvadesetak koraka.

„Kada sam bio tvojih godina”, počeo Boregard, „ovo nije bio svet u kojem sam planirao da ostarim.”

Vintrop je rođen 1896, posle Terora. Za njega, vampiri su bili normalan deo sveta kao što su to bili Holanđani ili jeleni. Otac ga je naučio da je svaki

Englez iz generacije Boregardovih mentalno uspeo da se prilagodi svim silama tokom Terora.

„Sećam se vremena kada lord Rutven nije bio premijer i Edvard Albert Viktor nije bio kralj. Pošto nijedan od gospode nije pokazao nikakvu želju za umiranjem, bilo je očigledno da su planirali da zadrže svoje položaje daleko duže od životnog veka. I ti, zar ne bi trebalo da iskoristiš mogućnost preobraćenja.”

„Preobraćenja? Pa da postanem *onakvo čudovište!*”

On klimnu glavom ka Raul Privašu, setivši se Izoldinih zakrvavljenih očiju dok je isisavala samu sebe.

„Ne pripadaju svi vampiri njenoj lozi. Ima ih različitih rasa, Edvine. Nisu svi demoni i čudovišta. Oni su jednostavno mi, samo malo šire. Od rođenja, svi se mi menjamo, na milion načina. Vampiri se menjaju mnogo više od toplokrvnih.”

Vintrop je, naravno, razmišljao o preobraćanju. Ubrzo nakon očeve smrti, majka je pokušala da ga ubedi da potraži „mračni poljubac”, kako bi izbegao smrtnost. U sedamnaestoj još uvek nije bio spreman. Sada, i dalje nije bio siguran. Uostalom, znao je da je to bila teška odluka: postavljalo se pitanje krvne loze.

„Najbolja žena koju sam ikada upoznao bila je vampir”, reče Boregard, „kao i najgori čovek.”

Miljama daleko odatle, začu se eksplozija. Jezici vatre lizali su ka nebu, obasjavajući izduženu konturu cepelina. Tokom poslednjeg meseca bilo je učestalih vazdušnih napada. Parižani su zapaljene komade koji bi pali na zemlju nazivali „poklonima od Kajzera.” Cepelin je morao da leti na velikoj visini i bilo je nemoguće da ispusti bombe po preciznim metama tako da je sve i svašta moglo da strada. Nije bilo pravog vojnog razloga za napade; Drakula se odlučio za politiku *Schrecklichkeit*, „zastrašivanja”, s ciljem da uništi moral Saveznika.

„Pre nego što nastavimo razgovor, hoću da pročitaš ovo“, reče Boregard, pružajući mu koverat. „Možeš da ga nazoveš ispovešću na samrtničkoj postelji. Žena koja je jutros streljana ispričala mi je priču i dao sam sve od sebe da je što vernije prenesem. To je trik vredan kultivisanja, sećati se doslovce svega što ljudi kažu. Često ćeš otkriti da su ti rekli stvari kojih ni sami nisu bili svesni.“

Vintrop spusti koverat u džep. Vatrogasna zvona zaklepetашe u daljini. Arči je ispalio ali previše nisko da bi pogodio cepelin. Dirizabl zaplovi više, zašavši u oblake. Obično je bilo pet ili šest brodova u toku napada. Da su Švabe htele da unište nešto konkretno, verovatno bi poslali velikog dalekometnog Gota bombardera.

„Voleo bih da vidim kako jedna od tih zveri pada u plamenu“, reče Vintrop.

Boregard pogleda ka nebu dok su mu pahuljice zapljuskivale trepavice kao suze.

„Umoran sam, moram da krenem. Pažljivo pročitaj ispovest madam Zele. Možda ćeš pronaći nešto što sam ja propustio.“

Starac se okrenu i brzo se udalji, koracima koji su odzvanjali na pločniku. Pijani Amerikanci učtivo su mu pravili prolaz. U svoje vreme, Čarls Boregard je verovatno bio nešto posebno. Čak i sada, bio je jedina impresivna osoba koju je Vintrop upoznao u kraljevskoj službi.

Vintrop pogleda oko sebe u potrazi za Dravoom i nakon par trenutaka ga ugleda. Vodnik je mirno stajao u senci nadstrešnice. Svaki put kada bi igrao ovu igru, sve brže je pronalazio Dravo. Pretpostavljao je da je nešto naučio.

Uprkos veličanstveno oslikanim tavanicama i kožnoj garnituri, ovo je bila samo još jedna čekaonica. Protraćiće život na ovakvim mestima u nadi da će ravnodušni dostojanstvenici moći da završe svoje važne poslove kako bi imali dovoljno vremena za Edgara Poa. Iz uslova u vojsci i u Vest Pointu, bio je upoznat sa starim ratnim *diktumom* „požuri i čekaj.“ U srcu svetske vrhovne vojne moći ovo pravilo je zaboravljeno u korist nacionalnog prava. Prag je predstavljao berlinsko zabačeno feudalno dobro; bila je to metropola sastavljena od čekaonica, centralni krug laži. U Bohemiji, Poa su smatrali elitom i nikada ne bi doživeo da ga ignorišu. Međutim, ovde je bio samo još jedan pripadnik mase o kojoj više niko nije brinuo.

Hol je bio prepun ljudi čiji je izgled ukazivao na važnost i vrednovanje. Prizor su ispunjavali perjani šlemovi, zlatne kićanke, svetlucave epolette, ispolirana dugmad, svežnji medalja, beli ogrtači, sjajne čizme, brokatni prsluci i prugaste pantalone koje su upotpunjavale sezonu komičnog operškog društva. Ipak, podnosioci molbi su histerično koračali, neki razdražljivi, neki umorni i utučeni, svesni sopstvene nemoći i sporednosti. Po je bio depresivac, a Hans Hajnc Evers šetač. Šetkao se gore dole kao stražar, ruku skupljenih na leđima i vrata ukočenog kao motka.

Trebali su da se sastanu sa dr Mabuzeom, direktorom Službe za štampu i informisanje u okviru nemačkog vazduhoplovstva. Negde pred ponoć zgrada je još uvek vrvela od ljudi. Najviše čemu se Po nadao bilo je da će od njega tražiti da napiše knjigu. Nije spominjao kako u poslednje tri godine nije bio u stanju da dovrši čak ni običnu satiričnu pesmicu.

Mladi oficiri nosili su svežnje dokumenata, očajnički želeći da se oslobode loših vesti koje su sadržali. Pukovnici, generali i feldmaršali bili su rangirani po činovima i godinama čekanja.

Činovník, čija je kosa ličila na ptičje gnezdo, povremeno je promaljšao glavu kroz vrata, kao figura ptičice na zidnom satu, i prozivao.

„Fon Bajern“, viknu on. „Haufman Gregori fon Bajern.“

Stariji vampir u besprekornoj uniformi, na zvuk svog imena ustade sa stolice bez dodatnog doterivanja i uđe u sobu. Eversove zavidne oči piljile su u fon Bajernova uniformisana leđa dok je nestajao kroz vrata sa pozlaćenim reljefom nemačkog imperijalnog orla.

„Oni uvek imaju prednost“, ogorčeno šapnu Evers, misleći na starije. „Ovovekovne budale ne znaju koja je godina, ali su sigurni u oficirski čin i mogućnost da nadmaše veštine obučenih novorođenih.“

Evers se očigledno jeo iznutra od ozlojeđenosti. Po je mnogo više naučio od svog *doppelgänger*-a.

U železničkom vagonu prve klase, umoran od Eversovih uspomena, Po je otkrio da je uspevaó da toleriše svog saputnika samo zato što je njegov položaj garantovao ili protekciju ili poniženje. Eversove priče o životu u Kajzerovoj službi bile su prožete ironijom, opravdanim moralnim padom onih koji su ga izneverili ili razočarali. Svaki dragulj istine u njegovom autobiografskom monologu podvrgnut je na glancanju do punog sjaja kako bi se potom umetnuo u ornament bezočne fikcije.

Bilo je to neprijatno putovanje, praćeno ukoćenim licima vojnika koji su se vraćali sa odsustva, stojeći uglavnom van kupea ili u mraku između kola. Sivilo njihovih uniformi zakopčanih do grla, isticalo im je crvenilo oko očiju.

Utvare su i dalje proganjale Poa. U susednim kolima, zbijen između naduvanog diplomate i arogantnog maljavog generala, bio je čovek sa fronta, hodajući skelet divljeg pogleda na kojem je visila uniforma. Nervozno se trzao

pri svakom udarcu pete o mermer dok je pod miškom stiskao sumnjivu depešu. Bio je jedan od živih mrtvaca, toplokrvni čovek koji je izgledao sablasnije od vampira oko sebe. Njegov ulubljeni šlem bio je umrljan francuskim blatom. Na prednjoj strani uniforme bila je rozikasta fleka od njegove krvi. Svaka oznaka čina koju je nekada nosio bila je ili nejasna ili otcepljena. Čovekovo zategnuto lice ličilo je na bolnu masku.

General, koji je probirljivo jeo miša iz braon kesice, pravio se da ne primećuje stanje svog kolege. Skupio se u stranu kako bi izbegao bilo kakav fizički kontakt sa tako ogavnom ljudskom olupinom. Diplomata se, takođe, skoncentrisao na tačku u vazduhu i to u pravcu koji nije zahtevao od njega da gleda u vojnika. Dva istaknuta novorođena vampira, koji su se vidno razlikovali po svom nameštenju, razgovarali su iznad i pored blatnjavog čoveka, komentarišući tok rata. Obojica su bili ubeđeni u predstojeću pobedu zato što su nemački piloti bili najbolji na svetu. Kada izbace Ruse, neće postojati prepreke za osvajanje Pariza.

Vojnik se držao za stomak kao da je progutao đule, gledajući u Poa jezivim pogledom. Na trenutak je bio ubeđen da ga je ovaj prepoznao kao autora Bitke kod Sankt Peterburga, baš kao što je verovao da je greškom bio uvučen u ovaj vrtlog kao prorok modernog ratovanja. Misao mu prolete kroz glavu iako ga je izluđivala naklonost generala i diplomate. Svi su oni bili daleko odgovorniji od Edgara Poa za skretanje kursa rata u odnosu na njegovu viziju.

„Pelcih“, objavi činovnik. „Her Oberst⁴ Hjalmar Pelcih.“

Oficir žućkastog lica usta sa svog mesta i odšeta kroz vrata. Po je pretpostavljao da je imao akcije u naoružanju. Samo neko ko zarađuje novac mogao je da izgleda tako arogantno zadovoljno.

Evers se i dalje šetkao, pušeci. U kolima koja su ih od železničke stanice prevezla do ministarstva, Evers je vozača odmah obavestio o hitnosti njihove

⁴ Oberst - pukovnik

misije. Ime Mabuze bilo je dovoljno poznato da podstakne čoveka da strasno nagazi na gas. Bespoštedno pritiskanje sirene uplašilo je obližnjeg konja. Evers se kikota dok su dva vojnika pokušavala da smire životinju i ubrzaju zaprežno vozilo, dok je zastavica sa orlom lepršala. Sada, u prostranoj sobi, bio je manji od makovog zrna. Na površinu je izbilo njegovo pravo raspoloženje, baš kao što je svaki njegov ponizni zahtev zajedljivo ignorisan jer su činovnici sa očima kao u sove nezainteresovano odmahivali rukom. Da nije bio tako umoran i žedan, i svestan svoje neugledne odeće, Po bi verovatno uživao u degradaciji ovog hvalisavca.

Mladi veteran, spržene ruke koja je onako prazno savijena uz telo podsećala na krilo šišmiša i ljutitog lica koje je sa svojim ožiljcima ličilo na njušku, uđe gurajući kolica sa dnevnom štampom koju je prodavao po kancelarijama. Pukovnik je saznao sa naslovne strane da je tajna informacija koju je trebalo da preda Vrhovnoj komandi sada bila već bajata vest dostupna svima. Po htede da kupi novine, ali ubrzo shvati da kod sebe uopšte nije imao novac.

Evers je činio sve da ubedi činovnika kako će njegova karijera užasno da se završi kada dr Mabuze bude saznao da je on, Hans Hajnc Evers morao da čeka. Ispod glasa mu je saopštio kako će mu jedna njegova reč obezbediti prekomandu u aktivnu službu Zapadnog fronta. Činovnik se samo nasmeja, ne verujući mu ni reč.

Neverovano, ali Evers je bio jedina osoba u prostoriji koja se žalila. Feldmaršal je pitomo sedeo i čekao. To je bilo veoma nemački. Svi su bili svesni svog čina i mesta pripadnosti i pridržavali ga se. Vrlo ubedljivo, kao da su svi imali svoja sedišta u piramidi. Svaki onaj, čije mesto nije moglo da se utvrdi jednim pogledom na epoletu, po indijskom pravilu bio je ravan „nedodirljivima“, kompletno isključenima iz sistema kaste.

Vojnik uguši jecaj i zagrli jače svoj stomak kao da se komadić šrapnela probijao još dublje. Po vide da krv kaplje i natapa mu kaput. Njegova crvena žed bivala je sve veća ali utučeni prljavi vojnik mu se poprilično gadio. Radije bi gladovao nego se nahranio tako jadnim mesom.

Raspoloženje se naglo promeni, vazduh ispuni čudna aroma. Grupica u čekaonici ličila je na krdo jelena na pašnjaku, budno osluškujući kretanje lovca. Tihi žamor šapata polete kao vetar i Po začu ime koje je odzvanjalo.

„Drakula...”

Glavna vrata pridržavali su čuvari. Jeziva prilika ulazila je u sobu. Čak je i Evers prestao da šetka kako bi obratio pažnju.

„Drakula...”

Graf fon Drakula bio je starešina svih vampira Evrope, majstor strategije i veliki vizionar, tvorac kraljeve Pobede i Poraza. S obzirom na njegove potpuno kolosalne planove, vampirizam se rapidno širio planetom. Ujak po ženidbi Kajzeru Vilhelmu II, pričalo se da je imao više udela u upravljanju ovim ratom od Hindenberga ili Ludendorfa.

„Drakula...”

Vojnici umarširaše unutra, lupajući čizmama i grudnim oklopima. Starešine Grafove Karpatske garde koji su se vekovima borili na njegovoj strani. Sa sobom uneše ledeni smrad ustajale krvi i baruta.

„Drakula...”

Po je pisao Grafu mnogo puta na početku rata, ohrabren odobrenjem starijih vampira, nikada ne poričući a u poslednje vreme ne spominjući Bitku kod Sankt Peterburga. Graf mu nikada nije odgovorio.

„Drakula...”

Ponavljanje imena izgledalo je kao vapaj, kao molitva. Ađutant je na povocu vodio par vukova koji su režali i bacakali se pod uzicama. Evers se trgnu

pri pogledu na zveri. Po je čuo da su ovo bili Drakulini poručnici iz toplokrvnih dana koji su uz pomoć njegovih moći transformisani u verne i večne prijatelje.

Visoki vampir uđe u hol odlučnim korakom. Nosio je sivi ogrtač preko jednostavne uniforme. Po primeti kožnu futrolu za pištolj za njegovim pojasom, sjajnu crnu kapu i zašiljene brkove. Dok su drugi stariji vampiri ostajali verni svojim vremenima, Drakula se sa svakim ratom konstantno menjao. Dok su njegovi generali savetovali taktike Vaterloa i Borodina, Graf je raspoređivao tešku artiljeriju a ne konjicu, naredivši kopanje rovova na tlu cele Evrope. Izvrsno se prilagođavao i bio je savršeni pragmatičar.

Udovica kleknu pred Grafom i poljubi mu ruku, prislonivši usne na njegove špicaste nokte. Istrpeo je njene namere, želeći da krene dalje.

Mada nimalo nije bio sklon ulagivanju, Po priđe da se predstavi. Drakulina reč će ga osloboditi dosadnog Eversa i obezbediti mu pristojan položaj. General Dejvid Po, njegov deda, takođe je bio ratni diktator ali u revolucionarnom ratu. Previše njih mu je stalo na put. Graf nije mogao da se pojavi u javnosti a da ga ne okruže oni zahvalni i ponizni.

Po krenu napred, pokušavajući da se priseti nekog svog podviga. Konverzacija Poa i Drakule. To će biti trenutak u istoriji imaginacije. Dok se približavao Grafovoj prilici, vazduh je bivao bogatiji, gušći i teži. U blizini ratnog magnata, Po lagano koraknu, kao u snu. Zvuci u pozadini bili su daleki i Po začu lupanje velikog srca, otkucaje života koji je plenio, sve i svja.

Grafova velika glava okrenu se u prolazu. Njegov pogled okrznu Poa, bez prepoznavanja. Po se zanese prilikom zaustavljanja, zureći u svog vođu. Drakula požuri dalje. Par ukočenih Karpaćana, jedna od njih bila je žena-ratnik sa tetovažom na licu, sva u crnom. Od njihovog uvežbanog odbojnog pogleda Po ustuknu. Starešina je prošao kroz sobu bez reči, ostavljajući sve oko sebe u pripravnosti. Ucveljenu udovicu morao je da teši uplašeni mladi oficir.

Po oseti kako nestaje neobična aura koja je okruživala Grafovju pojavu. Vratitše se normalni zvuci i mirisi, oštreci čula ka neskladu.

Prisustvo ratnog diktatora bilo je neodoljivo i nije iščezlo tek tako. Evers je bio naelektrisan, ne uspevajuci da zadrži svoju nervoznu energiju. Novine izrešetane lošim vestima sa fronta namah su bačene. Oficiri su se udružili zarad novih pobeda. Svi su znali za veliki najavljeni napad na Pariz pre dolaska Amerikanaca.

Po nije mogao da zaboravi Drakuline oči.

Orlova vrata bila su otvorena da bi propustila Grafa. Ušavši u hodnik, parada poče da se penje uz široke stepenice. Vrata se zatvoriše ali je Po i dalje čuo odjek čizama o mermer. Mozak mu je pulsirao u ritmu gospodarskog hoda.

Preko tri četvrtine vampira u prostoriji bili su iz Drakuline krvne loze. Po se osećao kao uljez: Virdžinija nikada nije saznala ime svog oca-u-tami, pretpostavljajući da je to mogao biti Španac. Zvao se Sebatijan Njukasl. Vampir je tragao za poezijom nestvarnog i pronašao samo gospođu Po kod kuće i ubrzo otpočeo proces preobraćenja iz čistog hira. Ni Po ni Virdžinija nisu otkrili talenat za promenu oblika što je dokazalo da Njukasl nije pripadao Drakulinoj lozi. U čudnim trenucima, Po je bio opsednut idejom da pronađe vampira koji je preobratio Virdžiniju ali njegova ispitivanja uvek su bila besplodna.

Čekaonica se opet smirila. Čak i Grafovi otkucaji srca, koje je odzvanjalo sa lupanjem Poove krvi, nestalo je.

On pogleda u vojnika sa fronta, usamljenog na kauču. Nasuprot generalu i diplomati, on nije stajao u blizini moćnika. Krilo mu je bilo u crvenim flekama. Krv mu je curila niz pantalone i čizme. Vojnik se najednom okrenu i bljunu na pod. Dok se savijao napred da se iskašlje, gornji deo tela mu je vidno podrhtavao. Ispraznivši grlo i nos on se polako zavalio nazad na kauč.

„Ovo je apsurdno“, reče Evers. „Takva budalaština neće proći nekažnjeno, her Po. Vrlo lako možete...“

Činovník ponovo iskrnu i pogleda u njih.

„Ah“, oduševljeno reče Evers, „konačno.“

„*Baumer*“, prozva činovník zvonkim glasom. „Felvebel Paul *Baumer*.“

Evers je ponovo bio besan što su ga preskočili. On baci pogled na ubogog vojnika spreman da mu sune vatru u lice.

„Paul *Baumer*“, ponovi činovník.

Niko se nije odazivao. Po osmotri nesrećnika, ugledavši poslednji trzaj njegovih sklopljenih očiju.

„Mislim da je ovo *Baumer*“, reče on.

Činovník opsova sa neodobravanjem, usredsredivši se na glasnika sa fronta.

„Felvebele *Baumer*“, reče on, „možete da uđete.“

Baumerova ramena se pomeriše ali bez dovoljno snage da ustane. Depeša mu ispade ispod ruke i rasu se po mermernom podu.

„Ovo je apsurdno“, reče Evers, kao da je *Baumer* lično stajao na njegovom putu ka kancelariji doktora *Mabuzea*.

Na osnovu promenjenog smrada *Baumerove* krvi, *Po* je bio ubeđen da je čovek podlegao ranama. Njegov grč na stomaku sada je bio opušten dok su mu ruke mlitavo ležale u krilu. Insekt slete na njegovu ruku i raširi krila, pokazujući da je leptir. Činovník otera leptira i proveri pokojnikov ugašeni puls. Krv se skupljala u udubljenju koje je *Baumer* napravio na kauču. Diplomata, ravnodušan prema smrti, uhvati leptira u ruku, osmotri njegove oznake i strpa ga u svoja usta.

Sto je imao širinu teniskog terena. *Dr Mabuzeova* stolica bila je izdignuta tako da je mogao da gleda preko prostranog ispoliranog drveta u glave onih koji su sedeli sa druge strane. Upravnik odeljenja za štampu i informisanje pokazivao

je očiglednu želju da ga drugi gledaju. Po primeti da je to čovek izuzetno malog rasta.

Dr Mabuze imao je belu lepršavu kosu i crvene oči novorođenog koji voli kapljicu. Nosio je bolnički belu vojnu bluzu i oko vrata crnu traku carskog reda Gvođenog krsta. Na Eversovo vidno gnušanje, upravnik je oduševljeno uzviknuo pri susretu sa her Edgarom Alanom Poom.

„Više ne koristim ime svog očuha, doktore. Rođen sam kao Edgar Po i tako se opet zovem. Sećanje na Džona Alana je davna prošlost.”

Dr Mabuzeove oči zaiskriše. „Vi ste mi bili inspiracija, her Po. Vaše priče, 'Slučaj M. Valdemara' i 'Hipnotička otkrovenja,' uzbudili su moju fasciniranost umetnošću hipnoze.”

Pre rata, pre preobraćenja, Mabuze je bio pravi majstor hipnoze koji se spuštao na nivo javnih izvođenja. Prirodno, čovek njegovih talenata i uticaja bio je zadužen za propagandu.

„Svi ratovi imaju svoje heroje, her Po. Naročito ovaj rat. Budući da su po prirodi nepredvidivi, svi heroji moraju da se reklamiraju.”

Dr Mabuze je besedio kao da drži govor. Lampe na njegovom stolu pravile su osenčenu masku na njegovom licu, naglašavajući sjaj u očima. Na početku rata, dr Mabuze je obilazio gimnazije, obraćajući se studentima. Za njegovu publiku nije bilo ništa neobično da organizuje *kolektivna* predavanja.

„Verujem da ste čuli za Manfreda fon Rihthofena.”

„Letača?”

„Da, letača. On je naš vrhunski ratnik u vazduhu. Sedamdeset dve pobede.”

Po je oduvek bio zainteresovan za mogućnosti letenja. Kao toplokrvan, napisao je „Nevidljivi balon”, a u *Bici kod Sankt Peterburga*, predvideo je vazdušne okršaje letelica i borbenih aviona.

„Saveznici likuju kako su oni gospodari neba nad Zapadnim frontom“, reče dr Mabuze, iskrivivši usne u jednostrani osmeh. „Do proleća će biti mnogo drugačije.“

„Nemačka ima bolje avione“, promrmlja Evers.

„Nemačka ima bolje *ljude*. U tome je tajna naše pobede. Bez obzira koje mehaničke sprave da usmere protiv nas, mi Nemci ćemo ih nadjačati snagom svog duha.“

Dr Mabuze uze dokument iz fioke svog stola i ćušnu ga na drugi kraj. Po ga uhvati i pogleda.

Bio je to model korica za knjigu. *Der röte Kampfflieger*, Manfred, Ritmajster Frajher fon Rihthofen. *Crveni borbeni letač*. Gruba ilustracija prikazivala je crvenu senku sa krilima slepog miša iznad neprijateljskog aviona u padu.

„Rihthofen je napisao svoju autobiografiju?“

„Frajher je borac, a ne piskaralo. Ako neko treba da napiše njegovu priču, to će biti vrhunski pisac. Vi, her Po.“

Shvativši šta se od njega traži, on izusti, „Želite da izmislim knjigu?“

„Da 'izmislite'? Koješta. Bićete Rihthofenov duh.“

Evers se vrpeljio u senci kancelarije. Po se zapita koji je bio njegov udeo u svemu ovome. Ako je H. H. Evers bio tako veliki pisac, zašto njemu nije dodeljena ova čast?

„Her Evers će vam se naći pri ruci po pitanju narodnog nemačkog govora i poslužiće kao urednik ako vam bude potreban.“

Eversove obrve smrknuto se skupiše. Njegova umišljena važnost na kratko iščeznu. Kao da je bio manji *doppelgänger* od glasnika.

„Obezbeđen je transport do Šatoa du Malinboa, gde je Rihthofen stacioniran sa svojom JG1 jedinicom. Naš skromni heroj je pristao na opširan

intervju. Ako možete koristite njegove reči, ali ih prethodno uobličite u nešto više od suvoparne ratne dogodovštine. Da budem iskren, moje iskustvo sa pravim herojima graniči se sa dosadom. Izvucite istinu ali je sami obojite, her Po. Dopustite da osetimo duh vaših priča. Uzbudljive bitke, ekstremne likove, napetost do poslednjeg daha. Knjiga će biti beskorisna ako niko ne bude želeo da je pročita."

Anonimnost nije brinula Poa. Obzirom na trenutno stanje stvari, biće najbolje da se ne pročuje za ovu njegovu umotvorinu. Nije bio siguran ni da li bi trebalo da sačuva svoj literalni stil. No, oduvek je bio podjednako dobar novinar kao i pesnik. Ako je još nešto preostalo u njegovim iscepkanim mislima, moći će da se iskoristi u ove svrhe.

„Moraćete brzo da radite. Događaji se odvijaju munjevitom brzinom, što ćete i sami otkriti kada stignete na front..."

Front! Šato du Malnboa bio je u srcu rata. Naći će se u samoj slavi borbi. Ne kao vojnik već kao pesnik, proslaviće se u ratu. Ovo je bila prilika da ispravi nedostatke Bitke kod Sankt Peterburga. Pošto ga je svet razočarao, taj isti svet će biti primoran da se prilagodi njegovom ukusu.

„Moraćete da obuhvatite Rihthofenovu prošlost ali i da predstavite njegovu stvarnost. Kada Nemci preuzmu kontrolu neba, bićete tu da ovekovečite pobedu za buduća pokolenja."

Upravnikov glas bio je smiren ali ubedljiv. Po oseti uzbuđenje u grudima. Njegovom umu otvorena su vrata: opet će moći da izliva svoje reči. On stade mirno, salutirajući.

„Doktore Mabuze, potruđiću se da ispunim svoju dužnost, u slavu Kajzera i za dobrobit Centralnih sila."

„Her Po, to je sve što tražimo od vas."

11 Šta je sledeće učinila Kejt

Toplokrvnim momcima nije davala razloga da je primećuju, ali njena *nosferatu* čula bila su uzburkana. Zabavljeni vazдушnim napadom, Čarls i njegov prijatelj, Edvin Vintrop, neće moći da je uhvate. Međutim, visoki vampir sa gustim brkovima koji ih je čuvao bio je opasan. Nije bilo nimalo lako pratiti ih bez mešanja sa Dravoovim čizmama. Vodnik se ranije često približavao Čarlsu. Sada je njegova pažnja bila usmerena na mlađeg oficira. Samo po sebi, to je bilo vrlo sugestivno.

Kejt je cele večeri bila Čarlsova senka. Imala je nepogrešivu moć zapažanja koja je bila neophodna za njenu nezahvalnu profesiju, međutim, s godinama su njene noćne sposobnosti postajale sve oštrije. Pariz je nudio dovoljno veliku gužvu za korisno skrivanje u noj. To joj je naročito pomagalo. Krivudajući između krupnijih ljudi, bila je savršeno njuškalo: šal preko donje polovine lica, ruke u rukavicama, zavučene u rukave kaputa, na glavi pletena kapa koja je pokrivala i vrhove ušiju.

Svi su gledali gore dok je ona piljila u pločnik, više slušala nego motrila, fiksirajući Čarlsov glas. Zvuci vazdušnog napada, koji je bio u jeku, poklapali su veći deo žamora ali Čarlsova boja glasa lako se izdvajala od ostalih. Pripadnici njene krvne loze imali su istančano čulo sluha, vrlo korisno za potrebe reportera.

Cepelini su bili na drugoj strani reke. Lebdeći iznad oblaka, bili su nevidljivi, ali zujanje mašina bilo je konstantno. Prilično daleke eksplozije pratili su uzvici psovki i osuđivanja. Beskorisni hici ispaljivani su u nebo. Zemlja se tresla pri svakoj eksploziji. Vatra je plamtela na sve strane.

Neko u trku nalete na nju, oborivši joj naočari i brzopleto se izvini na francuskom. Brzinom zmije, ona uhvati naočari i vrati in na mesto, trepćući.

Osoba u lepršavom ogrtaču sa crvenom postavom, trčeći se izgubi u gužvi. Ona na trenutak pomisli da se gonjenik zagubio ali uhvati Čarlsov glas, zalutale reči nošene bukom.

Panika je rasla dok su se cepelini nadvijali nad kvart. Bombe su još uvek padale, zviždeći i rasprskavajući se. Nemci su večeras bacali samo zapaljive bombe, nanoseći štetu čitavim naseljima Pariza. Sledeći put, Drakulini avioni sipaće zapaljivu tečnost koja se lepi za živo meso. Stvar koja ne može da se opere običnom vodom, pržila je kosti. Vampiri su bili izdržljivi ali srebro i vatra za njih su bili smrtonosni. Sa Evropom krcatom nemrtvima, rat je podstakao razvoj paklenih sprava koje su pokojnom Van Helsingu pričinile neprijatno iznenađenje. Proizvođači sa zalihama srebrnih mina preko noći su postali milioneri. Ledi Dženifer Bakingam iz Ženske dobrovoljačke ambulantne brigade vodila je pomoć za nabavku srebra, ubeđujući bogataše da se odreknu svojih kašičica za kafu, poslužavnika i svećnjaka kako bi se od njih napravili meci i bajoneti.

Dok je Čarls boravio u pozorištu Raul Privaš, Kejt je tumarala napolju, posmatrajući dolaske i odlaske posetilaca. Edvina je odmah prepoznala, prisativši se da je Čarls u Vajtčepelu za vreme Terora bio prilično tajanstven. Za Edvinom je stigao Dravo, siguran znak. Upoznata sa specijalitetom koji je nudio Raul Privaš, nije bila iznenađena kada je Englez napustio predstavu već na kraju prvog čina. Čak i posle trideset godina pripadnosti stvorenjima gotskog mraka, stariji vampiri su užasavali Kejt. Izolda, najstarija među prastarima, svakako nije bila lepa reklama za večni život.

Grupa Amerikanaca protutnja pored nje kao da ih neko juri. Jedan je bio ranjen u glavu, verovatno sopstvenom nepažnjom pod dejstvom preterane količine alkohola ili u nekom incidentu tokom napada. Sveža krv obilato je šiktala iz duboke rane na njegovoj glavi, cureći niz njegovo mladalačko lice, natapajući mu uniformu. Krv je predstavljala beskrajno fascinantnu mešavinu

zlata i skarleta. Kejt obuže želja. Sa slatkim bolom, vampirski zubi joj iskliznuše iz čeljusti. Nije se hranila već nekoliko noći. Uskoro je morala da se upusti u tu neprijatnu radnju. Zašiljenih nokti su je žuljali u rukavicama.

Vojnici su zurili u nju. Morala je nekako da ih zaplaši. Šal joj spade sa lica. Mogla je da oseti krv u vazduhu. Ranjeni vojnik bio je prestravljen. Bilo ih je mnogo sličnih njemu: zdravih i jedrih mladića sa sela koji nikada nisu videli pravog vampira, glava napunjenih horor pričama. S malo poteškoća, Kejt stisnu usne preko oštarih zuba. Pokušavala je da se smeška ali je lice bolelo. Možda se, uprkos svemu, pretvarala u čudovište.

Posle konačne serije ćaskanja, Čarls i Edvin se rastadoše. Shvatila je da se Čarls vraćao u svoju sobu u hotel Transilvanija. Dravo, na drugoj strani ulice, lako pođe za poručnikom Vintropom kao da je to bilo noćno pravilo. Jednostavno, on je bio poslednja nada Upravnog odbora. Kejt nije bila sigurna da li je vodnik primetio.

Instiktivno je pustila da se Čarls prepusti svom zasluženom odmoru i krenula za Dravoom. Dok je vodnik pratio Edvina, ona je pratila njega. Bio je to još jedan test njenih mogućnosti. Uvežbanim mačjim hodom skakutala je iz mraka u mrak. Teško raspoznavši vodnikove karakteristične korake među brojnim noćnim zvucima, usredsredila se na njih.

Kada je izašao iz pozorišta, Edvin je izgledao zbunjen onim što je tamo video. Priča se da je Izolda jednom regenerisala celo telo kao gušter kojem nakon odsecanja izraste novi rep. Bilo je sličnih priča o elastičnosti Drakuline loze. S obzirom na Izoldinu bednu situaciju, Kejt se činilo da apsolutna telesna postojanost nije bila cilj večne sreće. Čarls je pokazao da je shvatio Izoldinu poruku. Kakve veze je samosecirajuća nakaza imala sa Mata Hari? I izveštaj desetara Lantijea o Mata Harinoj ispovesti o Šatou du Malinboa?

Ugledavši one kod kojih promena oblika nije uspela, Kejt nije želela da se propinje u tom pravcu. Zubi i kandže su izlazili kada su joj bili potrebni ali nije

imala nikakve ambicije da dodatno širi svoj repertoar. Kada je bila toplokrvno dete, majka je upozorila da ne pravi grimase jer „ako se promeni vetar, možeš da se zaglaviš“ ; sada je postojalo previše potencijalnih vukodlaka koji su uzimali po svoje, „drži se toga.“

Edvin i Dravo hodali su prema delu grada koji je bio oštećen u napadu. Zgrada na pijaci je gorela, okružena vatrogascima sa kofama vode i bespomoćnom masom ljudi. Gvozdeni skelet bio je crn naspram jarkog plamena, koji je lizao ka nebu. Negde u blizini, konj je panično njištao. Kejt ugleda životinju koja se propinjala pod teškim vratilom vatrogasnih kola. Čovek sa sjajnim šlemom pokušavao je udarcima da ugasi uporan plamičak na konjskim slabinama.

Dravo zastade i osvrnu se oko sebe. Kejt učini isto. Cepelini su bili gore, arogantne posade koje su ispuštale zapaljivu smrt. Ona začu zvuk motora. Francuski avioni su leteli u odbranu grada. Vazdušni brod je mogao da nadvisi sve što Saveznici pošalju na nebo. Krilate prilike kružile su iznad glava. Saveznici su hvalili svoju naveliko razglašenu „nebesku superiornost“ nad Centralnim silama, ali Drakula i Kajzer se neće zadovoljiti takvim lažima. Taj ludak Robur još uvek je bio šampion u drednotu.

Nokti njene desne ruke opet se pretvoriše u kandžu, probijajući vunenu tkaninu. Telo joj je ponekad osećalo opasnost pre uma. Dravo nije bio tamo gde je zastao. Došao je trenutak da se povuče iz akcije. Postojali su i drugi načini da se otkrije priča. Odan svom gospodar, vodnik je podjednako bio ubica kao i ljudi u cepelinima.

Frenk Haris je naučio da se novinarska odanost prvenstveno odnosila na istinu, a ne na patriotizam ili propagandu. Tako profesionalan stav nije imao mnogo pristalica u ovom ratu.

Zid zgrade se sruši, razbacujući vrele cigle po ulici, odgurnuvši masu nazad ka trotoaru. Talas toplote ispuni vazduh.

Kroz odbleske plamena, Kejt prepozna Dravoaa. Bila je zadovoljna što se između njih isprečila vatrena barijera i smatrala se srećnicom.

„Gospođice Njuškalo, dođite ovamo...”

Govorio je engleski, naređivačkim tonom. Bio je to poručnik Vintrop. Učinila je kako je rekao.

Grudva trave u plamenu zakotrija se ka njenim cipelama kao istopljena lava. Topao stisak obuhvati joj ruku i uvuče je u aleju. Da se borila, mogla je da pocepa Edvina na komade. Tada bi morala da se suoči sa Dravoom, koji bi joj priredio duplo veći pakao.

„Pratite me u korak, a? Izgleda da sam uhvatio malu špijunku. Minijaturnu Mata Hari.”

Pogledom je fiksirala Dravoaa, dok je Edvin stajao pozadi i vrebao priliku da je ščepa. Njen neuspeh budio je njihovo veselo samopouzdanje. Nije bilo svhre boriti se. Uostalom, bili su na istoj strani.

„Uopšte ne znam o čemu pričate, gospodine”, pokuša ona da objasni, šišteći kroz puna usta zašiljenih zuba.

Nije bio trenutak za uzbuđivanje. Čula je tihi puls Edvinovog vrata i srca. Dok joj se smeškao, plava vena mu je kucala na slepoočnici.

Edvin se neočekivano nasmeja. „Mislim da zvučite neverovatno glupo.”

Prisiljavala je sebe da povuče vampirske zube. U čvrstim pesnicama, nokti splasnuše.

„Zovem se Kejt Rid i ja sam vozač u dobrovoljačkoj ambulatnoj brigadi. Možete pitati ledi Bakingam ili gospodina Harkera za moje preporuke.”

Nije izgledao ubeđeno.

„Pretpostavljam da ste me pratili pod utiskom da mi preti neka kobna opasnost koja bi zahtevala vašu anđeosku zaštitu?”

Praveći se da je još veća glupača nego što je osećala da jeste, ona pokušava da projektuje zaglupljujuću krotkost. On je pusti i odmeri je od glave do pete. Znala je koliko je izgledala čudno u svojoj kamuflaži.

„Izašla sam u šetnju“, zavapi ona neubedljivo, pokušavajući da veže svoj šal.

„Za vreme vazdušnog napada?“

Vatre su se gasile. Dravo obiđe oko plamena. Stajao je na trotoaru, desetak metara dalje. Koncentrisala se na uvlačenje svojih kandži. Bilo je važno da vodnik ne pomisli kako ona predstavlja neku opasnost njegovom gospodararu.

„Imate garež na licu“, reče Edvin, neljubazno.

Ona protrlja obraz rukavicom. Vintrop pokaza na čelo i ona pokušava da se usredsredi na taj deo njegovog lica.

„Samo ga još više razmazujete. Sa tim naočarima ličite na krticu.“

Kao dete, Kejt su zvali „krtica.“ Penelopa Čerčvard, princeza iz zajedničkih krugova, smatrala je njen nadimak naročito zabavnim. Danas niko ne zna šta se desilo sa Peni.

„Vrlo ste ljubazni, gospodine štabni pozorniče.“

„Poručnik Vintrop, na usluzi“, reče on pružajući ruku kao da je vizit karta. Kejt prihvati njegove prste, stežući ih pažljivo, što joj je predstavljalo poseban napor. Učtivo se cerio dok mu je osmeh pokrivao uvređenost.

„Drago mi je“, reče ona uz blagi naklon, puštajući mu ruku.

Edvin savi prste kako bi se uverio da ništa nije slomljeno.

„Vi ste Ketrin Rid koja tako pametno piše za *Kembridž Magazin*, zar ne? Neustrašiva novinarka koja poziva na pogubljenje feldmaršala Hejga na osnovu zločinačkog nemara?“

Kejtino srce se zgrči. Ako je Edvin znao ko je ona, verovatno će insistirati da mu dostavi Mata Harin postupak. Već je zamišljala kako joj Dravo kida glavu s ramena, sa tihim zadovoljstvom.

„Imala sam tu čast da pišem za časopis“, odgovori ona neodređeno.

„Čujem da ste među trupama na liniji fronta koji uspevaju da prokrijumčare *Kembridž* prava heroína.“

Zvučalo je kao kompliment.

„Zar vas nije impresionirao Uskršnji ustanak? Izgleda da vaše ime porede sa Gor-Butsom i Spring-Rajsom. Fabijancem i fenijancem.“

„Pišem ono što vidim.“

„Iznenaden sam da nešto možete da vidite kroz te đozluke.“

Zvučao je kao da je *to* bila obična šala.

„Da li vam je neko ikada rekao da se uporno aludiranje na slabosti neke osobe smatra nepristojnošću?“

Edvin se široko osmehnu, znajući da nije mogao da se prevari. Stisnuvši zube, podseti sebe da nije bio običan oficirski tupan. Naravno, ona to nije mogla da zna. Poručnik nije provodio vreme brojeći konzerve mesnog nareska. On je zastupao Diogenov sindikat.

Kejt odluči da se igra reportera.

„Imate li neko mišljenje o trenutnom stanju rata? Da li je komanda savezničke avijacije pod ugovorom?“

On neupućeno slegnu ramenima.

„Kada Rusi budu istupili, da li se plašite da će Nemačka da krene u ofanzivu?“

Njegov osmeh se nezatno ukoči, ali ne reče ništa.

„Ako nemate ništa da kažete na tu temu, hoće li vam smetati ako vam poželim laku noć i odem svojim putem? Bar ja imam da završim neka posla.“

On ustuknu, šireći ruke.

„Naravno da ne. Laku noć, Ketrin.”

„To je ime za štampu. Svi me zovu Kejt.”

„U redu. Laku noć, Kejt.”

Ona ljupko klimnu glavom. „Laku noć, Edvine.”

Bio je zatečen. „Ne sećam se da sam vam rekao svoje ime.”

Ona protrlja nos. „Imam svoje izvore, poručniče.”

Pre nego što je uspeo još nešto da je upita, ona umače. Udaljavajući se, Kejt začu Dravoja koji mu je prišao za savet. Na njeno olakšanje, vodnik nije krenuo za njom. Što se više udaljavala, osećala se sve sigurnije.

Cepelini su se odšunjali nazad za Nemačku. Vatrogasci su uspeali da saniraju požare. Opet je vejalo, nanoseći bljuzgave gomilice uz pločnike. Za nekoliko sati, sva voda koju su vatrogasci ispumpali zamrznuće se i tako stvoriti klizalište za kvart.

Rezimirala je svoju situaciju. Nikada više neće dozvoliti da se približi Edvinu Vintropu ni na sto jardi a da bude primećena. On će razgovarati sa Čarlsom i njeno ime će ponovo dodati spisku onih koji nisu dobrodošli u blizini rata. Moraće da priđe tom slučaju Manlinboa iz sasvim novog ugla. Više nego ikada pre, bila je ubeđena da se kuvala neka pikanterija.

„Svet me je napravio ovakvom kakva jesam i lično ne mogu da se pravdam. Pratila sam svoje srce, čak i kada je takav put bio sulud. Treba da budem streljana kao špijunka, ali istina je da uopšte nisam talentovana za špijunažu. Vi to, iznad svega, dobro znate Čarlse. Ja sam samo kurtizana. Proglašena sam za najveću *grandes horizontales*. Pretpostavljam da me u ovoj okrutnoj zemlji smatraju prostitutkom, mada...”

Dokument je bio rukom pisana ispovest Gertrude Zele, poznatije po svom umetničkom imenu, Mata Hari. Vintrop je nameravao da odloži proučavanje rukopisa ali se našao u vozu za Amijan, u kupeu zajedno sa kapetanom Dramonom, čija je tirada o pobedi rata bila neopisivo dosadna. Debeli vampir crvenog lica bio je lep primerak pasmine buldoga i slobodno se moglo reći da je bio režeći lud. Zastupnik strategije "jedan veliki napad" Dramond je insistirao na tome da je šematski plan pobeđe bio ono što je saveznička vojska u isto vreme trebalo da prevaziđe.

„Kobasičari će podviti rep i pobeći", reče Dramond, sa kežom koji je otkrivao blokirane vampirske zube u četvrtastoj vilici. „Proklete Švabe nemaju stomak ni za pravo bežanje."

Posle četiri sata besciljne ubistvene prepirke, Dramond ga je proglasio ludim. Par poručnika, sveže istreniranih, priklanjali su se mišljenju kapetana. Vintrop je sumnjao da će preživeti i nedelju dana na frontu. Nemci možda neće imati britanski stomak, ali će svakako imati ukopane mitraljeske položaje.

„Prokletstvo, to je jedini način“, reče Dramond, strastveno i tvrdoglavo kao političar u kampanji. „Jedan veliki napad do pobeđe.“

Poručnici se složiše, zaklinjući se da će se naći u prvom talasu. Dramond im je upravo potpisao smrtnu kaznu, baš kao i svim ljudima pod njihovom komandom.

„Ako nas glupi političari budu pustili iz rovova, priredićemo saksonskim svinjama i pruskim poltronima ključni udarac koji itekako zaslužuju. Kajzera ćemo nabiti na čvrst kolac i krenućemo na Ruse da sredimo proklete boljševike.“

Vintrop zamisli ratni vihor koji operiše po svetu, čisteći sve kontinente kao opaka zima.

„Zapamtite moje reči, pravi neprijatelj je iz samoubilačkih krugova, prokleti Jevreji koji su učinili uslugu slabokrvnim Romanovima.“

Dramond zaključi svoj uvod i prepusti se krvavim pričama o ubijanju Nemaca golim rukama i zubima. Pod izgovorom važnog posla, Vintrop nastavi da čita.

„Ja sam Drakulina kćer. Bila sam jedna od njegovih ljubavnica. Kada se Graf skrasio na Kajzerovom sudu, preobratio je nas nekoliko. U životu, bio je istočnjački vladar. Uvek je imao svoj harem. Iako on to žestoko poriče, navike su mu bile otomanske. Srećom, bila sam samo prolazna razonoda. Neprijatno mu je u društvu žena ovog veka. Mi se teško povinujemo njegovim željama. On više voli pitome, sujeverne glupače iz svog vremena. Njegove miljenice, one koje naziva svojim ženama, vekovima su uz njega. Imaju dečje umove i zverske apetite, sve u stilu „hoću“, „daj“ i „odmah.“ Ja nisam od te sorte, ali se plašim da je degeneracija neminovna. Sada nikada neću znati da li je moja krvna linija uprljana.

Kada me preobratio, bila sam njegovo vlasništvo. Njegov rob sa kojim je mogao da radi sve što poželi. Drakula me čak i sada poseduje. U zoru ću biti slobodna. Posle nekoliko beskrajnih meseci, leta 1910, Graf je konačno popustio. Prvo je ustupio svoje ekskluzivno pravo na mene. Bila sam obavezna da opslužujem njegove karpatske drugove. Mnogi stariji vampiri piju isključivo krv novorođenih. Toplokrvni im se gade. Bila sam družbenica Amjana Tesle. Pre pada, dr Tesla je bio šef Drakuline tajne policije. Omiljena zabava okrutnog starešine bila je kapljanje svetom vodicom po telima novorođenih. Naravno, to nema efekta na svaku lozu, ali neke vampire može da unakazi. Nauka nema objašnjenje. Ovo priznanje je grubo ali mi nismo prirodna bića. Vampiri su *monstrumi*. Kada bi se naljutio, Tesla mi je obično pretio unakazivanjem lica. Čak i kada bih preživela, moj život kurtizane bio bi završen. No, doktor me je voleo, tako sam bila pošteđena.

Tesla me učio špijunaži, uveo me je u diplomatske krugove Berlina, Londona i Pariza. Po svojoj moći i uticajima bio je odmah iza Grafa, što je bio dovoljno jak razlog da ga Drakula ubije. Očigledno ste upućeni. Vidi vam se na licu. Ženi nije potrebno da zna da čita misli, mada to neki vampiri umeju. To je njegova slabost, Čarlse. On sumnja u svakoga u svojoj blizini, svakoga ko se pokaže previše sposobnim. Pre ili kasnije će ga uništiti. On je ponosan potomak *Atile* ali narodima više ne mogu da vladaju varvarska plemena. Nemačkoj i Austrougarskoj su *potrebni* sposobni ljudi koje je Drakula uništio. Preživeli su samo izdajnici, poltroni i budale. Dovoljan je samo jedan čovek i Drakula više neće moći da

kontroliše celu imperiju. Pao je u Britaniji, pašće i u Nemačkoj. Vaša odgovornost je ad omogućite da dovoljan deo Evrope preživi njegov pad kako bi počeli iz početka.

Kapetan Dramond se još uvek kikotao sopstvenim planovima za „Lenjina, Trockog i njihovom narodnom veselju." Vintrop zadrhta. Drakula nije bio jedini evropski monstrum.

Kada je Tesla pao, postala sam suvišna i poslata sam u Pariz. Smeštena sam u stan, nastavivši život kao igračica. Mabuze, Teslin naslednik, naredio mi je da uhvatim u zamku što je moguće više gospode.

Ženu su teretili za otkrivanje planova za francusku ofanzivu pod vođstvom generala Miroa, još jednog zastupnika Dramondovog načina masovne egzekucije. Ovo je bila optužba zbog koje je osuđena na smrt.

Istina je da sam kasnila i da sam informaciju prosledila nekoliko minuta pred početak napada. Da je moj izveštaj dospeo u Nemačku visoku komandu, mislim da bi bili previše zauzeti naslađivanjem mrtvim Francuzima da bi je primetili. Miroov kolosalni plan bio je da napadne u zoru. To je bilo to. Naredio je dvadesetominutno bombardovanje kako bi raščistio bodljikavu žicu i probudio nemačke nišandžije, zatim bi doručkovao konjak, sakrio se u svoj terenski štab dok stotine hiljada hrabrih francuskih vojnika ne izađe iz rovova gde bi ih pokosili minobacači i mitraljezi. Ja sam kurva koja vojnu taktiku ne poznaje bolje od guske, ali sam uspela da shvatim da je plan bio zaprepašćujuće očigledan. Napad u zoru, molim vas! Zašto ne dati znake lažnog napada kako bi izazvali vatru,

navlačeći neprijatelja da oda svoje artiljerijske položaje, zatim preciznim bombardovanjem eliminisati defanzivne položaje a *zatim* krenuti u veliki napad? Zar vam ne zvuči čudno što ja mogu da osmislim bolji plan od čuvenog generala Miroa? Uopšte ne iznenađuje što je taj magarac insistirao na mom pogubljenju (u zoru, naravno), strahujući da bi Hindenberg mogao da se pozove na moje strateške usluge. Mada opet, sigurna sam da je Nemačka prepuna predškolske dece sposobne da nacrtaju plan borbe koji bi zbunio i skrhao samouverenog generala.

Kejt Rid je isto to poručila u svojim člancima o *aferi Miro*.

„Žestoko ćemo napasti“, reče Dramond, „u zoru! Napunićemo štetočine hladnim srebrom.“

Ovo je bio rat svirepih idiota.

Čarlse, vi želite da vam ispričam o Šatou du Malinboa. U redu. Trenutno, to je baza JGI-a, grupom komanduje Baron fon Rihthoren. Štampa je puna njihovih smelih poduhvata. Izraz „Leteći cirkus“ nastao je zbog pokretnosti jedinice, koja ima moć da uništi sve što se kreće ka njihovim novim položajima. Početkom rata, Baron se usprotivio naređenju da njegovi avioni budu ofarbani u *kamuflažnu boju*, insistirajući da mašine budu jarkocrvene. U stvari, to vam mogu potvrditi svi oni koji su pokušali da pronađu crvenu lopticu u zelenoj travi, crveni avion se neverovatno uklapa u okolinu. Noću, čak i za vampirske oči, crveno je crno. Za vas je to možda iznenađujuće, ali nemački heroji visina nisu univerzalno

omiljeni od strane njihovih pešadijskih saboraca. Novine ne prestaju da pišu o vazдушnim podvizima Rihthofenovog Letećeg cirkusa, ali pešadijske trupe, pa čak i letači koji nisu raspoređeni u JG1, eskadrilu zovu „Leteće nakaze." Termin je sasvim na mestu. Malinboa je takođe centar za istraživanje, pod vodstvom profesora Tena Brinkena. Iz perioda dok sam bila Drakulina nevesta, sećam se da je ovaj naučnik bio sudski činovnik. Palata je uvek bila puna ludaka ovog ili onog čina. Graf je strastan ljubitelj modernog, zaluđen vozovima i letećim mašinama još kao dečak. Profesor, jedan iz niza genijalaca, dobio je dozvolu za privatnu audijenciju sa Grafom. Tada sam ga i upoznala, toplokrvna zver širokih ramena koja je smrknuto šetkala ispred Drakuline kancelarije. Shvatila sam da doktor nije bio pronalazač već biološki istraživač. Odmah sam prosudila da mi se čovek ne sviđa. Lice mu je bilo zamračeno dok je oko sebe imao jezivu auru. U to vreme, vladala je pomama među živima da sebi ubrizgavaju injekcije sa ekstremno razblaženim dozama srebrnih soli. Kada im to zagadi krv, bili su bezbedni od napada žednih *nosferatua*. Čak i da se nije pridržavao tih predostrožnosti, sumnjam da bih ikada poželela da probam masnu krv Teda Brinkena.

Kada sam dobila naređenje da posetim Malinboa, pretpostavljala sam da je moja jedina uloga bila da ih razonodim. Letači su ozloglašeni po svojim sklonostima. Pošto Nemačka povlađuje svojim herojima, koje povlađivanje je moglo da bude veće od Mata Hari? Stigla sam kasno posle podne, sačekao me je Ten Brinken i odvuкао u svoju operacionu salu. Podvrgao me je intimnom pregledu, kao da sam bila kobila koju planiraju da prodaju na aukciji. Procenio

mi je čak i zube. Uz pomoć tih jezivih instrumenata, zabeležio je i najsitnije mere. Nije mi smetalo da se javno skidam gola, ali nimalo mi nije bilo prijatno pod profesorovim radoznalim prstima. Uzeo je uzorak moje krvi za analizu i stavio epruvetu u hladnu komoru sa ostalim obeleženim uzorcima. Zatražio je da promenim oblik i pretvorim se u vuka ili slepog miša. Odbila sam. Ne izvodim magijske trikove. Insistirao je. U sobi za pregled takođe je bio uniformisani oficir, general Karnštajn. Ljubazno mi je naredio da pristanem na zahtev Tena Brinkena.

Karnštajnova krvna loza, koja je imala svoje izvore u Štajerskoj, bila je jedna od najrazličitijih u Evropi. General, jedan od Drakulinih odanih saveznika u Austrougarskoj, bio je stariji vođa svoje porodice-u-tami. Njegovo uplitanje navelo je Centralne sile da proglase Malinboa velikom pozornicom.

Promenila sam se, potpuno. Ne mogu da *objasnim* kako. Prosto *zamislim* jedan od svojih oblika i moje telo postane savitljivo. Pretočim se u putpuno drugačije telo. Kao većina Drakulinog nakota, mogu da preuzmem oblik vuka-ubice koji je bio praistorijski strah i trepet Evrope. U Javi sam naučila zmijski ples. Bila sam ljubavnica Malija starijeg, *pontianaka*. U sebi imam nešto njegove krvi. Po njoj se razlikujem od običnih *nosferatua*. Za Tena Brinkena i generala, izvela sam zmijski ples i presvukla se u svoju novu kožu. Ten Brinken je milovao moju odbačenu košuljicu kao da mu je to pričinjavallo najveće telesno zadovoljstvo. Ispitivao je pod jarkim svetlom diveći se duginim bojama na krljušti. Svi

muškarci, dragi moj Čarlse, se pretvore u glinu pod mojim veštima, tako bar kažu.

Vintrop je pokušao da zamisli Mata Harin zmijski oblik. Nikada nije video poznati javanski zmijski ples, ali je čuo priče opčinjenih ljubitelja.

Karnštajn je rekao da ga podsećam na neku izgubljenu ćerku-tami koja je mogla da se pretvori u veliku crnu mačku. Voleo je novorođene devojčice, naročito nju. Da sam htela, mogla sam, naravno uz jaku koncentraciju, da od njega napravim svog roba. Međutim, neki prastari vampiri su pomalo komplikovani. Uspeavaju da budu moćni, ali suptilnost je iznad njihovih moći. Ten Brinken je popunio svoju tabelu i pustio me.

Jedno krilo zamka bilo je malo zabačeno, predviđeno za one sličnim meni, kurtizane. Sobe su bile prepune masti i boja za lice. Sanduci puni kostima. Veći deo ukrasa bio je truo. Prepostavila sam da je tu terevenku isplanirao čovek koji je malo poznavao ili ga uopšte nije interesovao razvrat. Nije to bila jedina radost zabave. Vampirima su na raspolaganju bile i ostale žene i deca. U svlačionici sam videla Ledi Mirkovu, jednu od žena stvorenja koje je služilo Drakuli u njegovom egzilu u Transilvaniji. Sa njom je bila i Lola-Lola - zla, debela i drska novorođena devojčura - da se ne bi razjarila i ubila nekog od obožavalaca. Stare vampirske kučke su odvratne, ali i patetične. Na listi gostiju takođe je bio Sejdi Tompson, američka avanturistkinja sa mrtvim crnim okom; Baron Majnster, zlatokosi, feminizirani razvratnik; Faustina, vodeći

ukras mletačkog bordela; i eleganta starija vampirka, Lemora. Sve kurve bez premca što nam je bila još jedna zajednička stvar, i sve do jedne Drakuline kćeri.

Napolju poče da sviće. Drveće se nadvijalo nad prugu, većinom polomljeno. Polja su bila siva, sa tankim slojem leda i blata. Voz se približavao Amijanu. Vintrop u daljini začu konstantnu artiljerijsku paljbu. Dramond se trgnu pod slabim svetlom i spusti roletnu.

Svaki školarac je znao da je odgovornost za širenje vampirizma kroz civilizovani svet skoro u potpunosti pripadala Drakuli. Pre 1880-ih godina, samo je nekoliko sujevernih duša *verovalo* u nemrtve. Drakula je uzdrmao društvo i postavio mir u novoj konfiguraciji. Vampirizam se širio od njega, ali njegov trenutni nakot bio je manji nego što su to neki zamišljali. Tokom svog boravka u Engleskoj, preobratio je samo: Lusi Vestetra, Vilhelminu Harker i kraljicu Viktoriju. Gospoda Harker, sada skoro sasvim zaboravljena, bila je njegova izabranica koja je umnogome proširila krvnu lozu.

Mnogi su tvrdili da su Drakulina deca iako su obično samo pripadali njegovoj lozi, toliko puta osporavanoj od strane svog izvora. Veliki broj nakota skupljao se na određenim mestima koja su smatrali simboličnim.

Baron Majnster i Ledi Lemora, u zamku su dovedeni protiv njihove volje. Samo jedan vampir je mogao da ima toliku moć nad starijim vampirima. Kao što sam rekla, naš otac-u-tami nikada ne pušta svoju decu na slobodu. Svi smo mi njegovi robovi.

Izgledalo je čudno što su nas zajedno tu okupili. Imala sam utisak da su letači i sami bili vampiri. Naravno, još detaljnija nagrada za njihovo junaštvo bila bi teretna kola puna jakih,

slatkih toplokrvnih devojaka. Njih bar nije teško naći. Sigurna sam da saveznici svoje heroje hrane na isti način ...

Koliko je Vintrop znao, to nije bilo tačno.

Kada je udarila ponoć - još jedan vid predvidljive melodrame - oficirska posluga nas je otpratila dole, u Veliki hol. Pripadnik JGI-a stajao je u punoj uniformi ispred prostranog kamina, u centru pažnje. Osvetljeni plamenom otpozadi, letači su izgledali kao polubogovi kakvim ih je predstavljala štampa. Mnogima prsa nisu bila dovoljno široka za svo to silno ordenje. U dotičnoj jedinici, medalja za hrabrost bila je nešto uobičajeno, kao mesingano dugme.

Čudna stvar bila je što je cirkus izgledao kao parada za smotru, umesto, kao što se iskreno i očekivalo, za orgije. General Karnštajn nas je pojedinačno predstavio okupljenima. Potom je Ten Brinken prošao između nas noseći jednu od svojih paklenih tabli sa spiskovima. Spario nas je kao koreograf. Tomsonova je dodeljena predatoru po imenu Bruno Stašel; Faustina je bila sa Erihom fon Štalhajnom; Majnster sa tužnim letačem koji je voleo dečake, Fridrihom Mumaom; Lemora je pripala fon Emelmanu. Ten Brinken je obavljao svoj zadatak kao radnik na svinjskoj farmi koji nadgleda naučni eksperiment parenja životinja. Kada je došao red na mene, ponuđena sam Manfredu fon Rihthofenu. Verujem da mi je ovo donelo status najveće nemačke bludnice. Neverovano ali istinito, Barona nije naročito očarala moja pojava. Ostali letači su dobacivali komentare ili entuzijastički klicali tokom prozivke. Jedan ili dva para - uključujući Majnstera sa

njegovim lepršavim dečkićem - već su bili u zagrljaju, nežno sisajući krv jedan drugome. Tena Brinkena je iritirala ova neskromna napuštenost dok je mnogo više tolerisao Baronovo ravnodušno odbijanje. Priznajem, bila sam pomalo iznenađena, možda čak i povređena. Svaki od ovih letaća mogao je da strada u nekoj od narednih noći. U takvoj situaciji, čovek je imao pravo da ščepa ono malo zadovoljstva koje mu se nudilo.

Vintrop pomisli na Kandalove Kondore i njihove „mademoiselle.”

Baronov brat, Lotar fon Rihthofen, bio je oduševljen svojim parom, Ledi Marikovom i njenom služavkom po imenu Lola-Lola, što ga je omelo u pokušaju da odobrovolji Barona da pođe sa mnom. Dok ga je Lotar nagovarao, osmotrila sam malo bolje Barona fon Rihthofena. Zamišljala sam diva ali on je bio umerene građe. Oči su mu bile ledeno plave i nešto im je nedostajalo. Bio je posvećen lovu, odmah sam prozrela, i bez puno interesovanja za ostale stvari u životu. Hol je bio dekorisan trofejima njihovih pobeda, ali poput ostalih, on se nije razmetao svojim rezultatima. Stekla sam utisak da Baron nije veliki patriota, samo čistokrvni lovački pas.

Vintrop se seti Olbrajtovog isušenog leša i pokuša da zamisli stvora koji ga je ispraznio u vazduhu.

Ten Brinken se iznervirao kada mu je jedan od saradnika, dr Kriger, ukazao na to da su se neki od letaća oteli kontroli. Štalhajnova glava bila je zabačena unazad dok su mu oči

fiksirale Faustinu koja ga je pomno grickala. Služitelj je odvuкао devojku, držeći je za leđa. Oči su joj bile crvene a vampirski zubi u punoj dužini. Dahtala je kao mačka, dok su joj sitne kapi krvi kapljale sa brade. „Ne smeš da piješ iz ovih ljudi", naredio je Ten Brinken, „moraš da dopustiš da oni piju iz tebe. To je od vitalne važnosti. Oni koji se ne povinuju pravilima biće kažnjeni." Način na koji je Ten Brinken naglasio reč „kažnjeni", bio je skoro histeričan. Nisam želela da otkrijem kakvu kaznu je smislio za nas nemrtve.

Štalhajn je namestio kragnu i odmahnuo glavom. Lotar je još uvek pokušavao da nagovori Barona, koji je stajao čvrsto skrštenih ruku, dok mu je Blu Maks sijao na grudima.

Kao što rekoh, mnogi stariji vampiri piju samo krv drugih vampira. To je način preuzimanja snage druge loze. Ali ishrana ne odgovara većini novorođenih. Cirkus je sastavljen uglavnom od mladih-u-tami koji su pre samo godinu ili dve ustali iz grobova. U Nemačkoj i Austrougarskoj je uobičajeno da se sinovi iz aristokratskih krugova preobraćaju u osamnaestoj ili devetnaestoj godini. Krv Drakulinog trenutnog nakota je jaka. Neznatni ubod igle, isceden na vaš jezik, bio bi dovoljan da se preobratite...

Vintrop je imao utisak da je Mata Hari flertovala sa Boregardom. Zažalio je što nije prisustvovao intervjuu; puno se gubi na značaju bez modulacija.

...i ukus će biti dovoljan da opije većinu novorođenih. Kada *nosferatu* poludi obično gubi kontrolu nad svojim talentom promene oblika. To nije nimalo prijatan način za umiranje. Ten Brinken je igrao vrlo opasnu igru. Ili nije mario za opstanak tih heroja ili je bio previše siguran u njihove

kvalitete. Ne sumnjam da je ovo prvo u određenoj meri istinito: Ten Brinken mi se divio kao toplokrvni muškarac, fasciniran i istovremeno užasnut vampirima. Ali takođe mislim da je pravedno da svaki letač koji je zaslužio da postane deo JGI-a ima pravo da okusi krv Drakulinog nakota i profitira od infuzije.

„Pij njihovu krv“, naredio je Ten Brinken, „važno je.“ Lotar je otvorio usta, transformišući se u njušku sa nakostrešenim zubima i zario ih u labuđi vrat Marikove, žvaćući meso, ližući nabujalu krv dugim jezikom. Vampirine rane momentalno su zarastale, tako da je Lotar ponovo cepao, valjajući lice u dragocenoj crvenoj tečnosti. „Vidiš Mandfrede“, rekao je, iznenađujuće ljudskim glasom kroz vučje usne, „uopšte nije teško.“ Lotarove kandže rastrgle su ogrtač Marikove a čeljust joj je poderala grudi i stomak. Gurnuo je vampirku na divan i lizao joj otvorene rane. Lola-Lola je pridržavala svoju gospodaricu, šapućući joj nešto smirujuće na uvo, stežući joj ruku kao babica koja pomaže ženi na porođaju. Marikovino lice bilo je ukočeno u ogorčenu masku, ali bila je jaka uz snagu vekova. Ja ne znam da li bih preživela grubi tretman Lotara fon Rihthofena. „Barone fon Rihthofene“, general Karnštajn se obratio letaču, „neophodno je. Za rat.“

Baron je pogledao u mene bez trunke strasti, bez prezira, bez interesovanja. Ne mogu da opišem tu prazninu u njegovim očima. Neki *nosferatui* poseduju hladnoću u srcu koja nema nikakve veze sa pravom smrću. Mi vampiri preuveličavamo kvalitete naših toplokrvnih dana. Možete zamisliti osobine koje sam prenela iz života i pojačala. U Rihthofenovom slučaju, morala je postojati hladnoća, potreba za zaziranjem od

fizičkog i emotivnog kontakta. Za takvog muškarca je vampirizam iliti večna zavisnost od kontakta, sigurno bio ravan prokletstvu.

Vintrop nije mogao da natera sebe da žali Krvavo Crvenog Barona.

„U redu“, rekao je Manfred, dobar vojnik sluša naređenje. Prišao mi je bliže. Videla sam zaceljene ožiljke na njegovom lepom, četvrtastom licu. Ispod podšišane kose nazirala se crvena masnica koja je prolazila. Nedavno je bio pogođen u glavu.

„Madam“, ispružio je ruku. Uzela sam je. Čudan dečački pogled prešao mu je preko lica, kao da nije znao šta je trebalo sledeće da uradi. Mislim da nikada pre nije bio sa ženom.

Ten Brinken je klimnuo jednom od svojih saradnika, koji je strgnuo ogrtač sa mojih ramena. „Izgleda da ste izvrsnog zdravlja“, primetio je. Ostali letači pratili su Lotarov primer. Štalhajn je Faustinu zalepio za pod, pijući iz njenog razrezanog ručnog gležnja kao sa javne fontane. Majnster je otvorio svoj šlafrok kao krila i stenjao od zadovoljstva dok je Murno klečao pred njim, sisajući iz njegovih intimnih rana.

Manfred je sagnuo glavu i dodirnuo oštrim jezikom moj vrat. Kada kažem oštar, mislim bukvalno. Neki vampiri imaju bodlje na svojim jezicima, kako bi lakše bušili kožu svog plena. Baron je spustio usne na moju ranu i sisao, divlje. Osetila sam ubode bola i okean zadovoljstva. Umalo nisam pala u nesvest. Tako intenzivno iskustvo nisam osetila još od

kada me je Drakula uzeo po prvi put. Opet sam bila toplokrvna, živa.

„Ne previše, Barone“, rekao je Ten Brinken, tapšući Manfreda po ramenu. „Može biti opasno.“

Poželela sam da ga odgurnem ali morala sam da ga držim uz sebe. Osećala sam kako se topim.

„Barone“, Ten Brinken je skoro vikao, ispunjen strahom sopstvene posvećenosti nauci, „Dosta!“

Zadrhtala sam. Vid mi je bio mutan, obojen u crveno. Ponovo sam umirala. Čarlse, verujte da vampiri u vrtlogu strasti hranjenja mogu da ubiju jedno drugo. Videla sam kako to radi Drakula, nakon čega prezrivo ispljune reku krvi koju je uzeo. Tako je ubio Armana Teslu. To je prava smrt, iz koje više nema povratka. To je smrt sa kojim ću se susresti u svitanje.

Dvojica služitelja uhvatila su Manfreda za ruke i odvojila ga od mene. Usta su mu još uvek bila pričvršćena za moj vrat, kao kod biljke mesožderke. Uz vlažan škljocaj oslobodio se. Manfred je odmahnuo glavom, moja krv mu je kapljala sa usana. Zateturala sam se, bez oslonca i srušila se na pod. Ten Brinken me je preskočio kako bi pregledao Barona. Time mi je otvoreno pokazao gde je bilo moje mesto u njegovim prioritetima.

Profesor je pljesnuo rukama i pozvao ostale letače da prestanu da piju. Za one koji su izgubili kontrolu, služitelji su upotrebili drvenu spravu nalik pritiskaču za jezik. Dodir srebrne lopatice izaziva jak bol koji šokira vampira i oslobađa ga crvene žeđi.

Osetila sam kako me neko stavlja u sedeći položaj. Bila sam savitljiva kao slomljena lutka. General Karnštajn je primetio

moju nemoć. Ispruženim kažiprstom je rasporio kožu na svom gležnju i nakapljao krv na moje usne, krepeći me kao vodom ranjenika. Nisam imala snage da gutam i Karnštajn pusti krv da curi u mene. Njegova loza bila je čista i jaka, ali trebalo je da prođe nekoliko sati da se potpuno oporavim.

Sedeći na podu, pogledala sam u Barona fon Rihthofena. Okrenuo je glavu od mene, ali mogla sam da vidim rumenilo od moje krvi na njegovom obrijanom vratu. Potom sam se onesvestila.

Te noći, Majnsterov letač je umro. Murnoova lobanja pretvorila se u glavu ogromnog pacova ali meso se nije promenilo. Kostu su mu probile kožu. To je sve što znam. Morate razmisliti o ovome, jer verujem da moja priča sadrži važnu suštinu: *on* im je promenio oblik, *on* im je dao svoju krv, *on* ih je pretvorio u nešto novo i zastrašujuće.

Vintrop je žalio što neće moći da je zamoli da bude malo preciznija.

Mislim Drakula. On je voditelj predstave Letećeg cirkusa, a Crveni Baron je njegova glavna zvezda.

Daske su bile oštećene i postavljene ukrivo, ali bilo je bolje hodati po njima nego po blatu. Odozgo ih je pokrивao tanak sloj leda mada su otisci od čizama pokazivali mesta gde su neki do kolena potonuli u lepljivi mulj.

„Civilni retko zalaze ovde“, reče poručnik Templar, zgodan novorođeni, izvijaјуći obrve. „Taj soj više voli da vodi rat iz svojih političkih fotelja.“

„Ja ne pripadam tim krugovima“, reče Boregard, oprezno koračajući.

„Bez uvrede. Hrabri ste što dolazite u ovu zabit ako ne morate.“

„U pravu ste. Bilo bi dobro da posedujem takav elan. Nažalost, *mora*o sam da dođem.“

„Dakle, loša sreća.“

Rovovi su bili duboki deset stopa. Zidovi od nabacanih džakova peska bih su umazani smrznutim blatom.

Projektil fijuknu iznad njih, leteći na pristojnoj visini, i prasnu stotinak jardi dalje, na poljima prekrivenim debelim snegom. Zapljusnu ih kiša zemlje. Templar se strese kao pas, podižući oblak prašine. Boregard obrisa ramena svog kaputa od astrahanskog krzna.

„Granata velike brzine“, reče poručnik. „Gadne su. Švabe nas cele nedelje gađaju tim đavolima. Izgleda kao da pokušavaju da popune ovaj prolaz.“

Rovovi su snabdevali liniju fronta ljudima i *hranom*. U slučaju proboja, blokada je morala da bude raščišćena.

Zviznu još jedna granata i grunu na obližnjem polju.

„Fricu je otkazalo kalibrisanje. Već dve je bacio čak tamo.“

Boregard dignu pogled. Kasno poslepodnevno nebo bilo je sivo, istačkano komadićima rasprsnute zemlje, koje je u padu pratio dim. U niskim oblacima čuo se slab zvuk zujanja crnih letećih prilika.

„Ako ovi šišmiši raportiraju Švabama šta su videli, nišandžije će prionuti na posao i baciti granatu upravo ovde gde stojimo. Neće biti nimalo prijatno.”

Početak rata, izveštači su opisivali slične situacije u *Tajmsu*, podižući opštenarodni moral, sa pratećom fotografijom nasmejanih britanskih vojnika koje je zabavljala činjenica da neprijateljska teška artiljerija konstantno promašuje savezničke položaje. Posvećeni čitaoci u Berlinu preneli su informaciju nemačkoj artiljeriji, koja je poradila na svojoj preciznosti što je donelo poražavajuće rezultate. Novinarstvo je sada bilo striktno regulisano. Dobronamerne budale donele su sa svojim patriotskim naduvavanjima više štete nego nevernici kao Kejt Rid sa svojim oštrim cinizmom. Boregard bi više voleo da bele litice Dovera brani Kejt nego Nortklifov puk sa sve zastavom.

„Ura”, uzviknu Templar, „dolaze Kameli.”

Trouglasta formacija britanskih aviona približavala se nemačkim izviđačima. U daljini se čula paljba, kao cvrčanje insekata. U vazduhu se vodila bitka, u oblacima, i više.

„Jedan je pogođen”, reče Templar.

Vatrena krilata lopta se rasprsnu u vazduhu, strmoglavljujući se ka Ničijoj zemlji i bučno se zari u tlo.

Vazдушna nadmoć značila je sprečavanje neprijatelja da koristi svoje avione kako bi sakupio strateške podatke. Nemci i u određenoj meri Saveznici, potrošili su članke i članke mastila i papira na smeje priče o vitezovima neba, ali to je bio gadan i krvav posao. Kako su stajale stvari, britanski posmatrači, osim kada bi naleteli na Rihthofena, trudili su se mnogo više od svojih nemačkih kolega da iznesu detalje o artiljerijskim položajima i premeštanju trupa.

Još jedan Nemač poče da pada, sporo kao da se sprema da sleti na pistu. Mašina se zavrte i zgužva u vazduhu, sudarajući se sa nevidljivim zidom. Pilot je verovatno već bio mrtav u svojoj kabini.

„Rovovi su spremni za sutrašnju borbu.“

Obzirom na ambijent, to i nije izgledalo kao naročito primetno dostignuće.

Na frontu se razvlačilo neobično tiho posle podne. Obe strane su povremeno granatirale jedna drugu, ali većih dešavanja nije bilo. Pričalo se da su neprijateljske divizije sa Istočnog fronta galopirale kroz Evropu, oslobođene najnovijim mirovnim pregovorima sa Rusijom. Naravno, glasine su bile istinite. Boregard je primio izveštaj od berlinskih doušnika Diogenovog kluba u kojem se kaže da se Hindenberg i Drakula spremaju za *Kaiserschlacht*. U poslednjem napadu za pobedu, preostale snage Centralnih sila biće bačene u septičku jamu Pariza. „*Schlacht*“ je moglo da se prevede kao „napad“, mada je značilo „pokolj.“ Znajući da ono što im predstoji možda neće biti zaustavljivo, naročito ako se Mirou i Hejgu ne dopadnu brižno sakupljeni podaci.

Trenutno su se i sami nalazili nadomak fronta. Udari od granatiranja ličili su na konstantni zemljotres male jačine. Sve se treslo i zveckalo: limeni šlemovi, daske, manjerke, oprema, napuknuti led, zubi. Boregard nije bio zainteresovan za isturene već za pozadinske položaje pod zemljom.

Nekoliko meseci ranije, saznao je da je dr Moro bio upravnik vojne bolnice, brinući se verovatno o teškim ranjenicima. Bio je to isti istraživač koji je svojim vivisekcijama zaradio izopštavanje iz sveta učenih kao i veliki publicitet u štampi. Boregard se i pre susretao sa naučnicima, u jeku nekih drugih krvavih poslova. Po njegovoj proceni Moroovog karaktera, činilo se neverovatnim da je taj čovek gajio patriotska ili čovekoljubiva osećanja u svojim grudima. Ipak, bio je tu, na najgorem mestu na svetu, tobože rizikujući sopstveni život kako bi olakšao patnju ranjenih.

Hteo je da se konsultuje sa dr Moroom na temu ispovesti Gertude Zele. Ako je neko sa ove strane fronta mogao da osvetli mrak Šatoa du Malinboa, to je bio on.

Prema liniji fronta, rovovi su se sužavali. Eksplodiralo je još džakova sa peskom. Glavni nasipi pokazivali su mesta gde su bili poduprti prolazi. Templar je zviždao neku popularnu melodiju, čudnim cvrkutom. Boregard je saznao da je novorođeni bio dobar oficir, brižan prema ljudstvu ispod sebe.

Tri britanska vojnika sedela su na nestabilnom stolu, pušeci i igrajući karte. Ruke su im bile uvučene u džepove, dok su lepeze od karata štrčale u smrznutom stisku. Posle nekoliko poseta frontu, Boregard nije bio iznenađen njihovim čudnim smislom za humor. Običan vojnik bio je previše dobro ukopan da bi mogao da se popne bez urušavanja zemlje. Njegov izlazak iz rova sačekao kraj rata.

Boregard se seti crtanog filma o dva britanska vojnika koji ćaskaju u rupi od granate. „Ja sam regrutovan na još dvadeset pet godina“, kaže jedan. „Imaš sreće“, odgovara drugi. „Ja doživotno.“

Dva vojnika baciše svoje karte dok se treći, konsultujući svoje karte, zadovoljno cerio. Da su se kladili, on bi sve pokupio. Kečevi i osmice.

„Moro je ovde dole, gospodine“, reče Templar, podižući grubo šatorsko krilo.

Izgledalo je kao rudarsko okno. Tunel poduprt džakovima išao je na dole sa daskama na podu, pokriven talasastim čelikom. Električna sijalica visila je dvadesetak stopa dalje, ali iza toga vladao je mrak. Tečno blato postepeno je iz rova prodiralo u tunel gde se automatski slivalo u odvođe. Boregard nije mogao ni da zamisli gde je završavala sva ta prljava voda.

Iz dubine tunela začu se prodoran urlik, praćen neznatnim stenjanjem i ječanjem. Vika je ličila više na životinjsku nego ljudsku.

„Tako je stalno“, reče Templar, izvijajući obrve. „Doktor Moro kaže da je bol zdrav. Osoba sa bolovima još uvek može da oseća. Treba se zabrinuti onda kada više ništa ne budete osećali.“

Prolomi se još jedan vrisak, škripav kao zvuk testere.

„Baš neobično što je klinika ovako blizu linije fronta, zar ne?“

Templar klimnu. „Pretpostavljam da je praktično. Ali nije dobro za moral. Situacija je dovoljno strašna i bez svega toga. Neke ljude sablažnjava jeziva buka. Više se plaše nošenja u rupu nego ranjavanja. Kruže neverovatne priče o tome kako doktor koristi ranjenike za svoje eksperimente.“

Boregard je to mogao da zamisli. Obzirom na Moroovu reputaciju, priče možda i nisu bile toliko neverovatne.

„Kao da se nešto može naučiti iz mučenja ranjenog čoveka. Apsurdno.“

Templar je bio prilično pristojan, za vampira; možda i previše pristojan. Tako svetačkim stavom često se zanemarivao čovekov kapacitet za naglašenu svirepost.

Boregard uđe u tunel. Čudan miris je ispunjavao prostor, nešto kao jak vonj sumpora. Treperavo električno svetlo činilo je zidove crvenkastim.

Poručnik ostade napolju, kao religiozni vampir na ivici sveta zemlje.

„Moći ćete i sami, gospodine. Ne možete da zalutate.“

Boregard se zapita da li je Templer bio imun na sujeverje koje je spomenuo. Čvrsto se rukova sa mladićem i zaroni u tunel, prateći svetlost sijalica.

Tunel se završavao čvrstim čeličnim vratima. Sići ovako duboko i smestiti se u kamenitoj zemlji sigurno je bio herkulovski posao. Vojnik čudne pojave čuvao je stražu. Pognut, skoro dvostruko, jedva da je dosezao Boregardu do pojasa. Ruke su mu bile desetak santimetara duže od rukava, veći deo njegovog

braon lica bio je zatamnjen dlakama. Glomazni zubi pretvarali su mu usne u majmunski kež sa crvenim ožiljcima od rana u vidu opuštenih nabora kože oko vrata i gležnjeva. Uniforma mu je visila na nekim mestima a zatezala se na drugim.

Boregard shvati da je stražar bio divljak, verovatno urođenik sa Južnog mora, zabačenog ugla Imperije. Možda je bio Pigmej kojeg je mučio gigantizam. Rat je uključivao sve subjekte u službu kralja Viktora.

Boregard priđe bliže i stražar stegnu prste oko puške, pokušavajući da se što više ispravi. Imao je neverovatne zube, žućkaste zašiljene kosti koje su izvirale iz jarko ružičastih desni.

„Imam sastanak sa doktorom Moroom“, reče Boregard.

Oči stražara blago zaškriše. On frknu, pomerajući nos kao da je potpuno odvojen od lobanje. S one strane vrata opet se začu jaukanje. Stražar, za kojeg se očekivalo da je uveliko navikao na te zvuke, užasnuto se zgrči, priljubljen uza zid.

„Doktor Moro“, ponovi Boregard.

Stražarove bujne obrve se nabraše usled napornog razmišljanja. On skinu prste sa puške i stegnu ih oko kvake. Uz nagli trzaj otvori gvozdena vrata.

Zapahnu ih smrad krvi. Boregard uđe u sobu isklesanu od zemlje i kamena. Niz poljskih kreveta zauzimao je skoro polovinu prostora. Na većini su ležali pacijenti sa užasnim ranama, vezani kaiševima za krvave dušeke. Neki su u tišini zurili kroz maske od zavoja, drugi su cvileli od bolova. Korpa je bila prepuna unakaženih uniformi i izbušenih čizama. Osvetljenje je s vremena na vreme pulsiralo, sa nesigurnim generatorom koji je brundao u susednoj prostoriji. Zidovi su se presijavali od sveže krvi. Sve je bilo isprskano crvenim tačkama. Čak je i sijalica imala mrlje od krvi koje su se od toplote pretvorile u braon fleke.

Jednom je sreo doktora Moroa. Bio je to starac čvrste građe u užasno isflekanom vojničkoj bluzi, sa lavovskom grivom od bele kose. Doktor je bio savijen nad živim ostacima vojnika, razdvajajući čeličnim instrumentima otvorena rebra. Pacijent je bio skelet sa vlažnim komadima mišića i mesa. Oči razrogačene od bola sijale su na crvenim ostacima lica. Vampirski zubi bili su demonski iskeženi. Pored Moroa, držeći pacijenta za ramena, stajao je omanji čovek. Moro trijumfalno uzviknu u trenutku kada je razdvojio kosti. Mlaz purpurne krvi prsnu asistentu u lice, zamagljujući mu debele naočari.

„Pogledaj, Veste“, reče Moro. „Srce još uvek kuca.“

Vest, asistent, pokuša da pronađe čisti deo rukava kako bi obrisao svoje naočari.

„Opet sam bio u pravu i duguješ mi pola krune.“

„Svakako, doktore“, reče Vest. Imao je ravan akcenat, američki ili kanadski. „Dodaću to ostatku duga.“

„Vi ste svedok“, Moro reče Boregardu, konačno primetivši njegovo prisustvo. „Gospodin Vest se kladio da je nemoguće da srce nastavi da funkcioniše pod ovakvim uslovima, ali elastičan organ još uvek kuca.“

Moro podignu ruku kako bi Boregard bolje video srce. Kucalo je punom snagom iako je većina krvnih sudova bila presečena. „Ovaj čovek će preživeti“, svečano reče Moro. „Naravno da neće“, usprotivi se Vest.

„Tvoj dug se povećava, čoveče. Obrati pažnju koliko su uporne ove male zmijice...“

Presečeni sudovi ubrzano su se uvijali. Arterija poče da ispipava kao slepa glista dok se nije opet pričvrstila i kroz nju jurnu krv, otpočevši zaceljivanje. Slojevi tkiva se nagomilaše, motajući se oko srca, obmotavajući ga. Izvijena rebra se sklopiše kao zamka, zauzimajući svoj prirodan oblik. Gomila mišića prekri ogoljene kosti..

„Elastičnost vampirskog *korpusa*⁵ može da bude beskrajna", reče Moro. „Samo ljudski očaj dozvoljava smrt. Čovek čiji mozak je prepolovljen ne poznaje očaj zato što njim upravljaju animalni instinkti."

Pacijentova glava bila je oštro ulubljena otpozadi. Meso se čudno rojilo oko očiju. Svaki delić vojniskovog tela uporno je živeo. Boregard se seti Izoldine tužne predstave. Tokom tridesetogodišnjeg ispraživanja, Moro i njegov verni asistent nisu dostigli granice vampirske moći regeneracije.

„Međutim, bez mozga", reče Vest, tapšući predeo aktivnosti, „stvorenje nema cilj, nema koherenciju..."

Pramenovi mišića gladno omotaše Vestov kažiprst. On istrgnu ruku, zadovoljno posmatrajući kako se formira meso u obliku obraza *preko* uplašenog oka.

„Ovo nije živ čovek", reče Vest, „samo kolekcija očajnih, individualno osposobljenih delova i funkcija. Šablon ljudskog oblika čuva se u mozgu. Bez tog šablona, ovaj besčulni stvor može samo nasumice da se i regeneriše u potrazi za nakaznim oblikom."

Koža se formirala oko pacijentovih usta, cepajući se na zubima i nanovo zaceljujući.

Moroovo veliko lice pocrvene od besa. „Ovaj čovek je kriv za grešku sopstvene volje. Odlučio se za ljudski oblik."

Moro se udalji od kreveta, razočaran i ljut. Pacijentova vilica se razjapi, vampirski zubi narastoše, razdirući novu kožu. Iz krvave rupe, telo ispusti hrapavi zvuk.

„Glas je potpuno izgubljen", reče Moro. „Ovo je samo životinja. Nema joj spasa."

On izvadi skalpel iz džepa svoje vojničke bluze. Oštrica zasija srebrnim sjajem.

⁵ korpus (lat.) - leš

„Udalji se, Veste. Ovo može da bude krvavo.“

Moro kleknu na pacijentov abdomen i zari skalpel u telo, odsecajući divlje meso koje je već bilo zadebljano, praveći rez između prepletenih rebara i probuši srce. Pacijent se zgrči i izdahnu. Moroova šaka bila je duboko u grudnoj šupljini. On izvuče svoju okrvavljenu ruku i obrisala je o pacijentovu posteljinu.

„Ovo je bilo iz samilosti“, reče on, mehanički. „A sada gospodine, molim vas da se predstavite i objasnite mi zašto ste došli u moje carstvo?“

Boregard s naporom odvрати pogled od iskasapljenog leša. Ubrzano je trulio, natapajući krevet tečnošću koja je kapljala sa ivica. Veoma stari vampirski primerci pretvarali su se u prah. Pacijent je bio vampir kraće od životnog veka normalnog čoveka.

„Doktore Moro, verovatno me se sećate. Zovem se Čarls Boregard. Jednom smo se upoznali, pre mnogo godina, u laboratoriji dr Henrija Džekila.“

Moro nije voleo da ga podsećaju na njegovog pokojnog kolegu.

Netrpeljivost je ključala u njegovim dubokim očima.

„Sarađujem sa vojnom obaveštajnom službom“, reče Boregard.

„Samo 'sarađujete'?“

„Upravo tako.“

„Čestitam.“

Vest je sređivao nered na poljskom krevetu, vadeći metke i šrapnele. Nosio je crne gumene rukavice.

„Još uvek nisam spreman da predstavim svoja otkrića“, reče Moro, pokazujući rukom na red poljskih kreveta sa vezanim pacijentima. „Nisam imao dovoljno vampira na kojima bih vršio eksperimente.“

„Pogrešno ste shvatili moju posetu, doktore. Nisam došao u vezi sa vašim trenutnim radom...“, (šta god to bilo), „...već u potrazi za informacijama od

izuzetnog značaja za moj zadatak. Radi se o još jednom istraživaču vašeg domena, o profesoru Tenu Brinkenu."

Na pomen imena, Moro ga pogleda, uzbuđeno.

„Šarlatan", planu on. „U praksi alhemičar."

Prema Boregardovim izvorima, Moro i Ten Brinken su se žestoko posvađali na kongresu održanom na univerzitetu Ingolštadt 1906. godine. To mu je govorilo da profesor nije bio čovek od beznačajnog ugleda.

„Verujemo da Ten Brinken upravlja tajnim projektom koji uživa najviše neprijateljske prioritete."

„Previše je misticizma u Nemačkim glavama. Gotska mašta uvrće njihove mozgove. Ne poričem da je Ten Brinken smeo mislilac. Ali nijedan njegov rezultat nije potvrđen. Okružen je teutonskim krvavim ritualima. Ne kontroliše grupu, nema osnovne higijenske uslove i ne vodi pravilno beleške."

Sudeći prema ovoj klanici, Moro je očigledno imao jedinstvenu definiciju higijenskih uslova."

„Ne", odlučno reče Moro, „šta god da radi Ten Brinken, pokazaće se bezvrednim."

Asistent se muvao okolo, nervirajući i prekidajući velikog čoveka.

„U kom pravcu je razmišljao u svojim istraživanjima?" upita Boregard.

„Pre rata? Ludak je ispitivao vukodlake. Čista glupost. Drevna priča o vuku govori da vukodlaci imaju kožu sa dva lica, dlakavu iznutra. Lupetao je o životinjskim duhovima koji se mešaju sa ljudskim i da su vampiri koji mogu da menjaju oblik u stvari subjekti opsednuti demonskim oblikom. Sve je povezano sa krvnim vezama. Nemci su opsednuti krvlju, rasnom čistotom, snagom drevnih vampirskih loza."

„Kao taj grof Drakula?"

Moro zareža. „Postoji stariji vampir koji bi učinio sve kako bi posejao sumnju. Po njegovom sujeverju, on ohrabruje budale da piju iz vampira kao natprirodnih bića. To je siguran način da se ostane u tami.”

Vest završi svoje ispipavanje i skinu vlažne rukavice.

„Čuo sam da je profesor Ten Brinken održao predavanje u Miskatonskom univerzitetu '09-te”, reče on. Iza naočara, imao je vlažne, nervozne oči.

„Ovo je gospodin Herbert Vest iz Masačusetsa”, Moro predstavi svog kolegu. „I nije mi od neke pomoći. Od njega će možda vremenom postati nekakav naučnik.”

„Šta je bila tema profesorovog predavanja?”

„Efekti mešanja krvnih loza. Kao ukrštanje stoke za više mesa a manje žila. Tvrdio je da je u stanju da izazove promene oblika kod vampira čija loza ne poseduje veštine. Takođe je sugerisao da njegove metode mogu biti 'lek' za mnoga uobičajena stanja i ograničenja nemrtvih.”

„Stanja i ograničenja?”

„Ekstremna senzitivnost na sunčevu svetlost. Strah od religijskih predmeta. Alergijske reakcije na beli luk i ostalo bilje. Pa čak i na univerzalnu ranjivost na srebro.”

„Pih”, planu Moro. „Krv, krv, krv. Nemcima se sve vrti oko krvi. Kao da se *korpus* nije sastojao ni od čega drugog osim od krvi.”

„Da li je profesor stvorio neki od svojih usavršenih uzoraka?” upita Boregard. „Vampir koji može da preživi ubod srebrne strele, na primer?”

Vest slegnu ramenima i pogleda u mrtvu gomilu na poljskom krevetu. „Sve je ostalo na teoriji.”

„Da bi se to zvalo 'teorija', potrebno je oplemeniti smetenost”, ljutito reče Moro. „Samo ja radim nešto što liči na istinski posao. Ten Brinken je budala i glupan.”

„Langstrom iz univerziteta Gotam pokušao je da postigne rezultate po metodama Tena Brinkena", ubaci Vest, „ali njegov eksperiment se loše završio. Još uvek ga nisu uhvatili."

„Sada vas se sećam", Moro reče Boregardu. „Bili ste sa starom vampirkom."

„Hvala vam na saradnji", reče Boregard. „Bili ste od velike pomoći."

Na trenutak se poboja da će ga Moro ispitivati o Ženevjev. Pre trideset godina pokazao je naučno interesovanje za nju. Njegovo naučno interesovanje obično je obavezno uključivalo upotrebu skalpela uz pomoć kojeg je otkrivao načine funkcionisanja nečijeg organizma.

„Ako dođete do njih, voleo bih da pregledam dnevnik eksperimenata Teda Brinkena", reče Moro na preterano improvizovan način koji je Boregardu govorio koliko je ozbiljno shvatao rad svog rivala. „Koještarija, verujte, ali čak i budale mogu da se spotaknu o sitnu istinu. U Nemačkoj postoji manje legalnih pregleda od čistih istraživanja."

Boregard krenu napolje. Stražar je vrebao iza otvorenih vrata, senka mu se ocrtavala na podu.

„Ne brinite za Aurana", dobaci Moro. „Sa mnom je već godinama. Dobar i odan sluga."

Boregard se zapita da li su crveni tragovi na Auranovom vratu u stvari hirurški ožiljci. Pre rata, dr Moro je bio primoran da napusti Englesku i nastavi svoj rad negde drugde. Međutim, u ovoj blizini krvavog fronta „legalni pregledi" nisu sprovedeni. Humanizam je bio suspendovan, doživotno.

Na pola puta do površine, urlanje se nastavilo pošto su doktor Moro i gospodin Vest usmerili pažnju na sledećeg ranjenog vampira. Posle nekoliko minuta u klinici, Boregard požele da skine sa sebe svaki komadić odeće i temeljno se okupa. Ili bolje, dezinfikuje.

Kada je izašao iz tunela, poručnik Templar ga je i dalje čekao. Sa cigaretom u ruci, posmatrao je svež obruč braonkastog dima koji se dizao ka nebu. Padalo je veče. Čak je i smrad rova bio bolji od prljavštine Moroove prostorije za seciranje. Isprekidano brektanje mitraljeza razbi ravnomerno tutnjanje artiljerijske paljbe.

„Zakuvava se“, primeti Templar. „Kako vam se svideo doca?“

Boregard ne reče ništa ali poručniku je sve bilo jasno.

„Priznaću vam da ne verujem u priče, ali ako bi neki od mojih momaka pao, radije bi ga odvuкао kroz žicu i odvezao u razdrndanom kombiju do Amijana nego što bih dozvolio da ga odnesu dole.“

Suprotno krilo komande u Amijanu bio je mali kafe gde je Kejt sedela i čekala svoj plen. Sasvim slučajno, tu se nalazio mali kafe preko puta utvrđenja od vojnog značaja za Francusku. Do sada, Kejt je bila u prijateljskim odnosima sa svima.

Pijuckala je krvavi-*anis*, ne uspevajući da dokuči od koje životinje je uzeta krv i motrila na sve dolaske i odlaske preko puta. Aktivnost je bila pojačana; krilo je po mraku bilo znatno aktivnije od popodneva. Komanda se nalazila u čvrstom zdanju, nekadašnjoj zgradi opštine.

Trag je doveo dovde.

„Bon žur, mamzel“, reče Amerikanac na lošem francuskom. „Že m' apel Edi Barlet. Redov prve klase.“

Ona pogleda u vojnika preko plavih naočara. Nizak, nasmejan i neverovatno mlad toplokrvni momak, ubeđen da će biti obručke prihvaćen. Zahvalnost francuskih devojaka bila je glavni podstrek za obimnu regrutaciju u Sjedinjenim Državama.

„Očigledno ste dobro savladali 'parle vu', gospodine Jenki.“

Ovo dotuče redova Barleta. Verovatno je vežbao svoj uvod još od kada je zakoračio na transportni brod u Njujorku. Njegovi saborci prasnuše u smeh. Kejt se osmehnu, otkrivajući svoje vampirske zube. Barlet se zbunjeno izvini i vrati za sto svojih prijatelja. Nadao se da će pronaći voljnu madmuazel pre nego što njega pronađe metak. Ličio je na simpatičnog momka i ona zažali što je bila hladna prema njemu. Nisu je tako često mešali sa privlačnim francuskim sirenama. Volela je ukus Amerikanaca. Gospodin Frenk Haris, naravno, bio je

Amerikanac, bivši kauboj. Bez istorijskog opterećenja, bilo je neke lakoće u njihovoj krvi.

Kejt je bila užasno žedna. Krv u *anisu* samo je zavarala ali ne i utolila apetite. Ponekad je postajala tako skoncentrisana na neki od svojih poduhvata da je zaboravljala na sopstvene potrebe. Ona coku jezikom po oštrim zubima. Amijan je bio dovoljno blizu linije fronta tako da je konstantno podrhtavao. Površina njenog pića blago je podrhtavala dok je svaku granatu osećala u svojim desnim.

Edvin Vintrop izađe iz krila komande, zastavši na stepenicama kako bi se okrenuo i pozdravio pešadijskog vodnika. Kejt se pravila da ga ne primećuje, ali je bila na takvom mestu da Edvin nikako nije mogao da je ne primeti. Plan približavanja činio joj se lukavijim od skrivenog pokušaja da ostane van njegovog vidokruga. Zadovoljan svojom pronicljivošću, mogao je pod navalom muške samouverenosti da dozvoli da mu nešto promakne. Na trenutak, ona pomisli da bi mogao svoj izveštaj da preda Čarlsu i ode svojim poslom. Pokušala je da pošalje talase vampirske fascinacije putem mentalne telepatije. Sve je to bila glupost, bar u njenoj krvnoj lozi, ali nije moglo da naškodi.

Edvin donese odluku i pređe ulicu, propustivši brzog motociklistu. Išao je ka njoj. Lice joj se ukoči, suzbijajući osmeh koji bi mogao da bude shvaćen kao znak samozadovoljstva i očekivane pobede.

„Gospođica Njuškalo, zar ne?”

Ona nonšalantno odglumi znak prepoznavanja.

„O, Edvine, dobro večer. Kako to da niste povelili svog psa čuvara?”

On se osvrnu oko sebe. Dravao nije bilo na vidiku. Ni Edvin nije baš uvek primećivao svog zaštitnika.

„Pretpostavljam da se vodnik sakrio u obližnjem plastu sena. Prerušen, naravno.”

„Ne bi me čudilo.”

„Kaže da ste vas dvoje stari prijatelji.“

Kejt se seti Terora. Kolale su *priče* o umešanosti Danijela Dravoja u velike afere, priče koje nikada nije uspela u potpunosti da poveže. Vodnik je obavljao svoju dužnost anđela čuvara, ali kada je bilo potrebno da se napravi omlet on je bio taj koji je spremno razbijao jaja.

„Kaže da niste glupi kao što izgledate.“

Ona se nasmeja da sakrije ljutnju. „Niko ne može biti glup onoliko koliko može da izgleda, slažete se?“

Edvin se takođe nasmeja, iskreno. Još uvek ga je intrigirala. To je bilo dobro. Ako je bio zaintrigiran znači da je bio zainteresovan. Dok je pokušavao da sazna više o njoj, ona je mogla od njega štošta da nauči.

„Jurite li nekog sirotog generala? Nameravate da srozate još jednu vojnu reputaciju?“

„Naprotiv, pripremam pohvalni govor o postojećim kvalitetima naših hrabrih oficira.“

Edvin se spusti na stolicu preko puta nje. Sa stola redova Barleta dolete komentar.

„Čuvaj se, ortak“, doviknu Barlet. „Ona ujeda.“

„Stekli ste obožavaoce?“

Kejt nabra nos.

„Porumeneli ste. Pege vam dolaze do izražaja.“

Za momenat, ona pomisli da je bombardovanje postalo ujednačeno a potom shvati da sluša Edvinove otkucaje srca, uljuljkana njegovim jakim pulsom. Njena čaša bila je prazna.

„Mogu li da vam ponudim piće, Kejt?“

„Ne hvala. Nisam žedna.“

„Mislio sam da ste uvek žedni.“

Srce joj se bolno stegnu. Htela je da pije ali ne ono što je Edvin mogao da joj plati.

„Moj kolega Čarls Boregard takođe vas visoko ceni. Iako mi je više puta naglasio da ste dovoljno stari da možete da mi budete majka.”

„Samo što sam ustala iz kolenke. Nisam mrtva već trideset godina.”

Hteo je da je upita kakav je osećaj. Svi mladići verovatno jesu. Bilo je to dvostruko pitanje: kakav je osećaj biti vampir i kakav je osećaj kada vas ugrize vampir?

Patron priđe stolu. Edvin naruči konjak, dajući joj šansu da se predomisli u vezi sa njegovom ponudom.

„Uzeću vanilu”, reče ona, kao glupačica u pariskom uličnom kafeu. Edvin nikada pre nije čuo za taj izraz. Kejt se ipak odluči za još jedan krvavi-*anis*.

Srknuvši svoje piće, on je pogleda i počeo, „Kejt...”

„Kakav je osećaj?”

Bio je zaprepašćen činjenicom da je umela da čita misli, tako sigurna u svoje natprirodne moći. Nju je zabavljao ovaj mali trijumf.

„Teško je objasniti. To je jedna od onih stvari koje morate sami da iskusite. Kao rat i ljubav.”

Edvin razmisli o njenom odgovoru i pogleda u njeno okruglo lice. Zatamnjene naočari štitile su je od njegovog prodornog pogleda.

„Ustremili ste se na mene, Kejt Rid. Nisam siguran zbog čega, ali sam ubeđen da jeste.”

Ona slegnu ramenima. „Imate li devojku kod kuće?”

Edvin izvaga mogućnosti i klimnu. „Katriona Kej. Zaručeni smo. Ona je vrlo savremena.”

„Nasuprot meni, relikviji iz drugog veka, prekrivenoj paučinom.”

„Ona je ovovekovno dete. Zovem je Ket.”

„Onda bih to mogla da budem i ja.“

Oštar miris Edvinovog konjaka zapecka joj nozdrve. Ukus anisa na njenom jeziku nije ublažavao golicavi miris njegovog tela.

„Da li vaša verenica hoće da se preobrati?“

„Nismo razgovarali o tome.“

„Moraćete.“

„Volim to što sam toplokrvan.“

„Ima tu neke logike.“

„Dakle ne reklamirate nemrtvo stanje?“

Edvinu se zamagli dah. Bilo je hladno februarsko veče. Toplokrvni su nosili šalove i rukavice.

„Uzeću vanilu.“

„Pardon?“

„Ja sam jedina od svojih sestara-u-tami koja je preživela. Ovo stanje je čupava stvar, nije predvidivo. Nakon trideset godina, doktorima je još uvek pomalo neshvatljivo. Preobraćenje je kockanje sa nečijom snagom. Većina novorođenih nesrećno strada.“

Nije sumnjala da bi se Edvin veličanstveno preobratio. Za nekog toplokrvnog, posedovao je vampirsku oštrinu.

„Katriona je moje ime na škotskom. Mislim Ketrin. Jesmo li slične?“

Bio je iznenađen ovim pitanjem.

„Svakako imate nešto zajedničko. Ona hoće da se bavi žurnalistikom.“

„Hoćete li joj dozvoliti da se posveti toj profesiji.“

„Čak šta više, insistiram na tome. Njen otac zastupa drugačiji stav. Sveštenik je. Oni su agnostici. Stalno se glože.“

Pomalo iznervirana, osećala je simpatije prema Edvinovoj nelagodnoj situaciji. Katriona Kej bila je identična kopija nje iz perioda kada je bila mlada i

toplokrvna. Samo što je ova bila lepša. Kejt neće uspeti da ga odvoji od druge žene niti da od njega napravi pokornog doušnika. Njena karijera Mata Hari bila je završena pre nego što je počela.

„Zašto vas zanima moj privatni život? Mislio sam da se više bavite politikom i stvarima od velike važnosti?”

„Žurnalizmu je potrebna humanost. Mala pronicljivost kako bi se rasvetlile suvoparne činjenice.”

Edvin završi svoje piće. Krv će mu biti toplija od konjaka, sa jakim aromom. Vrh koverte gvirnu iz njegove bluze i on ga brzo gurnu dublje.

„Zapečaćena naređenja?”

On se nakezi. „Ne bih znao.”

„Spremna sam da se opkladim sa vama”, reče ona. „Znam šta unutra piše.”

„Ako je tako onda bi od vas ispala dobra vračara. Zaista ne znam šta je u ovim naredbama.”

Znala je po otkucajima njegovog srca da je lagao ali je puštao da ide još dalje.

„U šta ste spremni da se kladite?”

Ona slegnu.

„U poljubac?” predloži on.

Očnjaci joj se momentalno izdužiše. Osećala je mali, pomalo sladak bol u nervima svojih vampirskih zuba.

„Važi”, reče ona. „Pozvani ste u London.”

Edvin izvadi koverat i otvori ga. Pročita naređenja, držeći papir blizu grudi, i zakikota se.

„Izgubili ste opkladu.”

„Da li treba da vam verujem na reč?”

„Kao oficiru ili kao džentlmenu sa razumnim pristupom?”

„Oficiri i džentlmeni najbolje lažu. Posebno oficiri obaveštajne službe. Laganje je njihova profesija, baš kao što je istina moja.“

„Mogao bih da nabrojim vrlo malo novinara koji nisu upoznati sa laganjem.“

„*Touche!* „

„Prihvatate li da ste izgubili?“

„Pretpostavljam da ću morati.“

Nespretno ustadoše i pogledaše jedno u drugo. Edvin joj spusti poljubac na usne. Nije bio visok muškarac, možda nekoliko inča viši od nje. Njegova toplota ju je šokirala, paleći vatru u njenim venama. U njima nije bilo krvi ali je ostvarivala kontakt hranjenjem. Poljubac nije bio dug. Barletov sto je klicao sa podsmehom. Samo kap krvi i znala bi na čemu je. Edvin se odmaknu, šireći ruke i njegova naređenja ispadoše na sto.

„Ovo će te oboriti s nogu“, reče on, širom otvorenih očiju.

Nemrtvom gipkošću, ona se sagnu i podignu papir, pokazujući ga Edvinu. Na trenutak je bio opijen, zbunjen njenim usnama. Pogled joj letimično okrznu tekst ali već je znala da je Edvin dobio naređenje da se vrati na aerodrom Maranik i pripremi još jedan izviđački let u Šato du Malinboa.

„Nije ono što ste očekivali?“ reče Kejt.

„Izgleda da nije. Vi vampiri ste naelektrisani, zar ne. Kao jegulje?“

II

Ničija zemlja

„Apsolutno neprihvatljivo“, uzviknu Evers. „Trebalo je da nas sačekaju na stanici. I da nam obezbede vozilo. Ovo kašnjenje je nedopustivo.“

Po spusti svoju putničku torbu na platformu dok su sumorni vojnici prolazili mimo njega. Tek što je zašlo sunce. Njegova žeđ je sve više rasla, prerastajući u agoniju.

„Nabiće ih sve na kolac“, zakle se Evers. „Ima da pojedu sopstvena creva zbog ovoga!“

Male iritacije bile su pogubne za Hansa Hajnca Eversa. Njegov osećaj za samovažnost bio je bolesno prenatravan, baš kao i njegov gnev kada bi drugi odbijali da uvažavaju njegov preuzvišeni položaj za koji se toliko zalagao. Iako je bio pobornik teorija Sigmunda Frojda, Po je morao da zaključi da je Eversov falus bio neverovatno mali.

U stvari, smatrao je bečkog Jevrejina naročito zanimljivim. Takođe, da je zasluživao mesto u istoriji. Franjo Josif je došao u poziciju da pristane na peticiju koju je potpisala Kuća Rotsčajld i ukidanja edikta Graca kada je Frojd objavio *Oralno-sadistički impuls*. Sa svojim naročitim odnosom prema nemrtvima, knjiga je bila dokaz da je jevrejska rasa bila tako moralno degradirana, da ne spominjemo opšte podržavan podrivački utisak da bi edikt trebalo ne samo da ostane na snazi već da ga treba znatno ojačati.

„Ne sme se dozvoliti neefikasnost među nemačkim dušama“, nastavi Evers. „Treba je uništiti krvlju i gvoždem.“

Stanica se zvala Peron, nadomak Kapija. Bili su u Francuskoj, samo nekoliko milja od linije fronta. Mesto se zvalo Sam. U Berlinu, Po je čuo

bombardovanje kao mali eho. Jačina je rasla kako se voz približavao ratu. Čak ga je i Evers čuo daleko pre francuske granice. Buka je titrala po Poovim tankim živicama; ako bude ostao previše dugo u blizini fronta, verovatno će poludeti.

„Ne očekuješ valjda od mene da pešačim?”

U Eversovoj tiradi, umesto „mi” uporno je govorio „ja.” Bio je to podvig rasuđivanja kako bi se stekao zaključak da je Eversova misija u Šatou du Malinboa bila mnogo važnija, a da je Edgar Po bio obična prišipetlja. Da je Evers bio tako veličanstven moćnik sa perom, zašto on nije angažovan da napiše tu ratnu bajku?

Evers je imao dva velika sanduka dok je Po nosio samo jednu putnu torbu. Nenaviknut na gužvu stanica i bez naročitog uzbuđenja mase upadljivo uniformisanih nosača željnih da usluže svoje mušterije, peron je bio u potpunosti u rukama vojske. Svi Francuzi, koji su obično radili kao fizički radnici, sada su bili ili pokojni ili mobilisani boreći se, nekoliko milja dalje, protiv Nemaca.

Prinevši i poslednje sivo-obmotano telo ka žrtveniku rata, lokomotiva zahukta parom ljutog zmaja. Ogromna, crna mašina imala je mašinovođu koji je ložio vatru. Grb Drakule bio je istaknut na pozlati bojlera, donekle uprljanim blatom i garežom.

Grafovi prvi sastanak u Kajzerovoj službi bio je u službi upravnika Imperijalnih železnica. Odstupanja od reda vožnje za više od pet minuta bile su kažnjive sa tri udarca po leđima ravnim stranom užarenog mača. Ako inženjer načini drugi prekršaj, čekalo ga je ubacivanje u sopstvenu peć. Grafovo predviđanje postalo je vidljivo već u prvim satima rata: jedanaest hiljada pojedinačnih vozova preusmereno je iz civilne službe kako bi prenelo nekoliko miliona rezervista iz svojih domova do vojnih skladišta, a potom na front. Plan „Schlieffen”, osmišljen pod Grafovom patronatom, bio je manje strateška kampanja u stilu devetnaestog veka nego kolosalni železnički red vožnje.

„Hej”, viknu Evers, „moj prtljag.”

Ogromni točkovi zaškripaše, voz je bio spreman za polazak. Evers je trčkarao gore-dole dok mu je kaput lepršao na vreloj pari. Mesingom optočeni sanduci iz kupea su bili izbačeni na platformu. Stara nemačka veština dokazala je da snažni kovčezi mogu da se ulube ali ne i da se razbiju. Evers je dovikivao pretnje ka vozu koji je polazio, obećavajući da su brojevi i imena zabeleženi i da će biti preduzeti koraci po pitanju njihovih otkaza i kazni.

Vazduh ispuni odvratan smrad. Po ga prepozna po svom poslednjem ratu. Rat za Južnu nezavisnost. Onaj koji su izgubili. Nikada zaista nije uspeo da spere taj ukus iz usta. Blato, barut, ljudski otpaci, vatra i krv. Bilo je i novih sastojaka, benzina i kordita, ali neizdrživi smrad bio je isti i u Samu i u Antetamu. Na trenutke mu je odolevao. Smrt se nakupi u njegovom mozgu, crna zastava stegnu mu se oko glave, gušeći ga, oslepljujući ga, daveći ga.

„Šta stojiš tu?“ planu Evers. „Izgledaš kao strašilo.“

Evers nije osećao ništa. To je govorilo mnogo o njemu.

„Pih“, izvali Evers, odmahujući rukom.

Po se smiri. Moraće da se nahrani, uskoro. Kao i uvek kada bi se našao na ivici iscrpljenosti i izgladnelosti, njegova čula se izoštriše. Previše osećati izgledalo je kao biti lud.

Nije bilo ništa čudno u tome što ih niko nije sačekao. Iza zatvorene biletarnice i porušene čekaonice vladao je vojni haos. Vojnici su pristizali ili se vraćali na front gde su ih sortirali u divizije i smeštali na teretna kola i kamione kako bih ih prevezli u žarište borbe. Vodnici su vikali, jedinstvenim lavežom vodnika poznatim kroz istoriju. Ljudi su se vrzmali, saplićući se o puške i opremu.

Evers nerado napusti svoje sanduke ostavivši da se o njima brine desetarčić vatrenog pogleda i gustih brkova, otpozdravljajući ukočenom rukom. Po primeti da je čoveka krasila zavidna disciplina. Izadoše napolje u dvorište iza stanice.

Zid biletarnice bio je izrešetan mecima u visini grudi. Grubi drveni kovčezi bili su naslagani uz visoki telegrafski stub. Otvoreni kovčeg na gomili bio je ispunjen do pola, prekriven slojem netaknutog snega, kao da iščekuje eskimskog vampira koji spava na sloju svog prirodnog leda. Stanica Peron je intezivno bombardovana nekoliko puta i malo zgrada ostalo je neoštećeno. Prozori su bili slomljeni, krovovi urušeni, vrata probijena, dimnjaci oboreni.

„Ti tamo“, doviknu Evers vodniku, „kako da dođemo do Šatoa du Maliboa?“

Vodnik, krupan toplokrvni momak sa brkovima, trgnu se na zvuk svog imena i odmahnu glavom, mrmljajući nešto sebi u bradu.

„Ne želite da idete u zamak, gospodine“, reče on.

„Naprotiv. Obavljamo neki posao za Kajzera.“

Evers je bio razdražen dok je Poa pogađao vodnikov primetan strah i gađenje. Malinboa je očigledno bila kuća sa lošom reputacijom.

„Zamak je zlo mesto“, objasni vodnik. „Tamo žive mrtve stvari. Stvari koje treba zazidati i zaboraviti.“

Evers frknu, pokazujući vampirske zube. Vojnik nije reagovao na njegov vampirski izgled. Uostalom, mnogo gore stvari su ga čekale u zamku. Poovo interesovanje polako je prerastalo u uzrujanost. Vodnik se udalji, ostavljajući Eversa koji se pušio kao voz.

„Sujeverna seljačina“, dreknu Evers.

Poa su vampirski zubi sve više žigali a srce gorelo. Morao je pod hitno da pije. Evers mu je obećao raskoš zamka Malinboa ali ovo zabito mesto izgledalo je još dalje. Zvanični posteriji upozoravali su na bratimljenje i bolest. Bilo je zabranjeno piti krv francuskih civila. Možda je podjednako bilo zabranjeno udisati francuski vazduh.

Pod uličnom lampom stajalo je dete i posmatralo vojnike, devojčica od jedanaest ili dvanaest godina. Obučena u čistu haljinicu, imala je veoma belu

kožu. Pod svetlom lampe, ona zasija. Bila je toplokrvna. Pou divljački zalupa srce, osluškujući svako šuštanje njene odeće. Kroz zaglušujuću atmosferu rata, osećao je slatkoću njenog daha.

Devojčica ga pogleda starmalim očima. Na tren, bila je to Virdžinija. Sve su ličile na Virdžiniju, bez obzira na boju očiju ili vrstu frizure. Uvek su u sebi sadržale deo nje. Devojčica ga je privlačila, kao magnet preko izrovane ulice. Među njima kao da se već naziralo razumevanje.

„Her Po“, viknu Evers, dalek i dosadan.

Stigavši do svetla, oklevao je. Lice devojčice blistalo je od života. Nije bio siguran da li je smeo da je dodirne a da ne se ne opeče. Oprez mu se borio sa nagonom. Ovo nije bila Virdžinija. Ovo je bila uvežbana francuska koketa. Došla je zbog nekog kao on. Po ugleda kraste na njenom vratu, zarasle ožiljke od ujeda koji su se širili kao osip tik ispod njenog uva pa naniže do kragne. Ona se osmehnu. Imala je loše zube.

Evers, koji je stajao iza Poa, bio je ogorčen ali se nije mešao. Prepoznao je Poov nagon.

„Ako baš moraš,, reče Evers. „Ali budi brz. Čekaju nas u zamku.“

Pou se Evers činio užasno dalekim. Glas mu je bio slab, dok je devojčicino srce lupalo glasno. Uvežbanim pokretom, ona ga uze za ruku i povuče sa svetla prema mračnoj ulici.

„Plakati ovo zabranjuju“, požali se Evers.

Evers nije mogao da pokvari ovaj slatki trenutak. Već se rodila savršena ljubav. Po više nije ni pokušavao da zatvori usta preko nabreklih očnjaka. Gugutao je, trudeći se da smiri devojčicu koju nimalo nije uznemiravao njegov svirepi izraz lica.

„Požuri Po. Ugrizi kurvu i završi s tim.“

Po mahnu rukom da ućutka Eversa i ušavši dublje u mrak pade na kolena. Osećao je kaldrmu pod tankim pantalonama. Kore tvrdog leda popunjavale su

praznine između kamenih kocki. Devojčica skliznu u njegovo naručje i nežno mu poljubi obraz i usne. Imala je ukus vatre. Ne mogavši više da se obuzda, zabaci joj glavu unazad i spusti usta na njen pulsirajući vrat. Stare rane se otvoriše i zubi mu skliznuše u meso. Slatka krv mu poteče u usta, oblivajući mu jezik.

Pio je, halapljivo i strasno. Dete se grčilo u njegovom zagrljaju. Dok je pio, znao je sve o njoj. Ime joj je bilo Žilbert ali su je svi u porodici zvali Žiži. Shvatio je da joj je otac ubijen i majka pobjegla. Video je i u zagrljajima drugih vampira koji su iz nje pili. Njen kratki život bio je čarobna tragedija. Njena krv bila je poezija.

„Pažljivo, ubićeš malu prokletinju“, dobaci Evers, spuštajući ruku na Poovo rame, povlačeći ga k sebi.

S velikim naporom, Po se odvoji od sočne rane. Dečja krv ga je još uvek uzbuđivala ali preovladavalo je žaljenje i stid. Lice mu je bilo vlažno od suza.

„Biće loše ako umre“, reče Evers.

Po pogleda u njeno lice. Bilo je prazno ali je osećao njenu mržnju, njen prezir. Žiži je bila hladna na njegovim rukama, ne mrtva ali njen um je sve slabije pulsirao, skriven duboko u njenom telu, preživljavajući ovu neprijatnu transakciju.

„Prokletstvo“, dahtao je Evers. „Po, za ovo si samo ti kriv.“

Evers je još uvek bio u grču iznenadne pohote za krvlju. Po je zaboravljao da je takođe bio vampir. Oči su mu sevale crvenilom, lice ogrubelo. Tupi vampirski zubi štrčali su na njegovom ozbiljnom licu.

„Sve što možeš da učiniš je da paziš na put“, naredi Evers.

Žiži se više nije plašila. Samo velikom snagom volje, pojačane Eversovim zvocanjem, Po je odoleo želji da potpuno isuši devojčicu. Nije bio siguran da li bi Evers pokazao toliku samokontrolu. U njegovoj prošlosti svakako je bilo

neželjenih tragedija. Vremenom su svi vampiri postajali ubice. Razmišljajući o tome, Po se bojao da će svi vampiri doći u iskušenje da ubijaju.

Evers se obruši na sklupčanu devojčicu, cepajući kragnu sa njenog okrvavljenog vrata. Bio je divalj, brutalno je terajući da mu podari ono na šta je Po bio nagovorio.

Nemac je pio iz nemoćne devojčice koja se još uvek, slabašno opirala. Celom težinom ležao je na njoj, izdignutih leđa. Dva dugmeta njegovog kaputa zasijaše na svetlu kao oči slepca. Po zamisli kako zabada zašiljeno drvo u Eversova leđa, probadajući njegovo mrtvo srce.

Devojčica bi tada preživela. Po bi se za to pobrinuo. Ali neke druge devojčice, nekih drugih noći, možda i neće.

Dok je stajao na ulici, sit i trom, slušao je Eversa koji je groktao kao svinja. Lice mu je bilo krvavo. Crvenilo se činilo crnim u tami. Žiži je bila u milosrdnoj nesvesti, duboke rane na njenom vratu i grudima još uvek su curile.

On uze Eversa za ruku, pokušavajući da ga odvoji od nje. Evers se zgrči, istrgnuvši se iz Poovog stiska. Zadovoljno se meškoljio na devojčici. Ignorišući ga, Po pogleda u dete. Otkucaji srca bili su slabiji ali i dalje odlučni. Oporaviće se. On zagrlji devojčicu, ne želeći više da pije. Njihova povezanost nestade, sećanja mu isčeznuše iz glave, ipak, želeo je da oseti još malo. Samo u ovim kratkim trenucima mogao je da bude smiren sam sa sobom, u miru.

Hladne sumnje nagrizable su ostatke njegovog trenutnog zadovoljstva. Evers ustade, brišući lice. On ljutito popravi odeću, naglašenim gestovima. Bio je besan, ali sit.

„Ti si kao ja, Po. U nama živi jaka želja. Zato umemo da stvaramo.“

Dete zaječa, plutajući u snu ka površini svesti.

„Uopšte nismo slični“, hladno reče Po.

Evers otera misao da povrati koncentraciju. Bio je nesiguran. Žižina krv bila je bogata. Po je takođe imao dodatni osećaj, opasan stimulans, svestan zjapećeg ambisa ispod sebe. Grimizne iskre igrale su mu u uglovima očiju.

„Očekuju nas u zamku“, navali Evers. „Moramo da pronađemo transport.“

Po pažljivo spusti devojku. Ona se sklupčala kao mačka i on joj namesti okovratnik. Evers je pocepao previše dugmića. Po nije uspeo da joj pričvrsti haljinicu ali se pobrinuo da bude pristojno pokrivena.

„Everse, dužni smo detetu.“

Razdražen, Evers zavuče ruku u prsluk i baci novčić na kaldrmu. Po ga uze i ubaci ga u devojčicinu ruku. U polusnu, ona stisnu šaku sa blagom.

Ostavili su Žiži i vratili se na stanicu. Kola su stajala napolju, vozač je sedeo za volanom dok je oficir stajao pored. Ugledavši Poa i Eversa on se trgnu, salutirajući.

„Oberst Teo fon Krečmar-Šuldorf. Neizmerno se radujem što imam čast da upoznam velikog pisca, gospodina Edgara Alana Poa.“

Oficir je govorio izvorni engleski. Bio je to prodoran novorođeni.

„Pa, to je on“, reče Evers, na nemačkom.

Po se rukovao sa oficirom. Krečmar-Šuldorfove oči povremeno su pogledavale u stranu, s obzirom na stanje u kojem su se nalazile pridošlice. Po obrisa maramicom ali Eversova odeća i lice bilo je umrljano poluosušenom krvlju. Oficir steknu utisak i odluči da obavlja svoju dužnost i zadrži svoje mišljenje za sebe.

Evers odjuri da podigne svoje sanduke od disciplinovanog vodnika. Po uđe u kola uz malu Krečmar-Šuldorfovu pomoć. Oberst ga je tretirao sa dužnim poštovanjem, kao staru damu čiji smrad nikada ne sme biti primećen.

Ono što je Po isisao iz Žiži brzo je sagorelo. Njegova crvena žeđ se smanjila i opet je zavladała užasna realnost. Zvuci granatiranja i smrad mrtvih bili su neizdrživi.

„Više ne koristim ime svog očuha“, objasni Po oficiru. „Samo Edgar Po.“

Krečmar-Šuldorf klimnu glavom, memorišući. Imena i činovi bili su važni kao uniforme i ordenja u njegovoj klasi. Bio je Ulan, prekomandovan u avijaciju. Mnogi uglađeni konjički oficiri zamenili su konje za krila u ovom ratu.

Evers se vrati sa svojim slugom, obojica su vukli po sanduk. Vodnikove crne oči bile su pune ozlojeđenosti.

„Mislili smo da ste nas zaboravili“, grubo reče Evers, „šta vas je zadržalo?“

Oberst fon Krečmar-Šuldorf slegnu ramenima, ali mu se oči na trenutak suziše. Hans Hajnc Evers od ovog čoveka neće napraviti prijatelja.

„Rat“, reče on, objasnivši sve.

„Pravilo 'jednom ujedem i šišmiša se plaši' kod vas izgleda ne važi", reče major Kandal.

„S obzirom na okolnosti, dovoljno će biti 'jednom ujedem' što znači da smo ipak donekle dogurali."

Kandal uzdahnu ali krv mu je ključala. Vintrop shvati da mu je spala maska. Iza cinizma, komandir avijacije bio je tigar. Nije mu dodeljena medalja za istaknute zasluge niti orden Bar sa smešnim oznakama.

„Dakle Diogen insistira da još jednom obiđemo Malinboa?"

„Generalova ideja", objasni Vintrop.

Bilo je prosto neverovatno da su Olbrajtove polomljene fotografske table razvijene. Fotografije su bile prošarane belim linijama dok su neki delovi bili prazni, ali mogao se videti zamak. Vintrop izvadi fotografije na seoski sto. Piloti vampiri se okupiše.

„Ovo je kula koja nas zanima", reče on.

Kandal pokaza na deo slike. „Liči na skakaonicu. Pitam se da li zlikovci JGI teraju zatvorenike da hodaju po dasci?"

Vrh kule bio je ravan i iz nje je štrčala daska. Deo fotografije koji ih je interesovao bio je najviše oštećen.

„Kakva je ovo senka?" upita Biglsvort, „Tačno ispod mrlje? Da nije osmatrač? Mitraljeski položaj?"

I za Diogena je to bila zagonetka. Vintrop pokaza na razmer na ivici fotografije.

„Osmatrač, mora da je džin", reče on. „Visok petnaest stopa."

„To je kip, starinska stvar“, ubaci Kortni. „Švabe vole te demonske kipove.“

„Malinboa je bio francuski dok se JGI nije uselio u njega.“

„Pa Francuska je puna kipova“, reče Kortni. „Trebalo je da vidite madmoazel iz Armantijea sa kojom sam se sladio na poslednjem odsustvu.“

Neki od pilota se bezobrazno nasmejaše. Vintrop nije bio raspoložen za šalu tokom ove posete. Niko nije spomenuo Spensera ili Olbrajta. Primetio je čudno novo lice, pokušavajući da ne razmišlja o tome koji od starih pilota su nedostajali. U toku je bio važan vojnostrateški program, priprema za neprijateljski napad koji se očekivao pre proleća. Kandalovi Kondori proveli su poslednjih nekoliko dana obarajući izviđače sa neba.

„Izgleda da se sprema patrola u sumrak“, reče Lejsi, skoro oduševljeno. „Ako budemo leteli iznad *en masse*, očerupaćemo orlovsko perje sa crvenih aviona.“

„Baron fon Rihthofen“, reče Roj Braun, osvetnički. „Neko će ga ubiti pre ili kasnije.“

„Ovoga puta Diogen predlaže punu patrolu“, reče Vintrop, znajući da komandir avijacije ima pravo da se ljuti zbog promene politike.

„Pošteno“, kruto reče Kandal. „Kortni, izaberi izviđača i uzmi Harija Tejta.“

Pilot - Tasmanijac, sazna Vintrop - zastenja. RE8 bio je popularna letelica. Zvali su ga „leteća plovka“, usled velikih mogućnosti obaranja.

„Ja ću leteti na vrhu formacije. Ne brini, Kortni. Čuvaću te.“

Kortni se teatralno uhvati za srce. Što se njega tiče, Vintrop je bio zadovoljan što je komandir avijacije izabrao ljude za svoju patrolu, bolje nego da je to opet činio on.

„Pošto nismo imali baš puno sreće poslednji put“, grubo reče Kandal, „sada ćemo na nebo da pošaljemo sve na slovo B. Biglsvort, Bol, Braun, idete gore. Hajde, da napravimo i jedan izuzetak, da malo prošaramo abecedu, hajde neka to bude i Vilijamson, čisto zbog ravnoteže.“

Piloti počеше da navlače svoje sidkot bluze i čizme na šniranje. Albert Bol je na par mesta pogrešno uvezao pertle, meškoljeći se u letećoj opremi na neortodoksan ali efikasan način. Roj Braun, oniži, mrzovoljni Kanađanin, nagnu bokal sa mešavinom mleka i kravlje krvi.

„Problemi sa stomakom“, objasni Džinžer. „Braun smiruje čir.“

Braun je izgledao kao da ima bolove ali je uporno pio. Vintrop sa žaljenjem shvati da čovek ovog zanimanja vrlo lako može da dobije čir.

„Slušaj“, reče Kortni, „moj uobičajeni partner za ples u Hariju Tejtu je Kertis Strajker ali on je na bolovanju. Bojim se da je pojeo nekog ko mu se usprotivio.“

Alard je izgledao namršteno, očekujući da će biti dobrovoljac. Umesto toga, Kandal se okrenu ka Vintropu sa zlokobnim osmehom na licu.

„Vintrope, moj dragi prinče, jesi li ikada pucao iz mitraljeza Luis?“

„Znam sa koje strane se drži.“

„Onda ideš sa nama“, reče, pokazujući palcem na gore. „Jesi li ikada leteo?“

„Par puta sam leteo preko Kanala. Držao sam čak i palicu a da se nisam srušio na zemlju.“

„Veteran, znači“, šmrknu Kortni.

„Odlično“, uzviknu Kandal, „nadam se da nećeš povraćati ili nešto slično. Želiš li da pođeš na ovaj izlet? Uostalom, to je Diogenov plan. Nije uobičajena praksa niti nešto slično. Mislim da će ti se svideti. Pejzaž je veoma živopisan u suton.“

„Voleo bih da pođem“, ravnodušno reče Vintrop. Nije smeo da se plaši.

„Dobar dečko“, reče Kandal. „Džindžere, nađi za našeg prijatelja opremu, hoćeš li? On je toplokrvan i potrudićemo se da takav i ostane.“

Kakva god da bude, patrola ne može biti gora od sedenja i čekanja da se eskadrila vrati. Ako se vrati. Osetio je potrebu da napiše par redaka. On izvadi svoju džepnu beležnicu i olovku.

„Poslednja želja i testament?“ upita Kortni.

„Ne, samo beleške. Skupljanje informacija sastoji se iz hvatanja beleški.“

„Kako god ti kažeš, sinak. Uvek se oraspoložim kada pomislim na ljude kojima dugujem novac. Ako poginem, većina će pozeleneti.“

Vintrop se duboko zamisli i napisa „Draga Ket, ako ovo dobiješ znači da sam upao u ozbiljnu nevolju. Ne dozvoli da te to previše rastuži. Očajnički te volim. Edvin.“

Pomalo mlako ali moći će da prođe. U koverat koji je iskamčio od Aldži Lisi on stavi pismo. I tu obavezu je skinuo s vrata.

Džindžer se vrati sa punom letačkom opremom. Vintrop ne htede da pita ko je poslednji nosio. Manirima diskretnog sluga, vampir mu je pomogao da se obuče. Prvo zatraži od njega da izvadi iz džepova svu dokumentaciju koja bi mogla da interesuje Švabe u slučaju da ga uhvate. Par zagonetnih izveštaja iz Diogenovog kluba završi u kutiji za cipele. On odluči da zadrži šibice, kutiju cigareta i Katrioninu sliku.

„Lepa devojka“, primeti Džindžer. „Dugog vrata.“

Uz blagi drhtaj, Vintrop potpisa formular zalepljen na vrh kutije. „Kunem se svojom čašću da kod sebe ili u avionu nemam nikakvo pismo ili papir koji bi bio od koristi za neprijatelja.“

Preko drap košulje i pantalona, Vintrop navuče dva debela vunena džempera i par nepromoćivih pantalona. Potom se uvuče u jednodelni sidkot od

gabardena, postavljen jagnjećom vunom. Strogo vodeći računa, Džindžer je praktično mumificirao Vintropovu glavu: prvo mu je omotao svileni šal oko vrata, potom dobro namazao ulje hladnog kita na obraze i čelo, zatim debelu pletenu kapu koja pokriva uši, neupijajuću Nuhvang masku za lice od pseće kože i na kraju, trostruke pilotske naočari za noćno izviđanje. Odeća je bila kompletirana visokim čizmama i rukavicama od bizamskog pacova. Potpuno zakopčan, Vintrop je bio sav naduven, kao okrugli Sneško Belić sa rukama koje su štrčale u stranu dok mu je hod podsećao na geganje.

„Ovde postaje vruće“, reče on.

„Gore je opasno hladno“, reče Džindžer. „Sada potpišite ovde.“

Džindžer izvadi formular FS20. Vintrop pogleda u papir i naškraba svoje ime. Ispod spiska zadužene opreme, bilo je odštampano: „Ovo je društveno vlasništvo. Stvari koje se izgube tokom akcije moraju biti overene od strane dežurnog oficira.“

„Sjajno“, reče Džindžer. „Sada, ako se zapalite, RFC će isplatiti vašoj udovici i siročićima troškove vašeg pogreba.“

„Nisam oženjen“, reče Vintrop, pomislivši na Katrionu.

„Tako je verovatno najbolje.“

„Dobri stari, krvavi Hari Tejt“, reče Kortni, tapšući trup RE8. Izviđački dvosed je trebalo da bude snebljiv u vazduhu i iz tog razloga Kandal je postavio pet borbenih Sopvit Snajpova kao pse čuvare.

Vintrop pruži Dravou pismo i reče da ga prosledi na naznačenu adresu u slučaju da mu se nešto dogodi. Vodnik klimnu glavom, s razumevanjem, ne pokušavajući da mu kaže kako je siguran da će sve biti u redu.

Kortni pomognu Vintropu da se popne u zadnju kabinu. Nije bilo lako uvući se sa svom tom odećom kroz mali okrugli otvor Luisa. Kada se smestio u pletenoj stolici, ručke od mitraljeza neprijatno mu se zabiše u grudi.

Pilot se izvi, držeći se za bok mitraljeza i gvirnu u Vintropovu kabinu. Pokazivao mu je kako da zakopča sigurnosti pojas: četiri kaiša za ramena i butine, spojena centralnim prstenom pričvršćenim za kopču sa oprugom. Pod pravilnim udarcem, cela stvar se razdvaja, omogućujući brz beg. Mada nije znao koliko je to bilo bezbedno na visini od 6.500 stopa.

„Jedan mali savet, ako budeš video bilo koga sa malteškim krstom da leti u blizini, pucaj oko pedeset jardi ispred njega. Ako nišaniš direktno u njega, pobećiće pre nego što ga stignu meci.”

„Šta ako bude išao direktno ka meni?” upita Vintrop.

„Onda isprazni municiju u njegov kljun i moli se. Zato Švabe lete u pam, jedan iza drugog, sa istom idejom.”

„Gde je ručica za kameru?”

Kortni potapša polugu.

„Reći ću ti kada budem hteo da slikam da stabilizuješ avion”

„Moći ćeš da mi pričaš šta god hoćeš, sumnjam da ću te čuti. Gore je strašno bučno.”

Setio se svog leta iznad Kanala. Čak i po lepom danu, naleti vetra bili su kao konstantna grmljavina. Bilo je leto ali termometar je brzo pao ispod tačke smrzavanja. Prisetivši se bolnog probadanja u stomaku koje je njegov prvi let pretvorilo u katastrofu, on moćno podrignu. Količina crevnih gasova na visini se udvostručuje u odnosu na one na zemlji. Kortni ne reče ništa o mogućem povraćanju iako je delovao manje zabrinuto od Vintropa, za nijansu.

„Kako je naš novi as?” upita Kandal. Komandir avijacije, sa šlemom u ruci, gledao je nekud iznad RE8.

„On će biti Hoker iz 1918.”

Pilot ga je zadirkivao. Novembra 1916, major Lano Hoker, nosilac viktorijanskog krsta i medalje za istaknute zasluge, bio je britanski pilot sa

najboljim rezultatima. Oborio ga je Manfred fon Rihthofen i to je bila jedanaesta pobjeda Crvenog Barona.

„Samo pazi na njega, Kortni.”

„Neće mu faliti ni dlaka s glave. Časna reč Kandalovih Kondora.”

„Onda sam propao.”

Vintrop je mnogo bolje uočio njegovo površno razmetanje hrabrošću nego Kortni. Upravo tako je trebalo da se ponašaju piloti, na taj način davali su sve od sebe.

Kortni se zagnjuri pod krilo i skliznu u prednju kabinu, gurnuvši ručku. Efikasnost Vintropovog Luisa povećavao je pilotski fiksirani Vikers.

Vintrop se nađe okrenut prema repu i po uzoru na Kortnijevu proceduru, zavrte se u kabini ka napred. Pilot proveri vidljivost i kontrolnu tablu, pevušeći u sebi „Momci, svi u balon.” Pošto je kucnuo u kompas kako bi video da li se igla nesmetano okreće, on potvrdi da je indikator visine na nuli a mehur na srednjem nivou što je bio pokazatelj uravnoteženog letenja. Kortni spusti naočari na oči i Vintrop učini isto.

Snajpovi krenuše poljem u formaciji strele, predvođeni Kandalom. Kortni uključi motor par puta na suvo a potom pusti da poteče gorivo. Većina mehaničkih grešaka u vazduhu događala se usled prekinutog dotoka goriva. Mehaničar snažno zavrte propeler RE8.

„Kontakt, gospodine?” viknu mehaničar.

„Kontakt, Džigse”, složi se Kortni, pritiskajući prekidače dok je mehaničar okretao propeler. Ohlađeni Dajmlerov motor odmah se upali, izbacujući beli dim i povećavajući vazdušno strujanje elise mrseći nemilosrdno Džigsovu kosu, noseći svakog ko je stajao u krugu od pedeset jardi. Pilot regulisa ventil na dve minute, podižući obrtaje, dok su mehaničari hvatali remenje pričvršćeno za drvene podmetače pod točkovima aviona.

Zadovoljan zvukom svoje mašine, Kortni mahnu rukom. Mehaničari oslobodiše podmetače i Džigs otpozdravi pilotu, salutiranjem. Kortni uzvрати mahanjem, upravljajući nezgrapnu letelicu u formaciju sa ostalim borbenim avionima koji su uzletali u intervalu od oko jedan minut. Svi Snajpovi bili su u vazduhu u trenutku kada se RE8 spremao za uzletanje.

Usled naglog skretanja, Vintrop je bio prisiljen da se okrene pod naletom vetra. Hladan šamar pogodi ga direktno u donji deo vrata, ledeno hladan vazduh se zavuče pod sidkot. On baci pogled na polje, u Dravo i zemaljsku posadu, dugačka senka aviona prostirala se pred njima. Utom se seti da zatvori vilicu da ne bi pregrizao sebi jezik. RE8 poskoči nekoliko puta na čelično tvrdom polju, a zatim se odlepi od zemlje.

Drmusanje prestade i Vintrop oseti ushićenost usled glatke vožnje. U vazduhu nije bilo rupa i njega ispuni uzbuđenje kada Kortni dade pun gas dok se mašina dizala ka željenoj visini.

Seoska kuća i ljudi na polju izgubiše se iz vida. Sunce je bilo na zalasku i neistopljeni sneg imao je sivkasti sjaj. Ravna, turobna zemlja promicala je pod njima. Uprkos svoj opremi, Vintrop je bio potpuno ohlađen. Ako bude stisnuo vilicu, zubi će mu konstantno cvokotati.

Mirno se pomerao, obrćući sedište ka unutrašnjosti svoje kabine, nameštajući Luisa ispred sebe. Mitralj je bio pričvršćen za spojni prsten, prečaga je oivičavala rupu u trupu aviona. Želeo je da vidi kuda idu. Ispred njega, Kandalov Snajp bio je na čelu povorke, njegova zastavica označavala ga je kao vođu eskadrile. Ostale mašine letele su u savršenoj formaciji sa obe strane. Bol i Biglsvort bih su na krajevima strele, leteći samo malo ispred Kortnija. Ovo je verovatno bila proba kako bi hitri mali borbeni avioni išli u korak sa glomaznim Harijem Tejtom.

Navikavao se na zimu. Letenje je za vampire bilo daleko lakše ali i toplokrvni su mogli da ga podnesu. Ushićenje je bilo neosporno. U ovoj zemlji,

neba su pozivala na avanturu kao što su mora vukla njihove pretke. Bila je prava šteta što je romantika potrošena u ratu.

Dole ispod, u pustoši kroz koju je vijugao seoski put, daleka figura oslonjena na bicikl im je mahala. Nepoznati prijatelj delovao je nekako poznato. Vintrop oseti toplotu ka nepoznatom biću i pokuša da izvuče ruku iz kabine i uzvрати mahanjem. Vetar na ruci činio se kao udarac.

Leteli su iznad dubokog ožiljka u pejzažu. On shvati da je to bila saveznička linija fronta. Bili su iznad Ničije zemlje. Zemlja ispod bila je ispucana i razrovana kao da je nekoliko zemljotresa pogodilo u isto vreme, zajedno sa stotinama vulkanskih erupcija i na hiljade meteora, unakazivši zemlju. Tone granata palo je na svakoj kvadratnoj jardi. Posle još jednog ožiljka, očigledno nemačkih rovova, našli su se na neprijateljskoj teritoriji, na švapskoj zemlji.

Morala je brzo da vrti pedale da joj se zimski kaput ne bi upetljao u lanac. S obzirom na stanje puteva blizu linije fronta, padala je sa bicikla bar jednom u svakom satu. Zahvaljujući vampirskoj elastičnosti nije osećala skoro ništa pri padu. Većina modrica nestajala je za manje od minute. Kejt bi verovatno uživala u vožnji da vazduh oko nje nije smrdeo na pepeo i smrt. Kada prođe život, krv se kvarila kao mleko ostavljeno na suncu. Smrad užegle krvi ličio je na teško isparenje od bolesti..

Drum je bio uzan i izrovan granatama. Krivudala je s jedne na drugu stranu, zaobilazeći rupe. Stari putokazi uglavnom su bili porušeni i zamenjeni tablama od bojenog lima vezanog žicom za žbunje. Ako dodatno bombardovanje rasturi žbunje, sklepani znakovi će završiti pokazujući pogrešan pravac. Predratne mape više nisu bile pouzdane. Stare rute bile su zatrpane kršom a nove su vodile kroz njive i polja. Tokovi reka bili su preusmereni nabacanom zemljom usled milion tona eksplodiranih granata.

Prateći i dalje Edvina, ona se zaputi u Maranik. Njeno reportersko čulo ponekad je bilo osetljivije čak i od vampirskih, uvek budnih čula.

Pri zalasku sunca nebom proleteše borbeni avioni. Bila je na pravom putu: mašine su došle iz pravca gde je pretpostavljala da se nalazio aerodrom.

Rat u vazduhu se promenio. Predosećala je dobru priču. Mata Hari joj je nagovestila da obrati pažnju na nebo. Edvin je potvrdio istu stvar.

Ona zakoči, spustivši čizme na zemlju, zatim pogleda kroz svoje debele naočari, strepeći da će ugledati krstove sa donje strane krila. Plave, bele i crvene oznake Britanskog vazduhoplovnog korpusa (koji će uskoro biti konstituisan

kao Britansko ratno vazduhoplovstvo) govorele su joj da definitivno nije bila izgubljena.

Piloti su svojim avionima tepali, zvali su ih „mače" ili „pile." Čudne naprave od žice i platna bile su žalosno krhke tako da su lako mogle da odlete pod naletom jakog bočnog vetra i tako ostanu same pod teškom vatrom. Činilo joj se da nisu bili mnogo bezbedni ni za mirnodopsku upotrebu. U britanskim školama za pilote, đake su zvali „švabama" zato što su razbijali više aviona od neprijatelja. Duplo više pilota strada u nesrećama tokom obuke nego tokom borbi. Za to su donekle odgovorni Vilbur i Orvil Rajt. S druge strane, njen otac je bio ubeđen da je biciklizam disciplina koja će joj presuditi.

Mahnula je ali nije mogla da vidi da li joj je neki od pilota uzvratio pozdrav. Bilo je moguće da je ova patrola imala neke veze sa njenom pričom. Jednom kada se zagreje za nešto, odjednom joj sve ima nekakve veze s tim, tuce slučajnih znakova i događaja stvarali su sliku u njenoj glavi.

Popularna štampa u kojoj Kejt Rid nije bila publikovana, simbolizovana krvožednim patriotskim dosetkama u *Džonu Bulu*, Horacija Botomlija, savezničke pilote je uporno nazivala „hrabrim" i „neustrašivim." Gledajući ih kako lete u moguću smrt, nije mogla a da se ne složi s tim. Bio je pravi zločin što su se publicisti tako uporno trudili da ih uludo koriste i u slučajevima pokolja.

Patrola je letela prema linijama fronta u formaciji savršene strele kao ptice selice koje hrle na jug, daleko od zime.

Njen položaj nije bio ništa manje rizičan. Reporterka koja traga za istinom lako može da se shvati kao špijunka. Glavna komanda je sakrila svoje greške od štampe i javnosti, istom veštinom kojom je krila svoje ratne strategije od neprijatelja. Slično Mata Hari, Kejt je bila prisiljena da koristi svoje trikove, šarmira prijatne oficire, njuška tamo gde nije bila dobrodošla i širi umesne detalje iz tračeva. General Miro, na primer, bio bi srećan kada bi je video

nabijenu na kolac. Pitala se da li je još uvek sa sobom vukao malu Isusovku. Morala bi da bude oprezna: sveta vodica i brojanice su bili smešni, međutim, nemoguće je smeјati se srebrnim mecima.

Na ruci je nosila povez ambulantnog vozača, koji joj je omogućavao lak pristup većini vojnih ustanova. U blizini fronta, muškarci su bili oduševljeni što vide žensko stvorenje, čak i oni čija naklonost je bila slaba koliko i njena. No, mogla je da prođe bez procedure ispitivanja u trpezariji ili terenskoj bolnici.

Na istoku sevnu signalna raketa, sablasno izdužujući senke. Noćne borbe bile su žestoke u poslednjih nekoliko nedelja. Nemci nisu hteli da Saveznici nađu vremena za razmišljanje. Patrola je letela iznad Ničije zemlje. Kejt im požele sve najbolje i nastavi da vrti pedale.

Maranik je bio dom eskadrile Kondor koja je predstavljala produženu ruku Diogenovog kluba. Kejt je to zaključila najviše iz lukave interpretacije zvaničnih otpuštanja pre nego što je uspela da zaviri u Edvinova naređenja. Provela je večer u pariskom glavnom štabu opšteg intendantskog osoblja, prateći trebovanja i transfere, zaključujući o istoriji eskadrile kroz skupljanje ljudi i *materijala*. Ime Čarlsa Boregarda često se provlačilo kroz izveštaje. Nije je iznenadilo kada je saznala koliko je često dobijao ono što je želeo, čak i protiv volje nadležnih oficira.

Put pred njom bio je potpuno opustošen, živice uz put spržene, polja svirepo izrovana. Većina tabli bila je oborena a neke su bile i smrskane. Kejt siđe s bicikla i podigne ga na rame. Više se nije sećala vremena kada je bila toplokrvna i slaba iako je obično izbegavala javno razmetanje vampirskom snagom. Ona počne da gaca po blatnjavoj zemlji. Posle samo nekoliko koraka do članka je bila umazana blatom, dok je svako podizanje stopala iz mulja pratio opsceno mljackav zvuk.

Svi asovi ušli su u eskadrilu Kondor, ali to je za mnoge bio korak u stranu u njihovim glamuroznim karijerama. S obzirom na kombinovane uspehe pre ovog

zadatka, Kandalovi Kondori su uporedo vodili evidenciju pojedinačnih pobeda. Za slavu - bilo bi naivno misliti da nijedan saveznički pilot nije nameravao da dostigne rezultat Barona fon Rihthofena - svakako je bilo frustrirajuće. Eskadrila je verovatno bila umešana u akcije od najviše vojne važnosti tako da su propagandne vrednosti osvajanja medalja za hrabrost bile u drugom planu.

Ponovo otkrivši nešto što je podsećalo na put ona se vrati na svoj stari točak. Bio je to muški bicikl, očigledno preveliki za nju, ali njoj je odgovarao. Njen prvi novinarski tekst bio je objavljen na biciklističkim novinama, dalekih 80-tih. Ponekad je osećala nostalgiju za toplokrvnim danima, kada je pravo žene da nosi ženske čakšire na biciklističkim izletima bilo oštro osuđivano. Bilo je smešno misliti o periodu pre Terora kao o sunčanoj idili, ali bilo je nečeg utešnog u tim trivijalnostima, sada uveliko izgubljenim.

Stigla je do znaka koji je naređivao da se oni bez odgovarajućih papira vrate nazad. Jedini papir u njenom opsežnom džepu bio je omotan oko paketića od krvavog šerbeta. Beleške je čuvala u glavi, odakle ih niko nije mogao uzeti.

Drum su oivičavale motke, podsetivši je na koce koje je grof Drakula tako voleo. Na većinu su bile nabodene lobanje bez trunke mesa ali sa nemačkim šlemovima. Drugi znak, na francuskom i engleskom (ali ne i nemačkom), glasio je: „Neovlašćene osobe će biti proglašene špijunima i osuđene na smrt streljanjem.“ Kejt je znala da su bili krajnje ozbiljni. Botomli je rekao da bi novinare koji kritikuju vođenje rata trebalo pogubiti kao izdajnike.

Jedan od Kejtinih izvora, pukovnik Nikolson, prošlog septembra je dobio zadatak da prati krvožednog Botomlija u obilasku fronta. Priznao joj je da je iskušenje da urednika posadi na požarne stepenice i probuši mu glavu srebrnim metkom, bilo skoro neizdrživo. Približivši se na četiri hiljade jardi od borbi, Botomli se vratio u toplotu Londona, trubeći na sva zvona o svojoj hrabrosti dok je delio sudbinu „naših slavnihih momaka“ u rovovima. Setila se njegovog članka sa mučninom u stomaku: „NEGDE U - PAKLU! Šta sam video - Šta sam radio -

Šta sam saznao - Rat je pobeđen!" Veći broj „slavnih momaka" bi radosno zabio bajonet u njegov stomak pre nego što bi pročitali još jedan patetični članak tipa: „od glavnokomandujućeg feldmaršala pa sve do ranjenog britanskog vojnika u rovovima, postoji samo jedan duh - duh apsolutnog optimizma i poverenja." Nikolson joj je rekao, „Stavili smo mu gas-masku za potrebe fotografisanja i na trenutak sam se ponadao da će umreti od srčanog udara."

Uporedo sa ratom između Saveznika i Centralnih sila, vodio se rat između starih i mladih, između političara i glasnogovornika na obe strane ali vojnici su uporno odlazili na front. Kejt je imala daleko više razloga da prezire Drakulu, prepoznajući njegovu glad za vlašću kod izvesnih pripadnika visokih krugova britanskog ministarstva. Ljudi kao Čarls Boregard i Edvin Vintrop dokazivali su da je kralj Viktor bio slab razlog za nadanje.

Puno je razmišljala o Edvinu od njihove opklade. Napravili su neku vrstu kontakta koju još uvek nije sasvim razumela. Pitala se da li je i on ponekad mislio na nju.

Prišavši umornom stražaru, ona krotko izusti „Crveni krst" kao da je to bila lozinka dana. Salutirajući, on je propusti bez provere dokumenata. S obzirom na donekle razvratnu narav pilota, u posetu su im dolazile mnogo sumnjivije žene od nje, u svako doba dana i noći.

Kejt pronade šupu i nasloni bicikl na nju. Odeća joj je bila isprskana blatom dok su čizme na sebi imale sloj od dva prsta. Čak i njene naočari bile su istačkane braon kapljicama. Jedva da je bila u stanju da sakrije svoje tajne od ćutljivih heroja.

Aerodrom je i dalje ličio na farmu. Ambari, prošireni talasastim metalnim strukturama služili su kao hangari. Tek kada padne noć, moglo se primetiti neznatno vrzmanje osoblja. Tamo gde je nekada bila štala, dva mehaničara popravljala su borilački avion sa kog je curio poveći mlaz ulja.

Kejt odlučno prođe mimo njih kao da je došla važnim poslom, što je donekle bilo tačno. Jedan od mehaničara zviznu, otkrivajući poduži vremenski period proveden daleko od kuće. Ona uzvratu osmehom, krijući zube.

Sama je pronašla pistu. Patrola koju je videla verovatno je odavde uzletela. Grupica ljudi stajala je nadomak seoske kuće koja je očigledno predstavljala njihovo konačište, i posmatrala noćno nebo.

Shvatila je koliko strašno je moralo biti čekanje u saznanju da su izgledi bili loši. Čula je da je bilo moguće oguglati na konstantne gubitke kada ljudi sa kojima ste na službi počnu učestalo da ginu. To bi verovatno ostavljalo neizbrisiv trag na duševno stanje ljudstva.

Grupa se postepeno rasturala. Prvi čovek se povuče, potom drugi, a zatim svi. Izgledali su samosvesni boravka na zemlji, pokušavajući da se izbore sa neodoljivom željom da večno gledaju u nebo. Potom su se uskomešali, mrmljajući nešto sa ciničnom veselošću i vratili se nazad u kuću. Gramofon je razvlačio „Jadnog leptira.“

Imala je osećaj, mada joj se to retko dešavalo, kao da se nameće, pitajući se da li je trebalo da se vrati u svoju ambulatnu jedinicu. Kada nije njuškala, pomagala je oko ranjenika. Otrežnjujuća dužnost podsećala je na to koliko je bilo važno saznati i objaviti istinu.

„Gospođice“, začu se duboki glas. „Šta radite ovde?“

Prišunjabo joj se s leđa, toliko nečujno da ga ni njene vampirski-oštre uši nisu registrovale. Definitivno profesionalni šunjab. Bio je to vodnik Dravo, plaćeni ubica Diogenovog kluba.

Kejt raširi ruke u znak predaje, pokušavajući da se nasmeje.

„Čekam svog dečka, vojnika, da se vrati“, reče ona, trudeći se da zvuči kao kurva.

Dravo pogleda u nebo i bezizražajnog lica reče, „I ja.“

Nešto je eksplodiralo, sasvim blizu. Vintrop oseti kratak udar vrućeg vazduha. RE8 prozuja mimo rascvetalog crnog oblaka. Arči. Izviđač se naglo pope, brže nego što je njegov stomak mogao da podnese. Nemerljiva distanca pod njima bila je tepih od crnih prasaka. Talas eksplozija odbaci mašinu još više. Kortni je žestoko pilotirao, održavajući ravnotežu.

RE8 je bio na visini od 6500 stopa ali njegov operativni maksimum iznosio je 13500 stopa. Arči je jedva premašivao 4000 stopa. Težina bombi povećavala je otpor, hvala Bogu.

Odjednom mu se učinilo da neće imati nebo samo za sebe. U takvim uslovima, on se nije baš najbolje trudio da gleda dole. Većina oborenih aviona bila je pogodena otopzadi ili odozgo. On se obrnu s jedne na drugu stranu, okrećući se za tri četvrtine kruga. Otuda im ništa nije pretilo.

Leteli su istočno, suprotno od zalaska sunca. Nebo je bilo crveno dok ga je poklapala tama.

RE8 se nakrivi, dok je Kortni vršio školski okret u vazduhu, prateći Kandalovo vođstvo. Nalazili su se iznad Šatoa du Malinboa.

Vazduh je šibao kao oluja. Vintrop pokuša da popusti stisak oko Luisa, shvativši ubrzo da su mu prsti bili ukočeni. Jedući se od frustracije, on natera ruke na pokret.

Nespretno je tražio ručicu za kameru. Morao bi da baci pogled na kameru i ujedno da motri na neprijateljske letaće. Čak i po danu, neprijateljski avioni mogli su da izgledaju kao najmanja mušica na čistom nebu i to samo par sekundi pre nego što se dovoljno približe kako bi ispalili ubistveni metak. Trebala mu je

glava sa više lica i okom na svakom od njih. Pitao se da li su postojali slični vampiri.

Vintrop se naglo okrenu udesno i ugleda crni Kortnijev šlem. Pilot je držao podignutu ruku sa ispruženim palcem.

Iza Kortnija leteli su Snajpovi. Iza njih je bio mrak. Leteli su kroz oblak. Nad njih se nadvi divovska prilika, ona sa crteža i fotografija Šatoa du Malinboa.

Vintropove ruke se napeše. Više nije znao ima li dovoljno snage u laktovima da povuče ručicu za kameru.

Nešto crno i krilato prozuja pored njih. RE8 se nakrivi, skrenuvši sa kursa. U Vintropovim ušima brujalo je od prepoznatljive buke mitraljeza. Prilagođavao se svom novom zadatku. Bilo mu je lakše da misli o onom što se prostiralo pod njegovim nogama, šta god to bilo, iako je RJE8 leteo skoro postrance. Šezdeset procenata njegovog vidokruga ispunjavao je pejzaž. Osim polja i puteva, stvari su letele kroz vazduh.

Fiksirao je pogled na polje pokriveno svežim snegom, poveće belo parče u blatnjavom sivilu. Ponovo prolete nešto crno i on nacilja Luisom njegov kurs. Otpustivši okidač on odskoči pod snažnim trzajem mitraljeza. Znao je da puca samo u kratkim rafalima a ne da uzaludno troši ograničenu količinu municije. Nije mogao da utvrdi da li je nešto uspeo da pogodi.

Hari Tejt uzlete i okrenu se. Neverovatno, formacija je bila netaknuta. Mračne krilate prilike lepršale su oko ivica strele, vrebajući. Preseče ih bolni rafal jarkog svetla. Svetleći meci.

RE8 je kružio iznad zamka. Vintrop povuče ručicu za kameru, potom sačeka nekoliko sekundi pa učini isto to još jednom. Senke su preletale izviđača. Vintrop uslika poslednje dve slike i pusti polugu za kameru. Sa obe šake stezao je mitraljez.

Na nebu se vodio rat, vazдушna borba prsa u prsa. Bog zna koliko letaća je bilo oko njih sa zapetim mitraljezima, zakletih na ubistvo, odolevajući vetru uz pomoć krila, moleći se za pobedu ili još jednu noć života.

Njegovo poslednje pismo bilo je skroz neprikladno. Katriona je zasluživala mnogo više od nekoliko naškrabanih redaka.

Nešto se obruši na dole, goreći u plamenu, skičeći. Nije uspeo da vidi oznake na krilima. Bilo je nemoguće izbrojati prilike u vazduhu.

Do đavola, umreće! Ali ne u dalekoj budućnosti kao sedokosi starac, okružen unučićima, već u narednih nekoliko minuta. Trebalo je da odbije poziv na ovaj let. Međutim, Kortni je bio vampir i on će takođe umreti. Biti nemrtav nije imalo nikakvu vrednost kada je pretila smrt u plamenu.

Lelujali su s jedne na drugu stranu, gore i dole. Kortni je verovatno pripadao nekoj vrsti genija kada je uspevao toliko da izvuče iz prokletog starog Harija Tejta. Izvrdao je najboljima koje su Švabe mogle da pošalju na nebu. Kandalovi Kondori su očigledno bili u rangu sa JG1 - tamo negde, u sve gušćem mraku bio je i Krvavocrveni Baron.

Nemci su se kretali brže čak i od Snajpova, oko je moglo da ih registruje samo kao crne zlokobne munje. Što je bivalo mračnije to su se lakše utapali u noć. Vintrop shvati da je svetlost Snajpova privlačila neprijateljske metke.

Kortni okrenu avion naopačke. Nebo je bilo ispod a zamak iznad njih. Vintropov Luis bio je uperen unazad. U brzini, nešto slete na njih, ubica koji je izronio iz dubina, crvenih užarenih očiju. Mlatio je krilima, komešajući vazduh.

Svetleće zrno polete ka repu RE8. Vintrop uzvratu paljbu, sipajući po krilatom stvoru. Svaki deseti metak trebalo je da bude srebrni. Shvatio je da ne puca u avion, već u stvorenje promenjenog oblika sa višestrukim nizom krila slepog miša.

Stvorenje sa mitraljezima.

Setio se tamne prilike koja je Olbrajta iščupala iz njegovog SE5a. I dokrajčila ga.

Ogromna glava, krvavo iskežena, letela je ka njemu, hitajući uprkos paljbi. Iz leteće spodobе izviraо je teror koji mu je stezao srce. Bio je zaleđen, obešen naopačke u svojoj kabini, u nemogućnosti da mrdne palčevima.

Ket!

Nije znao da li je vikao ih se molio. Nakon oštrog zaokreta Hari Tejt se ponovo okrenu ali na pravu stranu. Vintrop vide kako dva Snajpa ateriraju prema Švabama, ispaljujući svetleće metke.

Kortni uzlete, pokušavajući da se izdigne iznad borbe. Vintrop pogleda dole i ugleda tačke u pokretu. To su bile rupe od metaka na unutrašnjoj strani aviona. Leva noga ga je probadala; pitao se da li je bio pogođen.

Pre zalaska sunca, pucao je samo vežbe radi. Ceo rat proveo je kao štabni oficir, ratujući u kancelarijama, na sastancima za stolom. Umiranje i ubijanje nisu bili deo toga.

Kortni počе da se izdvaja. Mada nije mogao sa sigurnošću da zna, pretpostavljao je da je Vintrop obavio fotografisanje. Budući da je primarni zadatak bio završen, njegova dužnost je sada bila da se neoštećen vrati kući.

Red Olbrajt je takođe uspeo da fotografiše.

Problem je bio u nečem drugom. Iako su borbeni avioni nudili više od izazova a samim tim i više mogućnosti za časnu pobedu, sada je nemačkim stvorovima preostalo da obore lukavog Harija Tejta i spreče obaveštajce da se vrate u bazu.

Vintrop je i dalje čuo pucnjavu. Luis je bio strahovito glasan i odjeci njegove pucnjave odzvanjali su mu glavi. Prisilivši utrnule prste na nezamislivu spretnost, on izvadi prazan obruč sa municijom i zameni ga novim, smeštenim pod sedištem. Opalio je nekoliko metaka da očisti bure, nadajući se da će imati tu sreću da pogodi drsku krilatu nakazu.

Dok su leteli, male kapljice na gornjoj strani trupa su podrhtavale. Razumljivo, leteći stvor ih je pogodio. Vintrop je bio siguran da je topla lepljiva tečnost u njegovoj čizmi bila krv. Ima li kraja ovoj agoniji?

On pogleda dole u Šato du Malinboa. Ozloglašena kula bila je otvorena ka nebu a ogromni slepi miševi rojili su se oko nje. Užasnut, Vintrop shvati funkciju skakaonice. Letači izmenjenog oblika koristili su je za poletanje, skačući sa kule kako bi krilima uhvatih vetar.

U vazdušnom prostoru je bilo još najmanje tri Snajpa, možda i više. Blješteća stvar koja je prozviždala pored njih bio je jedan od Kandalovih Kondora. Na zemlji, pored zamka gorela je vatra gde se srušio Snajp.

Leteći stvorovi bili su brzi kao Snajpovi ali mnogo pokretniji. U trenutku kada se stvor ustremio ka RE8, Vintrop ga je celog uvukao unutra. Slagao je detalje u sliku. Okrugli remen oko debelog vrata bila je oprema sa dvostrukim mitraljezima koji su visili ispod grudne kosti, oštre kao britva. Crvene buljave oči pripadale su noćovidoj zveri. Ljudska inteligencija i animalna zlokobnost činile su da vampirska nakaza podseća na lik iz Fuzelijeve noćnih mora. Setivši se konture kipa na Olbrajtovim fotografijama, on shvati da Kortni nije bio daleko od istine.

Vintrop zadrhta od straha, očiju širom otvorenih ali hladnih. Nije pravilno razmišljao. Bilo je važno da preživi i obavesti ih o ovom raspletu događaja. O, Bože, samo da preživi.

Olbrajt je uspeo da se vrati čak do Maranika pre nego što je ubijen. To je dokazivalo solidan takmičarski instinkt. Letač kojem je dodeljena ta pobeda bio je Baron fon Rihthofen. Da li je stvorenje koje je nasrtalo na RE8 bio Crveni Baron? Vintrop je sumnjao da bi u tom slučaju ostao u životu. Rihthofen nije bio od onih koji dopuštaju da im izmakne sočna pobeda. Harija Tejta će moći da pojede za doručak.

Sreća ili providenje do sada su ih pratili. Zakleo se da neće umreti. Nije mogao da dozvoli da Katriona pročita ono tupavo pismo. Ovu borbu je morao da opiše Boregardu. A imao je i nedovršen posao sa Kejt Rid.

U zamku sevnu eksplozija. Još jedna kometa pogodila je zemlju. Snajp je pao. Formacija je bila razbijena, mada su mašine brzo sustizale RE8. Snajpovi su mogli da postignu sto dvadeset milja na sat. Naravno, ništa nalik ljudskom obliku nije moglo da se meri s tim na duže staze.

Svetleći metak mu skrenu pažnju i on se zaljulja udesno, okrećući mitraljez u krug. Preostalo mu je još malo municije. Luis je brzo trošio metke. U avionu nije bilo dovoljno mesta da se uskladišti više municionih obruča.

Krilata prilika nasrnu munjevitom brzinom, ukrućenih krila. Nemački vampir imao je tri niza krila, fiksiranih nekom vrstom konopca. Humanoidni triplan. Vintrop se učvrsti i isprazni cev. Svetleće strelice pogodiše vampira koji se vešto okretao u vazduhu kako bi izbegao metke. Unutrašnjost mu je bila osvetljena i Vintrop ugleda kako ga mašinke vuku ka zemlji, vireći ispod crvenkastog perja. Je li ovo bio Crveni Baron? Imao je raširene ruke sa nakostrešenim kandžama. Pomislio je da će vampir preseći grubo platno i drvo aviona, kao živo sečivo.

Držao je oči širom otvorene i mislio na Katrionu, njen ukus, njene oči. Tvrdila je da joj je kosa kestenjasta mada je njemu više izgledala crveno. Nije bilo ničeg lošeg u crvenoj kosi. Do đavola, ovo je bilo besmisleno. Umiranje.

Avion se zavrte od udarca. Platno se pocepalo a upornice ulegle. Vetar ga je šibao po licu. Prazan municioni obruč oguli mu bradu i pade. On shvati da RE8 opet leti naopačke. Vintrop namirisa životinjski vonj letećeg stvora i grčevito se uhvati za ručke mitraljeza, pritiskajući palčevima dugme. Cev je bila prazna. Nešto dugo i kožno, kao bič, okrznu ga po obrazu, razdirući mu kožu. Vampir je imao rep. Ukleti stvor je bio pacov sa krilima. I medaljom za hrabrost, bez sumnje. Leteći vampir nestade.

Opet je bio miran. RE8 je ravnomerno leteo dok se vetar stišavao u povetarac. U stomaku popusti grč i on udahnu sladak vazduh. Još uvek je disao. Nije osećao ništa. Ni stopalo ga više nije bolelo. Je li bio mrtav? Ako nije onda zašto nije? Zar je Namac poštdeo Harija Tejta? Ako jeste, zašto?

Vintrop se osvrnu da pogleda u Kortnija. Njegovo mirno lice bilo je sleđeno. Horizont je bio gore, iznad gornjeg krila, parčence neba iznad širokog prostranstva zemlje. Iza propelera bila je tama prošarana vatrom. Prednja kabina bila je prazna, remenje i zakrilci pocepanog platna lepršali su na gore.

RE8 se uzdizao, ravnoteža mu se menjala usled izgubljenog pilota. Let je bio skoro spokojan. Vintropova lobanja je zvonila od sopstvene pucnjave, ali strujanje vetra kao da je slabilo. Još uvek je bilo vatre, u daljini. Borba se vodila ispod Harija Tejta. On je jednostavno išao sve dalje. Osim ako motor nije crkao, avion će se penjati sve više dok ne ponestane vazduha za disanje. Kada se bude spustio, on će se beživotno srozati u zadnjoj kabini, ne osećajući neminovne vatrene kugle.

Na trenutak, bio je opušten. Ruke pustiše mitraljeske ručice i skliznuše mu u krilo. Strah i uzbuđenje koje mu je stezalo svaki mišić i tetivu do pucanja, nestadoše. Motor je zujao zajedno sa njegovim padanjem u san.

Mislio je o mirisu Katrionine kose, orošene kišom. Ovo je bilo zbogom svemu tome.

RE8 ulete u mrak. Između njega i meseca nazirala se leteća prilika. Stvorenje koje je otelo Kortnija bilo je još uvek tu. Švapska krila ležerno zalepršашe. Da li se monstrum igrao? Zabavljao?

Avion se nakrivi, jedno krilo se blago izdignu. Nekoliko stotina stopa ispod, ukrštali su se svetleći meci. Oblak od narandžastog plamena buknu u Snajpu. Borilački avion se rasprsnu na delove koji poleteše dole, na Šato du Malinboa, kao svici oko starog zamka.

Nečujni vrisak javi mu se u glavi. Sve jači, bolno piskav, parajući mu uši, terajući ga da razrogači oči. Bolele su ga grudi, grlo ga je grebalo. Dah mu je bio pun guste vlažne toplote u masci kao i kapljice leda na brkovima.

Stvorenje se odvoji i odlete, prepuštajući ga sudbini. Između mogućnosti da padne u plamenu ili bude isisan kao Red Olbrajt, Vintrop nije znao šta da izabere.

RE8 nije bio mašina sa dve poluge kao avioni u kojima se ranije vozio. Ako je trebalo da preuzme kontrolu, morao bi da pređe u prednju kabinu. Ručica je bila samo jard od njega. Kada mu beskorisni Luis ne bi smetao, bila bi možda devet inča od njegovog hvata. Ručica je podrhtavala dok je vetar strujao preko labavih krilaca. Komijeva ruka bila je istrgnuta ali Hari Tejt je i dalje leteo po poslednjem kursu iščezlog pilota. Bilo je pravo čudo da mašina nije odmah počela da pada. Čudo nije moglo da traje dugo. Vintrop više nije imao vremena. Ni sekunde.

On pokuša da se dočepa jednog od spojnih prstenova, ali ruke u rukavicama nisu ga slušale. Duboko se koncentrišući, on zakrivi prste i ščepa ga. Potom se odgurnu laktovima, podižući telo sa sedišta i vukući noge kroz unutrašnjost upornica sve dok nije ustao. Stajao je u trupu aviona. Ako se oklizne, čizma će mu propasti i biće zarobljen kao lisica u zamci.

Dok je stajao, RE8 je promenio ravnotežu. On se nagnu napred s glavom na dole. Noge su mu bile sve teže, vukući ga nazad u kabinu. Vetar mu se snažno odbijao o grudi kao da je do vrata bio zagnjuren u uzburkano more. Okviri naočara sekli su ga oko očiju, kao kalupi za kolače.

Okrutno hladan vetar rušio je njegov optimizam, cepajući ga kao omot. *Blagi Bože, ako uopšte postoji Blagi Bog, molim te sačuvaj život ovaj, vernog sluge Tvog...*

Po licu ga udari nešto što je ličilo na čeličnu šipku. Obruč Luisovog mitraljeza. Nos i usta bili su mu puni krvi. Jedno sočivo od naočara popuca od

udarca, kao paukova mreža. Da mu se nije toliko vrtelo u glavi, pomislio bi da je u nesvesti, van aviona.

Umom se molio a usnama proklinjao.

Hari Tejt je sada pikirao na dole. Posmatrao je kako se okreće propeler. Motor je usporavao. Svakoga trenutka mogao je da stane.

Stežući pesnicu oko ivice kabine, on izvuče nogu iz trupa aviona. Krila su se tresla. Trouglasti procep na gornjoj strani aviona bivao je sve veći. Sneg i blato promicali su sa strana.

Što se bude više približio zemlji, avion će ići sve brže. Na visini, nije bilo ničeg što bi to moglo da proceni osim instrumenata. Pošto su predeli i dalje promicali, bilo je moguće proceniti brzinu.

Vintrop zajaha trup aviona kao konja, stežući ga kolenima. Katriona, rođena u sedlu, rekla mu je da ima dobro držanje na konju. Luis mu je opet smetao. Jeziva tišina preseče zujanje motora.

Prokletstvo, Edvin Vintrop nije želeo da umre.

Dohvatiće blaženu polugu, odleteće kući u prokleti Maranik, oženiće sveticu Katrionu, postaće prokleti vampir, vratiće se u prljavu Švabiju, poklaće zla leteća stvorenja koja su otela Kortnija, i piće Kajzerovu smrdljivu krv iz činije napravljene od jebene lobanje Grafa fon Drakule.

Levo koleno mu popusti i on se potpuno presamiti oko struka. Noge poleteše unazad. Prsti pocepaše kruto, masno platno. Propeler se okretao polako kao vodenica. Krv mu je curila iz nosa i usta. Izgubio je svoj šal. Pilotsko odelo punilo se hladnim vazduhom, pretvarajući ga u ljudski balon. Kada bi se pustio, možda bi mogao da lebdi? Ne, ako bi se pustio pojela bi ga tama i smrt. Nebo je bilo puno monstruma. Crveni Baron mu je još uvek bio na tragu.

Desnom rukom pusti ivicu kabine i uhvati se za naslon pilotskog sedišta. Prsti skliznuše na glatkoj koži i nađoše polugu. On se pomeri još desetak inča

napred. Izgledalo je kao milja. Rukom preko ruke, uvuče se u kabinu. Ručica mu je i dalje bila na dohvat ruke.

Ne sme još da je pipne.

Leđa su mu se kidala od bola. Bubne opne su mu verovatno pukle. Krv na bradi bila je zaleđena. Noge više nije osećao.

Ispod Harija Tejta, približavala se zemlja. Nije mogao da vidi nebo.

Jedna čizma bila je uklještena u prednjoj kabini. Čučao je iznad Kortnijevog sedišta, gledajući dole dok mu je vetar zviždao kroz noge. Bilo je naprslina na podu. Da bi seo na sedišta, morao je da učini nemoguću stvar. Morao je da se pusti i osloni na gravitaciju. Znao je da će ga to oduvati iz Harija Tejta u sigurnu smrt.

On pomisli na Boga, Ket, dužnost i osvetu. I raširi ruke.

Svom težinom tresnuo je o sedišta. Ugrizao se za jezik. Laktovima je udario o ivicu kabine. Ruke mu padoše na telo kao prazni rukavi. Pri padu je slučajno pomerio ručicu. Hari Tejt, tako dugo odan, sada ga je izdao, nakrivivši se oštro. Sa užasnim, sporim cepanjem, platno se odlepi od aviona.

On zgrabi ručicu kao mač i povuče je unazad. Jedna noga se nađe prignječena pod krmilom pravca i on ga gurnu, balansirajući krilca.

Konačno, uspeo je da drži letelicu u vazduhu celih pet minuta. Daleko od toga da je na ovo bio spreman. Za početak, nikada nije sleteo sam.

On povuče ručicu unazad i gurnu kormilo napred, želeći da podigne kljun aviona. Ignorišući sve osim horizontalnog položaja, on pokuša na silu da ga vrati u taj položaj. Vetar uhvati odumirući propeler i zavrte ga. Kašljucavi motor se pročisti, zvučeći znatno zdravije. Pritisak vazduha baci Harija Tejta u vis.

Ispod njega štektali su ubilački zvuci. Vintrop je morao da se suoči sa njima. Trzaj nagore bio je trenutani. Bez krila, Hari Tejt se oslanjao na podignuti rep, kljuna ustremljenog ka zemlji.

„Prokleti Krvavcrveni Baron fon Rihthofen, proklet da si ti i tvoja krvava leteća kopilad.“

Bilo je najvažnije da sleti pre nego što mu eksplodira rezervoar sa gorivom. Borbenim instinktom, on izbacila ručicu iz brzine i spusti nogu na šipku stremena. Merač brzine bio je polomljen, ali osećao je da motor usporava.

Želeo je da lagano dodirne zemlju, sa dovoljno mase kako bi sprečio sudaranje repa sa kljunom. Verovatnoća lakog i bezbednog sletanja blizu linija fronta - ako se već nije nalazio na Ničijoj zemlji - bila je minimalna.

Na trenutak, nije mogao da veruje da je još uvek bio živ. Koliko Kandalovih Snajpova je bilo na nebu? Ako je neki i preživela, svakako je bio na putu kući. Na neki način je sumnjao da bi Rirthofenov Cirkus letećih nakaza - Mata Harin omiljeni izraz - dozvolio da mu neko pobegne. Leteći vampiri su bili dovoljno samouvereni da ga prepuste sopstvenom mučenju. Otimanje pilota iz dvoseda izgledalo je kao prokleta dobra šala.

Vatreni plamen buknu pod njim ali Vintrop se nasmeja dok se RE8 zatresao u letu. Bio je iznad linija fronta. Iza ove kritične tačke nalazio se dom.

Leteo je nisko i dovoljno sporo da bi bio pogođen sa zemlje. Bilo je potrebno samo nekoliko sekundi da ljudstvo u rovovima repetira. Preleteo ih je i ostao živ, gutajući nešto što je podsećalo na zaleđenu vodu sa komadićima slomljenog stakla.

Njegov smeh prolomi se nebom. Morao je da proguta. Misli je usredsredio na kuću.

Bože čuvaj kralja... Britanija vlada svetom... Bog je moj put... Volim te, Ket...

Točkovi su mu bili samo stopu iznad zemlje. Od eksplozije granata i ognjenih stubova, izbušena i izrovana zemlja ličila je na površinu meseca. Koliko god da je loše izgledalo sa visine, iz blizine je bilo još gore.

Čim točkovi RE8 budu dodirnuli površinu, počće da se raspada na delove koji će se raspršiti u rasponu od nekoliko stotina jardi po Ničijoj zemlji. Bitka još nije bila gotova.

Vintrop pogleda gore. Mračne prilike su kružile nad njim. Da li je Crveni Baron išao ukorak s njim u želji da vidi kraj svoje male igračke? Začu se zvuk još jednog motora. Bar je još jedan Snajp bio gore. Borba je i dalje trajala.

Sada je bio siguran da je nakaza koja je uzela Kortnija bio Manfred fon Rihthofen. Perje mu je bilo crvenkasto a oči ledeno zle. Nijedan drugi Švaba nije bio toliko kompletan monstrum.

To je bilo to. Njegovi poslednji trenuci. Kada već nije bio vampir, pretvoriće se u prokletog duha. Ako ništa drago, *progoniće* svog ubicu.

Pretpostavljajući da je razdaljina između zemlje i točkova oko jednog inča, on povuče ručicu ka sebi, dižući nos aviona. Točkovi dodirnuše zemlju i rep zaora po blatu, kočeci lagano mašinu. Bio je sabijen u sedište kao da ga je divovska ruka zakovala u dno kabine. Udarac je bio toliko jak da je čuo pucanje sopstvenih kostiju. Hari Tejt je cvileo kao rasporen.

Zemlja mu je bila svud po licu. RE8 se i dalje vukao kroz Ničiju zemlju. Slomljene žice su zveckale i škripale. Remenjača duboko zaseče trap. Donja strana aviona se presavi i potpuno odvali. Vintrop prekri glavu rukama, čekajući konačni udarac smrti.

Malo niže, JGI je potpuno unakazio britanske Snajpse. Štalhajn i Štahel bili su visinska izvidnica vazdušnih borbi.

Kada su poleteli sa kule Šatoa du Malinboa, odmah su se izdigli iznad borbe. Ako bi neko od Britanaca pobjegao, Štalhajn i Štahel bi jurnuli dole i brzo ga smaknuli. Bila je to časna i neophodna mada prilično frustrirajuća pozicija za letače sa izraženom krvožednošću.

Na ovoj visini, Štalhajn je mogao da jedri, povremeno mašući krilima kako bi održavao visinu. Raspon gornjih krila bio mu je trideset stopa; isključujući rep nalik biču koji je bio duplo duži od tela. Takav raspon, kao snažna osnova njegovog promenjenog oblika, odgovarao je ramenima i rukama njegovog ljudskog oblika. Membrane su rasle iz šaka u stranu, talasajući se velikom brzinom. Mišići su se gomilali oko grudne kosti u obliku krmila, omogućujući mu suptilno upravljanje krilima.

Donja krila zapravo su bile grudne kosti, izmenjenog oblika, proširene čaršavima od grubog platna. Kratke, funkcionalne ruke izrasle iz torza, upravljale su Parabelum mitraljezima koji su visili na platnenim remenima oko njegovog vrata dok su meso i kosti narastale snagom volje. Letenje u ovom obliku bilo je teže savladivo od rukovanja lovcem Tonija Fokera, međutim, Štalhajn je bio izuzetno pokretan i jednako brz kao svaka druga mašina.

U ovom šišmiš-obliku, bio je zaštićen od neprijatne hladnoće gustim omotačem prirodnog perja na debeloj koži. Sedmostruke čizme, veličine ljudskih nogu bile su uvezane kod članaka i kolena. U protivnom je nosio samo aparaturu koja ga je činila letećim oružjem. Zglobovi kukova bili su blokirani a kičmeni pršljenovi spojeni, pretvarajući mu telo u nesalomivi stub.

Smrad ispražnjenog i zapaljenog oružja dizao se ka gore, hvatajući mu se za ogromne otvorene nozdrve. Njegove uši, široke kovrče ispresecane debelim venama, slušale su zveket pucnjave koji je remetilo cviljenje oštećenih motora i uzvici borbenih pilota.

Jedan od Snajpova buknu. On ugleda pobjedničkog Udetu kako se uzdiže iznad raspršenog vrelog vazduha, zamahujući svojim plaštolikim krilima. Štalhajn začu očajnički vrisak britanskog pilota. Udetov rezultat sada je bio izjednačen sa Štalhajnovim.

Kada su im izviđači preneli da je puna patrola napustila Maranik i uputila se ka Šatou du Malinboa, Štalhajn je mislio da će general Karnštajn ponovo narediti mirnu noć. Nekoliko noći zaredom, JGI se nije upuštao u borbu zato što još nije došao pravi trenutak da pokažu svoje pravo lice. Krečmar-Šuldorf, čiji je posao bio da čuva tajne, uporno se pribojavao prevremenog razvoja događaja. Svaki čovek pod Baronovom komandom žudeo je za borbom ali je ujedno bio svestan i svojih dužnosti. Kada bude došlo vreme, služice Kajzeru kao što dolikuje.

Zapaljeni Snajp nestade u plamenu, padajući sve niže. Udet odnese pobjedu, izvukavši se lako iz žestoke paljbe. Na nebu je još uvek bilo nekoliko Britanaca. JGI se poigravao sa njima.

Posle izvesnog razmišljanja, Karnštajn je odlučio da je stiglo vreme da šišmiše pošalje u rat. Naredio je Baronu fon Rihthofenu da izvede pet letaca i uništi patrolu.

„Hajde da naučimo svog neprijatelja da nas se još više plaši“, objavio je stariji vampir.

Rihthofen je ćutke primio naređenje, ali Štalhajn i ostali nisu bili u stanju da sakriju svoje uzbuđenje. Štalhajn je počeo da menja oblik pre nego što su ga izabrali za borbu, nadimajući se pod tesnom uniformom dok mu nisu popucala dugmad.

„Obeležite svoje ljude“, reče Rihthofen svojim letačima, „i ubijte ih.“

Sa svog položaja, Štalhajn je posmatrao kako JGI izvršava svoje jednostavno naređenje. Rihthofen je svom bratu poverio Snajpa koji je leteo na čelu formacije, određivši za sebe izviđača. Neki autsajder bi to smatrao kukavičlukom ali Štalhajn je shvatao Baronovu odluku. Prepušten sam sebi, RE8 je bio najlakša meta, ali je ujedno bio i najvažnija. Zadatak Snajpova bio je da paze na izviđača i pokrivaju ga. Napadom na RE8, Rihthofen je od sebe načinio glavnu metu. Morao je da veruje da će njegovi ljudi eliminisati svoje mete i zaštititi ga.

Lotar fon Rihthofen je zgrabio svog Snajpa bez ispaljenog metka tako što se vinuo iznad lidera eskadrile i rasporio mu gornji deo aviona, vitlajući mašinom kroz vazduh. Snajp se survao ka zemlji u fatalnom kovitlanju, ispaljujući svoje poslednje metke. Prateći njegov pad, Lotar je istrгнуo pilota iz aviona. Štalhajn je čuo vrisak dok se Lotarova vilica sklapala oko glave komandira avijacije.

Štahel, isključen iz ubijanja, urliknu od frustracije. Potoci pljuvačke potekoše sa ajkulolikih čeljusti. Njegove ludačke oči zasijaše kao buktinje. Štalhajn je znao da njegov drugar neće izdržati. Uvek je mislio samo na sebe, nikada na JGI, Kajzera ih čast.

Ogroman i spor kao leteća palačinka, Emelman se obrušio na svog Snajpa. Zagrizao je avion, energično trzajući vratom, cepajući platno i metal kandžama i zubima. Za njega, mašina je bila tvrda ljuska koju je morao da skrcka da bi došao do poslastice - pilota. Oružje nije ni upotrebio. Njegova gigantska pojava apsorbovala je skoro svaki udarac, pljučkajući potrošene metke kao kapi znoja.

Bitka je trebalo da se završi pre nego što se Štalhajn uključi. Razočaravajuće, ali to je bila njegova dužnost, da živi sa razočarenjem. Ova pobjeda mogla je da se подели.

Manfred fon Rihthofen je elegantno onesposobio dvosed RE8, zgrabio pilota ostavljajući izviđača da se sruši zajedno sa letelicom. Bio je to skoro umetnički zahvat, dokaz da su i estetski impusli ponekad imali udela u ledenom umu letećeg Crvenog Egzekutora. Rihtohofen se lenjo približi ukletom avionu, gledajući s visine užasnutog izviđača. Ovaj je bio više nego prestravljen.

Šlajhov Snajp bio je Baronu za repom, pokušavajući da ga razbije mitraljeskom vatrom. Ko god da je leteo u toj mašini bio je poseban. Bez obzira koliko daleko je vampir promenjenog oblika bio od ljudskog, Štalhajn je razumeo snagu mentalnog prilagođavanja koji je bio potreban čoveku koji je očekivao da se suoči sa borilačkim avionom u stvari gledao u lice letače JG1-a. Šlajhov Snajp se oporavio od šoka, boreći se kao lav. Šlajh, ostavljen na nebu, nesigurno je lepršao rebrom jednog krila, očajnički pokušavajući da se povрати.

Još uvek nije bilo vreme da interveniše, proceni on. Naređenje je bilo da se drži po strani sve dok mu se ne učini da se Britanac sprema za bežanje. Šlajhov Snajp zaroni pa se opet podignu, ispaljujući još jedan rafal. Rihthofen je lelujavao u vazduhu, ne preterano ugrožen. RE8 je još uvek bio tu, iznenađujuće žilav. Izviđačeva vika prolamala se nebom.

Štahel pogleda dole, divlje klimajući glavom. Nakostrešeno perje oko vrata je treperilo. Njegov nakazni oblik ličio je donekle na majmuna. Čelavi Bruno čeznuo je za ubijanjem, spreman čak i da odbije Baronova naređenja.

„Idi dole i gotov si“, reče Štalhajn. U ovom telu, ono što je ličilo na normalan glas bilo je dovoljno glasno da se čuje i kroz vetar. Štahel, očajan za krvlju i svojom Blu Maks medaljom, odmahnu svojom velikom glavom, ali ostade u formaciji. Strah od gubitka pozicije bio je veći od crvene žeđi. Do sada još niko nije bio zamoljen da istupi iz JG1. Štalhajn je imao utisak da će general Karnštajn insistirati na permanentnoj prekomandi u pakao. Vođeni strahom, odgovornošću i čašću, letači JG1 bili su i robovi i gospodari. Oni nisu bili samo vitezovi neba, već i gladijatori.

„Uzalud“, viknu Štahel.

Geringov Snajp poče da prati RE8 i debeli Herman jurnu kroz vazduh za njim. Opterećen pozamašnim salom koje je uvećavalo obim njegovog promenjenog oblika, Gering je bio najsporiji od svih letaća. Ipak, bio je vrhunski strelac, podesivši mitraljeze na kratke rafale i obarajući svoj plen preciznošću profesionalnih lovaca.

Nastavak borbe peo se sve više, terajući Štalhajna i Štahela da se popnu iznad retkih oblaka. Mesečina obasja Štalhajnova krila i telo mu zadrhta. Nova snaga prostruja njegovim nervima i venama, kao elektricitet. Znao je da je ovo bilo karakteristično za lozu engleskog vampira Rutvena, Grafovog bivšeg saveznika a sadašnjeg ljutog neprijatelja, međutim, nije shvatao kako je ta krv dospela do njega. Njegov *nosferatu* sadržao je tu narav mnogo pre nego što ga je Karnštajn predstavio slatkoj Faustini koja mu je prenela deo Drakuline krvi.

Telo mu je oticalo na svetlu a moći bujale. Hladnoća koju je osećao oko očiju i u ušima, nestade. Snaga koju je dobio od mesečine bila je skoro kao krv. Kada bi je zaklonili oblaci, počeo bi da mlitavi. Kao klasičan vukodlak, čija je snaga bujala i venula pod uticajem mesečevih mena.

RE8 im nestade iz vida, mada je Štalhajn još uvek razlikovao zvuk njegovog posrnulog motora. Sa izviđačkog mesta, izgledalo je kao da će poludeti pre nego što udari o zemlju. Geringov Snajp pratio je izviđača, debeli Herman disao mu je za vrat.

Samo Šlajhov Snajp još uvek se borio. Štalhajn je posustajao, rupa na njegovom krilu širila se sa svakim zamahom, previše ozbiljna da bi brzo zarasla. Ostatak leta proveo je prateći Snajpov trag.

Šlajov Snajp se uzdignu, približavajući se Štalhajnu i Štahelu. Štalhajn ugleda majušno lice britanskog pilota. Biglsvort, as koji je po svojim poredama bio izjednačen sa Erihom fon Štalhajnom, između ostalih. Odgovaralo mu je da se popne na nebesa i pronade Štalhajna koji ga je čekao.

On odmahnu Štahelu. Ova bitka bila je njegova. Štahel se povuče, omogućujući Štalhajnu da završi ono što je isplanirao. Štalhajn začu njegov besni poklik, ignorišući ga.

Propeler Štahovog Snajpa se izdignu. Biglsvort ispali rafal iz svojih duplih Vikersa. Štalhajn ugleda bljesak srebrnih svetlećih metaka i izmaknu se sa njihove putanju. U tom trenutku, jedan od poslednjih metaka okrznu mu vrh krila. Razjaren, Štahel se trgnu. Odlučivši da sanira svoju ranu, on nestade u oblaku, padnuvši par stotina stopa niže.

Štalhajn i Biglsvort ostadoše sami. Sa pritajenim uzbuđenjem, kružio je iznad Snajpa, gledajući s visine u kabinu. Video je kako pilot okreće glavu dok mu je blaženi mesec obasjavao naočari. Pre nego što ubije, odaće poštu hrabrom neprijatelju. Ova pobjeda bila je vredna toga.

Ostali letači se podigoše u nepravilnoj formaciji, preteći da ga stignu svaki čas. Nije imao vremena da se naslađuje okršajem. Obrušivši se na Snajpov rep, ščepa ga vilicama dok su redovi oštarih zuba kidali drvo i platno. Trzajem glave, on otkinu zadnji deo trupa aviona. Ispljunuvši suhu materiju iz usta, stade kandžama da se približava kabini, žedan krvi engleskog vampira. Ovim ubistvom, usisaće hrabrost svog neprijatelja. Sa svakim ubistvom, bivao je sve jači. To je bila moć koju mu je Faustina prenela zajedno sa blagoslovenom Drakulinom krvlju.

Neverovatno hladno, Biglsvort se okrenu u svojoj kabini i izvuče svoj revolver, Verej pištolj. Štalhajn se nasmeja. Biglsvort se osmehnu. Ostali letači bili su svud okolo. Biglsvort pogodi Štalhajna u usta. Metak mu je eksplodirao na jeziku i zahvatio celu njušku, pržeći čekinjasto perje na licu, žareći mu oči. Smrad je bio gori od bola. On ispljunu sagoreli metak, popuštajući stisak oko Snajpa. Telo mu je vrištalo za krvlju. Usta su mu gorela ali srce je udaralo kao ratni bubanj sa vampirskim bolom. Izgarao je od želje za hranjenjem. Više od pobjede, više od medalje, više od misije, želeo je *krv!*

Snajp poče da pada, propadajući između letaća kao teško olovo. Krila su mu bila otkinuta a pilot izbačen iz kabine, padajući malo dalje, sve brže. Sa ove visine bi se razbio na beskorisne komade a slatka krv bi se rasturila po zemlji.

Zaboravljajući sve drugo, Štalhajn zaroni za pilotom, grabeći kroz vazduh. Sklopivši donja krila kako bi smanjio otpor, on se ustremi direktno na plen. Vazduh mu je zviždao između krila. Oči, upaljene od pohote, fiksirale su pilota u padu. Bilo je beznadežno. Biglsvort mu je izmicao.

Da nije reagovao brže, udario bi u tvrdu zemlju na istom mestu gde je pala njegova žrtva. I on bi se razbio na komade. Borio se sa vazduhom, skoro izgubivši kontrolu osnovnog letenja. Šireći krila kao jedra, kočio je pad. Kao da su mu ruke bile iščašene. Repom je mlatarao kao bičem, pokušavajući da održi ravnotežu. Konačno se izvukao iz putanje obrušavanja, propinjući se ka stabilnoj struji. Ugledao je crni pejzaž, istačkan jarkim svetlom. Nalazio se negde sa ove strane borbenih linija, tako da nije bilo vatre sa zemlje. Njegov neprijatelj bio je negde dole, razbijen na paramparčad. Bitka je bila završena a Erih fon Štalhajn bio je nezadovoljan. Režao je.

Ručica mu je bila istrgnuta iz ruku. Udari vetra potresali su mu celo telo. Shvatio je da je cela prednja strana RE8 bila otkinuta a bok rasporen. Život mu je bio spasen, verovatno na još nekoliko sekundi. Vreo motor više se nije nalazio za stopu ispred njegovih krila. Izbijena iz svog omota, čudna naprava prostrelila je kabinu kao topovsko đule, zabivši se u njegovo meko telo.

Vintrop je od siline udarca bio odgurnut i sabijen u svoje sedište a potom zbačen ka napred u mrak, udarivši grudima i licem o tvrdu zemlju. Instiktivno je zgrabio zemlju kao perjani pokrivač.

U ušima mu je još uvek zujalo od turbulencije i škripućeg raspadanja RE8. Nešto teško pade mu na leđa, gurajući ga dublje u blato.

Pilotske naočari mu spasiše oči od sabijanja u glavu. Međutim, maska mu je visila na kaiševima. Prljavština mu je ulazila u nos i usta. Oštra remenjača probi mu sidkot, uspevajući da mu se zabode u bok. Svaki delić tela ga je bolelo, kao da ga je neko prebio po stomaku, bubrezima i preponama. Smrt je visila u vazduhu, vrebajući svaki uzdah, svaki otkucaj srca.

Ket, pomisli on. Izvini zbog glupog pisma...

Vintrop podignu lice sa zemlje, kašljući i izbacujući blato iz usta i nosa. Ponovo je disao. Opet. Srce mu je i dalje kucalo. Možda ipak neće umreti? A možda je već bio mrtav?

Ovako je zamišljao pakao kada je bio dete, slušajući prečasnog gospodina Keja, Katrioninog oca. U daljini se čulo pucketanje vatre i duboka tama.

On divljački trgnu ramenima, zbacujući slomljeni ram od krila koji mu je ležao na leđima. Cimnuvši zašiljeni podupirač, on pocepa svoj sidkot.

Smrzavao se na kolenima, osećajući samo bol. Zubi su mu cvokotali, umazani krvlju i prljavštinom. Kašljao je i pljuvao. Stomak mu se okrenu i isprazni kroz usta. Ako ništa drugo, povraćanje mu je pomoglo da pročisti grlo. Nije uspevao da proceni koje kosti su mu bile slomljene a koje ugruvane. Nekako mu je bilo lakše da utvrdi one koje nisu.

Pored njega buknu plamen praćen velikim praskom, zaslepljujući ga. Vatra kao da mu je okrnula lice i odmah se rasplinula. Motor je eksplodirao ali srećom nije imao dovoljno goriva da bi napravio neki veći plamen. Vatra se širila duž olupine, osvetljujući kljun dobrog starog Harija Tejta. Mašina je crkla iako mu je na neki način sačuvala život, spustivši ga živog na zemlju.

Trebalo je da se udalji od olupine pre sledeće eksplozije, ali nije mogao da se pokrene. Pokušavao je da klekne, međutim noge kao da su mu bile zakovane za zemlju. Lupanje srca se uspori. Nespretno pipajući po čađavom licu, on strgnu ostatke pilotskih naočara. Imao je osećaj kao se naglo razvedrilo. Preplavi ga mesečina, začuđujuće sjajna. On skinu šlem i potkapu i obrisa lice vunanim dronjkom.

Ničija zemlja bila je stravičan krajolik. Pre rata, Vintrop je posetio ovaj kraj. Tada je bio prijatno pošumljen. Sada nije bilo nijednog drveta. Zemlja je bila izrovana i izbušena, ogoljena od svakog žbunastog vida života. Kolutovi bodljikave žice bili su svirepo rasuti na sve strane. RE8 je pri padu zakačio ostatke zardale žice i vukao je, ostavljajući za sobom duboke brazde.

Leševi uvaljani u blato bili su raštrkani po zemlji. Nekoliko stopa dalje, lobanja sa vampirskim zubima i šlemom, nataknutu na kolac, ležala je postrance. Sigurno je bila tu još od prvog napada. Švapska vojska više nije nosila takve šlemove. Vintrop odvрати glavu od raščerečenih udova i ogoljenih kostiju ispod pocepane uniforme. Ovaj nekadašnji front, na kom su se vodile bitke pre četiri godine, bio je zasejan milionima mrtvih.

On opipa ruke i noge, osećajući modrice i bol ali glavne kosti su mu bile zdrave. Metak mu je okrznuo đon čizme, probušivši je kao crv. Čarapa mu je bila natopljena krvlju mada mu je pogodak samo ogulio kožu. Korak mu je bio nesiguran, kao da je stao na zemlju posle meseci provedenih na moru. U vazduhu se privikao na ništa pod sobom. Ravnoteža mu je bila isključena ali se borio svim silama da je povрати. U glavi mu se vrtelo. Žmirkao je, zevajući kako bi otčepio bolne uši. Trudio se da učvrsti svoje držanje na čvrstoj zemlji, privikavajući se na gravitaciju.

Svetleća granata prolete nebom. Od njene jarke svetlosti zaboše ga oči. Beli tragovi se rasprsnuše kao pipci meduze. Takav pakleni uređaj služio je za osvetljavanje noćnih snajpera. Mučenički sporo, on čučnu nad slomljenim trupom RE8, dok su oko njega poigravale senke. Uši su mu još uvek zujale, nije bio siguran da li je borba i dalje trajala. Svetleći trag zviznu o zemlju. Bio je živ.

Vintrop pogleda u nebo u potrazi za letećim spodobama. Da li će Švabe krenuti da češljaju olupine u potrazi za preživelim? To bi bilo apsurdno. Njegovo preživljavanje bilo je toliko neverovatno i pad na Ničiju zemlju toliko opasan da je čak i Crveni Baron digao ruke od njega. Međutim, poznao je dobro vampire da bi pretpostavio koliko jaka je mogla da bude crvena žed vampirskih letaća.

Nije bio gluv. Osim brujanja i zujanja, čuo je zvuk motora. Definitivno je na nebu bio još jedan avion. Jedan od Snajpova. On strgnu šlem s glave i otrese nakupljeni znoj sa kose.

Začu se paljba, svetlosno rasprskavanje kroz vazduh i to iz pravca iz kog je dopirao zvuk motora.

Skoro ništa nije video, ali je pretpostavljao da je Snajp leteo nisko dok mu je jedan od Rihthofenovih letećih utvara bio za repom.

Još jedan rafal. Bliže. Mašina je letela iznad njega. Imao je utisak da je sa krilima i volanom u naletu, Snajp na kratko zasijao na mesečini. On se okrenu da isprati pravac aviona.

Nečujna senka odlete dalje, ulivajući mu jezu u kosti. Pogledom uplašene životinje ka ptici grabljivici, Vintrop se zgrči dok ga je nadletao nemački vampir, ustreljen ka svom plenu. Snajp je grabio ka britanskim linijama, klaparajući krilima. Dobijao je sve veću prednost, ostavljajući Švabu iza sebe. Leteća spodoba uzlete ka nebu kao jastreb, osuvši paljbu.

Vintrop nije mogao da odvрати pogled. Rafal je pogodio borilački avion u rep. Snajp počeo da se kovitla. Vatrene bljesak zapecka mu oči pre nego što je začuo eksploziju.

Švaba je lebdeo nad skrhanim avionom čija je unutrašnja strana buktala. Ogromni naduveni beli trbuh dominirao je gigantskim slepim mišem dok su providne membrane krila bile ispresecane plavim i crvenim venama. Nikada ranije nije video vampira koji je u ovolikoj meri promenio svoj ljudski oblik. Čak ni Izolda nije otišla toliko daleko. Rihtohofenove leteće nakaze nahranjene su Drakulinom krvlju. Sada je shvatio Mata Harinu ispovest. Nemci su eksperimentalno ukrstili krvne loze da bi stvorili ove monstrume.

Švaba se odvoji od svog plena kroz topao vazduh a potom uzlete na tamno noćno nebo. Polako, sa velikim napetim zamasima krila, vampir odleprša ka nemačkim linijama.

Vintrop je proklinjao ubicu. Nešto u njemu je umrlo tokom pada. Panika je iščezla, oslobađajući jezivu hladnoću iz njegovog srca. Ovako je izgledalo biti ponovo rođen kao predator. Njegovi prioriteti su se promenili. Iznenada, bilo mu je važno da preživi ovu noć i vrati se u savezničku bazu. Boregard mora da sazna sve o JG1.

Bolno koračanje podseti ga na ranjeno koleno. Dobro bi mu došla štaka. Zabodeno u zemlju, stajalo je krilce od propelera Harija Tejta. Poslužiće. Na

dodir, bilo je dovoljno oštro da probode vampirsko srce. On nataknu unakaženi šlem na zašiljeni vrh kako bi ga koliko-toliko obložio i stavi ga pod mišku.

Snajp je bio na putu kući. Njegova vatra sada je bila svetionik, signalizirajući mu pravac. Sumnjao je da će mu pilot zameriti to što Vintrop iskorištava njegovu plamteću smrt, ali nije imao snage za grižu savesti.

Bilo je krajnje besmisleno tragati za fotografskim pločama na olupini RE8. Verovatno su bile smrskane. Ako budu pravili pitanje, Vintrop će nacrtati skice. Svaki detalj bio mu je urezan u pamćenje.

Hramljući, on se zaputi ka vatri.

Alder, gradić u kom je odrastao, bio je u visini Somerseta. U vlažnim predelima, polja je delio jarak a ne živa ograda. Stranci su često išli seoskim livadama pa preko vresišta, smatrajući to kraćim putem do crkve u kojoj je služio Katrionin otac. Međutim, da su koristili „prečicu“ umesto vijugavog puta, našli bi se u lavirintu od đubriva, prisiljeni da hodaju skroz okolo naokolo pa preko polja kako bi pronašli drvene mostiće koji su vodili preko jaraka. Ponekad je bilo potrebno preko sat vremena da bi se prešla putanja koju vrana preleti za minut. Ničija zemlja noću je ličila na niz klopki, zamki i ćorsokaka.

Vintrop je postepeno napredovao ka Snajpovom splasnutom plamenu. Posle svitanja pretvoriće se u puzeću metu za svakog nemačkog snajperistu koji iole dobro nišani. U stvari, njegov šljampavi sidkot bio je toliko blatnjav da je lako mogao da se zameni nemačkom sivom uniformom čime bi zaradio metak od nekog poletnog ali pogrešno usmerenog britanskog vojnika.

Nije ni proklinjao ni psovao dok se saplitaio o nepremostive kolutove zamršene žice ili upadao u rupe od granata pune vode. Strpljivo je utirao stazu, pronalazeći zaobilazne puteve.

Njegov tek popravljen ručni sat ponovo se pokvario, kazaljke su se zaustavile na petnaest do devet. Verovatno još uvek nije bilo deset sati.

Vazdušni okršaji su retko kada trajali duže od nekoliko minuta, mada se preživeli često zaklinju kako su se borili skoro ceo sat. Do svitanja je ostalo još sat vremena.

Zemlja je škripala i pucala pod njegovim čizmama. Prolazio je pored konja zalepljenog za zemlju, nalik na testo spljošteno oklagijom. Ptice su mu isključale sve iz očnih duplji. Mrtva životinja bila je živa kada su je dokrajčili lešinari. Skićeći pacovi gmizali su po tepihu od konjske kože, bežeći u svim pravcima. Nije gubio vreme i snagu na ubijanje ili netrpeljivost prema pacovima. Nisu bili ništa gori od ljudskih žderača leševa koji su opustošili ovu zemlju.

Koleno ga je sve više bolelo. Ostali bolovi kao da su prošli, ili mu se bar tako činilo. Vrh improvizovane štake žuljao mu je pazuh. Prste na nogama nije osećao, nadajući se da će hladnoća uskoro utrnuti i koleno.

Padale su granate, mada ne tako blizu. Saveznička politika bila je da noću osipaju vatru po Ničijoj zemlji kako bi obeshrabrili nemačke pohode. Kako su stvari stajale, Vintrop je logiku takve strategije smatrao dubioznom iako mu je pružala skoro minimalne šanse da nekim slučajem naleti na izgubljenog izviđača u pustinji. I najoskudniji Švaba bio je opremljen sa puškom i bajonetom, i sve što je bilo potrebno da probudi njegovu agresivnost bila je crvena žeđ. Vintrop na ovaj neplanirani izlet nije poneo čak ni revolver.

Snajp je bio direktno ispred njega, potpuno izgorelog platna. Delovi od jarkocrvenog metala presijavali su se pod sve manjim jezičcima vatre. Bilo je nemoguće zaključiti koji od Kandalovih Kondora je leteo u njemu.

Neustrašivi Kortni bio je mrtav. Krvavcrveni Baron ga je oborio i isisio. Sasvim sigurno je stradao i sam Kandal. Baš kao i svi ostali letači na B: Bol, Biglsvort, Braun i zarad abecedne raznolikosti, Bil Vilijamson. Eskadrila Kondor bila je obogaljena.

Granata zviznu i grunu stotinjak jardi dalje. Raspršeno blato zapljusnu mu lice. Bilo je vrlo moguće da je artiljerac gađao Snajpov plamen, verovatno zato što je to bila jedina jasna meta u mraku.

Kada se bude vratio, Vintrop će dati neke predloge koji će, nadao se, umnogome usavršiti upravljanje ratom. Posle ovog piknika, imao je pravo da izvuče ser Daglasa Hejga za uši. Potražiće novinarku Kejt Rid. U stvari, potražio bi je u svakom slučaju. Ideja mu se vrzmala po glavi a Kejt Rid mu se podvlačila pod kožu.

Sa svojom crvenom kosom i oštrim jezikom, Kejt je bila vampirka kakva bi verovatno postala Katriona. Fini mali vampirski zubi u privlačnom ujedu. Iza naočara, bila je pametna i prilagodljiva. Predstavljala je stvorenje najbliže starijim vampirima u njegovom krugu poznanika. Biće mu potrebna kao starija i iskusnija. U to nije sumnjao. Novorođena ne bi valjala. Snaga je bila u krvnoj lozi. Crveni Baron i njegova ubilačka posada bili su tipičan primer toga.

Noga mu upade u zamku, bodlje se zariše u čizmu. On se okrenu oko sebe, podižući propellersku štaku. Hteo je da se ustremi na stvar koja ga je šćepala.

U mraku se začu ljudsko dahtanje. Vintrop ugleda velike crne oči na ugljenisanom licu. Zasjaše beli zubi sa izduženim vampirskim očnjacima, kao kontrast sprženim usnama.

Učinio bi mu uslugu kada bi ga dokrajčio propelerom.

Zubi se razdvojiše uz šištav dah. Nešto ga opet stegnu, sada za koleno. Stvorenje je pokušavalo da mu se popne uz nogu, da se ispravi.

Bio je to pilot. Vintrop nije mogao da mu prepozna lice. Šištanje prestade i pilot mu pusti nogu, skoro apologetskim pokretom tapšanja. Dronjavko je stajao, ukrivo. Na osnovu njegovog iskrivljenog oblika, Vintrop shvati da je to bio Albert Bol. Preživeo je još jedan susret sa Rihthofenovom predstavom letećih nakaza, jedva. Sidkot mu je bio spaljen do mesa, žive kosti bile su potpuno ugljenisane.

„Gospode Bože“, reče Vintrop.

Unakažena koža Bolovog lica se nabra pri pokušaju da se osmehne. Pilot ispruži iskrivljenu kandžu. Vintrop prihvati krhku ruku i stegnu je, plašeći se da mu ne polomi prste. Bio je nekako srećan što je nosio rukavice jer tako nije morao da dodiruje masnu, popucalu Bolovu kožu iako je osećao skuvanu toplotu pilotovog stiska.

„Moramo da se vratimo“, reče on.

Bol klimnu svojom ogoljenom lobanjom. Pilotski šlem je izgoreo na njemu. Oblaci prekriše mesec. Tama postade još dublja.

Po njemu, imali su podjednake šanse. Vintrop će sada morati da se dočepa linija sa teško ranjenim Bolom.

Ove stvari bile su mu poslate kao iskušenje.

„Idemo, momče“, reče Bol. „Ovuda, čini mi se.“

Zajedno krenuše ka zvucima britanskih topova.

Sa pruskom bezbižnošću, oberst Krečmar-Puldorf ljuljao je tursku cigaretu na svojoj donjoj usni. Dim je punio kola, lepršajući, dok su se vozili uzbrdo ka zamku. Oficir je sedeo preko puta Poa i Eversa, oštrog pogleda i očiju koje su sijale pod njegovom oficirskom šapkom, nagoveštavajući neobičnu zabavljenost. Nijedan od trojice nije bacao pogled kroz mračne prozore. Vozač je poznavao put i noću, iako drum nije bio u najboljem stanju. Po se bojava za Eversov prtljag, koji je bio uvezan na krovu.

„Nismo navikli na posetioce u Malinbou“, priznade Krečmar-Šuldorf. „Naši kapaciteti su vrlo skromni.“

Po se spremao da bude ljubazan. Svaki smeštaj biće bolji od onog u getu. Evers, čija je nervoza rasla sa svakim satom, mnogo manje je bio spreman da bez žalbe prihvati ono što mu je nudio život.

„Šato je stari“, reče oficir. „Na položaju se nalazi utvrđenje iz perioda kada je Cezar pobedio Galija. Trenutna struktura datira delimično iz desetog veka. Od istorijskog je značaja za vampirsku populaciju. Nazvana je po Seru du Malinboa, starijem vampiru koji je stradao 1200. godine.“

„Vodnik na stanici nam je rekao da je ovo ukleto mesto“, reče Po.

Krečmar-Šuldorf slegnu ramenima ne prekidajući pušenje. Sarkastičan osmeh obično je naglašavao njegovu urođenu hladnoću.

„Kao poznata Kuša Ušera, možda? Ko bi rekao da je ukleta? Uostalom, stare rane nikada ne prolaze.“

„On nije bio pravi patriota“, reče Evers. „Trebalo bi ga prijaviti i raščiniti.“

„Neko može biti patriota i da mu nije stalo do Malinboa“, reče Krečmar-Šuldorf. „Ko zna, her Evers? Možda se ni vama neće svideti zamak.“

Kroz prozore, Po ugleda obrise visokog, polomljenog drveća koje je zatvaralo put. Priroda je bila dosadna i odbojna. Osećao se viševjekovni duh pustoši kroz koju se provlačio očaj proteklih ratnih godina.

„U blizini zamka postoji jezero“, reče Krečmar-Šuldorf, smeškajući se malo šire, „ali nije kao jezerce Ušer. Ne verujem da će se naš štab razbiti i survati u smrdljivu vodu.“

„Zanimljiva misao“, reče Evers, trudeći se bude zajedljiv.

„Dužnost obavestajnih oficira je da imaju samo zanimljive misli. Naša glavna odgovornost je moral.“

Evers je izgledao kao da mu je, za trenutak, moral bio na najnižoj tački. Začuđujuće, Po je to shvatio ozbiljno. Pitao se da li je njegovu uporednu lakoću osećanja izazivala krv toplokrvne devojčice koja je strujala njegovim nemrtvim telom.

„Kada prođemo sledeću krivinu, her Po, moći ćete da vidite zamak.“

Kola se nagnuše i skrenuše. Po ugleda zamak i mesec iza njega: crno zdanje sa kulom i branicima. U silueti je gorelo samo jedno svetlo, visoko na najvišoj kuli.

„Je li to zbog nas?“

Oberst odmahnu glavom. „To je zbog vozača.“

Vozili su se duž obale mirnog jezera. Pored njega bio je brisani prostor za koji je Po mislio da je aerodrom.

„Zar se ne plaše da će udariti avionima u kulu?“

Krečmar-Šuldorf se nasmeja, tajanstveno. „Her Po, mnoge stvari će vas vrlo iznenaditi.“

Nije imao pojma da su od njega krili veliku misteriju, i to ga je dodatno uzbuđivalo. Nešto slično crvenoj žeđi, samo što je ovo bila žudnja za znanjem a ne za krvlju. Oduvek je voleo da se bavi rebusima, šiframa i zagonetkama. Bio

je novinar i detektiv, ali njegova pesnička priroda je ponajviše stremila ka rešavanju misterija. Osetio je novi izazov sopstvenog uma.

Zamak, misterija, krv i slava. Svi elementi su bili tu zarad ostvarenja kombinacije grotesknog i arabesknog.

„Pogledaj”, reče Evers, pokazujući.

Na mračnom nebu nazirale su još mračnije, krilate prilike, blago obasjane mesečinom.

„Slepi miševi?”

„Ne, her Po. Nisu slepi miševi.”

Prilike su se kretale u formaciji. Po Poovoj proceni bili su mnogo veći od slepih miševa.

„Vampiri?”

Krečmar-Šuldorf klimnu glavom, paleći novu cigaretu. Plamen šibice sijao mu je u očima. Zabavljao se.

Na sekund, Po shvati misteriju. Znao je šta su predstavljala ta stvorenja.

„Menjači oblika”, reče on, oduševljen samim sobom. „Ovo su letači Barona fon Rihthofena. Oni ne lete u avionima, već sa sopstvenim krilima.”

„Tačno.”

Evers je bio zapanjen i dovoljno zbunjen da se ne upusti u tajnu. Pou se zgrčiše srce i um.

„Neverovatno”, promrmlja on. „Postali su anđeli.”

„Anđeli pakla. Pre svršetka rata, možda će biti i pali anđeli.”

Formacija je letela oko osvetljene kule. Verovatno su bili ogromni, dva ili tri puta viši od čoveka. Krilima su mahali polako, delujući kao da klize umesto da lete. Po nije rekao da to nije bilo moguće već da se dešavalo pravo čudo.

„I sve to se događa u skladu sa vampirskim mogućnostima?”

Krečmar-Šuldorf klimnu. „Toni Foker je bio od velike pomoći, dizajnirao je čudne naprave koje povećaju sposobnost letenja, kao i opremu za mitraljeze. Do sada nijedan vampir nije uspeo da izraste niz Spandau cevi kroz koje bi pucao na neprijatelja.”

„Do sada?”

Krečmar-Šuldorf slegnu ramenima. Očigledno se radilo i na tome.

Prvi letač se okrenu u vazduhu, šireći krila kao jedra, usporavajući. Sa savršenom preciznošću on slete na kulu, skupivši krila oko sebe. Jedan po jedan, letači se spustiše. Manje prilike vrzmale su se oko njih, potvrđujući Poovu procenu njihove visine.

„Ko bi u to poverovao? Čak i među onima koji su ih videli, ko bi to poverovao?”

„Možda samo poeta, her Po. Zato nam je bio potreban pesnik. Sada kada ste se sami uverili, moraćete da uverite ostatak sveta.”

Jedan od letača je hramao. Krilo mu je bilo poprilično pocepano i s naporom je ostajao u vazduhu. Promašivši mesto sletanja, ranjeni mračni anđeo udari o bočnu stranu kule i uhvati se, grčevito stežući prastari kamen kandžama i bodljama. Sklopljenih krila i opuštenog repa, povređeni letač se uzvera do svojih drugara. Po oseti njegov bol, zamišljajući kakav bi mogao biti...

„Moram videti još,, reče Po. „Odmah me povedite gore.”

Krečmar-Šuldorf mahnu rukom revnosnim čuvarima i uplašanim stražarima na kapiji zamka. Pri pogledu na papire pljesnuše salutiranja.

Ušavši u zamak, Po preuze vodstvo. Željno je hitao uz spiralne kamene stepenice. Netrpeljivi Evers ćutke ga je pratio, kao stroga dadilja kojoj su popustljivi roditelji dali veliku slobodu u vaspitavanju njihovog deteta. Po je hteo izbliza da vidi čudesna stvorenja. Sve drugo nije bilo važno.

Kružne stepenice izbijale su u veliku prostoriju popločanu kamenom. Mesečina je prodirala kroz uske proreze na prozorima. Na zidnim svećnjacima gorele su baklje. Zavesa se neznatno njihala, hladan vazduh prodirao je unutra. Dominirao je moćan životinjski vonj.

Po ustuknu ugledavši senku divovskog šišmiša. Letač je bio viši nego što je pretpostavljao. Poove oči bile su u nivou kolosalnih, uglancanih čizama.

Podigavši glavu, on ugleda telo obraslo crvenim perjem, sa detaljima ljudskog u svom osnovnom obliku. Krila su bila sklopljena. Izgledao je kao ogromni ogrtač od živog baršuna. Na grudima je visio stihar od platna i kože koji je pridržavao dva mitraljeza. Bilo je i dodatnih remenova koji su čvrsto povezivali kičmu sa krilima. Mišićave ruke rasle su iz korena krila, funkcionalne ali neprivlačne, sa šakama od tri prsta koje su dosezale do mitraljeskih drški.

Na platformi za sletanje pritrčase bolničari i počеше da svlače opremu sa letača. Uski kožni šlem postade labav usled smanjenja glave. Usplamtele oči se skupiše, redovi zuba skliznuše nazad u desni. Zjapeća crvena usta se zatvoriše, formirajući ljudske usne. Perje nestade kao istopljena maska.

„Her Po“, reče Krečmar-Šudolfr, „ovo je Manfred, Baron fon Rihthofen.“

Po ne reče ništa.

Crveni Baron poprimao je svoj ljudski oblik. Bolničari su se motali oko njega kao sluge, skidajući mu oružje, čizme i kaiševe. Dok se smanjivao, njegova leteća oprema pretila je da ga uguši, stoga je morala pažljivo da se skine. U blizini se nalazila stalaža za odlaganje opreme.

Baronova dva lična bolničara radila su brzo i stručno. Interesantno, bili su toplokrvni.

„Ovi ljudi proveli su ceo rat uz Barona“, objasni Krečmar-Šuldorf. „Narednik Fric Harman i desetar Peter Kurten. Lična pratnja našeg nebeskog viteza.“

Harman i Kurten nisu se prepirali dok su obavljali svoje dužnosti. Po je pretpostavljao da su prema njemu gajili večno strahopoštovanje. Rihthofenovo četvrtasto, plavooko lice iskrsnu iz maske slepog miša. Po ga prepoznaje sa *Sahnke* karti koje su prodavali na železničkim stanicama širom Nemačke.

Ostali letači okupiše se u sobi, povijenih leđa i zašiljenih glava kojima su dodirivali kamenu tavanicu. Desetak članova zemaljske posade prisustvovali su njihovoj transformaciji. Toliko toga se dešavalo da Po nije imao vremena da se načudi.

„Ovo je profesor Ten Brinken, upravnik eksperimenta.”

Krečmar-Šuldorf pokaza na sedokosog čoveka širokih ramena, umotanog u prljav beli mantil. Profesor zastanja, upoređujući mere sa svojim dijagramom.

„A ovo je general Karnštajn, komandant zamka.”

Istaknuti stariji vampir, sa sedom kosom i zift crnom bradom, stajao je sa tihim ponosom. Bilo je nečeg u osamnaestovekovnom kroju njegove uniforme.

Rihthofenovo lice sada je bilo potpuno ljudsko. Smanjio se za osam stopa ili slično, duplo od prethodne veličine. Mišići su bili stopljeni u celokupnu konstituciju a skeletna struktura sasvim prilagođena prirodnoj. Harman i Kurten izvadiše velike, meke četke, i počеше da čiste Barona koji je nepomično stajao. U trenutku ponovnog odvajanja kostiju od tkiva, letač izvuče svoje osnovne ruke iz dijafragme. Menjanje oblika bilo je glatko i bezbolno, očigledno bez puno napora.

Bila je to čudna magija. Krila se raširiše i postadoše ruke dok se koža savijala kao kineska lepeza, pretvarajući se u pravu kožu. Rihthofenovo gvozdeno lice nije otkrivalo neprijatnost, dok su ostali letači stenjali i uzdisali pri nameštanju svake koščice i zgloba. Ten Brinken, strog ali ponosan roditelj, posmatrao ih je sa odobravanjem.

Lekari ušetaše kao bokserski treneri, stavljajući im stetoskope na grudi, ispitujući im rane u samom toku zarastanja, beležeći svoje utiske. Bolničari kao

Hartman i Kurten pripremiše odeću za letače koji su sada bili prepolovljeni, poprimivši svoje uobičajene, humane veličine.

Sada su svi izgledali kao ljudi. Vampiri, očigledno, ali ljudi. Međutim, ovi letači bili su bogovi, demoni i anđeli. Po je shvatao zašto je ovde bio potreban kao i to zašto beznačajni Hans Hajnc Evers neće biti od koristi. Samo je Edgar Po bio toliki genije da oda priznanje ovim subjektima.

U svom ljudskom obliku, Rihthofen je bio muškarac srednje visine, sa ravnim, zgodnim licem i hladnim, bezizražajnim očima. Stajao je u kućnom ogrtaču sa perjanom kragom. Očigledno je posedovao veliku snagu i još veću tajnu, ali bilo je nemoguće prozreti njenu veličinu.

„Manfrede", reče Krečmar-Šuldorf, „ovo je Edgar Po. Radiće sa tobom na tvojoj knjizi."

Po ispruži ruku. Baron odbi da je stisne, više zbog neprijatnosti nego zbog arogancije. Bilo je neke dečačke sitničavosti u heroju. Ovaj čovek od akcije posedovao je izraženi prezir ka lepotama i uživanjima u životu. Od njega nikada ne bi bio dobar pesnik.

„Her Barone", promuca Po, „nisam ni sanjao..."

„Ni ja ne sanjam", reče Rihthofen, okrenuvši se. „Izvinite me, moram da napišem izveštaj. Nekima od nas, reči ne dolaze tako lako."

Na Ničijoj zemlji je bilo nemoguće pravilno izračunati vreme i distancu. Kada se vatra oko zapaljenog Snajpa ugasila, njihovo tužno napredovanje pokrila je tama. Izgledalo je kao da su prošli sati, iako su prešli samo mizernih sto jardi.

Mislio je da će morati da nosi Bola na svojim leđima, ali uprkos strašnim ranama, pilot je bio sposobniji za pešačenje od njega. Bol je savladavao prepreke koje je Vintrop morao da zaobilazi. Vampir je posedovao čudnovatu želju za istrajnošću. Kao da mu je vatra spržila sve osim najosnovnijih delova. Puzao je kao rak, koristeći ruke jednako vešto kao noge, snalazeći se po terenu kao da je rođen na njoj. Kroz crni sloj skorelog mesa i ugljenisane odeće, presijavali su se mišići i žile, pomerajući se kao podmazani klipovi.

Vintrop odluči da prati primer Alberta Bola, da odbaci suvišan psihički teret i skoncentriše se samo na potrebe trenutka. Previše je razmišljao o Katrioni, Boregardu i Rihthofenu. Sada će morati da misli malo na sebe.

Tračci svetlosti zatreperiše na nebu. Svitala je zora, išli su u pogrešnom pravcu, prema nemačkim linijama. Verovatno će pucati. Nakon kraće pauze, začu se eksplozija, srećom u daljini.

Vintrop ugleda francuski šlem koji bivšem vlasniku više neće biti od koristi. Bez gađenja ga skide sa neprepoznatljive izrasline. Osim zaštite, sa zašiljenim šlemom poprimio je i savezničku siluetu. Sada je mnogo manje bio u opasnosti od strane sopstvenih saboraca. Naravno, svaki dobar Nemač na kog budu naleteli, upucaće ga kao zeca.

Nije bilo sumnje da su Švabe redovno slale noćne patrole po Ničijoj zemlji, međutim, veliki napad koji su svi očekivali u skorijoj budućnosti, upravo tu,

sigurno će biti prikradanje jednog dela snaga van regularnih mapa brisanog prostora. Nemci su verovatno tamarali tuda, podjednako izgubljeni, u tradicionalno slepoj i krajnje napetoj panici.

„Eto nas, zalutali u tami, zbunjeni strahom od rata“, seti se stihova iz „Plaže Dover“, „gde se neuke vojske sukobe noću.“ Metju Arnold bio je jedan od proroka tog doba.

Dok se Vintrop opremao robom ukradenom sa mrtvacu, Bol je migoljio preko nabacane zemlje. Vintrop se pope na slomljeni lafet i teško se oslanjajući na svoje pomagalo, baci pogled u mrak gde je bauljao Bol. U drugačijim okolnostima, otkrio bi da je vampir bio uznemiren.

Leđa okrenuta ka nemačkoj strani, su ga peckala. Očekivao je metak koji će ga rasturiti i završiti ovu noćnu moru. Najednom uzrujan, on skoči sa malog nasipa i skliznu do Bola. Panika prođe. Nije imao ideju šta ga je uplašilo.

Pri skoku je povredio bolno koleno i umalo izgubio oslonac nad štakom, opsovavši glasno i sočno. Nimalo preporučljivo ponašanje mladog oficira koji želi da napreduje.

Krater je bio dublji od svih prethodnih. Po ivicama je bio potpuno mračan dok je na blatnjavom dnu svetlucala mesečina. Sevnu još jedna svetleća granata. Dobro je što iz rupe nisu mogli da vide Snajpov ukleti kostur.

Stigavši do dna rupe Bol sačeka Vintropa. Pilot je stajao, beživotnih udova, podsećajući na lažnog bogalja kojeg je iscelio Čudotvorac. Njegove raširene ruke savijale su se na pogrešnu stranu.

Skriven od borbenih linija sa obe strane rovova, krater je predstavljao oazu bezbednosti u pustinji opasnosti. Kada je stigao do Bola, ovaj raspoređuje džep svog sidkota, s njim verovatno i sloj kože, i izvuče bakarnu tabakeru.

„Cigaretu?“

Bol stavi jednu u usta, stisnuvši je iskeženim zubima i opipa džepove u potrazi za kutijom šibica. Vintrop uze cigaretu i izvadi svoje šibice.

„Fala, sinak", reče Bol kada mu Vintrop ponudi vatru. „Moje su nestale u nesrećnom okršaju gore."

Bez usana, Bol je vrlo nerazumljivo izgovarao suglasnike. S naporom je vukao duvanski dim i nakon par jakih udaha, uspeo. Stopljene nozdrve otvoriše se pri izdisaju.

Vintrop je uživao u jakoj aromi cigarete. Imale su ukus života.

Krater je bio pun zaboravljenih žrtava rata, izmešanih zajedno, uvaljanih u blato. Leševi svih nacija ležali su pod njima, na svakom koraku. Bila je to masovna grobnica koja je čekala da je zatrpaju zemljom.

„Ovo liči na deponiju."

Bol baci pogled po jami. Kapci su mu bili sprženi. Vintrop primeti crvenilo isprepletanih mišića oko očnih jabučica. Jama je bila široka skoro trideset jardi.

„Bio sam i u gorim. Poslednji put, kada sam ranjen na švapskoj teritoriji morao sam da radim u njihovim rovovima. To je bilo mnogo krvavije od ove epizode."

„Ipak, poslednji put te je neko oborio iz aviona."

„Tačno, ali krila su krila."

Vintrop odmahnu glavom. Nije hteo da se zadržava na detaljima iz vazduha. Ne još.

„Vreme je da krenemo dalje", reče Bol, gaseći cigaretu na strmini kratera.

Zajedno krenuše preko dna jame. U uspravnom položaju, Vintropa su bolela leđa. Satima je čučao i grčio se, trudeći se da bude što manja meta.

Bol ustade sa uzdignutom glavom, kao pas koji osluškuje, predosećajući opasnost. Pre nego što je Vintrop mogao da upita o čemu se radi, okruži ih totalni mrak.

Oko njih se sužavao krug živih strašila. Naelektrisani leševi kao da su ustali iz plitkih grobova ili nabacanih gomila. Podigavši oružje, ščepaše ih rukama. Vintrop oseti bolan grč oko vrata i ubod bajoneta na rebrima.

Opet je bio na nekoliko sekundi pred smrt. Zadah raspadanja zapahnu mu lice. Kada bi popustio stisak oko grla, verovatno bi se ugušio od smrada.

Nije mogao odmah da identifikuje uniformu vojnika koji ga je držao. Bila je iscepana i blatnjava, kao da je čovek pripadao afričkim divljacima. Ogrtač od kamuflaže bio je prošaran grančicama i lišćem. Na grudima mu je visila ogrlica od čaura i kostiju.

Upali se šibica i lice sa gustom bradom iskrnsu ispred njegovog. Crvene oči zasijaše na masci od prljavštine. Šiljati vampirski zubi zaškripaše, obliveni krvavom pljuvačkom.

„Ko ide? Prijatelj ili neprijatelj?”

Britanski glas ali ne oficirski. Vintropu se učini da je vojnik seljak sa severa. Strah splasnu.

„Poručnik Vintrop”, reče on, stisnutog grla. „Obaveštajna.”

Stvor se nasmeja i Vintropa opet ispuni strah. Stisak oko grla nije popuštao. Crvene vampirske oči i dalje su bile zle i gladne.

„Poznajem te”, reče britanski leš. „Ti si lovokradica.”

Vintrop se polako gušio.

„Pravo na lov u ovoj zemlji imaju samo odabrani”, reče vojnik, najavljujući divljačku krvoločnost. „Ja sam jedan od njih.”

Još jedan vaskrsli mrtvac priđe da osmotri ulov. Ovaj je bio van svoje teritorije: ostaci austrijske uniforme govorili su da je dezertirao sa Istočnog fronta i dospeo ovde. Glava mu je bila loptasta zbog gas-maske bez stakala na očima. Runski simboli bili su ugravirani u kožu dok su na njušci maske bili nacrtani brkovi.

„Hej, Švejk", reče vojnik koji je držao Vintropa, „ulovili smo predstavnika Obaveštajne."

Švejk se nasmeja, gušeći zlobu. Pod maskom, oči su mu bile ludačke.

„Pohvalno, Melorse. Obaveštajaca imamo najmanje."

Švejk je govorio tvrdim engleskim akcentom.

U čoporu, Vintrop primeti francusku, britansku, nemačku, američku i austrijsku uniformu. Neki su kombinovali opremu raznih zemalja. Zlatokosi mladić, lica obojenog u crveno, nosio je francusku bluzu, nemački šlem i američki karabin.

Vintropa i Bola odguraše na drugi kraj jame. Vintropu uzeše propelersku štaku. Iznutra se kidao od bolova jer mu je koleno ponovo bukulo. Ne bi valjalo da previše pokazuje strah.

Na toj strani kratera bio je otvor, zakamufliran mrežom i ruševinom. Prljava zavesa pomeri se u stranu i njih gurnuše u tunel.

„Ovo su nekada bili francuski rovovi", reče Melors, Vintropov čuvar. „Onda su bili nemački. Sada su pod našom upravom."

„Ko ste vi?" upita vintrop.

„*Nous sommes les troglodytes*", reče Francuz.

„Ispravi ga, Džime", planu Austrijanac. „Mi smo pećinski ljudi, primitivci..."

„Zovem se Žil", reče Francuz. „Stalno neka objašnjenja. Ja napišem pesmu, on dodaje fusnote."

„Mi smo otišli pod zemlju", reče Melors. „Ovde dole nema rata."

Nekoliko jardi nizbrdo, zemljani pod bio je prekriven daskama a tavanica poduprta snažnim drvenim stubovima.

„Nemačka škola", reče Melors. „Nemci mnogo više brinu o udobnosti svojih boraca."

Na ovo se svi grohotom nasmejaše. Naročito Nemci.

Ovo su bili otpadnici, dezerteri sa svih strana. Svi do jednog bili su *nosferatui*. Vintrop je čuo priče o ovim stvorenjima bez čina, skrenutog uma od konstantne borbe, koji su se skrivali od ratnih dejstava, skupljajući otpatke kako bi preživeli. Do sada je te priče klasifikovao kao ratne legende, priče o naslednicima duhova lovaca plemena Mon, raspetim Kanađanima i Rusima sa snegom u čizmama.

„Imali smo nekoliko toplokrvnih posetilaca“, reče Melors, podrugljivo-uvređenim tonom. „Ovo je prava čast.“

Vintropu se učini da je prepoznao Derbišajer u Melorovom akcentu. Vojnik je očigledno bio donekle obrazovan ali je govorio kao da se trudi da zaboravi sve što je naučio. Na ramenu je imao ukrivo zašiven niz poručničkih zvezdica. Možda je dobio terensko unapređenje. Ne treba potcenjivati ovu nesrećnu bitangu.

Čuvan između Žila i Džima, Bol nije pružao otpor. Skupljao je informacije, pokušavajući da pronađe neki način izlaska iz ove situacije. Vintrop je znao da je mogao da računa na pilota.

Prolaz se proširi i oni izbiše u podzemno sklonište ukrašeno pećinskim ukrasima iz doba neolita. Vatra je gorela u burićima za gorivo, prekrivajući tavanicu debelim slojem čađi. Proste ali upadljive slike nasilja i pljački bile su nacrtane na zidovima sa imalinom za cipele, blatom i krvlju. Kolaž sjedinjenih novinskih portreta Kajzera i kralja, slike raznih generala i političara, oglasi iz popularne štampe Pariza i Berlina, lične fotografije davno izgubljenih ljudi. Devojke, žene i porodice pretočene u crveno-crni pakao. Sve njih progutao je monstrum sa puno očiju i usta, monstrum rata.

Prostorijom je preovladavao smrad truleži, krvi i fekalija. Rukom pravljeni kovčezi stajali su otvoreni i svaki je bio ispunjen ličnim predmetima koji su govorili o prethodnom životu njihovih stanovnika. Vojno naoružanje i odeća bili

su nabacani na obližnjoj gomili. Takođe je bilo rasturenih ljudskih kostiju, neke su bile starije a neke uznemirujuće sveže. Pećinski ljudi su živeli u ovoj jezivoj zaraznoj rupi, izlazeći noću da se nahrane mrtvima i umirućima.

„Dobrodošli u naše srećno utočište“, reče Melors, pokazujući jazbinu. „Kao što vidite, mi smo ostvarili sopstvenu utopiju daleko od idiotizma koji gore vlada. Usaglasili smo sve svoje razlike.“

„Nema Nemaca i Francuza, Britanaca i Austrijanaca“, reče Švejk. „Svi smo saveznici, svi smo drugovi.“

Melors konačno pusti Vintropov vrat. Kada se na trenutak sagnuo da uzme vazduh, vešto su ga okrenuli na drugu stranu. Ruke su mu bile uvezane žicom, sa šiljcima zabodenim u kožu kako bi ugušili svaki otpor.

„Naravno, ne postoje činovi“, reče Melors.

„Ti još uvek nosiš svoje zvezdice“, naglasi Vintrop.

Melors se zlokobno nakezi.

„Ne pravi od mene oficira po sopstvenim aršinima, gospodine. Niti učenjaka.“

„Mogao sam da pretpostavim“, reče ogavan ostatak od Bola kroz sjajne zube. „Osnovac.“

Melors se kiselo nasmeja. Na trenutak, Vintropu je bilo skoro neprijatno zbog Bolovog podrugivanja. Završio je Grejfrajers ali to nije značilo da je zaradio mesto u raju. Ugledne škole dale su jednak broj varalica, misionara i mučenika. Uostalom, Hari Flešmen bio je ragbista.

Na kraju ove noćne pustolovine, izgledalo je suludo slušati debatu između dvojice grotesknih vampira na temu njihovog prastarog školovanja. Bol, rođeni Notingamac, ni sam nije mnogo zaostajao za Melorsom, bar ne po poreklu.

„Neprijatelj vojnika ne može biti vojnik sa druge strane rova“, reče Melors, „već uobraženi lenjivac koji ga šalje u sigurnu smrt. Kralj ili Kajzer, Rutven ili Drakula. Sve su to gadovi istoga kova.“

„Mi smo dobri vojnici“, doviknu Švejk. „Mi smo pećinski ljudi.“

Melors skinu svoj kamuflažni ogrtač i prebaci ga preko obližnjeg kovčega. Dugačka kutija bila je napravljena od kutija za municiju, rasturenih i prikucanih zajedno.

„Nisi ti naš neprijatelj, Vintrop“, ljubazno reče Melors.

„Drago mi je da to čujem. Sada, ako bismo mogli da krenemo dalje...“

„Ti si živ čovek i ne možeš da nam naudiš. Samo mrtve staračke ruke mogu da nas povrede. Vekovima zbunjene budale sa svojim titulama, počastima i krvnim lozama, oni su monstrumi koji su nas naterali na ovo što vidiš.“

Bol zakoluta očima. Takođe je bio vezan, čuvala su ga dva pećinca. Sa betonskog zida visile su čelične kuke, ofarbane kako bi se uklopile u divljačku zidnu kompoziciju. Bol je sa kuke visio na rukama dok su mu rameni zglobovi pucali. Šištao je kroz izdužene očnjake.

„Ovaj čovek je propatio“, reče Melors. „Očigledno. Ali moraće da pati? Kakve veze on ima sa slabokrvnim parazitima na vlasti koji se natežu oko blatnjavog parčeta zemlje iznad nas?“

Bol riknu kao razjarena životinja, pokazujući pravi škotski duh. Proklinjao je svoje zarobljivače.

Vintropovi zglobovi trgnuše se napred. Bodlje ga iznova pocepaše. Bol mu planu u ramenima.

„Ne gospodine, ti nisi naš neprijatelj, ali mogao bi da nam budeš spas. Kao što vidiš, prilično loše smo snabdeveni.“

Švejkova glava naraste unutar maske. Oči se raširiše, ispunjavajući rupe za naočari, vučje dlake iznikoše oko njih.

Pećinski ljudi podigoše Vintropa i okačiše ga o kuku. Ruke počеше da trnu. Kada su ga pustili da slobodno visi, petama je udario o zid. Telo ga je vuklo dole, ali nogama nije dodirivao pod. Vrat i ramena bili su u agoniji.

Jedan od pećinskih ljudi, Škot u kiltu, onjuši mu otečeno koleno. Skinuvši mu čizmu on rastrgnu ostatak Vintropove odeće i hrapavim jezikom oliza ranu. Vintrop se borio sa sobom da ne povrati.

Melors dignu ruku i uštinu ga za obraz.

„Potrajaćeš ti dobrih par nedelja“, reče.

Njen najbolji način bio je da izgleda što moguće manje, bezopasnije i neupadljivije. Bezrazložno je podrhtavala iza svojih naočara. Preživela je detinjstvo prerušena na isti način. Nije mnogo verovala da će takvo ponašanje prevariti Dravo. Dobro je da je nisu bacili u ćeliju gde bi se suočila sa zvaničnim hapšenjem. Dravo je bio naklonjen upotrebi slobodnog svinjca za potrebe mučenja, ali bez oficira koji bi ga podržao, zaista nije imao veliki autoritet.

Kejt je bila poslednji novitet u pilotskom metežu. U neko drugo vreme, verovatno bi sve to upotrebila u svoju korist. Piloti su bili nervozna, brbljiva, razmetljiva sorta. Ako bude držala širom otvorene oči, možda će uspeti da se uklopi.

Dravo je stajao u senci, pognute glave zbog niske tavanice. Fiksirao je očima, iako je nije smatrao sposobnom za pokušaj izdajničke sabotaže.

Sa majorom Kandalom, komandirovom avijacije, koji je otišao u patrolu, najstariji oficir po činu bio je Amerikanac kukastog nosa, kapetan Alard. Zavirivao je njenu dušu svojim prodornim očima, dopustivši dokonim pilotima da od nje prave maskotu dok on ne odluči da li će biti nabodena na kolac odmah ili u zoru.

Kejt su čuvala tri apsurdno mlada Engleza: Berti, Aldži i Džindžer. Ponudili su joj životinjsku krv što je ljubazno odbila. Poznavala je njihov soj. Neprestano su se šegačili, dobronamerno skrećući njenu pažnju, projektujući dečačku razmetljivost uz uvek-tako-opuštene priče o heroizmu i budalaštinama. Kada ih je zapitala šta misle o ratu, postideli su se, spominjući „dužnost i tako

to" kao i sendviče sa krastavcima, seoske drumove i kriket mečeve ako Kajzeru i Drakuli dozvole da pobede.

Kejt nije bila sigurna kakve bi koristi imala od tih stvari u svetu koji je želela da vidi posle rata. Ako upšte dočeka „posle rata."

„Slušaj", poče Aldži, „jesi li ti jedna od onih pobornica ženskog glasa?"

„Pravo glasanja za žene i slične gluposti?" upade Berti.

„Volela bih da svi imaju pravo na glasanje. Kada je poslednji put neko u Britaniji imao priliku da glasa?"

Lord Rutven je suspendovao glasački proces do daljnjeg, računajući na Vladu narodnog jedinstva. Lojd Džordž, nacionalni Vođa opozicije, trenutno je bio ministar odbrane. Premijer se i dalje pozivao na dvadesetogodišnji doprinos prolaska zemlje kroz Teror kao kvalifikaciju za produžetak mandata. Njegova vlada je možda bila nepodesna, okrutna i politički brutalna, ali to je bio proizvod krvave noćne more Drakulinih godina. U poređenju s tim, Rutven nije bio tako loš. Bio je klasična britanski krvožedni monstrum, lično vrlo skromne, sive pojave sa burnom, zapovedničkom svirepošću koja je karakterisala bivšeg Princa Mladoženju. Bilo je teško zamisliti čvrstu i brzu odluku premijera. Njegova nepromenljiva politika bila je izbegavanje istine. Rutven je preuzeo krivicu nizašta.

„Kada dođe vreme, stvari će se vratiti u normalu, devojčice", reče Berti. „Mi smo na strani pristojnosti, znaš."

Samozadovoljstvo ovih hrabrih dečaka bilo je tragično. Bilo je malo verovatno da će preživeti rat prepušteni sami sebi. Prosečna dužina života jednog pilota na Zapadnom frontu kretala se negde oko tri sedmice.

Džindžer pogleda u svoj ručni sat i opsova. Svi piloti proveriše svoje merače vremena, kao da gledaju u zaustavljeni dedin sat. Prošlo je dobrih dve ili tri četvrtine sata od kada je patrola preletela iznad druma.

„Ne plašite se", nastavi Berti, „svršiće se dobro."

Ratni avion Sopvit Snajp mogao je da ostane u vazduhu samo tri sata. Ta nezgodna činjenica zabrinjavala je ljudstvo Maranika više od zalutale, šašave novinarke.

Kejt je znala da je vrlo retko nestajala kompletna patrola. Borci i preživeli uvek bi se probili, dogegavši se do baze zadimljenih motora i sasečenih krila.

Na aerodromu je osećala ljubaznu naklonost jer im je na trenutak skrenula pažnju. Da nije bilo njenog obaveznog mada opuštenog saslušanja, piloti bi opet i iznova slušali „Jadnog Leptira“, dok bi im se sa svakim minutom živci sve više zatezali.

„Moja tetka Augusta bila je pobornica ženskog glasanja“, reče Aldži. „Vezala se lancima za ogradu ispred Parlamenta. Kiša je padala kao iz kabla pa je zaradila ozbiljan nazeb. Morala je da se preobrati u vampirku da bi se izvukla. Podmladila se, otkačila jadnog teču i postala balerina. Danas ne voli da priča o glasanju i svemu tome. Želi da igra u „Prolećnoj igri“ od Sadlersa Velsa, zajedno sa onim baletanom, Nižinskim, prostakom koji ima običaj da menja oblike usred predstave.“

Zavlada duga pauza bez ijedne reči. Gramofon je pucketao, čekajući da ga, po ko zna koji put, naviju.

„Smiri se“, reče Berti, konačno. „Daj im još nekoliko minuta. Stari Tom i ostali prošli su kroz sve i svašta u ona vremena, uz molitve i bes. Nema potrebe da širiš očajanje po Krilu.“

„Tri sata su istekla. Bez obzira na ljudsku spremnost, mašine će otkazati.“

Alard je bio Amerikanac. Očigledno se nije uklapao. Za vampira, imao je nešto čudno u očima. Kejt je najednom postala svesna da je prošlo mnogo vremena od kada se poslednji put nahranila. Srce joj se pretvorilo u betonsku kuglu.

Kapetan podignu slušalicu i Aldži mu dobaci, „Ma daj, nema potrebe.“

Alard je ignorisao Aldžija.

„Kriilo, Alard, Maranik“, reče on, štedeći reći. „Kandalova patrola se nije vratila. Moraćemo da je proglasimo nestalom.“

Sa druge strane zapišta glas.

„Da“, reče Alard. „Svi zajedno.“

Džindžer, Aldži i Berti bili su zgađeni. Bio je to loš način da se takve stvari saopšte, kao da bi glasno pričanje o tome učinilo gubitak još verovatnijim. Da Alard nije bio tako iskren, bezbrižno bi očekivali da im se kolege piloti vrate, malo ugruvani, sa uzbuđljivim pričama o izvlačenju u poslednji čas i smelim brektanjem.

Alard spusti slušalicu. Na tabli su pisala imena svih pilota, serijski brojevi aviona i evidencija pojedinačnih pobeda. Nekoliko kolona već je bilo podvučeno kredom, uz reč, „izgubljen.“ Kolone se nisu brisale dok se gubitak ne potvrdi. Alard napisa „izgubljen“ ispod kolona naslovljenih sa „Bol“, „Biglsvort“, „Braun“, „Kortni“, „Kandal“ i „Vilijamson.“ Kreda je škripala i zapinjala, iritirajući Kejtine osetljive uši.

„Ne zaboravi Kortnijev supertovar“, sumorno reče Džindžer.

Alard klimnu glavom, priznajući svoj propust, navodeći kako je to već imao na umu i napisa novo ime na tabli. „Vintrop.“

„Heroj iz Diogena“, objasni Berti. „Jadan momak. Poleteo je prvi put i oborili su ga.“

Kejt umalo izusti nešto ali se brže-bolje uzdrža. Dravoov izraz lica ostao je nepromenjen. Znala je da je vodnik, koliko je to u njegovom slučaju bilo moguće, osećao kako nije valjano obavio svoju dužnost. Trebalo je da zaštiti Vintropa i očigledno za to nije bio sposoban. Ako je nešto moglo da povredi Dravo, bilo je to upravo ovo.

Kada su se rastali u Amijanu, bilo je nečeg nedorečenog između Edvina i nje. Šta je on uopšte radio na nebu? On je bio štabni oficir, jedan od onih kućnih duša koje se nikada ne izlažu vatri i krvi.

„Biće đavolski teško naći zamenu za njih,, reče Džindžer, gledajući zamišljeno u tablu. Bilo je više „izgubljenih" nego aktivnih pilota. „Možda je potrebno ubaciti celu jenkijevsku posadu. Bez uvrede, Alarde. Prosto više neće biti isto."

„Nemoj da pamtiš imena", reče Alard.

Džindžer je bio u pravu.

Kejt se upoznala sa previše istinski mrtvih, u Teroru i sada u ratu, da bi znala kakav je bio osećaj pri svakom posebnom gubitku. Međutim, znanje je značilo tako malo. Nije zaradila pravo da oplakuje, ili jeste. Njeno srce, gladno krvi, bolelo je.

Viseći na bodljikavoj užici, previše iscrpljen da bi ostao budan, previše povređen da bi spavao, Vintrop je visio na zidu kao praznična pečenica. Bolovi u ramenima, vratu i kolenima su bili jaki, dok ostatak tela više nije osećao. U glavi mu je bio košmar, čula su mu otupela.

Nisu ih odmah iskomadali i pojeli. Pećinski ljudi sedeli su u svojim kovčezima i razgovarali. Svaki je iznova ispričao svoj istorijat kao starci koji decu blagosiljaju omiljenom bajkom. Žil, Austrijanac, ponovo je izneo svoju originalnu priču o razdvajanju od svoje jedinice. Suočio se sa mnogim opasnostima pre nego što se pridružio plemenu. Džim, Francuz, ubacio se sa svojom verzijom na zadatu temu, pričajući o tome kako je dezertirao, izbegavši kolac kao predvodnik pobune protiv generala Miroa. Džim se gorko prisećao sve češćih napada rodoljubivosti pri svakoj novoj nepravdi, licemerju i korupciji.

Vintrop se promeškolji na kuki. Iskre bola prostreliše mu ramena ali on uguši vapaj.

Nije mogao da sluša ove dezertere. Priče o oskudici, izolaciji i užasu postale su izvitoperene i monotone. Naratori su ih verovatno menjali kod svakog sledećeg pripovedanja, pridodajući sočne detalje iz priča onih koji su ih istinski doživeli.

Iako raspušten i krajnje socijalistički, u vampirskoj zajednici vladao je red. Melors je napomenuo da ne postoje činovi mada se on razlikovao od ostalih. Arbitrirao je kod svađa, odlučivao o pravcima akcije, procenjivao prikladnost određene anegdote. Da nije bilo njega, pećinski ljudi bi rastrgli Vintropa na delove na licu mesta umesto da ga sačuvaju i rasporede na više dana.

Melors je bio poglavica, a njuškobradi Švejk njegova dvorska budala. Ispričavši svoju priču, Švejk ustade da glumom dočara ono što je publika već čula, sagu o hvatanju izgorelog čoveka sa neba, izmamivši hrapav smeh svojom imitacijom krivonogog Bola i uštogljenog Vintropa. Stvor je savršeno oponašao Bolov promukli glas, izazivajući urlike i smeh vampira.

Bolove oči bile su crvene i budne na crnkastom licu.

Kada je Švejk završio svoju predstavu, Melors skoči na noge i priđe zatvorenicima. Gledao je u Vintropovo otečeno koleno.

„Gadno iščašenje“, reče on, nimalo okrutno. „Ali ništa nije slomljeno.“

Odvezavši pertle on skinu Vintropove pilotske čizme a potom debele, grube čarape. Vintrop nije osećao stopala ali je video da su bila modra i otečena.

„Krv ti je sišla u stopala“, reče Melors, pipajući uvećani palac. „Savršeno.“

Melors ispupči bodlju na svom palcu i zabi je u Vintropovu nogu. Uz malo peckanje, poteče krv.

„Ima za svakoga, momci. Stanite u red.“

Švejk priđe prvi, podigavši gas masku zarad kratkog užitka. Vintrop je osećao toplu vlažnost na svojoj nozi. Oštro peckanje. Jedan za drugim, pećinski ljudi su prilazili da mu piju krv.

Poznavao je mnoge vampire, naravno. Ali nikada ranije nije davao krv. Nije to ovako zamišljao. Ovo nije bilo ni zadovoljstvo ni deljenje. Mislio je da će uspeti da ulovi nekog starijeg vampira i ponudi mu svoj vrat. Kejt Rid je izgledala kao zanimljiv kandidat. A možda bi ona i Katriona mogle da izvedu simultano preobraćenje, okusivši jedna drugu crvenim pričešćem. Bilo bi tu lepršavih zavesa i mesečine, neznatnog bola i beskrajnog zadovoljstva potčinjavanja.

Na Vintropovom stopalu smenjivala su se usta, razdirući mu meso. Krv je sada curila jače. S gubitkom krvi, umirao je bol. Ruke su mu bile ledeno hladne, šake neosetljive kao kamen.

Melors ga je posmatrao dok su se pećinski ljudi hranili.

„Ovo je stvar prirode“, objasni vampir. „Ne možeš da promeniš prirodu.“

Ako bi neki od stvorenja pokušao da sisa previše duboko, Melors bi ga odvojio od plena i gurnuo nazad u čopor.

„Stani malo, Rejli. Ne budi tako alav. Ostavi nešto i za Vermana.“

Potčinjeni Englez ljutitog pogleda ustupi mesto mladom Nemcu dugog jezika. U plemenu je vladala pseća solidarnost. Verovatno su bili dobra borilačka sila. Vintrop je imao utisak da mu se stopalo rascvetalo do kostiju, kao isečeno žiletom. Konačno, bilo je gotovo.

Vintrop je visio i cedio se. Jedan od pećinaca izvadi pribor za prvu pomoć i stručno zavi Vintropovo stopalo. Nakon toga bocnu koleno, povadi komadiće prljavštine i čvrsto ga uveza. Kada je vrač završio, on i Melors bili su jedina stvorenja van svojih kovčega. Ostali, nahranjeni mada nezadovoljni, ležali su neosetljivi pod ćebadima i ritama.

Melors otpremi doktora i proveriti Vintropove zglobove. Viseći punom težinom o kuku, nije bio u stanju da se sam izdigne i oslobodi. Bol je visio kao suvo meso, uvrnut unazad, raširenih ruku, kao raspet na nevidljivom krstu. Njegove izbuljene oči bile su nepomične. Zadovoljan, Melors se povuče u svoj kovčeg, navlačeći kamuflažni ogrtač. Sledećeg trenutka spavao je kao pokojnik. Vintrop se borio sa iscrpljenošću. Telo mu je bilo teško nekoliko tona, vukući njegove misli u najmračnije dubine.

Dremež mu prekide bolan ubod. Bodlja mu je razdirala zglob. Vatra se pretvorila u žar, bojeći jazbinu pećinskih ljudi crvenim paklenim sjajem. Vampiri su nepomično ležali u svojim kovčezima. Vintrop nije mogao da zna koje je doba dana ili noći.

Najednom, nešto šušnu. Pošto nije mogao da okrene vrat, on usmeri pogled, gledajući što je dalje moguće u levo pa u desno. Pacovi ne mogu da se popnu na kuku na kojoj je visio.

Bol je na svojoj bio bolesno iskrivljen. Vintrop shvati da su pilotove oči otvorene a usta crvena. Bio je izvijen na gore, savijajući još više već uvrnute ruke, okrećući se u stranu kako bi se bokom oslonio o zid. Zubi su mu bili na žicama oko zglobova. Ne, zubi su mu bili na zglobovima.

Bol oseti da je Vintrop budan i nemo mu klimnu glavom. Ustima zagriže svoj levi zglob, guleći skuvanu kožu do crvenog mesa. Pregrizao je razgolićene žile i ogoljene kosti. Dok je Bol sve dublje odgrizao samog sebe, njegova vampirska krv kapljala je na pod. Švejk šmrknu u snu. Bol se umiri na tren, spemajući se na napad a potom nastavi sa glodanjem.

Vintrop se osećao beskorisnim. Nije mogao ništa da učini. Meso je otpadalo sa Bolovog zgloba. Njegova kosturska ruka u rukavici od mesa, savijala se u pesnicu. Žičana omča bila je labava ali cela. Srebrna žica se sijala. Za potrebe ovog rata morale su da proizvedu specijalne omče za vezivanje *nosferatua*.

Bol je visio samo na desnoj ruci. Postavivši zube u zašiljeni niz, odlučno stežući mišiće lica, pilot naglo cimnu glavom, oslobađajući omču na kostima leve ruke, gušeći jauk. Šaka se otvori kao zvezda, šireći mrtve prste. Iz arterije šiknu krv. Bol trgnu još jednom i ruka pade na zemlju uz gnjecav zvuk. Krv je kuljala iz patrljka. Bol, oslobođen, obešen o kuku, uvijao je noge u agoniji.

Vintrop je takođe osećao bogatu vampirsku krv. Pećinski ljudi se uskomešale u svojim kovčezima, nozdrve se raširiše, usta ovlažiše, kandže zagrebaše po poklopcima. Kada je sišao sa kuke, Bol nije pao već je skliznuo niz zid. Na momenat, Vintrop se uplaši da se njegov drug toliko izmučio da je od šoka izgubio ravnotežu i onesvestio se.

Bol uze patrljak zdravom rukom. Krv mu je curila između prstiju. Posramljen, on spusti glavu i oliza svoju ranu, sisajući sopstveni sok kao Izolda u pozorištu Raul Privaš. Bio je to perverznan vampirski čin, ali je očigledno donosio olakšanje.

Jedan od pećinskih ljudi ukočeno je sedeo sa nakostrešenim očnjacima. Bio je to Plampik, ćaknuti Škot nežnog pogleda. Lakim, glatkim pokretom, Bol probode Plampikove grudi svojim patrljkom. Nazubljena ivica kosti potonu kroz rebra i probode mu srce. Život se ugasi u dezerterovim očima, zubi se zdrobiše u ustima kao bombona. Težina vampira povuče Bola napred i on pade na Plampikov kovčeg.

Brzim stiskom pesnice, Bol savi ruku u laktu i izvuče se, ostavljajući šiljke svoje podlaktne kosti zabodene kroz Plampikovo srce. Brzo se raspadao.

Vintrop se previjao na svojoj kuki, pokušavajući ramenima i leđima da se odupre o zid. Znao je da neće moći da izvede Bolov trik.

Bol brzo i nečujno pređe na drugi kraj pećine, krivudajući između kovčega i stade kod Vintropa. Čovek njegove nemrtve snage mogao je lako da uhvati Vintropa za struk i podigne ga sa kuke. Čovek Bolove nemrtve snage, ali sa dve ruke.

Zaista neverovatno. Bol zavuče ostatak ruke među Vintropove noge, oblikujući je kao sedište i isturi ga napred. Blago povijen čovek ispravi se što je više mogao, praveći od kičme i podignute ruke pokretnu dizalicu.

Vintrop sa kuke otkači ruke koje padoše iza njega i on se celim telom sruši na Bola. Ovaj se zatetura napred, savijajući se u struku. Padnuvši, Vintrop se sruši u blato. Ruke su mu bridele dok ga je zavijeno stopalo probadalo.

Još jedan pećinski čovek se promeškolji. Švejk. Uprkos bolu, Bol skupi šaku punu crvenog, užarenog pepela sa ognjišta i baci je u Švejkov kovčeg. Gnezdo od slame odmah planu. Čeh skoči u oblaku dima i užasnuto vrisnu.

Vintrop je migoljio kao crv. Izvrtao je zglobove kako bi se oslobodio bodljikave žice. Prokleta uvijena stvar spade, ostavljajući stigmatske krvave pečate na njegovim zglobovima. Pronašavši čizme on navuče jednu, ignorišući bol u kolenu, zatim se ispravi i u hodu uvuče nogu u drugu.

Bol dignu ugarak, mašući s njim s jedne na drugu stranu, odbijajući pećince. Melors je bio budan, besan i začuđen.

Vintrop i Bol počеше unatraške da se povlače ka tunelu kroz koji su dospeli ovamo. Ako se okrenu i potrče, pećinski ljudi će se baciti na njih i raskomadati ih. Međutim, ako ostanu tu, Bolova baklja ubrzo bi se ugasila.

Melors procedi psovku na derbišajerskom dijalektu. Na njegovo iznenađenje, Bol mu uzvрати istom merom. Švejk se valjao po zemlji, gaseći plamen koji mu je obuhvatio sada već pozamašno parče tela. Njegov kovčeg je uveliko goreo.

Vintrop ugleda svoju šansu. Gurnuvši iznenađenog Bola ramenom otpozadi, bakljom udari pećinskog čoveka po licu i ovaj ustuknu, grčeci se. Vintrop zgrabi kovčeg sa upaljenom slamom, nagnu ga u stranu i prosu ognjenu masu po pećini.

Bol dođe na ideju i bakljom oprlji najbližeg pećinca, Rejlja. Prašnjava uniforma odmah planu, vatra mu proguta dugačku bradu i raščupanu kosu. Vampir pisnu kao životinja. U agoniji, on potrča ka svojim kolegama, sudarajući se s njima, saplićući se o kovčege, šireći vatru.

Mreža koja je visila sa pećinske tavanice, buknu žestokim plamenom. Vatra zahvati zidne slike. Papirni kolaži izgoreše za tren. Usijani sanduk u čošku, pun municije, polete u vazduh uz snažnu eksploziju. Vintrop uhvati maglu, vukući Bola dalje od pećine. Zajedno potrčaše u slobodu.

„Svesna si da bi po pravilu DORA⁶, bilo sasvim normalno da te kaznim streljanjem", Boregard reče Kejt, krajnje iskreno. Pod pravilom Odbrane kraljevstva, praktično je svaka zakonski konstituisana odluka lorda Rutvena omogućavala pomilovanje i smrt nad svakim civilom. „Stvarno, o čemu si razmišljala? Ako si uopšte razmišljala?"

Bilo je toliko problema sa kojima je trebalo da se suoči u ovom ratnom haosu, ali eto, delio je lekcije kao mrzovoljan školski nastavnik. Kejt je izgledala utučeno, nabirući svoj mali nos.

„Gospođice Rid, ništa ti ne vredi što imitiraš zeca Beatris Potter na ivici suza. Zapamti, *znao* sam te još kada si bila nezrela i toplokrvna. Ove godine puniš pedeset pet godina, mrtva devojkko."

Ona se natera na vampirski osmeh.

„Nema izgovora", zaključio on.

Dok je grdio reporterku, bio je svestan Dravoovog hladnog, duboko zakopanog besa. Vodnik bi spremno odvikario Kejtinu glavu i upotrebio je kao fudbal.

U Maraniku je vladala zbrka ali ne i gužva. Suvišni piloti odmaglili su u svoje kovčege na počinak. Samo je Alard, u ulozi svedoka, ostao da se suoči sa neminovnim ispitivanjem. Na spisku eskadrile, reč „izgubljen" bila je napisana kredom ispod imena onih koji su odleteli a nisu se vratili.

Boregard je bio ljut na Kejt a Dravo još ljući na Vintropa. Nije morao da pođe s njima u patrolu i strada. Posle Spensera, on je bio drugi gubitak

⁶ DORA - (Defense of the Realm Act) - Odbrana kraljevstva

Diogenovog kluba od početka godine. Nešto je u ovom poslu ostavljalo ljude bez glave.

Alard je sedeo sa šalom preko lica, okrenut leđima suncu koje je prodiralo kroz prozorska okna, sa šešikom širokog oboda navučenim na glavu. Bio je sav pretvoren u nos i prodorne oči.

„Ima li nade?" upita Boregard.

„Telefonirao sam svim linijama na frontu", reče Alard. „Bilo je moguće da su neki članovi patrole pali negde drugde. To se nije dogodilo. Posada majora Kandala je izgubljena."

Boregard odmahnu glavom, proklinjući sebe što je bio tako glup. Svaki od poginulih ljudi mogao bi da okrivi njega.

„Možda su zarobljeni?" ubaci Kejt.

„Nemci bi objavili pobede", reče Alard. „Imaju serijske brojeve. Skoro je sigurno da bi ih potvrdili. Obavezno objavljuju ubistva ali ne i zarobljavanja."

„Neverovatnom brzinom."

„Obično je potrebno dan ili dva, ali bili su nadomak mete. RE8 je oborio Manfred fon Rihthofen. Paket ličnih predmeta u zoru je ispao na polje. Kortnijev sat i tabakera."

Neprijatna tišina.

„A nešto Vintropovo?"

Alard odmahnu glavom.

„Zar uopšte ima šanse da je ostalo nešto od njega?"

Čarlsov mrtvorodeni dečak mogao je da izraste u čoveka kakav je bio Edvin. Da je poživeo, njegov sin bi možda sada bio mrtav kao Edvin, izgubljen u ratu. On pomisli na Pamelu, preminulu na porođaju, koja nikada neće saznati u šta se svet pretvorio. Onda pomisli na Ženevjev, večno zarobljenu između života i smrti, koja možda i previše zna.

Kejt je bila uzrujana. Njeno njuškanje više nije bila igra budući da su linije fronta sejale toliku smrt. Kako je to čudno: toliko dugo je bila ogorčena na beskorisnu smrt tako da ovo nije moralo da bude njeno prvo praktično iskustvo s njom. Preživela je Teror. Radila je u ambulanti. Nagledala se mrtvih.

„Razgovaraću sa gospođom Harker. Bićeš vraćena u Englesku. Imaćeš sreće ako završiš kao spremačica u Hebrajdsu.”

„Nije mnogo gore od onog što sam zaslužila”, prizna ona.

Boregard je iskreno žalio. Nije očekivao od nje da se preda. Obično bi se hvatala za neki od argumenata. Vreme je prolazilo, bivao je sve umorniji. U njegovim godinama, ova okrutna igra morala je odavno da se završi. Ali, kao i uvek, Engleska je očekivala...

Iz onoga što je uspeo da sakupi iz izveštaja i nemačkih tvrdnji, Kandalova posada je dospela do Šatoa du Malinboa gde ih je presrela Leteća predstava nakaza. Pravi masakr. Još šest pobeda za Rihthofenove ubice.

„Čarlse, zar ne bismo trebali da imamo vazduhoplovnu komandu?”

Komandir Hju Trenčard iz Britanskog letećeg odreda, zalagao se za politiku ofanzivnih patrola. Nebo nad Francuskom teoretski je bilo toliko opasno za običnog nemačkog letaća da je avijacija nemačke imperije bila potpuno beskorisna kao instrument osmatranja.

„Da, Kejt. Sve u svemu, imamo. U ovom, konkretnom okršaju ožalošćene eskadrile Kondor i JG1-a, izvukli smo deblji kraj.”

„Neprijatelj je učinio ono što ste vi pokušali, okupivši svoje najbolje letaće, najsurovije ubice, u jednu jedinicu.”

„Prilično si informisana.”

„Eskadrila Kondor je oformljena da skuplja informacije o prolećnoj ofanzivi?”

„Prolećna ofanziva, o tome se radi. Pretpostavljam da možeš da mi kažeš i datum kada Drakula i Hindenberg planiraju da krenu u napad?“

„Ne budi detinjast, Čarlse. Svi znaju da se sprema neprijateljska ofanziva. Čak i Botomli, a on misli da je rat dobijen i da Junion Džek leprša nad Belinom.“

„Izvini. Jako sam umoran, razumećeš...“

Ignorišući njegov sarkazam, Kejt nastavi. „Ako Kondorova eskadrila sakupi informacije, onda će JGI morati da iznađe način da ih sakrije.“

Alard se gorko nasmeja. „Nije neophodno. Rihthofen komanduje Cirkusom. To je predstava, glamurozna mašinerija. Bez obzira koliko pobeda su zabeležili, među borcima je mala razlika. Nenaoružani izviđač koji nosi jasnu fotografiju o odbrambenim rovovima može da preokrene rat. Nebeski asovi su previše zauzeti međusobnim takmičenjem da bi se udostojili da pogledaju na zemlju.“

Kejtino sićušno lice se smračilo na tu pomisao, poprimivši izraz gađenja. Kada bi izgubila spoljašnje samopouzdanje, postajala je privlačna na neki naočarski način. Nekada davno, kao toplokrvna, bila je Pamelina prijateljica. Kejt je ponekad koristila suze kao i sve žene, što ga je uznemiravalo. Činilo mu se kao da njegova pokojna žena govori kroz svoju nemrtvu prijateljicu.

„S dužnim poštovanjem, kapetane, sigurno ima još nečeg osim naslova. Sve se iskomplikovalo. Postoji skriveni cilj JGI, baš kao što postoji skriveni cilj eskadrile Kondor.“

Alard ne reče ništa.

„Mislim da bi sada mogla da počneš da se pakuješ,“ reče Boregard.

Kejtini obrazi porumeneše. „Zar nisam uhapšena? Osuđena na kolac?“

„Volela bi da postaneš mučenica, je 1' da?“ reče Boregard. „Zašto? Pravilo Grafa fon Drakule?“

Nije bilo fer: Kejt se tokom godina dovoljno izlagala opasnostima kako bi dokazala koliko je bila protiv Drakule. Međutim, Čarlsa je i dalje nervirala.

„Svakako ne želim da umrem za lorda Rutvena i njegove rođake i prijatelje. Za istinu, možda. Ona je verovatno vredna prolivanja ove vampirske krvi.”

„Oh, odlazi, Kejt. Nemam više snage za ovu gnjavažu.”

Najednom, neočekivano, Kejt ga zagrlji, priljubivši lice uz njegove grudi. Njen stisak bio je snažan ali ne i poražavajući. Precizno je dozirala svoju snagu.

„Žao mi je, Čarlse”, reče mu ona u okovratnik, tiho da Alard i Dravo nisu mogli da čuju.

Boregard privuče Kejt sebi. Vrat ga je golicao. Setio se još jednog vampirskog zagrljaja: ponekad ga je podsećala i na *nju*. Kao da je na svetu postojala samo jedna žena i smejala mu se iza svojih nekoliko maski.

„I meni je žao, Kejt.”

Dravo ustade, spreman da otrgne reporterku od Boregarda i otkine joj ruke kao krilca pečenog pileta. Boregard pokaza vodnika da ostane na svom mestu.

„Još uvek verujem da će te Mina Harker izvući iz ovoga.”

„Znam”, reče ona, tapšući mu grudi, „ovo je bila tvoja dužnost. Ti imaš svoja a ja svoja zaduženja. To je prokletstvo naših generacija. Dužnost. Zapamti Čarlse, mi smo poslednji Viktorijanci.”

Bio je premoren da bi se smejao. Gubici iz prethodne noći bili su preveliki da bi mogao da ih potisne.

„Kapetane Alard, možemo li da pronađemo neko sredstvo za transport gospođice Rid nazad u njenu ambulantnu jedinicu? Po mogućnosti nešto neudobno i ponižavajuće?”

Alard primeti da bi mogla da se upotrebe teretna kola.

„Biće bolje da pošaljemo stražare. U slučaju da pokuša da pobjegne.”

Alard klimnu. Na umu je imao dobrog vojnika.

„Činim ti veliku uslugu, Kejt. Za manje od sat vremena, odgovaraćemo gospodinu Kalebu Kroftu iz premijerove kancelarije. Setićeš se gospodina iz 80-tih, kada mu je naloženo da proceni tvoju glavu. Jesu li odustali od *svih* optužbi za pobunjeništvo?“

Kejtine oči, uvećane pod naočarima, razrogačiše se. Na obrazima joj se pojavio rupice slabosti.

„Dobro se sećam gospodina Krofta. Zar on nije vođa britanske *Okrane*?“

„Britanija nema tajnu policiju“, objasni Boregard. „Zvanično.“

„Zbogom, Čarlse. Tvoj gubitak je i moj gubitak.“

Kejt napusti trpezariju dok je Dravo pratio pogledom.

„Pazi na nju“, Boregard reče Alardu. „Pametnija je nego što izgleda.“

Alard klimnu glavom. U to nije sumnjao.

„Gledaj da stražar ne bude toplokrvan. Ako imaš nekoga na umu, pošalji homoseksualca ili kaluđera. Kad bolje razmislim, ne bih verovao Kejt Rid ni u slučaju kaluđera.“

Umor pokri Boregarda, kao težak pokrov. Nije imao ideju šta će Kroft tražiti od njega ali bilo je sasvim izvesno da će to biti nešto neprijatno. Stara neprijateljstva preživela su Teror. Kroftovo odeljenje volelo bi da vidi raspad Diogenovog kluba. Školska misao Britanske vlade smatra da se sličnosti između Boregarda i Smit-Kaminga ogledavaju u anahronizmima koji ne nalaze svoje mesto u težim, okrutnijim tajnim ratovima dvadesetog veka. Ista škola ne ceni ni to koliko su teški i okrutni bili tajni ratovi devetnaestog veka.

Još uvek nije pisao Spenserovim ljudima. Sada će morati da napiše pismo saučešća i Vintropovoj porodici.

„Gospodine“, reče Dravo.

Vodnikovo lice nije otkrivalo emocije, ali Boregard je shvatao koliki udarac je to bio za njega. Dravo jednostavno nije navikao da gubi oficire.

„Nije u pitanju krivica, Deni. Ako treba negde da stavimo tačku, onda neka to bude smrt. Major Kandal je pitao Vintropa da li želi da pođe u patrolu. Ludi, hrabri momak rekao je da.“

Dravo klimnu jednom, prihvatajući njegove reči. Potom, iznenada izvadi pismo.

„Poručnik Vintrop mi je dao ovo.“

Boregard uze pismo. Na njemu je pisalo: Katriona Kej, Stara parohija, Alder, Somerset. Stisnutog srca, Boregard pokuša da zamisli Kationu Kej. Mogao je da pretpostavi šta je pisalo u pismu.

Mrzeo je pisma, naređenja, rat. Iz dna duše. Nije bilo dovoljno mrzeti rat; u tom slučaju morao je da mrzi sve komponente mašine koja je samlela Vintropa i milione mladih ljudi kao on. Morao je da mrzi sebe.

„Pobrinuću se da pismo bude uručeno“, reče on Dravou.

Tuneli su bili mračni ali se na njihovim krajevima naziralo svetlo. Napolju je sijalo sunce. Vintrop se zaputi ka zracima. Pored njega, Bol se spotače i pade na zemlju. Pećinski ljudi, okupirani vatrom, nisu odmah krenuh u poteru.

Dok je trčao, bolelo ga je koleno. Zavoj kojim je bilo uvijeno bio je iznenađujuće čvrst. Usled hoda, stopalo počeo opet da ga probada. Zanimarivao je bol.

Začu se eksplozija. Znao je da to nisu bili hici iz oružja već još jedan izgoreli sanduk sa municijom. Nešto riknu kao životinja.

Na nekoliko jardi od njih, visila je zavesa na kraju tunela. Bele tačke otkrivale su retko tkanje kamuflažne mreže. Napolju na suncu bili su bezbedni. Pećinski ljudi bili su novorođeni, ne tako jaki da bi izdržali dnevnu svetlost.

Isti slučaj bio je sa Albertom Bolom. Vintrop se toga setio čim je prošao kroz zavesu. Bilo je kasno da promeni pravac. Bol se zgrči, zanoseći se u stranu i pade u udubljeno dno kratera od granate. Posle mraka, oči su ga bolele na mlečno bledom svetlu. Trepćući, brzo se privikavao.

Napolju je bio prijatan, miran dan, bez učestalog granatiranja. Vazduh je bio oštar sa februarском hladnoćom, ali bez oblačka, tako da je sunce prilično nemilosrdno sijalo.

Istrčavši iz tunela Bol pade kao pokošen. Udovi su mu se uvijali, tetive zatezale, izgledao je kao okoštali Pompejac. Grudi i glava počeo da ispuštaju tanke mlazeve dima. Lice se još više ukoči uz vrisak koji je ličio na bespomoćni dahtaj. Bol prekri lice rukama.

Vintrop skoči, pocepa zavesu sa tunelskog ulaza i prebaci je preko Bola, uvijajući vampira u hladnu senku. As prestade da se grči. Bol neće izdržati još

dugo. Vintrop je video kako vampiri gore po mnogo oblačnijem danu od ovog. Vampiri su bili osjetljivi besmrtnici, podseti on sebe. Bilo je potrebno da požive dobrih nekoliko godina kako bi stekli moć hodanja po suncu.

Mračni ulaz u tunel ožive od vampirskih očiju. Ničijom zemljom se prolomi okrutan smeh. Vintrop pomogne Bolu da ustane, osećajući rastuću vrelinu njegovog tela.

„Divan dan“, reče Melors. Stajao je u tami, posmatrajući koprcanje svog plena. „Idealan za kuvanje par ptičica.“

Vintrop se gušio od dima. Morao je da sakrije Bola u neku senku.

Melors izvadi pištolj. Vintrop gurnu Bola u stranu i baci se za njim, sklonivši se iza linije vatre. Melors opali hitac i oprlji zemlju na desetak jardi od njih. Nije mogao da ih izrešeta osim da izađe napolje na ubistveno sunce.

Pećinski ljudi neće izaći dok ne padne noć. Ni Bol neće moći daleko da dogura po danu. Drhtao je sprečavajući eksploziju tela snagom volje. Vintrop je imao viziju njegovog rasprskavanja. Stajao je dovoljno blizu Bola da je njegovo telo moglo da ga izbuši šrapnelima od kostiju. Bar će biti milosrdno brzo.

U blizini je stajao izolovani komad zida, ostatak neidentifikovane zgrade. U podnožju zida bio je dubok i debeo hlad. Vintrop skupi svu snagu i odlučnost i povede Bola ka zidu. Bol je gubio korak ali mu nije preterano otežavao.

Zid će im pružiti zaštitu od pucnjave iz tunela, ali pre toga su morali da pređu brisani prostor kako bi dospeli do njega. Melors opet zapuca, seoskom preciznošću. Metak pogodi Bolov sprženi bok. Bio je to običan olovni metak, povreda nije mnogo usporila pilota.

Pre nego što je poglavica pećinaca uspeo da pogodi živog čoveka, Vintrop se našao iza zida, leđima priljubljen uz klimave cigle. Bol pade u mračan ćošak. On pokuša da dodirne ranu ostatkom ruke, ali lakat nije hteo da ga sluša, savijajući se u suprotnu stranu. Vintrop pogleda u njegovu zjapeću čeljust. Meso i koža počеше da se roje oko slomljenih rebara. Neznatni sloj novog mesa izbi iz

patrljka Bolove izgubljene ruke, završavajući se opnom koja će vremenom prerasti u novu šaku. Podstakao je sopstvenu moć zaceljivanja ali rane su bile previše duboke i brojne.

Pošto je uspeo da se dočepa zida, izgubio je osećaj da li se situacija nešto poboljšala. Moraće da sačekaju noć da bi nastavili dalje. Pećinski ljudi će tada takođe biti sposobni da ih se dočepaju. Za Vintropa je bilo nezamislivo da ostavi Bola samog ovde.

Hici se odbiše o zid, potresajući labave cigle. Nekoliko preciznih metaka i zid bi mogao da im se sruši na glavu. Vintrop izvadi tabakeru i stavi dve cigarete u usta, paleći ih svojom poslednjom šibicom. Jednu uvuče među Bolove slomljene zube. Pušili su i odmahivali glavama.

„Zaista, ovo je smešno. Požuri u bazu i pošalji nekog po mene.”

Vintrop se zakašlja.

„Malo je verovatno da će pomoć stići na vreme, priznajem”, reče Bol. Delovi izgorelog lica su mu otpadali sa ugljenisane lobanje. Jedno oko mu je u međuvremenu iscurilo.

Utujen, Vintrop je bio svestan situacije. On skliznu sa zida na zemlju i obori glavu. Nije bio siguran da li će i sam moći da ide dalje. Izgubio je puno krvi i svaka koščica ga je bolela. Ako ne ubroji period koji je proveo u nesvesti dok je visio na kuki, nije spavao skoro dva dana. Isto toliko je prošlo od kada je poslednji put jeo.

„Oduvek sam želeo da imam decu-u-tami. Da im prenesem dar.”

S obzirom na trenutno stanje, Bol nije bio najbolji primer vampirskog dara. Jedna noga bila mu je mrtva, slomljena na nekoliko mesta, razlažući se polako. Koža se ljuštila dok su se kost i meso krunili.

„Da nisam primio „mračni poljubac”, Lotar fon Rihthofen bi me odavno dokrajčio. Ostao sam u životu duže nego što je moguće. Sada sam gotov.”

Vintrop pokuša da se usprotivi pilotu.

„Ne, matori. Ja mogu da kažem da sam gotov. Sve je manje i manje života u meni, i ono što mogu da spasim nije vredno spasavanja.“

„Ni ja ne mogu dalje. Ja sam spržen.“

Metak se odbi o cigle i sevnu preko kratera.

Pilot se uhvati za nogu, stežući prstima butinu. Koža je otpadala kao izgoreli papir, mišići su se drobili u prah a kosti pucale na komade veličine krede. Povetarac je nosio prašinu.

„Gotov sam, Vintrop.“

Vilica beživotno zinu. Krv šiknu iz usta.

„Ko te je preobratio?“

Kružni mišići na Bolovim jagodicama zadrhtaše. Vintrop shvati da je njegovo lice bez usana i mesa pokušavalo da se osmehne.

„Devojka na brajtonskim dokovima.“

„Je li bila starija vampirka?“

Mislio je na dugovečnu Izoldu.

Bol odmahnu glavom. Šlem mu je zajedno sa lobanjom bio stopljen u krhak poklopac. „Novorođena. 'Umetnički model.' Rekla je da se zove Mildred.“

Vintrop je mogao da zamisli Mildred.

„Neki vampiri mogu potpuno da se regenerišu nakon odsecanja glave.“

Bolov grkljan škljocnu u pokušaju da se nasmeje.

„Možeš slobodno da probaš, ali sumnjam da ćeš uživati. Pripadam osrednjoj krvnoj lozi, čini mi se.“

Umirući vampir sede, nabravši stomak. Vintrop se pretvori u uši. Bol ispruži ruku i uhvati ga za rame. Još uvek je imao snage u zglobu.

„Postoji samo jedan način da umrem“, prošaputa Bol.

Smatrajući da ga razume, Vintrop popusti okovratnik. Neće mu smetati da Bol pije njegovu krv.

„Kasno je za to.“

Bolovi zubi su visili. Jedan ili dva ispadoše iz svoje rupe. Njegov jarkocrveni jezik bio je otečen. Pustivši Vintropovo rame, on zari debeli nokat u svoj vrat, probadajući vratnu žilu. Lepljiva krv iskulja napolje. Ličila je više na žele nego na tečnost.

„Uzmi moju snagu, Vintrope. Ono što je ostalo od nje.“

Grlo ga je izdavalo. Vampirski miris je imala jak miris. U dubokoj senci, presijavala se pod odblescima sunčanog dana.

„Bićeš jači. Ponesi deo mene sa sobom.“

Oblak prekri sunce.

„Pada veče, momci“, viknu Melors.

Bolove oči zaiskriše. „Vintrope, učini to odmah.“

Odluka je donešena umesto njega. On pridrža iznemoglog Bola, osećajući kako mu se kosti lome i jezikom pipnu zmijoliki trag krvi. Nije to bio poznati, slani, oštri miris koji je poznavao. Krv nije bila ljudska. Slatko peckanje utrnu mu jezik i već sledećeg trena žedno je pio sa rane, halapljivo gutajući sladunjavu tečnost.

Bol je drhtao u Vintropovom naručju ali njegova spora krv i dalje je tekla. A onda se potpuno razdvojiše. Loš ukus ispuni Vintropova usta i istog trenutka je znao da je to bila smrt. Lice mu se pretvori u prah.

On se zakašlja, pokušavajući da zadrži grudvastu materiju u svom stomaku. Um mu se razbistri u momentu. Oči se ubrzaše, hvatajući desetine malih pokreta. Bio je to osećaj koji je doživeo i pre, prijatno stanje pripitosti od šampanjca.

Bol je izgledao kao da je već godinama bio mrtav i zaboravljen. Suvoparno se razložio. Glava mu se skupila u usku, pergamentnu lobanju, odvojena od tela.

Da bi ste se preobratili u vampira, morate da pijete vampirsku krv dok vampir istovremeno pije vašu. Ono što je on izveo sa Bolom od njega neće načiniti novorođenog. Bio je kao većina starih zaluđenika koji su pili vampirsku krv kako bi zadržali mladost i vitalnost. Međutim, on je osećao promene. Koleno je prestalo da ga boli, a povrede od žice na zglobovima su zarasle. Umor kao da je bio rukom odnešen a glad nestala.

„Dođi, otmena noći, ti trezvena matrono, sva u crnom“, melodramatično uzviknu Melors.

„*Romeo i Julija*, vrlo dobro za jednog osnovca.“

„Koji od vas dvojice je to rekao?“

Baš čudno: kao da je Albert Bol govorio kroz Edvina Vintropa. U glavi, Vintrop se priseti letenja. Ne sopstvenim pamćenjem, već vampirovim.

„Obojica, Melorse.“

Vintrop ustade i izađe iz senke, držeći zid i dalje između sebe i tunela. Sunce mu nije smetalo, mada ga je lice peckalo kao da je počeo da dobija boju.

„A, to je Vintrop, osmatrač. Planiraš li da pobegneš i ostaviš svog druga. Naravno, to nije fer, nije primer školskog duha.“

„Bol je mrtav“, reče on, pomalo sumnjajući.

Zavlada tišina. Potom hitac pomeri cigle.

Uzevši kamuflažnu mrežu, Vintrop pažljivo umota lobanju Alberta Bola. Napravio je zamotuljak veličine fudbalske lopte. Dugovao je vampiru da odnese njegovu glavu što dalje odavde.

Sa zamotuljkom u ruci, Vintrop se odmetnu ka ivici kratera, vijugajući uzbrdo. Hici su dizali prašinu na par jardi oko njega. Usledi udarac u bok.

„Opipljiv pogodak“, doviknu Melors.

Dospevši do ivice kratera on se baci preko nje, kotrljajući se po zemlji i ostade ležeći na leđima. Pregledavši bok, Vintrop shvati da je pogodak pećinskog poglavice probio njegov sidkot ne okrznuvši mu telo.

„Moraćeš to malo bolje“, uzvрати on umesto oprostaja.

* * *

Više nego u krateru, Vintrop je držao glavu na dole. Sada je bio izložen snajperima sa obe strane. Sve što je mrdalo na Ničijoj zemlji predstavljalo je metu. Opet je počelo granatiranje. Britanci su tukli po Nemcima, što je bila prava sreća. Bombe su zviždale visoko iznad Vintropove glave, padajući nadomak švapskih rovova. To će odvratiti pažnju nemačkih nišandžija.

Osećao je trnce u rukama, vetar na licu i uzbuđenje od obrta. Na trenutak ugleda plavetnilo letnjeg neba, trag plamtećeg metka. Oseti sagorevanje ricinusa koji curi iz motora Supvit Kamela. Trzaji Bolovih sećanja u njegovoj glavi. Vintrop se vrati u stvarnost. Posle eksperimentalnog čučnja, on oprezno ustade.

Niko nije pucao u njega. Vladao je neobičan mir. On je bio sićušna, beznačajna tačka na prostranom polju smrti. Niko ga neće primetiti.

Koraćao je sve dalje od kratera granate i pećinskih ljudi. Po danu, staze između bodljikavih žica i urušenih jama bile su vidljive. Jurio je od zaklona do zaklona, primićući se linijama.

Po prvi put od kada je Rihthofenova nakaza nasrnula na Harija Tejta, Vintrop je osećao da će uspeti da preživi sledećih nekoliko minuta. Živeće do kraja života, ako bude imao sreće. Ali pre toga je morao da obavi još jedan poslić. Pre svega, morao je da ispriča Boregardu o eskadrili šišmiša. Potom je morao da se vine na nebo, još jednom.

Trćao je, osećajući prašnjavi povetarac. Bilo je lako zamisliti odvajanje od zemlje i uzletanje ka oblacima, gde će se suoćiti sa mraćnim vitezovima neba.

Vintrop ugleda zid od naslaganih džakova peska sa kolotovima bodljikave žice na vrhu. Nekoliko trenutaka odvajalo ga je od rovova.

On pomisli na rezultat zbog kojeg će morati da se revanšira.

Preskočivši žicu sa novostečenom gipkošću, on se prebaci preko ivice rova i uskoči u njega. Pri padu se savio, dočekavši se kao mačka i istog trenutka se uspravio.

„Prokletstvo“, reče preplašeni britanski vojnik.

Vintrop pruži zamotuljak vojniku, sugerišući toplokrvnom momku da se pobrine za njega.

„Sada budi ljubazan i povedi me do poljskog telefona, moram neodložno da raportiram.“

Pešadinac pogleda u zamotuljak, koji se delimično odmotao. Koščato lice zurilo je u njega.

„Prokletstvo“, ponovi vojnik. „Prokletstvo.“

III

Memoari prognanog čoveka

Rihthofen ga je ostavio da čeka do kasno posle podne. Nije bilo razloga za kašnjenje. To je prosto bila navika *slavnih* da teraju svoje podanike na dangubljenje. Po je pretpostavljao da letač nije bio puno zainteresovan za kooperaciju. Moraće da saraduje zato što mu je tako naredio general Karnštajn. Za Kajzera i *Vaterland*⁷, Manfred fon Rihthofen će morati da pristane na to da ga Edgar Po učini besmrtnim. Možda sve to za fizičkog besmrtnika nije bilo od nekog značaja.

Baronove privatne odaje nisu bile naročito spartanske i skoro nimalo nisu ličile na jazbinu velikog ratnika. Postojao je uredan radni sto za kojim je Rihthofen pisao kratke, sažete, dosadne izveštaje o vazдушnim podvizima. Poslednjih nekoliko dana, Po je proveo pregledajući mnoštvo monotonih dokumenata i shvatio zašto Baron nije imao puno poverenja u pisanje sopstvenih memoara.

Bez dozvole da sedne, on uđe u sobu. Na okviru kamina bio je niz sjajnih pehara. Poa su privlačile šljašteće stvari. Svaki trofej imao je malu tablu sa ugraviranim podacima: brojem, detaljima o savezničkom avionu, još jednim brojem i datumom. 11. VIKERS. 1. 23.11.16. Svaki je bio uspomena na jednu od Rihthofenovih pobeda. Prvi broj bio je ukupan ulov, drugi je označavao broj stradalih u oborenom avionu. Svaki dvadeseti pehar bio je duplo veći.

Ukupno ih je bilo šezdesetak. Međutim, nije se poklapalo. Rihthofenov rezultat iznosio je skoro osamdeset.

„Nestašica srebra. Proizvođač već mesecima pravi izuzetke ali došlo je do pooštravanja propisa.”

⁷ Vaterland - otadžbina

Rihthofen je ušao u sobu a da ga Po nije čuo, bez zadnjih namera. Stajao je u potpunom ljudskom obliku, miran i postojan. Po nikada ne bi primetio bogoliki potencijal u ovom običnom vojniku mada nije mogao da zaboravi ono što je video u kuli. U Baronu je živeo kožni anđeo neba, savršenog vampirskog oblika.

„Trgovac je u zamenu ponudio kalaj pa sam iskoristio priliku da prekinem nagrađivanje mojih ubistava upadljivim stvarima. Znam dobro koliko vredim. Trofeji deluju nekako vulgarno.”

Po dodirnu pehar. Prsti mu zabrideše.

„Pravo srebro?”

„Treba da pretočim ove tričarije u municiju. Više volim da imam srebrne metke u svojim mitraljezima nego srebrne pehare u svojoj sobi.”

Malo vampira je želelo da se okruži srebrom. Za to je trebala hrabrost. Kada bi Po čvrsto stisnuo neki od ovih trofeja, ruka bi mu uvenula.

Rihthofen je stajao pored njega i posmatrao pehare. Svaki je označavao jednu ili više smrti. Gering, oficir koji je beležio rezultate, objasnio je Pou tajanstveni značaj „rezultata.” Dakle, brojala se svaka pobeda nad avionom, a ne broj mrtvih ili ranjenih. Letač je mogao da traži pobedu slanjem pobeđenog pilota u ratni pritvor. Nekoliko Rihthofenovih pehara sadržalo je nulu. Njegove pobeđe bila su ubistva. Osvald Belke, koji je definisao taktike vazdušnih okršaja, voleo je da cilja u neprijateljski motor, puštajući pilota da preživi. Rihthofen je uvek pikirao u vrat. Za njega, pobeda bez krvi nije bila nikakva pobeda. Brojao je samo ubistva.

„Ne prljaju se a vrede. Sećam se svakog. Napisao sam izveštaje.”

Belke je istinski bio mrtav, ali nije stradao u borbi: njegov avion se srušio u vazdušnom prostoru, sudarivši se sa avionom jednog od njegovih saboraca.

Baron sednu za svoj sto, čak potpuno usredsređen, i pokaza na stolicu. Po se spusti u nju. Bio je svestan pohabanosti u poređenju sa prefinjenim letačem.

Rihthofenova uniforma bila je ispeglana do perfekcije, sa naborima oštrim kao žilet i besprekornom bluzom, spremnom za smotru. Poove pantalone bile su potpuno izlizane na kolenima dok su dugmići na prsluku bili raspareni.

„Dakle, da počnemo, her Po. Vašu knjigu.”

„Našu knjigu, Barone.”

Rihthofen ravnodušno odmahnu rukom. Imao je podrezane nokte na kaubojski kratkim prstima, što nije bila odlika aristokratskih besposličara.

„Ne marim mnogo za pisanje. Ili za pisce. Moj rođak postao je neprikladno odan jednom engleskom piscu loše reputacije. Gospodinu Lorensu. Jeste li čuli za njega?”

Po nikada nije čuo za njega.

„Svakako, grozan momak životinjskih navika, prljav kao rudnik uglja.”

Odakle da počne? Možda je bio trenutak da se pozove na čaknutog Frojda.
„Pričajte mi o svom detinjstvu, Barone.”

Rihthofen poče svoju recitaciju, „Rođen sam drugog maja, 1892. Moj otac je bio stacioniran u konjičkom puku u Breslau. Naša porodica živela je na imanju u Švajdnicu. Ime Manfred Albreht dobio sam po svom ujaku, gardisti. Moj otac je bio major Albreht, Fajher fon Rihthofen. Moja majka zvala se Kunigunde fon Šikfus und Nojdorf. Imam braću, Lotara i Karl Bolka, i sestru, Ilze...”

Po ga prekinu, snebljivo. „Čitao sam vaš službeni dosije. Pričajte mi o svom detinjstvu.”

Rihthofen izgleda nije imao ništa da kaže. U dubini njegovih očiju, vladala je (skoro sasvim potisnuta) zbunjenost.

„Ne razumem šta hoćete od mene, her Po.”

Po nije očekivao da će osećati žaljenje prema nemilosrdnom heroju. Baron je, mada to nikada ne bi pokazao, bio izgubljen. U njemu je nešto falilo..

„Čega se sećate? Mesta, rasonode, igračkaka...?“

„Otac mi je rekao da sam se razlikovao od dečaka ostalih seljaka koji su obrađivali zemlju. Bili su Sloveni. Orijentalci, niži od Prusa. Naša porodica bila je teutonska, jedna od prvih koje su naselile Šlesku.“

„Da li ste osećali razlike?“

Po se seti svog detinjstva, bolne otuđenosti od svojih drugara jer je bio Amerikanac u Egnleskoj.

Rihthofen odmahnu glavom. „Nisam. Osećao sam se kao i uvek. Kao ja. Nikada nisam imao potrebu da to preispitujem.“

Kičma mu je bila prava kao stub.

„Koji je vaš prvi utisak?“

„Kao kod svakog dečaka. Lov po šumi.“

Rihthofen je i dalje bio lovac. Da li je bilo previše lako proglasiti ga lovcem, bez svetlog ili tamnog mesta na njegovoj duši?“

„Sa puškom sam ubio tri bakine domaće patke. Iz svake sam iščupao po jedno pero kao trofej. Kada sam ih pokazao majci, izgrdila me je. Međutim, baka je razumela i nagradila me je.“

„Kao Džordž Vašington, niste umeli da slažete?“

„Ništa nisam priznao. Samo sam proglasio svoja ubistva.“

„Niste videli ništa loše u ubijanju?“

„Ne. A vi?“

Plima zbunjenosti nestade iz Baronovih očiju. Sada su bile ledeno plave. Po zamisli komadiće leda u potocima Rihthofenovog imanja u Šleziji.

„Obrazovali ste se u Berlinu, u vojnoj školi?“

Rihthofen odsečno klimnu glavom. „Valštat. Njihov moto je glasilo, 'nauči da slušaš da bi naučio da komanduješ.'“

„Vrlo nemački.“

Ni traga od osmeha.

Na Vest Pointu, Po je bio očajno nesrećan jer mu je očuh oduzeo sredstva koja su mu bila potrebna da održi svoja prijateljstva.

„Sigurno ste voleli Valštat?”

„Naprotiv, škola mi se gadila. Izgledala je kao mešavina manastira i zatvora. Nisam mario za uputstva koja su mi davali, učio sam samo onoliko koliko je bilo potrebno da prođem. Bilo bi loše od mene da pružam više od dovoljnog, tako sam se minimalno trudio. Kao posledica toga, nastavnici me nisu nešto naročito cenili.”

„Ipak ste naučili da komandujete?”

„Naučio sam da slušam.”

„Komandujete jedinicom JGI.”

„Prosleđujem naređenja koja dobijam. Karnštajn je komandant.”

Bilo je to kao ispitivanje ratnog zarobljenika. Rihthofen je pružao dovoljno za prolazak, ništa više. Lekcija koju je naučio u Valštat.

„Kada ste bili dečak, da li ste želeli da se preobratite?”

„Vaspitan sam u saznanju da ću se preobratiti u osamnaestoj godini. Takav je običaj. Lotar se takođe preobratio u tom dobu. Karl Bolko će to učiniti kada se zamomči.”

„Kako se to dogodilo?”

„Na uobičajen način”, reče Rihthofen, osorno.

„Oprostite, Barone, morate da tolerišete moje neznanje”, zamoli Po, gušeći nervozu sećanjem na strašnog krilatog stvora koji je izvirao iz ovog povučenog bića. „Ja sam se preobratio u drugo vreme, kada je promena živog čoveka u vampira bila retka i bolna stvar. Osetio sam grob i izbegavali su me kao zver noći.”

„Ja nisam umro. Moje preobraćenje bilo je čisto. Rezultati su bili zadovoljavajući.“

Novorođeni vampiri obično svoje transformacije opisuju na poluponosan, polusraman, krajnje uzbuđujući način na koji je mladić Poove toplote pričao o svojoj prvoj poseti bordelu. Za Rihthofena, ova čudesna metamorfoza bila je beznačajan događaj kao bezbolna poseta zubaru.

„Preobratali ste se 1910. Kojoj krvnoj lozi pripadate?“

„Jednoj od najviših. U mojoj porodici postoji stariji vampir, Perle fon Vauren. Njena loza je postala naša.“

Ovo je bio uobičajeni aranžman. Kada se Drakula ustanovio u Nemačkoj, regulisano je širenje vampirizma. U teoriji, svaki vampir u rangu Kajzera i kralja-imperatora, bio je pod Drakulinim patronatom. Niko nije mogao da postane novorođeni bez Grafove dozvole. Vampirizam je bilo stanje koje je plemstvo dobijalo rođenjem. Mnoge aristokratske porodice povezale su se sa starijim vampirima koje je Drakula odobrio. Žene kao ta Perle fon Vauren bile su savetnice, ljubavnice i guvernante.

„Šta mislite o svojoj majci-u-tami?“

„Šta mislim? Zašto moram da imam mišljenje o tome?“

„Vaša loza je važna.“

„Konkretno, ja lično nemam njene krvi. Pod nadzorom profesora Tena Brinkena, preuzeo sam punomoćje drugog oca. Sada pripadam Drakulinoj lozi.“

Nije se hvalisao, samo je iznosio činjenice.

„Da li ste se umnogome promenili?“

„I dalje sam Manfred fon Rihthofen. Većina ovih pehara osvojena je pre nego što sam počeo da menjam oblik.“

„Znači ranije ste leteli u avionu?“

„Avion je uglavnom mitraljez sa krilima. Sada imam svoje oružje, sopstveni instrument. Kao stari lovci.”

„Žalite li što niste duže živeli pre nego što ste se preobratali?”

„Nikada nisam umro.”

„Ali postoje aspekti toplokrvnog života koje smo zauvek izgubili. Eliminirali ste ih pre nego što ste uspeh istinski da ih upoznate.”

„Počinjao je rat. Moja dužnost je bila da se preobratim. Nemačkoj su bili potrebni vampiri dobre loze.”

Možda je ovaj prazan čovek po danu bio obična ljuštura i veliki Po je uspeo da prozre pravog Crvenog bombardera. Ovaj intervju je bio neka vrsta istraživanja u debelim rukavicama kako bi izvukao nešto opipljivo. Kad god bi dobio priliku za to, iskliznula bi nekuda pod sto.

„Posle preobraćenja, pridružio ste se kopljanicima.”

„Prvi ulanski puk. Video sam borbu '14-te, ali kopljanici su bili prošlost. U ovom ratu nema mesta za konjicu.”

„I tako ste konja zamenili avionom?”

„Prebačen sam u službu veze i stupio u Imperijalnu avijaciju kao izviđač. Odlučio sam da postanem pilot. To mesto mi pruža mogućnost časnog služenja.”

razonoda?”

Rihthofen razmisli malo i jednom klimnu glavom. U nekoliko minuta beživotnog razgovora, izbacio je iz sebe ceo svoj život do tačke kada je pronašao zanimanje koje ga je proslavilo. Po je imao šture činjenice o zvaničnoj evidenciji i neznatne nagoveštaje prosvetljenja koje je najavljevalo čudnu ljudsku priču. Bilo je sasvim moguće život Barona fon Rihthofena okarakterisati kao tragediju. Međutim, to nije bilo ono što je dr Mabuze želeo od knjige.

„Spomenuli ste umiranje, her Po. Kao što sam rekao, nikada nisam istinski bio mrtav. Ali sada mi se čini, gledajući unazad, da se nisam rodio onda kada

sam izašao iz majčine utrobe, niti kada sam popio krv vampirke Perle, već kada sam osvojio svoju prvu pobjedu. Bio sam izviđač i oborio sam Francuza."

Po pogleda u trofeje.

„Nemam pehar. Avion je pao na pogrešnu stranu od linije fronta. Pobjeda nije potvrđena."

„Da li vam to smeta?"

Rihthofen slegnu ramenima. „Jedan mora da primi zasluge nauštrb onog drugog. Oficirskoj časnoj reči treba verovati."

„Zašto ste postali pilot?"

„Da bih mogao da se oslonim na sebe. Propustio sam ubistva zato što moj pilot nije bio dovoljno obučen da me dovede u poziciju za čist pogodak."

Na početku rata, osmatrači - oni koji su raspolagali sa oružjem - bili su lovci. Piloti su bili u istoj klasi sa šoferima ili goničima. Tek kada ja Belke ustanovio pravilo, posebne veštine letećih ratnika zadobile su opštu pažnju.

„San svakog čoveka je da leti."

Opet, Rihthofen je bio neosetljiv. „Kao što sam spomenuo, ja nikada ne sanjam."

„Neverovatno ste razumni za čoveka kojeg tako usko povezuju sa čudima."

Baron ne reče ništa.

„Svet u kojem ste rođeni se promenio do tačke neprepoznatljivosti. Prvo, Drakula. Potom, rat..."

„Svet je van moje kontrole. Ja imam samo sebe. Nimalo se nisam promenio. Samo sam postao još više svoj."

„Pravi si anđeo, gospođice Rid“, reče dr Erousmit, nežno joj stežući ruku. „Voleo bih da imamo više takvih kao ti.“

Bila je dremljiva, kao da je hvatao vampirski zamor. Igla, u prevoju njenog lakta ledeno je peckala. Njen već oslabljen vid bio je zamućen mrljama od sive magle. Noge nije osećala. Prsti su joj drhtali. Krv je curila kroz gumenu cev sa ventilom pulsirajuće pumpe i curila u drugu cev koja je bila povezana sa rukom pacijenta.

Vampiri davaoci krvi bili su visoko cenjeni u vojnoj bolnici u Amijanu. Okrepljujuća moć njihove krvi bila je neverovatna.

Erousmit, toplokrvni Amerikanac sa prevremeno izboranim licem, pomazi je po kosi. Nije pokazivao da je osetio njenu drhtavicu ali nije mogao ni da je ne primeti.

„Uzeli smo dovoljno od tebe“, reče on, prekidajući rad pumpe. „Moramo biti oprezni kod preterano čestog davanja.“

Kejt zausti da mu kaže da nastavi. Nije se čak ni onesvestila. Njeno telo je moglo da regeneriše krv za manje od sat vremena, naročito ako se nahrani.

Na drugom poljskom krevetu, pacijent - američki kapetan, Džejk Barns - bio je mumificiran zavojima. U jedini inč vidljive kože bila je zabodena igla za transfuziju. Barns je bio novorođeni, njegova moć regeneracije još uvek nije bila dovoljno razvijena da bi zarasle rane koje je zadobio. Viseći na žici tokom bombardovanja, izrešetan je kišom metaka, olovnih i srebrnih. Šanse za ozdravljenje bile su minimalne.

Kada se njen krvotok povezao se sa Barnsovim osetila je uznemirujuće fleševe iz njegove svesti. U dubini svog bića, proživljavala je bolne ubode

srebrnih metaka u dugoj noći. Bilo je to nekoliko sati pre nego što su Barnsovi saborci uspeali da ga skinu sa žice. Očajanje joj ispuni um i telo. Osećala ga je kao otrov.

Erousmit pažljivo izvuče iglu iz njene ruke i pritisnu otvorenu venu palcem. Rana od uboda zaceli u trenu. Doktor joj pregleda ruku.

„Nema ožiljka. Pravo malo čudo.”

Erousmit je imao malo iskustva sa vampirima. Nemrtvih Amerikanaca je bilo relativno malo. Barns je bio toplokrvan kada se iskrcao iz broda, ali se preobratio u Parizu. Mislio je da će u vampirskom stanju imati veće šanse da preživi rat. Sa gađenjem, Kejt zamisli praznoglavu kan-kan nimfu koja ga je preobratala. Barns nikako nije mogao biti zadovoljan načinom na koji je preživeo. Vilica mu je bila u komadima dok se srebrni šrapnel ugnezdio, šireći gangrenu. Ubuduće neće biti sposoban da se hrani. Zavisice od medicinskih transfuzija. Drugim rečima, više nije bio čovek.

Doktor pogleda svog pacijenta. Barns nije mogao da priča, naravno. Oči, pune bola, besno su sevale kroz proreze na beloј masci. Iz njihovog sjedinjenja, Kejt je saznala da je Barns očajnički želeo da umre. Možda bi trebalo da prenese njegovu poruku lekarima koji su davali sve od sebe da ga održe u životu?

Kejt pokuša da sedne. Njena glava, teška kao olovo, čeznula je za jastukom. Bila je slabija nego što je mislila. Dok su joj noge visile sa prekratkog poljskog kreveta, ona pokuša da skupi snagu.

Erousmit je bio zabrinut. „Pažljivo, gospođice Rid. Još uvek ste slabi. Ne pokušavajte da pričate. Odmorite se. Dovoljno ste učinili za danas. Zahvaljući vama, ovaj čovek će preživeti.”

Ona otvori usta ali ne reče ništa. U suštini, to nije bio njen problem. Rat je ostavio bez teksta.

Znala je da ne sme sebi da dozvoli da se tako oseća, ali nešto u njoj je puklo sa smrću Edvina Vintropa. Nisu bili bliski ali mogli su da budu. Nije nju zabrinjavalo skrnavljenje prošlosti već uskraćena budućnost.

Frustrirana i iscrpljena, predala je svoje telo Crvenom krstu. Kao krvavo-mlečna krava, bila je od koristi bez puno akcije, bez razmišljanja, bez brige.

Kada je počeo rat, prve bitke poredene su oko značajnog broja vampira na obe strane pod pretpostavkom da će nemrtvi činiti nesavladive, svépobedive vojnike. Horde *nosferatua* preplavile su Evropu, produbljujući viševekovnu tiraniju starijih vampira. Dok su se vojske mobilisale i diplomate manevrisale, u leto 1914, *Kada dođe Vlad*, sa svojom zamišljenom ponovnom okupacijom Britanije od strane Drakulinih vampirskih vitezova, bila je najpopularnija knjiga na kioscima železničkih stanica. Hektor Munro, „Saki“, sada je bio istinski mrtav. Britanskog strelca ubio je nemački snajper.

Kejt pogleda u tavanicu. Bila je prljavo-bela, blago isprskana krvlju koju niko tako visoko nije mogao da opere. Šištava električna sijalica visila je sa mesinganog svećnjaka, sa žicama obavijenim oko držača uprljanog stvrdnutim voskom. Pre rata, bolnica je bila opštinska zgrada.

U evropskoj pat poziciji, kada se rat mobilnosti sveo na suočavanje dvaju ukopanih pozicija, vampiri se nisu pokazali kao svépobedivi ili nesavladivi. Naravno, preživljavali su povrede koje su bile fatalne za toplokrvne vojnike. To je bilo nezahvalno prokletstvo nemrtvih. Kod vampira su postojale neke „razorne“ rane, ne smrtonosne ali dovoljno kobne da zarade časno otpuštanje i odlazak kući. Na stranu neverovatnog Džejka Barnsa, vampira koji je preživeo svoje ranjavanje sa perspektivom izlečenja i vraćanja u aktivnu službu, dobar deo vojnika ostajao je toplokrvan i rizikovao. Rat je značio smrt od vatre i srebra. Smrtonosni kosač skidao je na stotine hiljada novorođenih zajedno sa njihovim toplokrvnim rođacima.

Za sto godina, Džejk će, sa Kejtinom krvlju u sebi, biti spreman ponovo da se bori.

Kejt odgura stolicu u staklenu baštu. Mesečina je obasjavala niz pacijenata na oporavku. Njena svetlost se pokazala kao okrepljujuća za teško ranjene vampire. Kejt na sebi to nije osećala.

Želela je da pokloni još krvi ali Erousmit je odbio. Nije htela da bude sama, prepuštena sebi i svojim mislima. Htela je da se oseća korisnom.

Pored Barnsove umotane mumije sedeo je poručnik Čaterli, koji je prethodne noći primio Kejtinu krv. Još jedan redak „razorni“ slučaj. Donji deo tela bio mu je raznet na komade. Iako su iz nožnih patrljaka nikle nove kosti, nisu bile od velike koristi. Razmišljala je o tome kako ne može da se ogleda u staklu baštenskih prozora, obasjanim mesečinom.

„Kliforde, dobro veče“, obrati se ona Englezu.

On je čudno pogleda. „Da li se znamo? Jeste li vi jedna od sestara?“

Kejt odmahnu glavom.

Tik pređe preko Četerlijevih usana. „Vi ste *ona*. Starija vampirka?“

„Starija? Teško. I kada bih poživela, ni tada ne bih bila mrtva. Verovatno.“

Četerli joj se nije zahvalio za svoj život i svoje mrtve noge. Slično Barnsu, nosio je gorčinu u svojoj krvi. On odvrati pogled, gledajući u mesec. Nosila je delić njega u svojim mislima. Od Barnsa je imala samo najnovije utiske, o Parizu i preobraćenju. Međutim, od Čaterlija je dobila žive slike; kamion koji se penje iznad prostrane šume, seoska kuća i pašnjaci.

Kejt je bila previše umorna da bi osećala bilo kakvo odbijanje. Nije bila u stanju da još nešto pruži.

Lepuškaستا toplokrvna sestra muvala se oko Čaterlija i Barnsa. Nijedan nije bio zainteresovan.

„Pronašli smo vam mačku, gospođice“, reče joj sestra.

Kejt je bila previše iscrpljena da bi naterala sebe na veštački osmeh zahvalnosti. Mačka će joj olakšati muke ali neće utoliti njemu crvenu žeđ. Mačji život je bio tako bezbolan. Nahraniće se ne osetivši njenu agoniju.

„Hvala vam.“

„Nema na čemu, gospođice.“

Sestra načini mali ali savršeni naklon. Verovatno je pre rata bila služavka. Kejt primeti ožiljke od ujeda na njenom vratu.

Dok je bila toplokrvna, Kejt se samo jednom nahranio gospodin Frenk Haris i nakon toga je umrla. Njena sećanja sežu do preobraćanja ali ne i do perioda kada je bila hrana i piće nekog drugog. Sada je mogla da zamisli kako se osećala sestra nakon što je dozvolila svom vampirskom ljubavniku da je isisa. Bila je prazna.

„Imate posetu, gospođice...“

Kejt je bila u stanju besanog sanjarenja. Magla '80-ih, metež Karpatske garde, širenje letaka...

Osećala se kao baba, kosti su joj pucale, udovi se kočili. Nije mogla da se okrene u stolici, ali je ugledala senkoviti odraz na obasjanom prozom. Čovek u uniformi stajao je sa sestrom, oslonjen o štaku.

Sestra okrenu njenu stolicu u krug. Posetilac stade na blede svetlo. Kejt oseti srebrni stisak oko srca.

„Gospođice Njuškalo“, reče Edvin, „izgledate kao da ste ugledali duha.“

„Ovde nema ničeg“, reče Evers, lupkajući po beleškama. „Apsolutno ničeg.“

U zamku Malinboa, njemu je dodeljen minijaturni sobičak. Na korišćenje su mu dati sto, stolica i pribor za pisanje. Svake noći, morao je da potpiše formular za trebovanje i pokaže prazan svećnjak kako bi dobio novu sveću.

Po je stajao, otkopčanog okovratnika. Evers se povijao zbog niske tavanice.

„Očekivao sam prvo poglavlje“, uobraženo reče Evers, „i plan kompletnog posla.“

Po je očekivao mnogo više. Do sada je trebalo da završi tanku knjigu kakvu je zahtevao dr Mabuze.

„Jesi li uživao u razgovoru sa Baronom?“

Evers je bio iznenađen pitanjem. Letači su ga nervirali pa ih je izbegavao.

„Nije mnogo komunikativan“, objasni Po.

Da mu je bilo dozvoljeno, Evers bi se naljutio.

„Baron nije sarađivao? Zar su ti zabranili intervjuisanje?“

„Nisu, nego... kao što si i sam rekao, ovde nema ničeg.“

Pogledavši na prazan list papira, Po ugleda sivoplave oči Manfreda fon Rihthofena.

„Ti si navodno zadužen za maštu. Kada nema ničeg, moraš sam nešto da izmisliš.“

Ovaj zadatak se dokazao kao proklet. Čuda su bila potpuno van njegovog domašaja.

„Baron je, rekao bih, hladan čovek", usudi se Po. „Njegova rezervisanost je velika prepreka našem napretku."

„Reći ću Karnštajnu da naredi Rihthofenu da saraduje."

„Sumnjam da će naređenje biti od pomoći. Nije problem u tome da Baron ne želi da saraduje već nije u stanju. Nema naviku razmišljanja. Čini mi se da ne želi da misli o mračnim stranama svog života. Možda je upravo zahvaljujući tome i preživeo. Na neki neočekivani način, on se plaši da će se srušiti ako pogleda dole..."

„Umišljaš, Po. Čovek je heroj. Heroji imaju priče. Iskopaj njegovu priču."

Evers se ispravi i značajno pogleda Poa. Pri izlasku, on udari glavom o gredu.

Po je bio previše upadljiv da bi se neprimetno provukao hodnikom u kom su se letači okupljali kako bi potrošili vreme dnevnog svetla. Možda će moći da sazna nešto o Baronovom životu od njegovih kolega. Svi oni imaju iste priče, iste poglede, kojima će obojiti priču.

„Kao oficir zapisničar, moram da budem strog prema sebi", izjavi Herman Gering. „Moja pobeda je potvrđena ah ne smem da tražim ubistvo. Bol nije umro u okršaju već u zoru. Britanci škrtare sa detaljima. Izgleda da je bio povređen. Dokrajčilo ga je sunce."

„Ubistvo bi trebalo da bude moje", reče Lotar fon Rihthofen. „Da ga nisam obogaljio u ranijem sukobu, bezbedno bi se vratio kući pre izlaska sunca."

„Budi srećan što Bola više nema", reče Erih fon Štalhajn. „Bio je opasan čovek. Nebo je mnogo sigurnije bez njega."

Po nije mogao da zamisli bilo kakvu opasnost na nebu koja bi ugrozila ova stvorenja. U promenjenom obliku gospodarili su vazдушnim prostorom.

„Bojim se da tvoje ubistvo još uvek nije potvrđeno“, Gering reče Štalhajnu.
„Pronašli smo Snjapa ali nam je promaklo telo pilota.“

„Biglsvort je pao malo dalje. Zadovoljan sam što smo izravnali račune.“

Piloti sa obe strane, rangirali su se prema svojim rezultatima. Neki letači su glumili ravnodušnost, ali Po je primetio koliku pažnju je privlačila Geringova tabela na kojoj su kredom bili ispisani okršaji, pobede i ubistva. Nijedan od letaća JG1-a nije mogao da se meri sa Rihthofenovim nizom pehara, ali svi su imali impresivne rezultate.

„Baronova kolona je opet porasla“, objavi Gering, ne iznenađujući ostale.
„Još jedno korisno ubistvo. Kapetan Kortni.“

„Šta je sa izviđačem?“ upita Teo fon Krečmar-Šuldorf

„Britanci ga ne ubrajaju u izgubljene.“

Slučaj obaveštajnog oficira ih je zbunjivao. Svrha borbe prsa u prsa, sa Teove tačke gledišta, bila je upravo ta da se saveznici ne dočepaju nikakvih podataka.

„Nije mogao da preživi Ničiju zemlju. Sigurno je mrtav, kao i Albert Bol.“

„Očigledno ne razumeš Britance, Hermane. Prevelika su gospoda da bi lagali, oni ne sakrivaju informacije. Ko je taj izviđač?“

Gering slegnu ramenima. „Nije na spisku izgubljenih, stoga se ne broji.“

„Ako se vratio kući onda znaju sve o vama.“

„Niko ne zna sve o nama“, uzvratilo Lotar.

Teo je besno pušio, razmišljajući. „S obzirom da izviđača nisu proglasili preživelim, Britanci možda žele da poverujemo kako je prosledio svoje informacije, izazivajući nas da pokažemo svoje adute.“

„Bilo je krajnje vreme“, reče Štalhajm. „Treba da nam daju odrešene ruke.“

„Uskoro, uskoro...“ reče Teo. „Mudro igraju a za to je potrebno biti priseban.“

„Ja sam prevukao olupinu Baronovog RE8", reče Gering. „Nemoguće je da je neko preživeo. Britanci se pretvaraju kako znaju naše tajne. Tipično za njih."

Po ugleda oblike u dimu oko Tea. Oficir se gubio u vidljivom oblaku od misli. Po se trudio da prati njegov tok misli. Zadovoljan što ga njegova stara veština rešavanja zagonetki nije napustila, on se udubi u misteriju baš kao što je Teo potkrepljivao sopstveni zaključak.

„Ne", zaključio Teo. „Izviđač je preživeo pad i vratio se. Činjenice mogu samo tako da se protumače."

Letači se nađoše u čudu.

„Izgubio si me, Teo", reče Lotar.

„Izviđač je morao da pogine", Gering je bio uporan.

Teo ispusti kolut dima i osmehnu se. „Po, molim vas objasnite ovim školarcima naš način rezonovanja?"

Po je bio iznenađen da je Teo smatrao da on vidi konačno rešenje. Letači okrenuše svoje stolice, kao deca koja čekaju svoju priču.

„Ključ je u Bolovoj sudbini", počeo Po. „Britanci tvrde da nije umro pri padu aviona već kasnije, daleko od olupine, u zoru. Na Ničijoj zemlji, između linija, tokom bombardovanja."

Gering frknu. „To znamo. Piše u izveštaju."

„Ko je video pad?"

„Samo ja. Dokrajčio bih Bola isisavanjem krvi, ali bio je zapaljen. Procenio sam da nije pametno silaziti na zemlju."

„Skoro niste bili u vezi sa Britanskom obaveštajnom službom?"

Gering zareža, škripeći zubima kao svinja. „Skorojevićki gade, narediću da te išibaju..."

„U pravu je, Hermane“, reče Teo, smirujući zapisničara. „Neko je Britancima dao tačan broj naših pobeda nad Albertom Bolom. To je mogao da bude samo izviđač iz Baronovog RE8.“

Odbranjen, Po nastavi sa objašnjenjem, „Ako je preneo informaciju pretpostavljenima, onda je normalno da je preživeo i vratio na svoju teritoriju.“

Rešena zagonetka visila je u vazduhu. Teo mahnu muštiklom i razbi svoj oblak.

Lotar zviznu. „Manfred *neće* biti zadovoljan. Njegove lake pobede se retko završavaju nepovoljno.“

Letači kao da su se naslađivali time što je Baron fon Rihthofen napravio grešku. Možda je to dokazivalo da je Crveni bombarder bio načinjen od istog materijala kao i oni. Uostalom, to je bila tipična ljudska stvar.

„Trebalo je da ubije i pilota i izviđača“, složi se Teo. „Ovo može imati velike posledice po njega.“

„Još uvek nema dokaza da je izviđač preživeo, Teo“, reče Gering. „Prilično je nemoguće.“

„Nema dokaza, ali ja sam zadovoljan. Kao i *her* Edgar Po.“

Piloti ga nagradiše mešavinom divljenja i prezira.

„Vidim, pronašli ste mom bratu manu? Možete li zamisliti kako izgleda celog svog života imati Manfreda za primer?“

Lotar fon Rihthofen se osloni o grudobran. Povetarac je nosio avijatičarev šal, otkrivajući medalju na grudima. Sa belim kezom, sjajnom zašiljenom kapom, crnim kožnim čizmama, pantalonama i širokom tamnocrvenom bluzom u ruskom stilu, više je ličio na smelog heroja od svog brata.

„Čak i kada bi bogovi rata učinili da Manfred pogine, nikada ne bih bio Crveni Baron. Uvek ću biti brat Crvenog Barona. Imam svoje medalje. Imam svoje rezultate. Međutim, ja letim u njegovoj senci.“

Poslepodne je bilo oblačno ali je Po nosio tamne naočari sa bočnim poklopcima. Na trenutak je čuo daleki cvrkut ptica mnogo bolje od obližnje ratne buke. Zamak je za njegove uši bio živa materija od krckavog kamena i škripećeg drveta.

„Vrlo smo različiti, on i ja“, prizna Lotar. „Još kao toplokrvni, Manfred nije bio „topao.“ Budući da sam izabrao život u vojnoj službi koji, po svoj prilici, neće dugo trajati, osećam da imam pravo da prekomerno uživam. Kao pesnik, razumećete šta hoću da kažem. Ali sumnjam da je Manfred ikada bio sa ženom, osim radi hranjenja. Čak i tada, on više voli pse. I svoje oborene neprijatelje.“

Lotar je bio sušta suprotnost svog brata. Opisivao je svoje podvige do najsitnijih detalja, čineći da prosečna patrola liči na jedno od Sinbadovih putovanja. U Velikom holu, predstavio je uzbuđljive bitke, više glumeći nego pričajući. Ostali letači gutali su svaku njegovu reč, svaki obrt borbe. Bilo bi mnogo lakše od Lotara fon Rihthofena napraviti herojsku autobiografiju nego od njegovog proslavljenog brata.

„On je dobar vojnik“, ubaci Po. „Leti po pravilima, bori se po pravilima...“

„Po Belkeovom svetom *pravilniku*?“ reče Lotar, izvijajući obrve. „Manfred je od njega načinio svoju Bibliju, uputstvo za preživljavanje, za pobedu. Što se vojske tiče, teško je reći. Ja letim uz vetar. Kao dečak, uvek sam bio onaj koji upada u nevolje dok je Manfred obavljao svoju dužnost, ili onoliko koliko je bilo dovoljno da se provuče. Ostaje otvoreno pitanje da li je zaista bolji vojnik.“

„Ne razumem.“

Lotar je posmatrao jastreba koji je kružio iznad goluba. Možda je proučavao taktiku vazdušnih predatora?

„Pitajte Tea da li je Manfred dobar vojnik. Konkretno, taj posao sa RE8. Zna li šta je uradio?“

„Iščupao je pilota u vazдушnom prostoru i isisao ga.“

„I ostavio izviđača. Čovek nije mogao da uspostavi kontrolu nad letelicom. Zamislite njegov strah, njegovu paniku, dok se RE8 rušio na zemlju. Uzmite u obzir njegovu frustraciju, njegovu nemoć.“

Po pomisli da je to verovatno izgledalo kao zakopavanje živog čoveka. Pisao je o tom stanju dok je bio toplokrvan a iskusio ga je tokom preobraćenja. Poznati smrad još uvek je mučio njegovu maštu. Ne, bila je to samo produžena sudbina. Padati u avionu verovatno je bilo kao buđenje u kovčegu spremnom za kremiranje.

„Za Manfreda, strah tog čoveka bio je skoro isti kao krv pilota. On se time hrani kao što se hrani ulagivanjem svojih obožavalaca. Potajno je oduševljen time što pišete knjigu o njemu.“

„Nisam stekao takav utisak.“

Lotarov osmeh ličio je na vučji. „Ne pravite greške. Čuo je za vas, Po. Ako ništa drugo ono po *Bici kod Sankt Peterburga*. S razlogom su vas izabrali.“

Jedan od jastreba zgrabi nesrećnog goluba. Po začu kako mu krcka vrat. Čula mu se izoštriše. Mali zvuci prirode bih su svuda oko njega. Voda u jezeru. Koraci po zaleđenoj travi.

„Prosto nije bilo moguće da britanski izviđač preživi, ali u ratu je i nemoguće ponekad moguće. Običaj je ubiti svog neprijatelja onoliko puta koliko je moguće, da bi bih sigurni. Bilo je izuzetno *važno* ubiti izviđača. To je bio *primarni cilj* flote. Ipak, Manfred se nahranio mučenjem umesto da ga zбриše, sigurnom smrću. Njegovo zadovoljstvo, njegovo hranjenje, njegov rezultat... to mu je bilo važnije od izvršenja misije. U ovom slučaju, to može imati posledice zbog kojih ćemo svi zažaliti.“

„Ovo je verovatno konstantan sukob među herojima.“

„I ja sam heroj, Po“, reče Lotar, sa rukama na kukovima, pravi Adonis. „Priznajem da ste u pravu. Tiče se svih nas. Naravno, svih nas u JGI. Ali *sve* se tiče Manfreda. On nije čovek, on je oružje. Volim ga jer mi je brat, ali nikada se ne bih menjao sa njim, ni zbog rezultata ni zbog slave.“

Jastreb se vinu visoko. Po i Lotar ispratiše njegov let, sve dok im ptica nije nestala iz vida.

„Manfred *ubija*, Po. To je ono što on radi. To je ono što on *jeste*.“

Uprkos protestu sestre, Kejt je izašla iz kruga bolnice, zajedno sa Edvinom. Ubrzo nakon svitanja, mesec je još uvek bio na nebu. Njene su naočari bile blago zatamnjene. Dnevno svetlo joj je smetalo samo po najvećoj žegi vedrih letnjih dana. Magličasto plava svetlost francuskog zimskog svitanja bila je hladna kao noć mladog meseca.

Edvin je držao za ruku. Stisak mu je bio čvrst, njen slab. Promenio se. Dakle, pretpostavljala je da se i ona promenila.

Nije joj puno pričao o svojoj misiji u Malinbou, samo to da je bio u avionu koji je neprijatelj oborio u akciji i da je morao da se vrati sa one strane linije. Neke zabrane na otkrivanje detalja naložio je Diogenov klub, koji je želeo da sačuva svoje tajne. Međutim, u njemu je iskrilo nešto čudno. Sada je i sam imao tajne. Edvin Vintrop koji se vratio nije bio isti čovek koji je otišao.

„Pohađam školu letenja. Diogen mi sprema nešto novo. Potrebni su im obučeni ljudi među obaveštajcima.”

Britanski leteći odred bio je odvojen od armije, formiran kao nova služba, Britansko vazduhoplovstvo. Edvin više nije nosio zvezdice štabskog oficira.

„Mislila sam da posle ovoga više nikada nećeš poželeti da uđeš u avion.”

Lice mu je bilo čvrsto, misli bliske njenim. „Nezavršen posao u vazduhu, Kejt. Moram da se vratim gore.”

Sunce izađe i Edvin se trgnu. Oči mu se pretvoriše u dva tanka proreza. Odmah je znala i zašto.

„Na nebu je demon kog moram da ubijem.”

Zakoračiše u šaroliku senku ogoljenog drveta.

„Imaš u sebi vampirske krvi”, reče ona.

On klimnu. „Od Alberta Bola, pilota sa kojim sam oboren.“

Čula je za Bola, proslavljenog asa.

„Jesi li i ti dao krv?“

On odmahnu glavom. „Bol je umro pre nego što sam uspeo da mu pomognem. Njegova poslednja želja bila je da probam njegovu krv. Mislim da je verovao da će živeti kroz mene.“

„Sada učiš za pilota?“

Bilo je nove snage u njegovim očima. Još uvek toplokrvan, osećao je fasciniranost početničke moći.

„U vazduhu, znam šta treba da radim. Ne znam da li je to urođeno ili nešto što mi je Bol preneo, ali učim brže nego što predavač uspeva da prenese. Sigurno je Bol. Ili možda strah koji je sagoreo u meni.“

Kejt nije bila sigurna u vezi sa novim Edvinom.

Tog jutra, sklonili su se u hotel koji je bio potpuno okupiran Britancima. Edvinova sobica bila je na četvrtom spratu, u samom potkrovlju. Tavanica se ukoso spuštala sa obe strane, kao u šatoru. Debele zavese zamračivale su male potkrovne prozore. Na ivicama se provlačilo dnevno svetlo.

Kejt se spusti na uski krevet, podmetnuvši jastuke za leđa. Edvin je stajao, blago povijene glave zbog niske tavanice.

Bila je slabija nego što je mislila. Šetnja po suncu je prilično izmorila. Jedva se kretala. Nasuprot njoj, Edvin je bio pun energije, gestikulirajući i razmišljajući znatno brže od nje. Činilo se kao da je ona troma, pitoma, toplokrvna glupača a on predatorski vampir, ustremljen na njenu odbranu. Možda je to u njemu bio Albert Bol. I očajni, minirani „razorni“ slučajevi u njoj.

Edvin kleknu i uze je za ruku. Delić njegove vitalnosti pređe na nju. Osobina njene loze bila je minorna veština fizičkog vampirizma, mogućnost da

isisa energiju bez okušene krvi. Oni koji su poznavali Frenka Harisa, još iz njegovog toplokrvnog vremena, kažu da je bio iscrpljujuće iskustvo.

„Edvine, ako smem da primetim, nalaziš se u svojoj sobi, sam sa ženom.”

Izbegavao je njen pogled.

„Zar ti nisi veren?”

Fotografija na stočiću pored uzglavlja bila je okrenuta licem na dole. Na njoj je stajao sat.

„Za Katrionu sam mrtav. Rat je od nas napravio žive mrtvace. Dok se ne završi, ništa ne može da se promeni.”

On ustade i sede pored nje, ne puštajući joj ruku. Čula je njegove snažne otkucaje srca. U glavi joj se vrtelo i ona se seti trenutka kada je pala pod čini svog oca-u-tami. Poljupci Frenka Harisa bili su bolno slatki. Sećanje je pomutio nov ukus.

Edvinov poljubac bio je drugačiji. On joj skinu naočari i ona ih uze od njega, spustivši ih pored sata. Nokti joj okrznuše čvrstu pozadinu zagonetne fotografije. Njegove velike oči bile su čvrsto zatvorene. Usne se priljubiše uz njene.

Bez puštanja krvi, pili su jedno drugom iz usta. Njegova snaga odlučnosti bila je uragan na njenom licu, vioreći joj kroz kosu.

Delić nje poteče nazad ka njemu. Osećala je njegov elektricitet. Sa dozom krivice, ona uhvati Edvinovo sećanje na devojkicu, verovatno Katrionu. Visoku, nežnu, sivih očiju u belo haljini i slamnatom šeširu. Sećanje nestade. Kejt je bila poražena toplotom njenog srca. Ona zagrlila Edvina, obnovljenom vampirskom snagom u rukama, ostavljajući ga bez daha.

Na trenutak se razdvojiše da bi se pozabavili skidanjem odeće. Poslednjih trideset godina donelo je milosrdne promene u modi. U toplokrvno vreme, skidanje je - čak i pod uslovima pune posvećenosti koji su dozvoljavali obavljanje kućnih poslova - bilo kompleksniji posao od rasklapanja puške.

Bez odeće, Edvinovo telo ličilo je na mapu: mora od blede kože, kontinenti od plavo-crnih modrica, ostrva od crvenih podliva, arhipelazi od ožiljaka, nacionalne granice od šavova. Carstvo povreda. Dok je milovala prstima i jezikom njegove rane, drhtao je.

Obasipao joj je ramena, grudi i stomak poljupcima, golicajući je brkovima. Mali ožiljci iz toplokrvnog vremena, od dečje igre ili padova sa bicikla, nestali su ubrzo nakon preobraćenja, ali i dalje je bila pegava kao jaje.

Neobičnim pomeranjem, uspeći su da legnu na krevet, jedno pored drugog. Kejt je leđima bila okrenuta ka zidu dok je Edvin ležao na boku na samoj ivici dušeka. Prostor između njih iščeznu. Osećala je kako joj njegova toplota prži vrat. Srce joj je vapilo za krvlju.

Dodirivala mu je intimne delove, trudeći se da bude nežna. Kroz dlan je osećala vrelinu njegove pulsirajuće krvi. On je podvuče pod sebe i iznenada uđe u nju. Ona podignu ruke iznad glave i zgrabi krevetske šipke. Oči su joj bile sklopljene ali je jasno videla, slike koje su curile iz Edvinovog uma. Lica i strahove.

Vrelina je rasla. Njeni nokti postadoše kandže, zakačene za mesinganu ogradu. Vampirski zubi se izdužiše. Bilo je opasno poljubiti je.

„Pažljivo“, reče ona.

Jezikom je lako palacao po njenom. Ruke su joj ličile na krila, hladne struje šibale su oko njih, ispod njih. Veliki ponor praznine bio je pod njima, ali oni su zajedno leteli. Jedna kap njegove krvi izazvala bi eksploziju u njenoj glavi. Izgorela bi u plamenu. Pokušavala je da zatvori usta i proguta vrisak.

Edvin je uze za desni zglob i povuče ka sebi, odvajajući joj ruku od uzglavlja. Kandže zaškripaše po mesingu.

„Budi vrlo pažljiv.“

Ljubeći joj prste, on dodirnu jezikom njene zašiljene kandže. Nežno je obuhvatio njen kažiprst baš kao i ona njegov penis, dodirujući svojim zašiljenim

vrhom udolinu njenog vrata. Svršila je, divlje. Slobodnom rukom, stisnutom u pesnicu, kršila je mesinganu cev.

Edvin je ubode njenim noktom, bušeći jedan trag plavih vena na njenim grudima. Poteče ljubičasto-crvena krv i on stavi usta na ranu, sisajući kao dete.

Kejt ispuniše talasi toplote i bola. Bila je bespomoćna, osećajući ga svakim atomom svog tela. Htela je da ga upozori na svoju krv. Neumorno je pio. Bilo je neke uznemirujuće odlučnosti u sve bržim udarima njegovih kukova. Kejt je bila opčinjena. Ipak, to nije bilo ono što je priželjkivala.

Edvin je gutao njenu krv, približavajući se vrhuncu. Svršio je priljubljen telom uz nju. Toplota koja se širila u njoj nije umanjivala njenu crvenu žeđ.

Kao mrtvo biće, Kejt nije mogla da zatrudni na ovaj način. Potomstvo je mogla da obezbedi samo putem prenošenja sopstvene krvne loze. Još uvek je mogla svom ljubavniku da postane majka.

Ležali su zajedno, jedno telo, cureći jedno u drugo. Crna strela panike rasla je u Kejtinom umu. Edvin je bivao sve teži na njoj. Hvatao ga je san.

Kejt se iskoprcala ispod njegovog teškog tela. Rupa na njenim grudima je zarasla, ostavljajući mrlju krvi na njenoj pegavoj dojci. Nije bilo ožiljka. Edvinove usne bile su crvene od vampirskog soka.

Ona ga prodrma.

„Edvine, ako hoćeš da se preobратиš moram da pijem iz tebe da bismo kompletirali sjedinjavanje.”

On zevnu, obuhvatajući rukama svoj vrat, štiteći ga. Njene krvi bilo je i na dlačicama njegovih grudi.

„Opasno je ako ne odemo do kraja.”

Kejt nije imala decu-u-tami. Smatrala je da kao nemrtva nije bila dovoljno stara da bi snosila odgovornost. Još uvek je bilo toliko stvari u njenom stanju

koje nije razumela. Međutim, sada je bila tu, kao budalasta toplokrvna devojka u vihoru strasti, donoseći odluku o majčinstvu u neprijatnom trenutku.

Edvin otvori oči.

Htela je potpuno da ga isuši, da pije iz njega dok mu ne umine srce, a zatim da njegovim lešom nahrani novorođene na mesečini.

„Edvine, žao mi je, ali nemam drugog izbora.”

Kosti njene vilice se otkačiše dok su joj usta oticala kao u zmije. Dodatni očnjaci iznikoše oko sekutića. Ispitivala je sopstvenu krvavo-slanu pljuvačku.

Edvin ispruži ruku, odgurujući joj telo dlanom, raširenih prstiju.

„Ne”, reče on, bledunjavo, „ne, gospođice Njuškalo.”

Bila je rastrzana između dužnosti, želje za hranjenjem i brige o Edvinovoj obnovi snage.

„Nećeš se preobratiti”, reče ona dok su joj reči sipale kroz nabujale očnjake.

On odmahnu glavom. „Ne smeš da me prisiljavaš. Moram da ostanem svoj. Kejt, molim te...”

Edvin pade u nesvest. Uzavrele krvi, njegovo srce je i dalje lupalo jako i ravnomerno. *Htela* je da urlikne. Probudio je vuka u njoj, ali joj nije dopustio da se nahrani. Soba se ustalasala, kao površina nemirne vode. I dalje je mučio osećaj letenja i vatre koji je primila iz njegovih misli. Ona stavi naočari i zatvori oči, pokušavajući da spere vuka iz svog srca.

Kada je ustala sa kreveta Edvin se protegnuo, smejući se. Ona zadrhta, hladna i slaba kao posle davanja krvi pacijentu. No, ovo je bilo mnogo složenija razmena.

Da ga je silovala na spavanju, to bi bilo nerazumno. Da se preobratio, verovatno bi joj se zahvaljivao. Međutim, bilo je neke čudne odlučnosti u njegovom „ne.”

Noge su joj bile nesigurne. Ona se sklupča u uglu, sa kolenima na grudima, i uvi se odećom. Napravivši gnezdo, prepusti se umoru. Čelična šaka stegnu njeno žudno srce.

U Šatou du Malinboa kružile su priče, šapati iz hodnika i prolaza provlačili su se kroz pukotine velikih kamenih blokova. Poova čula bila su prezasićena bukom živih i mrtvih, skičanjem pacova u zidovima. Pokušavao je da isključi večiti žamor, reči, reči, reči...

Teo Krečmar-Šuldorf uđe u njegovu sobu, noseći u rukama zimski kaput.

„U ovoj tvrđavi i mrtvima je hladno“, objasni obavestajni oficir.

Po sa zahvalnošću prihvati poklon. Bio je nekoliko inča duži nego što je potrebno, ali dobrog kvaliteta, sa duplim nizom sjajnih dugmića. Oficirske oznake na ramenima bile su uklonjene.

„Da vas udesimo za inspekciju, Edi.“

„Ja sam bio dobar vojnik, Teo. Borio sam se u ratovima pre nego što si se ti rodio. Za života, služio sam po činovima i sopstvenim zaslugama dogurao do narednika. Kao novorođen, bio sam oficir Konfederacije.“

„Nisam znao da pesnici mogu da budu dobri vojnici. Sva ta pravila i odgovornost...“

„Kada sam pristupio vojsci, hteo sam samo da se odmorim od poetske misli. Rat za Južnjačku nezavisnost bio je pesnički rat, sanjari i idealisti protiv vlasnika fabrika i puritanaca. Baš kao što je i ovo pesnički rat.“

Teo je bio iznenađen ovom izjavom.

„Borili smo se za budućnost, Teo. Graf fon Drakula oživljava slavu prošlosti ali nije zaslepljen njom. Po njegovim standardima, svet će se promeniti. Biti vampir je suština modernizacije.“

Oficir slegnu ramenima. „Vi ste pravi patriota.“

„Ne vidim ni jedan drugi častan izbor.“

Teo se prošeta po sobi, pokušavajući da zaviri u papire na stolu. Po se instinktivnu sagnu, kao školarac koji pokušava da spreči svog druga da mu gvirne u svesku. Oficir se nasmeja ovoj igri. Po se ispravi, mirniji.

„Dakle, počeli ste? Evers se žali da mnogo odugovlačite.“

Teovo mišljenje o Hansu Hajncu Eversu nije se mnogo promenilo.

„Počeo sam“, prizna Po.

„Hoće li to biti lepa priča o krvi i slavi?“

„Moguće.“

„Naš heroj je čudna zver?“

„Svi smo mi čudne zveri.“

„Dobro biste obavljali moj posao, Edi. Tako malo otkrivajte. Kao naš Crveni Baron.“

Nakon hiljadu novih pisanja i brisanja, Po je uspeo da skrpi reči i fraze u poglavlje. Ne uspevajući da se približi samom Baronu fon Rihthofenu, pribegao je sopstvenim utiscima i osećajima, konstruišući priču o svom dolasku u zamak Malinboa i svom prvom susretu sa veličanstvenim stvorenjima na noćnom nebu.

„Uskoro ćete imati još materijala za pisanje. Moj predlog je odbijen.“

Teo se zalagao za štedljivo razvijanje JGI, verujući da će postepeno širenje glasina još više podstaći Saveznike. Vampire koji menjaju oblik smatrao je smrtonosnim naoružanjem, kao gas. Verovao je da je JGI bio mnogo korisniji na polju zadavanja ogromne štete koja bi se odrazila na neprijateljski moral nego na ograničenu, mada impresivnu štetu koju bi mogli da zadaju neprijatelju.

„Uskoro dobijamo odrešene ruke.“

„Prolećna ofanziva?“

Teo slegnu ramenima. „Najstrože čuvana tajna u vojnoj istoriji. Kako sakriti tajnu od milion ljudi? Britanci i Francuzi će postaviti zidove široke

dvadeset stopa duž svojih linija i postaviti Amerikance na svaki utvrđeni vatreni položaj."

„Zidovi se mogu preleteti."

Šaputanje mu je i dalje dopiralo do ušiju. Kovane su zavere po ćoškovima. Svaki čovek bio je zasebna zavera, protiv svih ostalih. Savezi su se sklapali i raskidali, politika se stvarala i nestajala, vernost se istezala i pucala. Ovaj šapat bio je znak slabosti. Ako je *Kaiserschlacht* trebalo da uspe, Centralne sile moraju da se zakuju kovačkim čekićem. U ovom zamku, pojedinci su bili nesigurni atomi, vrteći se jedni oko drugih.

„Imaćemo važne goste, čuo sam. Bićete u neposrednoj blizini centra događanja."

Po zastade na trenutak, predosećajući. Istorijska vrtoglavica.

„Večeras bi trebalo da budete u kuli. Baron ponovo leti. Povećaće svoj rezultat."

„A tu ste", viknu Ten Brinken kada je Po zakoračio u zasvođeni prostor. „Dobro."

Profesor, na početku sumnjičav, sada je bio ubeđen da će Poova knjiga pothraniti njegovu dugovečnu reputaciju. Bacio se na hvalisanje, ređajući pesniku činjenice kao da su one bile neophodne za publikaciju.

Iako umotan u Teov zimski kaput (koji je, shvati on, bio izvučen iz ormana mrtvog oficira), Po se smrzavao. Izložena ubilačkim vetrovima, kula je bila arktička zamka. Ledenice su visile na sve strane. Vojnici su svakodnevno, uz pomoć skele, strugali led sa zidova.

Baron fon Rihthofen stajao je na sredini prostorije, u ljudskom obliku, u stavu mirno. Po salutirajući pozdravi Rihthofena na šta ovaj ni ne pokuša da uzvрати. Letač je nosio dugi prošiveni kućni mantil. Naučnici su trčkarali oko njega. Ten Brinken je odsečno upravljao operacijom, kao licemerni sveštenik koji ubrzava molitvu. Profesorove kolege činila je polumistična grupica, na pola

puta između srednjeg veka i modernizma. Dr Kaligari, psihijatar, bio je pobornik jedinstvene prakse i tajanstvene teorije. Vrebao je zlokobno iz senke, škrabajući nervozno svoje beleške.

„Ako bi bio tako ljubazan“, Ten Brinken se obrati Rihthofenu, „da promeniš svoj oblik.“

Rihthofen kratko klimnu glavom i skinu ogrtač. Njegovi služitelji stajali su pored, držeći aparatura koju će noćni ratnik nabacati na sebe. Kurten se povijao pod težinom Baronovih mitraljeza.

Nešto nabuja u Rihthofenu. Ramena se proširiše, kičma se izduži. Postao je širi i viši. Mišići natekoše kao suđeri. Vene narastoše kao cevi pod pritiskom. Perje niknu iz kože, prekrivajući sada već zadebljali omotač gustim krznom. Kostu se rastegnuše, izdužujući se i menjajući oblik. Lice potamni. Iznikoše rožnati završeci lobanje oko očiju i vilice. Formiraše se uši šišmiša. Baronove oči se raširiše, velike kao pesnice. Njegova smirenost bila je očigledna, kontinuitet između čoveka i supermena. Rihthofen raširi svoje izmenjene ruke. Zglobovi se upletoše vretenasto i snažno dok ih je prekrivao plašt od perja, formirajući krila.

Ten Brinken proveri svoj džepni sat. Njegov raščupani saradnik, Rotvang zapisivao je procenu oblika.

„Svaki put, her Po, proces je sve brži. Uskoro će se odvijati u treptaju oka.“

Kurten i Harman pomogooše Rihthofenu da navuče svoje čizme, penjući se na skelu kako bi mu okačili mitraljeze oko vrata. Sa rukama petvorenim u krila, Baronu izrastoše nove rake. Izgledao je savršenije nego prošli put kada je Po prvi put ugledao transformisanog letaća. Ruke su mu sada ličile na ljudske, presvučene kožom. Vrlo fleksibilne, sa četiri prsta, zgrabile su drške mitraljeza. Cevi se digoše u vertikalni položaj.

„Njegov oblik je svaki put sve savršeniji“, objasni Ten Brinken. „Idealan oblik koji smo zamislili sve dostižniji.“

Po začu udaranje Baronovog uvećanog srca, snažan puls.

„Na kraju će ovo biti pravi Baron fon Rihthofen. Samo što će ljudski oblik biti samo maska.”

„Može li promena da postane permanentna?”

Ten Brinken odmahnu glavom i naceri se kao majmun. „Ništa više neće biti permanentno, her Po. Oblici ovih stvorenja će uvek biti promenljivi. Adaptiraće se na stanja kad god bude potrebno da lete.”

Baron sklopi svoja krila, i dalje u stavu mirno, i pogleda kroz otvore na zidovima kule. Napolju su zvezde sijale kao oštrice brijanja. Kamuflačna mreža ulete unutra. Jak vetar šibao je kroz sobu u kuli. Naučnici su stiskali neposlušne beleške. Po je drhtao u svom kaputu.

Ten Brinken i Rotvang napraviše krug oko letača u promenjenom obliku, molitveno se domundavajući. Po ih je pratio, ne mogavši da odoli lepoti stvorenja pred sobom. Manfred fon Rihthofen više nije bio čovek. Oko njega se širio životinjski vonj, peckajući Poa za oči i nozdrve, toliko jak da je mogao da se oseti u ustima, kao biber.

Po pokuša da nađe neko poređenje: ogromna statua, ratnička zver, anđeo ubica, Teutonac polubog. Nijedno nije odgovaralo. Kao što Baron reče, bio je samo svoj i to je jedino bilo bitno.

Naučnici se udaljiše, ostavljajući Poa u podnožju džina. Mreža je uklonjena sa prozora, omogućujući Rihthofenu da izađe na platformu. Kamene ploče su se tresle od njegovih koraka. Po ga je pratio, trčkajući u senci Baronovih krila.

Uvukavši ramena i pognuvši glavu, Rihthofen se provuče kroz otvor na zidu i stade na platformu. Grudi mu se raširiše, krila se oslobodiše, napunjena vazduhom.

Po je stajao iza njega, ignorišući udare vetra. Platforma je bila postavljena u praznom prostoru. Ispod nje vladalo je carstvo tame. Zvezde su se ogledale u

jezeru, jedinom obližnjem pokazatelju nivoa zemlje. Sevanje vatre označavalo je rovove udaljene nekoliko milja. Neznatni kruci pratili su buku granatiranja.

Rihthofen stade na ivicu platforme, raširivši krila kao jedra. Kurten, konopcem vezan oko struka za Harmana u slučaju da sklizne sa platforme, pričvrsti kopče na Baronovim čizmama, vezujući mu noge u nivou kolena. Kožni džepovi oko letačevih butina sadržali su dodatne okvire sa municijom. Oklopni šlem pokrivao mu je glavu, zasečen oko isturenih ušiju. Neki od Baronovih drugova nosili su zaštitničke naočari u svom promenjenom obliku, ali Rihthofen je prezirao svaki komfor. Njegove očne duplje poprimale su oblik i veličinu zaštitnih naočara.

Po se borio sa vetrom, približavajući se Baronu. Teo mu doviknu da bude pažljiv. Ever se u sebi molio da Poa obori vetar i baci ga u šumu.

Baron se okrenu i otvori usta, vampirski zubi bili su veličine cele stope. Unutrašnjost čeljusti bila mu je jarko crvena na crnom paperjastom licu.

„Gladan sam, pesniče“, reče on. „Kako beše ide njihova dečja pesmica, 'Namirisao sam krv Engleza'?“

Po se uplaši. Nije ni pomišljao da je Baron u izmenjenom obliku bio u stanju da normalno govori. Glas mu je bio iznenađujuće isti.

„Ako morate, napišite moju čitulju.“

Zglobovi Rihthofenovih ramena se obrnuše pri širenju krila. On se nagnu napred, padajući ukrućeno sa platforme. Krila uhvatiše vetar. Vazдушna struja baci Poa na ruke i kolena.

Baron se spusti ispod platforme, a zatim se vinu visoko, leteći kružno ka zvezdama. Nije konstantno mahao krilima već je klizio na strujama, napredujući kroz vazduh snagom volje. Poneki zamah bio je dovoljan da se održi na visini.

Po pokuša da ustane, ali se nađe u zamci, drhteći. Čizma mu se okliznu i on pade, klizeći ka ivici. Baron je bio njegov vetrobran. Sada, kada je odleteo, Po je bio samo mala mrlja na platformi, vetar je pretio da ga zbriše sa nje. On opet

ustade, pažljivo, koraknuvši odlučno ka prozom. Rihthofen je već bio iznad rovova, vidljiv samo zahvaljujući sevanju vatre koja je obasjavala unutrašnju stranu crvenkastog perja. Leteo je brzo i elegantno.

Prišavši prozoru, Teo uvuče Poa unutra.

„Morate da budete pažljiviji, Edi. Pomućio bih se da objasnim Mabuzeu vaš gubitak.”

Po je još uvek drhtao.

Naučnici se skupiše, popunjavajući formulare, raspravljajući o minornim stavkama. Služitelji ukloniše stvari. General Karnštajn je stajao na mestu gde se Baron preobrazio, posmatrajući Rihthofenov napušteni ogrtač. Gestom uvežbanog sobara, Kurten uze komad odeće i otrese ga.

Teo škljocnu petama, salutirajući. Karnštajn uzvratil pozdrav.

„Manfred je hrabar momak”, reče stariji vampir. „Molim se da se bezbedno vrati.”

„Ako mene pitate, brinuo bih o onima koje će Baron fon Rihthofen uloviti. Uostalom, on je nepobediv.”

Karnštajново lice bilo je sivo, vidljiva starost izbijala je kroz očigledne srednje godine.

„Krečmar-Šuldorfe”, umorno reče on, „niko nije nepobediv.”

Kejt se probudila sa mračnim ehom u glavi, očiju zalepljenih skramom koja se obično formirala kada bi spavala dva do tri dana. Niti koje su je vezivale za večno mlad leš bile su slabije od onih kada je tek bila umrla. Njeno telo nalazilo se u hotelu, naprasno ispražnjeno promenom vremena ili začetkom međunarodne krize. Ovo više nije bio njen dom.

Jaka gorušica bila je znak da je hitno morala da se nahrani. Ekstremno hitno. Otečeni i zašiljeni očnjaci stvarali su osećaj slomljenog mermera u njenim ustima. Balavila je, gubeći potrebnu tečnost. Uporno je gutala pljuvačku.

Teško otvorivši oči, ona shvati da je vladala noć. Još uvek je bila u Edvinovoj sobi. Zajedno sa haljinom, bila je umotana u čaršav. Improvizovana odeća za spavanje mirisala je na ljubav. Nije imala naočari.

Na krevetu je sedeo muškarac i pušio. U neosvetljenoj sobi, cigareta je gorela kao daleko sunce. Njegova silueta bila je mutna.

„Edvine” promuklo reče ona. Grlo je bolelo koliko je bilo suvo.

Silueta upali lampu. Bio je to Čarls, šokantno ostarelog lica pod tammim abažurum lampe.

„Šta si sada zabrljala, Kejt?”

Neizdrživ bol probadao joj je goruće srce, kao da je iz malaksalosti probudio nemilosrdni Van Helsing sa kopljem od usijanog čelika.

„Edvin...”

Čarls odmahnu glavom.

„Vintrop se promenio. *Mnogo* se promenio, mada možda ne onako kako si se ti nadala.”

Nije bilo fer! Čarls je previše pretpostavljao, dolazeći do pogrešnih zaključaka. Stid je izjedao. Grlo je nije slušalo. Nije mogla da mu objasni.

„Zar se nismo dogovorili da napustiš Francusku?”

Kejt stisnu pesnice i poče da se lupa po grudima. Bilo joj je neprijatno što je Čarls našao u ovom stanju. Osim bedne malaksalosti, bila je gola.

„Baš si jadna”, reče on.

Čarls ugasi cigaretu u tacni i ustade. Krckao je kao mali starac, pognuvši glavu da ne udari u tavanicu. Kleknuvši pored nje, on duboko uzdahnu. Ispod noćnog stočića stajao je emajlirani umivaonik. Čarls nađe vlažnu krpu i stavi joj na lice, brišući osušene tragove oko njenih usta i očiju. Zadovoljan, uze njene naočari sa stola i stavi joj na lice.

Kejt vrtoglavo pogleda po sobi, oštro ga fokusirajući. Iz blizine, sitne linije oko Čarlsovih očiju ličile su na pukotine.

„Žedna sam”, reče ona, namerno. Bila je ljuta na sebe. Moraće što pre da se vrati u normalu. „Žedna sam”, ponovi ona, jasnije.

Delimično je razumevši, Čarls posegnu za bokalom punim vode koji je stajao pored umivaonika.

Ona odmahnu glavom. „*Žedna sam.*”

„Kejt, previše se oslanjaš na naše prijateljstvo.”

Nije shvatala šta je hteo time da kaže. Nije mogla da objasni zašto je njena crvena žeđ postala toliko urgentna. Izgubila je mnogo krvi, na Erousmitove „razorne” slučajeve, potom na Edvina...

Čarls joj dodirnu vrat. Među njima sevnu varnica. Razumeo je, zahvaljujući druženju sa Ženevjev.

„Pregladnela si. Iscedena si.”

On približi lampu njenom licu. Treptala je dok je piljio u nju.

„Imaš sede, Kejt“, reče on, zureći radozvalo. „Ovako bi izgledala da se nisi preobratala. Šteta što to nikada nećeš moći da vidiš.“

Kejt nije imala odraz u ogledalu. Nije se videla na fotografijama. Mogao je samo da je nacрта neko sa strane. Skoro da se uopšte nije sećala svog izgleda iz toplokrvnog perioda.

„Da si poživala, bila bi lepa žena“, ljubazno reče Čarls.

„Izgledam kao krtica, Čarlse. Sa neurednom kosom i pegama.“

On se nasmeja, iznenađen što je uspela da sroči rečenicu.

„Potcenjuješ sebe. Devojke koje su bile lepše od tebe postale su debele i zle. Bila bi prelepa u svojim tridesetim. Karakter bi ti se ocrtavao na licu.“

„Koješta.“

„Kako znaš, Kejt.“

„Kada smo svi bili živi, ti si zaprosio lepu Penelopu, ni ne primećujući Kejt sa licem krtice.“

Stara rana nabra mu obrve. „Ljudi prave greške u mladosti.“

„Bila sam tako zaljubljena u tebe, Čarlse. Kada si objavio zaruke sa Peni, danima sam plakala. To me je odvuklo u zagrljaj Frenka Harisa. Vidi šta je napravio od mene.“

Ona provuče prste kroz masnu kosu, skidajući pljavštinu.

„Voleo bih kada bih mogao da se ljutim neograničeno dugo, Kejt.“

Odgurnuvši se kolenima o pod, on ustade i spusti se na stolicu. Kejt se nasloni na zid, navlačeći čaršav preko grudi.

„Šta se ovde uopšte dogodilo?“ upita on.

„Šta se dogodilo sa Edvinom?“

Večiti čuvar tajni, nije želeo ništa da otkrije.

„Prvo ti.“

„Pio je moju krv.“

On znalački klimnu glavom.

„Ali ja nisam pila njegovu.“

On odmahnu glavom.

„Izgleda da je verovao da će dobiti snagu vampira bez pravog preobraćenja.“

„Je li to moguće?“

„Ne znam. Pitaj starije vampire ili naučnike. Ili zaviri u svoje srce.“

Nije se pravio da je ne razume. Dok je bio sa Ženevjev, Čarls je dobio deo njene snage. Kroz ljubav, pomisli Kejt, ili osmozu.

„U šta se... pretvorio?“

Čarls je bio zabrinut za svog štićenika. Zato je toliko dugo sedeo u sobi, čekajući da se ona probudi.

„Dobrog je zdravlja. Završio je školu letenja. Biće Diogenovog čovek u eksadrili Kondor. Izmislio je jedinstvenu poziciju i obučio sebe da je popuni.“

„Ali ti i dalje brineš?“

„Kao što sam rekao, promenio se. Ne kažem ovo tek tako, ali to me plaši. Podseća me na Kaleba Krofta.“

Još jedan bolni ubod u grudima. Rebra su joj stiskala srce kao koščata pesnica. Zagrlivši svoje noge, trudila se da smiri grčeve u udovima.

Čarls skinu desno dugme za manžetnu, zavrnu rukav od kaputa a potom rukav od košulje. Ona odmahnu glavom, stisnuvši usne preko nabreklih, bolnih očnjaka. Srce joj je čeznulo.

„Da nisam previše stara berba, gospođice Probiračice? Možda sam se pretvorio u sirće?“

Od kada je raskinuo sa Ženevjev, Čarlsu niko nije pio krv. Kejt je to svakako znala.

Spustivši se na pod on je privuče na svoje krilo. Bila je šokirana njegovom toplotom, shvatajući koliko je zapravo bila hladna, tako blizu smrti.

„Moraš, Kejt.”

Čarls joj prinese svoj ručni zglob. Na njemu su bila dva sićušna, davno zaceljena ožiljka iz kojih je sisala Ženevjev.

Ovo se događalo previše kasno u njihovim životima da bi mogla da mu znači ono što je nekada želela, ali pomoći će joj da preživi. A preživljavanje su pratili neočekivano magični trenuci, kao i još jedna šansa.

„Uzeću vanilu”, reče ona. Čarls se osmehnu.

Kejt uze njegovu ruku i oliza zglob svojim hrapavim dugim jezikom. Zaceljujuća supstanca u njenoj pljuvački olakšaće da mu rane zarastu za manje od sata. Smeškao se. To mu je bilo poznato.

„Hajde, lepotice”, nežno reče on. „Pij.”

Oštrim sekutićima, Kejt usisa sloj tanke kože. Vampirski zubi zaškripaše i topli sok joj ispuni usta.

Crveni ukus bio je kao eksplozija. Celo telo joj pretrnu, više od žestine nego od uobičajenog ljubavnog čina. Vreme harmonije: Čarlsova krv topila se na njenom jeziku i nepsima, milujući njeno suvo grlo, smirujući joj bolno srce.

Zgrčivši ramena od zadovoljstva, Kejt je bila dovoljno udaljena da odmeri svoje hranjenje. Da je pila sa Čarlsovog vrata, mogla bi da pretera. Zglob je bio dovoljno daleko od srca, duše i glave. Prožimala su je njegova osećanja. Skrivena tajne njegovih misli bile su zamagljene, nedostupne.

Ona odvoji usne sa sveže rane i pogleda ga u lice. Njegov osmeh bio je čvrst. Ispod vilice mu je pulsirala plava vena. Kejt zavuču ruke pod njegov kaput. Mogla bi da se pomeri više, da pije sa izvora.

Nos joj zagolica miris krvi. Curenje na ruci je mamilo. Pila je, gubeći se...

...bila je u polusnu, krv joj je grejala grlo, lepeći se oko njenih usta.

„Hvala ti Čarlse“, zadihano reče, progutavši još jednom.

On je blago pomazi po kosi. Naočari su joj bile iskošene od lica pritisnutog o njegov zglob. On ih vrati na mesto.

Nije popila mnogo. Ali je podelila snagu njegovog duha. Više nije bila stranac u sopstvenom telu. Bol je uminuo. Preuzela je kontrolu nad ekstremitetima. Mišići su joj bili gipki, slobodni.

Kejt se odvoji od Čarlsa i on spusti svoje rukave, vadeći dugme za manžetnu iz džepa kaputa.

Podignuvši lampu iznad njene kose, on reče, „Sede su ti nestale. Kosa ti je crvena kao rđa.“

Kejt ustade, stabilna na nogama, pridržavajući haljinu kako bi sačuvala dozu skromnosti.

„Šteta“, reče Čarls. „Više si mi se sviđala kao starija.“

Ona ga pljesnu rukavom po licu.

„Nećemo više trpeti vašu drskost, gospodine Boregard.“

„Prava si Irkinja kada si tako nabusita.“

Kejt porumene. Posle hranjenja, bila je crvena kao bulka.

Čarls pokuša da ustane, ali nije mogao. Zaboravila je da će biti slab, privremeno, zbog sjedinjenja. Ona mu pruži ruku.

„Taaaako, dedice“, začikavala ga je. „Ne smete da se umarate. Ne priliči vašim godinama.“

Ona ga sočno poljubi u obraz, i zaboravivši na skromnost, navuče svoju ustajalu haljinu, do kukova. Zakopčavala se na leđima.

„Hoćeš li da mi pomogneš, Čarlse?“

„Sumnjam da to iko više može, Kejt.“

„Moj otac pravi razliku između lovca i strelca. Strelac lovi iz zabave. Moj brat je u srcu strelac. Lotar voli da leti, voli da rizikuje. Lovac lovi da bi ubio. Ja svoj plen pronađem i ubijem, brzo. Svaki me čini sve jačim.”

Uprkos svojim instiktima, Baron fon Rihthofen je pokušao da pruži svoje iskreno objašnjenje. Teo zastade iza njega, bez ijedne reči. Po je znao da se ovaj setio trenutka kada je Baron izabrao da se igra sa svojim plenom umesto da ga ubije, brzo. Teo je još uvek razmišljao o izviđaču Alberta Bola.

„Kada ubijem Engleza”, nastavi Rihthofen, „moja lovačka strast se zadovolji na četvrt sata. Onda se potreba ponovo rađa...”

Hodali su oko jezera. Dan je bio oblačan. Svi vampiri nosili su kape sa obodima i tamne naočari. Nahranjen letom od prethodne večeri, Baron je bio pričljiviji nego tokom prethodnih intervjua. Teo je nagovestio Pou da će Rihthofen biti mnogo predusretljiviji izvan zamka. Za lovca, zatočenog među zidovima, to je izgledalo kao prerana smrt.

Pratila ih je životinja. Po je osluškivao njeno tiho šuškanje po visokoj travi. Bila je to neka vrsta malog psa. Baron je takođe primetio njegovo prisustvo, povremeno bacajući gladne poglede na psa.

Prošle noći, Rihthofen je ulovio i ubio četiri puta tokom tročasovnog leta. Meta su mu bili RE8 osmatrač, francuski Spad, Sopvit Kamel i britanski izviđački balon. Šest ljudi je potpuno mrtvo, četvorica od njih vampiri. Baronov rezultat porastao je za još tri pobede. Baloni su se računali posebno. Francuz, Nungeser, imao je visok rezultat. Ova pobeda koja je Baronu donela izjednačenje rezultata u zvaničnim izveštajima, biće zapamćena kao jedna od najvećih.

„Kako biste opisali svoj noćasnji posao?"

„Bio je to dobar lov. Pio sam iz svih, osim iz jednog."

„Šta vam je važnije, hranjenje ili ubijanje?"

Po se pokaja zbog postavljenog pitanja. Izazivao je Rihthofena da odbaci sve svoje štitove. Na početku, Po je mislio da se Baron iskreno zbunjivao kod svakog iskušavanja; sada je shvatio da je Rihthofen precizno merio svoje reči, vodeći računa da ne kaže ništa što bi moglo da uzbuđi vazduhoplovni senzor.

Pas, jazavičar tužnog pogled, izroni iz trave i potrča ka njima. Životinja je preživljavala zahvaljujući otpacima mrtvih ljudi.

„Računa se pobeda", konačno reče Rihthofen.

„A šta je za vas pobeda?"

Rihthofen se okrenu i pogleda u mirnu vodu.

„A šta je za vas jezero, pesniče?"

Bilo je to obično jezero. Tamno ali bez mirisa, ne preterano privlačno ali ne i groteskno. U njega je upao britanski avion one noći kada je Rihthofen dopustio da Bol i izviđač pobegnu. Olupina je izvučena napolje i izložena kao trofej na zidu zamka. Telo pilota nije nađeno.

„Ne znam, ali mogu da kažem šta je za mene hranjenje, šta za mene znači krv žene..."

„Žene", šmrcnu Rihthofen.

Teo dignu pogled, gušeći smeh.

„Ne mogu da se izvinim zbog svoje prirode", reče Po. „Iako sam bio vojnik, kada je trebalo, lično ne naginjem ka ubistvu."

„Moj brat tvrdi da više voli da bude ljubavnik nego borac. Laže samog sebe."

„Za mene, čin vampirizma je nežno sjedinjenje, oslobađanje samoće, reafirmacija smrti života..."

„Ne razumete me, pesniče. Zar nikada niste ubili?“

Po je bio postuđen. Proganjala ga je bela, mrtva žena, velikih očiju i zuba, duge kose.

„Ubijao sam“, prizna on. „Naročito dok sam bio novorođen. Nisam shvatao prirodu sopstvenog stanja.“

„Ja sam novorođen. Vampir sam tek osam godina. Profesor Ten Brinken kaže da se konstantno menjam.“

„Ali vi postajete sve veći ubica?“

Rihthofen klimnu jednom, izvuče pištolj iz kožnih korica i opali. Precizan hitac probuši iznenađenom jazavičaru glavu. Krv mu poteče iz ušiju i uz trzaj pade mrtav.

„Glupi pas“, reče Rihthofen, gušeci drhtaj. Iz nekog nepoznatog razloga, bezopasna životinja mu je bila odbojna kao zaraženi pacov.

Teo je bio uznemiren usled nonšalantnog ubistva. Pucanj je odzvanjao u Poovim osetljivim ušima. Patke poleteše iz obližnjeg šumarka. Miris pseće krvi podbode Poovu crvenu žeđ. Životinja je bila ogavna, ali on se priseti slatke Žiži. U zamku Malinboa, letačima su ponekad dovodili toplokrvne žene. Po oseti glad.

„Mojoj zemlji je potrebno ubijanje“, reče Rihthofen. „Obavljam svoju dužnost.“

„U vekovima koji dolaze, možete uveliko da se promenite. Potrebe vaše zemlje mogu da se promene i oslobode vas te dužnosti. Možda ćete i vi postati ljubavnik.“

Rihthofen, miran, hladan i bled, pogleda direktno u Poa. „Preda mnom nema vekova. Ja sam mrtav čovek.“

Po zbunjeno pogleda u Tea.

„Razumeo sam da ste se preobratali bez prolaska kroz smrt? Sami ste mi tako rekli.“

Baron je izgledao zgađeno. „Ne mislim na to, pesniče. Ja sam istinski mrtav čovek. Svi mi u JG1, samo privremeno koristimo sopstvene leševe. Sasvim je izvesno da nećemo preživeti rat.“

Teove usne skupiše se u ozbiljnu crtu. On izbaci dim i fijuknu svoju poslednju cigaretu u jezero.

„To je zbog Nungesera. Pio si njegovu krv i sada razmišljaš kao on.“

Mali žar od cigarete zašišta na površini vode.

„Ja mislim svojom glavom, Krečmar-Šuldorfe. Ali u pravu si. Francuz mi je bio donekle sličan. Znao je da je bio mrtav. Svaka pobeda bila je samo odlaganje. Kada sam ga ubio, nimalo nije bio iznenađen. Znao je da će ga smrt stići pre ili kasnije. I ja sam to znao kada sam mu probio vrat i pio njegovu vrelu krv.“

„Da li smatrate da time poražavate vaše drugove?“ upita Po.

„Tragedija rata je u takmičenju jednih protiv drugih. Mi letaći imamo više zajedničkog sa onima protiv kojih se borimo nego sa onima za koje se borimo. Verovatno ćemo umreti u vazduhu. Osvald Belke, moj učitelj, umro je glupim nesrećnim slučajem. Svi mi, takozvani heroji, ćemo umreti. Pašćemo s neba u plamenu. Preživeće samo kljakavi psi rata.“

Po pomisli na Geringa koji zapisuje rezultate, na Eversa koji dosađuje o svom napredovanju, na Tena Brinkena koji uzima mere, na Kurtena i Harmana koji čuvaju mitraljeze svog gospodara. On pomisli na Edgara Poa koji se savija pod propagandom.

„Profesor Ten Brinken tvrdi da će vas napraviti nepobedivim.“

„Prati nas sa šestarom i štopericom, brbljajući o merama i nauci. On nikada nije bio na nebu. On ne zna. Gore ne postoji nauka.“

„Šta postoji?"

„Vi ste pesnik. Kažite vi meni."

„Ne mogu da pišem o nečemu što ne poznajem."

Rihthofen skinu tamne naočari. Oči mu se nisu skupljale na suncu. Lice mu je bilo kao stena.

„Gore, na nebu, vodi se rat. Večiti rat. Ne samo sa Britancima i Francuzima, već sa vazduhom. Nebo nas ne želi gore. Nas, arogantne, nas ubice. Nebo uzima danak. Uzelo je Belkea, Imelmana, Bolsa, Nungesera i mnoge druge, i bacilo ih na zemlju. Nikada nećemo biti nebeska stvorenja."

Dok je govorio nije gledao u nebo.

„Šta će biti posle rata?"

Po prvi put od kada ga je Po upoznao, Rihthofen se nasmeja. Bio je to kratak lavež, nalik na rezanje.

„'Posle rata'? Ne postoji 'posle rata'."

Među njima je vladalo prećutno primirje: nije bilo spomena o proterivanju Kejt iz rata.

Čarls je hteo da ona ostane zato što je želeo mišljenje sa strane. Kroz njihovu vezu koja je bleдела zajedno sa asimilacijom njegove krvi, Kejt je znala da ga je utešila. Bilo je razočaravajuće što mu je to omogućilo opstanak u Odboru Diogenovog kluba, ne samo njenim zaslugama već i zato što je ovog pristojnog starca podsećala na druge žene, žene njegove mladosti: njegovu suprugu, Pamelu i sveticu Ženevjev.

Dok su se vozili u otvorenim kolima ka Maraniku, Čarls je dremao, iscrpljen i isušen. Noge mu je umotala ćebetom i držala ga uspravno. U jednom trenutku sna obavio je ruke oko nje.

Šta li je mislio o njoj? Preživевši Frenka Harisa i tridesetogodišnji teror kao vampirka, znala je da je posedovala čvrst karakter. Međutim, isprečili su se duhovi Čarlsovih žena. Rizikovala je da postane jedna od fantomskih sestara koje su ga progonile. Pored Pamele i Ženevjev, tu su bile Penelopa, gospođa Harker, Meri Keli, stara kraljica, Mata Hari. Osim Pamele, koja je bila mrtva pre Drakulinog dolaska, sve ostale bile su vampirke.

Ličnost vampira bila je nestabilna, promenljiva. Konstantno su se hranili drugima, sve više se smanjujući, gubeći sopstveni karakter. Kejtine sestre-utami, ugasile su svoje umove pre nego što ih je izdalo telo.

Kada se preobratala, Penelopa, Čarlsova verenica, postala je neprepoznatljiva. Sada potpuno usamljena, primala je toplokrvne posetioce u svojoj mračnoj kući, grčevito viseći o koncu života-u-smrti koji je prezirala.

Kejt je znala da je bila jaka. Još uvek je bila nemrtva, još uvek je bila svoja, bila je razumna. Ili možda razumna kao i do tada. Da je poživela, nasuprot onome što je Čarls ljubazno primetio, pretvorila bi se u nakazu od usedelice, u ćaknutu babadevojku u pantalonama.

Ovo je bio put kojim je došla biciklom one noći kada je nestao Edvin. Nebo je opet bilo mutno. Ovoga puta, bilo je blizu svitanja a ne sutona. Avioni su opet poleteli. Tri Kamel bombardera vraćala su se u bazu. Nisu leteli sa linija što znači da nisu bili u ofanzivnoj patroli. Izvodili su „akrobacije“ u vidu kružnog letenja po nebu gde se svaki trudio da napravi manji krug od onog drugog. Budući da je svaki drugi pilot stradao u neprijateljskoj akciji, svaki treći je padao vežbajući ili tokom rekreativnog leta. Dva Kemela ustremiše se na trećeg, kao jastrebovi ustremljeni na plen, pokušavajući da ga obore.

Vrlo malom broju vampira mogla su da izrastu krila i da polete. Kejt nije bila među njima. Gledajući gore, osetila je zov neba. Volela bi da leti u jednoj od tih mašina. Kao dete, nemilosrdno je izazvala ista ona ogavna Penelopa, koju Čarls kasnije nije uspeo da oženi, kada je priznala da je želela da se obuče kao dečak i odmetne se na more. Ovo je bio isti impuls, nešto dečje zamrznuto u njoj u trenutku preobraćenja.

Kamel koji je predvodio svoje drugove u lažnu poteru počeo da pada, spiralno se rušeći ka ofucanom šumarku. Kejt pomisli da je avion izgubio kontrolu. Od uzrujanosti, ona stisnu Čarlsa i probudi ga.

„Prokleta budala“, reče on.

Avion očeša vrh drveća (Kejt začu pucanje grančica) i neverovatno se iskoprcu iz pada. Kejt zviznu. Kamel se naglo vinu ka nebu, penjući se otpozadi ka ostalima. Kada bi pilot ispalio vatru, oborio bi obojicu.

„To je Edvin“, reče Čarls.

„Sumnjam, ovo je vrhunsko letenje. Edvin je početnik.“

„Ekspert bi znao kada treba da se uplaši.“

Vazdušni okršaj, najsigurniji način da se pobedi u napadu odozdo i otpozadi, položaj koji je Edvin zauzima u odnosu na svoje zamišljene neprijatelje. Čak i dvosed sa okruglim mitraljezom retko je pucao na napadača koji je dolazio odozdo ili otpozadi. Taktika borbe prsa u prsa usavršena je u poslednje tri godine, kulminirajući u veštini prikradanja meti otpozadi.

„Momak leti kao Švaba“, reče vozač, pomalo prezrivo. „Idealna meta. Gotov je za dve nedelje, mrtav za mesec dana.“

Edvinova posada letela je u suprotnim pravcima: jedan je pokušao da imitira njegov manevar kovitlajući svoj Kamel, dok je drugi odleteo u oblake.

„U pravoj vazdušnoj borbi, ostali bi pobjegli, uprkos njegovom fantastičnom padu.“

Čarls odmahnu glavom. „U pravoj vazdušnoj borbi, ubili bi ga pre nego što bi uspeo da umakne.“

Začu se neznatno štektnje.

„Prokletstvo“, opsova vozač. „Taj momak je upravo upucaao svog ortaka.“

Kamel koji je leteo na gore izgledao je kao da nije pogođen.

„Verovatno neka imitacija pucnjave“, reče Kejt.

„Niste u pravu, gospođice.“

Avion u padu obrnu se na gore, iskrzan i klimav, imajući Edvina i dalje za sobom. Opet se začu štektnje.

Mali plamen buknu u Kamelovom repu.

„Ovoga puta ga je pogodio“, reče vozač.

Bili su na glavnoj kapiji Maranika. Stražar propusti Čarlsovo vozilo i uz vojnički pozdrav. Možda je bio VIP iako je bio civil. Stražario je isti onaj vodnik koji je bio na dužnosti kada je Kejt dolazila sama.

Kola krenuše uzbrdo ka seoskoj kući u trenutku kada se Kamel približio bazi. Kapetan Alard, u dugom crnom kaputu i šeširu sa širokim obodom, stajao

je napolju i gledao u nebo, zajedno sa pilotskim kadrovima, uključujući stare prijatelje Bertija i Džinždera. Znala je za njihova neslaganja. Još jedno štabsko vozilo bilo je parkirano ispred kuće, šofer je stajao pored. Kejt oseti miris „ugledne ličnosti“, pitajući se da li je postojalo još nešto o čemu bi morala da brine.

Kada je svanulo, Kameli sleteše. Edvin se spusti prvi i uredno odveze avion u šupu. Bio je potpuno maskiran u šlem i naočari, ali odmah je znala da je to bio čovek koji je pio iz nje. Vrela igla probode joj srce, podsećajući je na njihov nedovršen posao.

Drugi avion, repa izbušenog dimljivim rupama, bučno slete na zemlju i jedan točak mu skliznu sa staze. Kotrljao se, zaokrećući čudno sve dok nije stao. Razjareni pilot iskoči iz aviona i potrča preko polja, bacajući šlem i naočari. Njegove glomazne čizme, dizajnirane za utopljanje ali ne i za trčanje, učiniše ga posebno nezgrapnim, skoro komičnim.

Dok je treći Kamel pažljivo sletao, ljutiti pilot iz drugog pritrča Edvinu, koji je smireno skidao svoje naočari. Kejt začu bujicu psovki.

Pomažući Čarlsu, zajedno predoše preko polja. Alard i piloti takođe se približiše raspravi.

„Pogodio si me, prokleti bezosećajni skote! Do đavola, šta si hteo time da postigneš? Da pobediš rat protiv Švaba?”

„Smiri se, Rutledže“, reče Džindžer. „Daj Vintropu šansu da objasni.“

Rutledž, vampir sa malim rogovima i oštrim brkovima, bio je novajlija.

„Dakle...?”

Rutledž pogleda u Edvina. Pilot odmota šal, skinu masku i naočari. Oko očiju je imao crne čađave kolutove.

„Tražio bi pobedu“, Edvin reče Alardu. „Sam biram svoje ljude.“

„Prokleta budalo, mogao si da me ubiješ!”

„Okrznuo sam te. Nisam te ubio.“

Alard, odgovoran za krajnji sud, razmišljao je.

„Alarde, da sam hteo da oborim Rutledža, onda bih to i učinio.“

Užarenog pogleda, Alard kao da je prozreo Edvinovo srce.

„Tačno“, reče on.

Rutledž otvori usta, buneći se i besno udari rukom o trup Edvinovog aviona. Platno se zatrese. Pilot je bio na ivici histerije.

„Kapetane, pucao je na mene! Englez je pucao na mene!“

„On govori istinu. Znao je da te neće ubiti.“

„Oštetio je HM, državno vlasništvo.“

„Kažnjen je jednodnevnom zabranom letenja.“

Edvin prihvati Alardovu presudu. Između trenutnog oficira vazduhoplovstva i novog pilota vladalo je hladno razumevanje.

Rutledž odjuri. Edvin se izvuče iz kabine, viseći kao majmun sa podupirača gornjeg krila.

„Kamel nije baš poslušna letelica, nije kao Pups na kojim smo vežbali. Ptica mora da se razradi. Mada se okreće kao san.“

Alard klimnu.

Treći pilot, američki vampir, stajao je pored aviona. Bio je bled od uzbuđenja, više stimulisan nego ljut.

„Lokvude, žališ li što si me onako pratio, sa takvim drugom?“ upita Edvin.

Lokvud slegnu ramenima. „U tom trenutku je izgledalo kao dobra ideja.“

Amerikanac krenu dalje. Edvin skinu šlem.

„Zdravo, Boregarde“, reče on, primetivši posetioce. „Gospođice Rid.“

Gospođice Rid!

Kejt je, sa svojim irskim temperamentom, pretpostavljala da bi veliki broj ljudi bio u permanentnom stanju besa u blizini ovog novog, poboljšanog Edvina Vintropa.

„Jeste li uživali u predstavi?“

„Letiš kao da si rođen za to.“

„Preporođen sam, Boregarde.“

Edvin skoči na zemlju kao cirkusant i ispravi se. Još uvek je bio toplokrvan, ali u njegovom osmehu bilo je neke vampirske oštine i neznatne hladnoće u očima.

Viđala je i ranije takav pogled: kod toplokrvnih slugu nekih starijih vampira koji su ih uzimali u službu, hraneći ih kapima svoje krvi i obećajući im preobraćenje. Međutim, Edvin nije bio vampirski sluga. Svakako ne njen.

„Letiš kao Bol“, reče Berti, iznoseći činjenicu pre nego kompliment. Novi pilot prihvati procenu. Imao je u sebi delić Alberta Bola, baš kao i delić Kejt Rid. Ali vladao je samim sobom. Posedovao je gvozdenu odlučnost i sve se svodilo na Edvina Vintropa.

„Možda nije trebalo da se okomiš na starog Rutledža“, primeti Džindžer. „Takve akrobacije su loše za moral. Nikada ne znaš kada imaš Švabu na repu a Rutledž će biti jedini koji može da obori štetočinu.“

„Malo verovatno.“

Berti i ostali divili su se Edvinu mada ga još uvek nisu sasvim prihvatili. Nisu mogli da mu veruju niti da procene njegovo nepredvidivo upravljanje eskadrilom. Kejt je znala kako se osećaju.

„Mislim da će biti od koristi da malo popričamo, Vintrope“, reče Čarls. „Ti, ja i Kejt. Hoću da raščistim neke stvari.“

„Je li stvar lične prirode?“

„Ako je tako vidiš.“

Džigs, mehaničar, otvori poklopac Edvinovog aviona. Napolje iskulja masna vrelna i on sočno pljunu.

„Za sat vremena imam patrolu. Ja sam jedini toplokrvni pilot u eskadrili. Više mi odgovara dnevno letenje.”

Kejt više nije bila sigurna koliko je Edvin bio toplokrvan.

„Neće trajati dugo.”

„Vrlo dobro.

Dugačak crni automobil bio je parkiran u dvorištu zamka. Šest motora sa uniformisanom pratnjom, uredno su formirali zid odbrane oko kola. „Važni posetioci“, reče Teo.

Po, uznemiren zbog izloženosti suncu, uguši grč. Iz njegovog iskustva, važni posetioci obično su sa sobom donosili neku promenu. Njegov odnos sa izdavačima u Americi i Evropi uvek je uključivao grubu svađu, raskidanje odnosa i dugoročnu ogorčenost. I sadašnji pretpostavljeni mogli bi da izraze kriticism prema njegovom radu u vidu drvenih kočeva i srebrnih metaka.

Zastavice sa imperijalnim orlom lepršale su na automobilu. Pratnja je bila sastavljena od uglađenih novorođenih. Njihove nepobitne crne kožne uniforme bile su mu nepoznate. Po je pretpostavljao da je to bila nova odeća, dodatak Vazduhoplovstvu ili dr Mabuzeovoj tajnoj policiji.

Po nemačkoj utopiji, svi bi trebalo da nose veličanstvene uniforme. Toaletni služitelji bi trebalo da izgledaju kao feldmaršali. Feldmaršali bi trebalo da se uparade pod težinom kićanki i mesinga.

Po je bio bolno svestan svog statusa jedinog civila u Malinboau. Čak je i Evers nosio gizdavu konjičku oficirsku uniformu, glumeći neki čudan rezervni status.

Osećao je potrebu da se sakrije iza Rihthofena.

Jedan od motociklista, sa rukom fiksiranom u salutirajućoj pozi, otvori zadnja vrata kola. Insektoliki stariji vampir izađe iz mračne unutrašnjosti. Imao je grobnu harizmu. Služitelji su iznad njega držali baldanih kako bi stvor ostao u senci. Njegovo pacovsko lice bilo je tamno, sa mutnobelim očima koje su poigravale dok je ukočeno stajao.

„Ovo je Graf fon Orlok“, objasni Teo. „Jedan od Drakulinih bliskih savetnika.“

Samo su vrlo, vrlo stari izgledali ovako jezivo. Orlok je nosio prastari ogrtač, pričvršćen sa desetak dugmića i kopčom. Bio je pogrbljen, sa prstima pauka, zubima glodara i upalim obrazima; njegova uvećana glava bila je ćelava pod šubarom dok su mu ruke bile krive od artritisa. Po nikada pre nije video tako ogavnog vampira. Ovo je bio jedini primerak koji Ten Brinken nikada neće uspeti da izmeri i kategorizuje. Orlok je bio biće iz pakla, a ne naučni stvor.

„Mislio sam da ćemo imati više vremena“, promrmlja Teo.

Po htede da izmami još neko objašnjenje od svog prijatelja ali se Teo ugrize za jezik. Rekao je više nego što je smeo.

Orlok pogleda oko sebe, zaštićen od sunca. Oči su mu migoljile iz duplji. Po pokuša da stoji mirno. Rihthofen se instiktivno ispravi, spreman za smotru.

General Karnštajn marširajući izađe iz ogromnog dovratka, Ten Brinken i dr Kaligari krenuše za njim. Raznovrsni letaći opušteno stajaše iza generala. Dali su sve od sebe da na brzinu doteraju svoje uniforme, uz dozvoljenu individualnost koja je bila odlika samo pravih heroja.

General salutirajući pozdravi Orloka, ovaj mahnu kandžom i zareža. Po shvati da je stariji vampir odlučio da ne priča.

Grupica koja je šetala oko jezera pridruži se Kamšajnovim kadrovima. Baron fon Rihthofen zauze svoje mesto vođe eskadrile. Teo stade pozadi a general levo. Po stade pored Tea ali ga neko zaseni - naravno, Hans Hajnc Evers - postavivši se ispred njega.

Najviši pratilac otpozdravi Karnštajnu i skinu svoje naočari. Bio je to lepuškasti Prus, potkresanih brkova, sa ubedljivim osmehom i ožiljkom iz dvoboja.

„Hardt iz generalštaba“, predstavi se.

Novorođeni je bio Orlovov portparol. Nosio je crni kođni kaput i Őlem. Hardt pogleda po dvoriŐtu a zatim u nebo.

„Dakle ovo je gnezdo naŐih nebeskih vitezova. Ja sam 7ovek mornarice. Podmornice.”

KarnŐtajn klimnu.

„Imate impresivno zdanje, generale. I impresivne rezultate. Koji od vaŐih ljudi je naŐ Crveni bombarder?”

KarnŐtajn pokaza. Rihthofen iskora7i napred, salutiraju7i. Hardt uzvratu pozdrav i rukova se s Baronom.

„7ast mi je”, re7e Hardt. „Ti si heroj.”

„Obavljam svoju duđnost.”

Po nije mogao da odvoju pogled od Orloka. Vampir je izgledao krhko, kao da 7e njegovi dugi prsti svakog trenutka pu7i i okruniti se kao suve gran7ice. Međutim, iz njega je izbijala viŐevekovna snaga. Iskra u njemu koja je odrđavala ųivot verovatno je bila uđasno jaka. Istinski starci bili su van svakog razumevanja.

„Gospodine”, Evers se obratu Hardtu, „da li je dr Mabuze imao vremena da razmotri moj izveŐtaj?”

„A vi ste...?”

„Hans Hajnc Evers.”

„Doktor 7e razmotriti vaŐu ųalbu, her Evers. Kao ųto sam siguran, vi shvatate koliko vremena iziskuje reŐavanje hitnih stvari.”

Evers obori glavu i ljutito se ugrize za usnu.

„Je li ovo her Edgar Alan Po, uzrok vaŐih problema?”

Po shvatu suŐtinu izdajni7ke optuđbe koju je Evers uputio Mabuzeu. Evers, njegov niŐtavni prijatelj, verovatno je mukotrпно radio na utvrđivanju svog

položaja. Po samo slegnu ramenima. Hardt ga odmeri od glave do pete, cereći se.

„Her Evers tvrdi da je vaša reputacija naduvana“, reče Hardt uz osmeh.

Po pokuša novorođenom da uzvрати miran pogled.

„Naprotiv“, reče on, nadajući se da će drskošću sakriti neprijatnost, „mogao bi da bude još veći da me nisu namučili kojekakvi plagijatori. Da je moj rad toliko precenjen, neko bi se zapitao zašto je toliko njih pokušalo da ga imitira.“

Evers ga mrko pogleda. Po nije bio svestan njegove duboke zavisti.

„Mi smatramo da je posao her Poa zadovoljavajući, gospodine“, ubaci Rihthofen.

Hardt iznenađeno izvi obrve. Po je takođe bio zatečen.

„Smatrate da je vaš saradnik dorastao svom zadatku?“

„Upravo tako, gospodine.“

Hardt pogleda u Eversa uz oštar osmeh i slegnu ramenima, skoro na francuski način.

„Izgleda da je stvar rešena bez dublje rasprave, Everse. Naš borbeni orao je ekspert. Hvala što ste obratili pažnju na taj detalj, ali očigledno je da su vaše brige potpuno neosnovane.“

Eversovo lice bilo je crveno od rastućeg besa. Vene na slepoočnicama bile su vidne i pulsirajuće. Po shvati da mu je Baron fon Rihthofen upravo spasio život. Ako ništa drugo sačuvao mu je položaj. Evers je očigledno pokušao da ga ukloni.

„Hoćemo li unutra?“ predloži Hardt. „Graf fon Orlok smatra da su spoljne aktivnosti po izlasku sunca zamorne.“

Karnštajn koraknu u stranu. Letači formiraše prolaz, ravnajući se prema ulasku u Veliki hol. Okružen svojom motociklističkom pratnjom, Orlok je mileo

kaldrmisanom stazom, trudeći se da ostane u senci. Hardt ga uhvati za šiljati lakat, pomažući mu kod prvog od tri stepenika koji su vodili ka velikim vratima.

Tu zastadoše. Čutljivi vampir bio je tradicionalista. Nije hteo nepozvan da pređe preko kućnog praga.

„Grafe fon Orlok“, svečano reče general Karnštajn, „dobrodošli u Šato du Malinboa. Molim vas uđite i osećajte se kao kod kuće.“

Orlok zaškripa noktima kao cvrčak. Hardt mu pomognu da se popne. Unutra je vladao okrepljujući mrak i stariji vampir se odvoji od svojih pratilaca. U uskom prolazu koji je vodio ka Velikom holu, Po se gušio od smrada Orlokove stare odeće.

Karnštajn je pratio Hardta i Orloka uz stepenice, pokazujući put ka holu. Po se držao pozadi, dovoljno blizu, prateći Tea i Eversa. Osećao je peckanje u kičmi, zamišljajući kako mu Evers zabada bodež u leđa.

Rihthofen se zadržao, propuštajući starije vampire i stade između Tea i Poa. On pogleda u Eversa koji je stajao u dnu stepeništa, gutajući sopstveni bes.

„Everse“, reče Rihthofen, „hvala vam što se ne mešate u poslove pisanja moje biografije.“

„Barone, ja...“

Stojeći iza Barona, Po vide samo njegov uredno podšišani potiljak. Evers je bio užasnut. Na trenutak, Rihthofenove uši se zašiljiše i vilica mu se ukoči. Kada se okrenuo, ponovo je bio neosetljiv i učtiv, kao i uvek. Po je bio zahvalan što poteklih nekoliko sekundi nije zurio u Baronovo lice. Krvava suza skliznu niz Eversov obraz. I dalje se borio sa užasom.

Eversa su ostavili na dvorištu i stigli Orlokovu grupu dok im je general Karnštajn pokazivao zidove okićene trofejima, preuveličavajući pobedu svakog pojedinačnog letača.

„Ovo je impresivno“, uzviknu Hardt. „Graf fon Orlok se divi dostignućima JGl. Baš kao i njegov cenjeni rođak, Graf fon Drakula.“

„Biće to velika privilegija za ove ljude“, reče Karnštajn. „Novorođeni su. Mali broj iz njihove vrste je izabran za ovako uzvišenu službu.“

Po je propustio glavnu stvar. O kojoj službi je pričao general?

„U ime proslave značaja ove pozicije“, reče Hardt, „Berlin je odlučio da bi njegovo ime trebalo zvanično promeniti. Šato du Malinboa zvuči malo *francuski* za naš ukus. Od sada, u čast orlova JG1, ovo će biti Šlos Adler.“

Orlov zamak.

Orlok se šunjao uza zid sa trofejima, lupkajući uvijenim kandžama po bradi dok je razgledao relikvije poginulih. Delovao je kao da ne čuje razgovor, iako su njegove pacovske uši sigurno bile dovoljno osetljive da uhvate svaki mali šum koji je mučio Poa. Hardt, poslušna marioneta, sa lica nije skidao nasmejanu masku. Orlok je bio gospodar.

„A sada, ako bi vaš obaveštajni oficir mogao da odvoji malo vremena...“

Teo vešto iskorači napred. Njegova bezbrižnost nestade. Bio je to oberst Krečmar-Šuldorf, spreman da se drži svoje dužnosti do poslednjeg aduta.

„...trebalo bi da ispitamo organizaciju u vezi sa povećanjem sigurnosti zamka kada naš vrhovni komandant dođe u posetu svojim najboljim borcima.“

Generala Karnštajna ispuni ponos. Osim stoičkog Rihthofena, letači su bili šokirani, zbunjeni i uzbuđeni. Čak i ova stvorenja mogla su da se zaprepaste. Veliki komandir će posetiti Malinboa. Ispravka, Šlos Adler. Ponekad, Po se nije usuđivao ni da pomisli na njegovo ime.

Drakula.

„Imam osećaj kao kada da me čeka roditeljska grdnja. Oboje ste tako ozbiljni, tako namrgođeni.“

„Ja sam ti majka na način koji još uvek ne razumeš,“ Kejt reče Edvinu, „a Čarls ti je kao otac. On te je doveo u ovaj uzvišeni svet. Dužan si da to poštuješ.“

Edvin se namršti, ne shvatajući. Osmeh mu je bio lak a oči teške. Predstavljao je bedem za njene misli; nakon zajedničkog sjedinjenja, on će morati da bude malo pristupačniji.

„Možda nije trebalo da gađam Rutledža otpozadi, ali svakako sam mu spasao život. Bio je labav gore, nesmotren. Ubuđuće neće biti takav. Sledeći borbeni avion koji mu se nađe na repu neće biti Kamel. Lokvud je shvatio poruku.“

Stajali su u senci, između aviona. Čarls se snažno nasloni na polugu. Nedaleko od njih Džigs je radio svoj posao, krpeći rep Kamela koji je Edvin „obeležio.“ Širio se oštar miris mašinskog ulja.

Zarobljena među mašinama, Kejt je posmatrala Edvina, primećujući prve znake njegovog preobraćenja. Pokreti su mu bili brži. Lice hladnije. Suglasnike je izgovarao pomalo šištavo, preko zaoštrenih zuba.

„Uzeo si od Kejt“, reče Čarls.

Edvin spusti glavu, ćutke gutajući stid, i pogleda u utabanu zemlju šupe. Potom odlučno dignu glavu, susrevši njihove oči.

„Uzeo sam i od tebe Boregarde. I od Alberta Bola. I od ostalih. Svi mi uzimamo. Tako rastemo, prilagođavamo se.“

Uskoro će jesti živ biftek koji pliva u crvenom soku. Imaće pozamašan apetit, sagorevaće kao mašina bez ulja. Biće konstantno gladan.

„Zar ne osećaš opasnost, Edvine?”

„Gospođice Rid, bez uvrede ali ti si *vampir*. To ti ne daje za pravo da mi držiš lekcije o uzimanju krvi, o uzimanju bilo čega, od drugih.”

Nevidljiva posekotina na njenom vratu, napravljena sopstvenom kandžom, žignu. Potpuno zarasla, fantomska rana poče da kuca, nabrekla od krvi.

„Edvine, pogrešno si shvatio svoje stanje. Ti nisi vampir.”

„Neću da se preobratim, Kejt. Neću da umrem. Imam obavezu koju mogu najbolje da obavim sa tvojom krvlju u sebi. Izvini ako sam te povredio ili uznemirio, ali postoje mnogo veći problemi od naših.”

Kroz otvorena vrata od šupe, on pogleda u nebo.

„Gore je čudovište. Zavetovao sam se da ću ga uništiti. Dugujem to Bolu.”

„Ili se očisti ili se potpuno preobrati. Viđala sam šta se događa sa ljudima koji stanu na pola puta između toplokrvnog i nemrtvog stanja. Ne smeš da rizikuješ sopstveni um i telo.”

Edvin zavapi ka Čarlsu. „Boregarde, ti znaš da su rizici na drugom mestu. Nevažni su. Bitna je samo dužnost.”

Kejt se zgrči iznutra. Njene krvne veze sa Edvinom i Čarlsom su ključale. Osećala je šta se događalo u pozadini njihovog razgovora.

„To nije dužnost, Edvine. To je osveta.”

Edvinovo lice se smrači.

„Moja krv u tebi. Zamračila ti je um, iskrivila ti je razum.”

„Rihthofen mora pasti.”

„Rihthofen će pasti. *Drakula* će pasti. Ali to ne zavisi samo od tebe, već od svih nas. Konsenzus. Postaješ gori od njih. Ovo nije igra nekoliko moćnih

vitezova i milion prolaznih piona. U pitanju je ogroman broj ljudi, i vampira i toplokrvnih."

„Dramatizuješ, gospođice Njuškalo."

Bila je ljuta. „Pokušavam da te sačuvam od još veće zablude. Verovatno od ludila i istinske smrti. Prolaziš kroz nešto vrlo slično paklu, okrivljujući jednog mladog Švabu, umesto da kriviš starce na obema stranama, koji su ubili milione zato što im je tako lakše nego da žive svoje dosadne živote. Osvajanje i održavanje moći za male krugove u svim zemljama ubija sve nas, sve do jednog."

„Zvučiš kao boljševik."

„To je cena. Ja sam revolucionarka, kao i Čarls."

„Ne vidim kakve to veze ima sa mnom."

„Upravo to. Ima veze sa svima nama. Ti sebe vidiš odvojeno od svih nas."

Zavlada tiha, mučna pauza. Kejt je drhtala. Edwin, do kog je jedva uspevala da dopre, povlačio se u štit koji je gradio oko sebe.

„Kuda vodi ovaj razgovor, Boregarde? Čeka me ofanzivna patrola."

Nakon kratkog razmišljanja, Čarls - stariji, tromiji i tužniji no ikada -reče, „Mislim da si se posle ranjavanja prebrzo vratio aktivnim dužnostima."

„Dobro sam. Više nego dobro."

Edvin savi kolena i skoči. Vinuvši se dvadeset stopa, uhvati se za avionsku gredu. Čizme su mu visile iznad njihovih glava. Bilo je to tipično razmetanje koje je Kejt već viđala kod oguglalih novorođenih, onih koji su hteli da se distanciraju od toplokrvnih, onih koji su hteli da tretiraju žive kao stoku, koji su mislili da je vampirizam od njih napravio darvinovske aristokrate, vladare na zemlji. Monstrumi. Edwin skoči na zemlju, kao mačka i gipko se ispravi, dečački ponosan na svoj podvig.

„U prvim fazama, deluje kao droga“, Kejt objasni Čarlsu. „Naglašena euforija. Preterano samopouzdanje.“

„Greši, Boregarde. Pazio sam. Napravio sam od sebe oružje.“

Čarls je bio u iskušenju da mu poveruje, Kejt je to znala. Kako bi samo odgovaralo Diogenovom klubu da iskoristi ovo nemilosrdno vitalno biće. Međutim, Čarls je bio dovoljno dobar čovek da to shvati.

„Ne smem da rizikujem, sinko. Kejt je živela u svom stanju punih trideset godina. Moram da je poslušam.“

„Ali to je tako *bесmisleno*“, reče Edvin, okrenuvši se. Njegov široki osmeh bio je skoro histeričan. „Toliko toga mogu da učinim. Moram da uništim JG1. Moramo da ubedimo Švabe da prestanu da proizvode one nakaze.“

Kejt načuli uši. Da *proizvode* one nakaze?

Edvin zakoluta ušima, iznerviran.

„Zašto se uopšte raspravljamo? Svi želimo istu stvar, zar ne?“

Čarls je razmišljao. „Kejt, hoću da mi obećaš da nećeš pisati o JG1 bez moje dozvole. Pod pravilom DORA si, izlažeš se velikoj opasnosti.“

Bila je na tankom ledu. „U redu, ali o čemu se radi?“

„O vampirima koji menjaju oblik“, reče on. „Rihthofen i njegovi drugovi ne lete avionima već sopstvenim krilima.“

„Gospode Bože!“

„Oni su Drakulin nakot. Opunomoćenici. Uz pomoć njegove krvi od njih su napravili čudovišta.“

Na Kejt je došao red da čuva tajne. Shvatila je važnost Mata Harine ispovesti.

Edvin se nije izvinio što se izlanuo.

„Predložiću da te oslobode svih dužnosti, Edvine. Treba još malo da se lečiš,“ reče Čarls.

Nije se bunio.

„Edvine, to je za tvoje dobro.”

On pogleda u nju, zadržavajući svoje misli za sebe.

„Vrlo impresivno”, reče ona. „Meni su trebale godine da savladam taj trik.”

„Lice te i dalje izdaje. Porumeniš kao paprika.”

Ovo je već ličilo na starog Edvina.

„I dalje imam puno poverenje u tebe”, reče Čarls. „Bićeš jedan od najboljih. Kada se dobro oporaviš.”

Njih dvoje krenuše napolje, ostavljajući ga u šupi. Dok je Kejt pomagala Čarlsu da izađe, Edvin ode da se posavetuje sa Džigsom, zapitkujući o Kamelovom motoru, nameravajući da sazna što više o tajnama mehanizma.

Kejt je brinulo što se Edvin žestoko branio kao što je očekivala. Vampirski krv bila je tvrdoglava. Naročito njena. Možda je loza oslabila?

Čarls se na suncu grčio kao vampir. Nadala se da ga nije permanentno obogaljila.

„Dozvoli mi da te preobratim, Čarlse. To je najmanje što mogu da učinim za tebe.”

On odmahnu glavom. „Ne sada, Kejt.”

„Ti nisi kao Edvin. Imaš jak, stabilan karakter. Mogao bi da postaneš jedan od nas a da ne poludiš. Ako ne bude više vampira kao što smo mi, pobediće monstri.”

„Zbunjuješ me, Kejt. Prvo tvrdiš da je tvoja krv otrov, onda pokušavaš da me ubediš da je pijem.”

„Isti si kao Edvin. Donosiš odluke bez razmišljanja i ostaješ pri tome do smrti.”

„Lonac, kotao, pakao...”

Svaka reč bila je napor.

„Puni su vas.“

„Toplokrvnih?“

„Muškaraca.“

Čarls se nasmeja.

Stajali su ispred seoske kuće. Čarls otvori vrata štapom, propuštajući Kejt unutra i uđe za njom.

Sa šeširom na glavi, Kapetan Alard je sedeo za stolom i čitao novine. U obližnjoj fotelji bio je ribooki civil u sivom odelu. Sa hladnom jezom, Kejt prepozna gospodina Kaleba Krofta.

„Moraćeš da skineš Vintropa sa spiska, kapetane Alard“, reče Čarls. „Još uvek nije spreman.“

Alard pogleda u stranu, u Krofta.

„Diogen će ti pronaći drugog obučenog momka.“

Kroft zakoluta očima, s jedne na drugu stranu, imitirajući odmahivanje glavom.

„Bojim se da nećemo moći da poštedimo Vintropa, gospodine Boregard.“

Čarlsa uplaši ovo odbijanje. Bio je na ivici da plane.

„Previše je rizično, Krofte. Momak je opasan i po sebe i po ljude koji rade s njim.“

Kroft ne reče ništa. Koža mu je podsećala na guštera. Brutalnost je snažno izbijala iz svake pore.

„Previše je važno da bismo rizikovali.“

Nasta nadmetanje volje. Kroft izbacila vlažni, nevidljivi oblak. Imao je moć da jednim uzdahom pokopa živote drugih. Bio je to čovek kasnog osamnaestog veka. Kažu da je jednom bio obešen. Nosio je visoki okovratnik kako bi sakrio ožiljak od omče. Sada je bio čelični instrument zakona lorda Rutvena.

„Bojim se da imam loše vesti, gospodine Boregard“, reče Kroft, naglašavajući slogove. „Majkroft Holms je mrtav. Vaš Upravni odbor nije kompletan.“

Čarls se ukoči. Majkroft je bio njegov sponzor u Diogenovom klubu.

„Kao posledica toga, sve vaše operacije ovde su suspendovane.“

Kroft izvadi dokument iz unutrašnjeg džepa.

„Imam ovlašćenje premijera da preuzmem operaciju. Slobodni ste.“

Čarlsovo lice bilo je sivo kao Kroftov kaput. Srce mu je ludački udaralo. Kejt se kidala od brige za njegovo zdravlje.

„Bar me poslušajte u vezi sa Vintropom“, zamoli on.

„Čovek je dragocen. Kapetanu Alardu neće biti nimalo lako da izvede ovu akciju bez njega. Vaša briga je opravdana ali poručnik će ostati u aktivnoj službi.“

„Uskoro će biti unapređen“, reče Alard.

„Ako sam dobro shvatio, na vaš predlog“, reče Kroft.

Čarls je bio van sebe. Kejt nije znala da li da mu priđe i pridrži ga ili da ga pusti da padne. Ne. Ne bi joj bio zahvalan na tome.

„Još nešto, Boregarde“, reče Kroft. „Odlično će se odraziti na vaš nenadmašan dosije ako pre povlačenja izdate poslednju naredbu zabrane kretanja novinara po vazdušnoj bazi Maranik.“

Kroft okrenu svoje duboke, mrtve oči ka njoj, iskrivivši usne u hladan osmeh, pokazujući zelenkaste očnjake. Za vreme Terora, kada se premijer kolebao između revolucionara i Drakulinih standarda, Kroft je izdao naredbu za njeno hitno pogubljenje odmah po hapšenju. Greškom Karpatske garde, druga žena je nabijena na kolac u Grejt Portland Stritu.

„Zašto vi - gospođica Rid, zar ne? - lično ne otpratite Boregarda u Amijan?“

Čarls se okrenu, bespomoćno stežući štap u rukama. Kejt uhvati njegovu jaku viziju: Čarls je video sebe kako zabada srebrno sečivo u srce Kaleba Krofta.

„Do viđenja, gospođice Rid“, zakrešta Kroft. „I zbogom, gospodine Boregard.“

Zajedno izađoše napolje. Jutarnji vazduh ispred seoske kuće bio je hladan. Oblaci su se gomilali. Eskadrila Kamela bučno prolete iznad njih, dižući se ka opasnom nebu.

Graf fon Drakula, u dogovoru sa Ludendorфом i Hindenbergom, pod direktnim patronatom Kajzera Vilhelma i kralja Franca Ferdinanda, izneo je plan za veliku pobedu nad Savezničkim silama. *Kaiserschlacht* samo što nije počeo, napad nemačke armije na sve ih ništa, koji će podržati milioni oslobođenih ljudi sa Istočnog fronta, preusmerenih ka linijama Saveznika, a zatim, nakon proboja na nekoliko punktova, i na Pariz. Kada padne Pariz, Francuska će biti slomljena, Velika Britanija prestravljena a Amerika zaplašena. Saveznici će kukavički pribeći primirju. Po je pretpostavljao da će Graf usmeriti svoju pažnju na *kolebljive* seljake nove Rusije i pripremiti se za sledeću generaciju ratova.

Novoimenovani Šlos Adler će biti Drakulino komandno mesto za vitalne akcije. Okružen svojim izdancima letećih polubogova, otac evropskog vampirizma će stajati na najvišoj kuli zamka i posmatrati trijumf svoje vojske.

Poa je već obuzimalo uzbuđenje tog trenutka. Nakon zalasku sunca, on začu metež koji je odzvanjao zamkom usled otvaranja do tada neupotrebljavanih soba. Stigao je konvoj kamiona, proširivši i utabavši drum do zamka. Efikasni inženjeri instalirali su telefonske i telegrafske linije.

Grupa uniformisanih ljudi postavljala je bežičnu antenu. Nova čelična struktura već se dizala sa stare gomile, obešena o ogromne kuke.

Uniforme su ga podsećale na vojnike u sivom, na dane sopstvenog vojevanja. Po je osetio slično uzbuđenje i ranije, marširajući na čelu sopstvenih trupa u Getisbergu, pedeset godina ranije. Bio je to jedan drugi napad na sve ili ništa, druga prekretnica. Tada je istorija skrenula u pogrešnu stranu. Ovoga puta, to se neće dogoditi. Vozovi su jurili Evropom, puni ljudi i naoružanja. Sa svog

mesta, mogao je da vidi crne segmente vijugavih pruga koje seku sutonom okrvavljenu zemlju, čuo je kako točkovi škripe na prugama. Svakog minuta, Nemačka je bivala sve jača.

Poslednjih nekoliko dana proveo je u pisanju. *Der röte Kampffleger* nije bila sablasna autobiografija koju je naručio Mabuze (Edgar Po nije mogao da sputa svoje viđenje stvari, naročito ne po pitanju Manfreda fon Rihthofena) već biografska skica koja se otela kontroli, opisujući ideje i filozofije, mešajući politiku nacija sa prirodom univerzuma. Još od Eureka nije imao takvu širinu izražavanja.

Bila mu je potrebna duboka koncentracija da zadrži temu svoje knjige u mislima. Pišući je, shvatio je da je to bila njegova poslednja šansa da spasi svoju reputaciju iskompromitovanu pogrešnim tumačenjem *Bitke kod Sankt Peterburga*. Ruke su mu konstantno bile prljave, prsti crni od mastila, kopče isprskane. Dok je pisao, detaljno je zamišljao svet i čovečanstvo kakvi bi trebalo da budu, shvativši da je mogao da uspe. Njegov um, na granici ludila, morao je da dokaže da je dorastao svom zadatku.

„Edi“, pojavi se Teo, podignutog okovratnika što Po nije primetio, „imaš li vremena, moramo da porazgovaramo o nekim stvarima.“

Otkad je stigao Orlok, Teo je bio opterećen gomilom zaduženja. Hladno nasmejani Hardt, naredio mu je da nadgleda detalje koji su se ticali kontakta sa obaveštajcima i obezbeđenjem. Proverama i ispitivanjima nije bilo kraja. Nakon što je otkriveno da je preko načelnika Karnštajnovog štaba iz zamka procurila informacija o nekolicini ljudi, kompletno osoblje je sklonjeno.

Teo je, kao i svi ostali, bio u novoj, svečanoj odeći. Letači su sve vreme nosili punu uniformu, sa teškim medaljama na grudima. Ogromne vojne knjige bile su naučene napamet. Teo je nosio postavljeni kaput preko svoje besprekorne uniforme. Na bluzi mu je visio Gvozdeni krst koji je zaradio na službi u Belgiji. Pod miškom je držao veliku kutiju.

„Pre svega, tvoj problem sa Eversom je okončan.“

Od svoje neslavne epizode pred Orlokom, Evers se durio, nabadajući „izveštaj“ na kućaćoj mašini, smišljajući svoje unapređenje.

„Baron je lično sredio stvar.“

Po pokuša da ne razmišlja o tome šta bi to moglo da znači.

„Sada, kao što si primetio, u našem malom gnezdu treba da se smesti vrlo visoka zverka. S obzirom na rezultate JGI, uspeći smo da steknemo određeni položaj koji mora da ostane na nivou.“

Teo je nagoveštavao nešto čudno.

„Koliko mi se čini, u vojsci Južne Konfederacije imao si čin pukovnika?“

„Dogurao sam do te pozicije. Pod imenom Peri.“

Teo otvori poklopac na kutiji. Povetarac podignu tanak papir.

„Stvari su se iskomplikovale pretvaranjem Konfederacije u našeg neprijatelja, Sjedinjene Američke Države, razumeš, ali izgleda da imaš puno pravo da nosiš ovo.“

Uredno složena, u kutiji je bila je uniforma ulanskog *obersturmbalin-fuhrer-a*. Po uze ulansku bluzu. Bila je najvišeg kvaliteta sa duplim nizom blještavih dugmadi. Teo ga pozdravi salutiranjem.

„Imamo isti čin, oberst Po.“

Pokušao je da se navikne na kontinentalno salutiranje. Njegov reafirmisani čin zahtevao je salutiranje skoro svakog u Šlos Adlera, i bio je obavezan da na to uzvratí veští gestom.

„Kada su otvorili zapadnu kulu, naišli su na viševekovnu prljavštinu“, pričao je Gering. „Morali su da pošalju Emelmana unutra. Pojeo je sve što je bilo napola živo, i skoro svu prašinu.“

Emelman je bio đavoliki letač koji nikada nije dostigao ljudski oblik. Nezgrapno i trom, ličio je na zgrčenu masu crvljivih visuljaka koja uznemireno tumara kroz, za njega, tesne hodnike. I ovaj neugledni stvor bio je uguran u besprekornu uniformu.

Veliki hol je bio preuređen. Trofeji na zidu ostali su netaknuti, ali su zato sijalice visile na sve strane, eliminišući svaki komadić senke u prostoriji. Viševjekovna paučina nemilosrdno je uklonjena. Čistači su se ugojili od paukova koji su im ujedno bili i dodatna poslastica uz posao.

„Jesi li video ono čudo u dvorištu?“ Gering upita Poa. „Cev mu je veća od fabričkog dimnjaka. Inženjeri kažu da može da dobaci do Pariza.“

Artiljerija je raspoređena oko celog zamka. Uglavnom protivvazdušna. JGI je očekivao okršaje u samoj okolini baze. Saveznici su znali šta ih čeka, zahvaljujući srećnom izviđaču Alberta Bola. Očekivali su se ozbiljni napadi.

„Ne smeš ništa da izostaviš. Ovde se piše istorija.“

Po je po činu nadmašio ritmajstera fon Rihthofena. Brinuo je da li će to podstaći letače da zbiju redove. Proteklih nekoliko nedelja počeo je da podleže herojskim mislima i osećanjima. To je moglo vrlo lako da istopi njegov čelični štit. Po je pretpostavljao da bi, ako do toga bude došlo, mogao da naredi Baronu da se zauzda.

Rihthofen je nekoliko noći leteo punom snagom, u misijama od sumraka do svitanja, na čelu svoje lovačke družine. Njegov rezultat premašivao je neverovatnih sto pobeda. General je naredio da nijedan saveznički avion ne sme da se vrati u svoju bazu sa podacima o skupljenim snagama *Kaiserschlacht-a*. Osim toga, JGI je uništavao sve balone na nebu, smanjujući Saveznicima broj obučenih osmatrača. Barona takav tempo nimalo nije zamarao. Naprotiv, prezasićen neprijateljskom krvlju, dobio je na kilaži i izgledao skoro debelo. Mislio je brže, radio je ekspanzivnije.

„Baloni me ne zanimaju“, reče on.

„Zato što se ne ubrajaju u rezultat?“

Na početku njihove saradnje, Po se nije usuđivao da mu da bilo kakvu sugestiju. Sada ga je dobro poznao, mogao je sebi da priušti malu šalu.

„U tome nema rasonode. A opasno je. Znaš već.“

JGI je doživeo svoj prvi gubitak koji je izgoreo na zemlji. Ernst Udet, kružeći oko balona, ustreljen je srećnim srebrnim metkom i proprimivši ljudski oblik, survao se sa neba kao razbijena olupina.

„Uskoro dolazi tvoj otac-u-tami.“

„Sreo sam se sa Drakulom.“

Razglednica, prodana na milione primeraka, ovekovečila je susret Barona i Grafa. Rihthofen može da se vidi na fotografijama a Drakula ne može, stoga se umesto njega vidi samo prazna uniforma. Razglednica prikazuje ukočenog Barona kako se rukuje sa figurom čija je glava naknadno doctana, veličanstveni profil sa novčića.

„Na moj dvadeset prvi rođendan, ubrzo nakon moje pedesete pobeđe, pozvan sam u Berlin. Upoznao sam Hindenberga, Lundendorfa, Kajzera, caricu i Grafa fon Drakulu. Primetio sam da je carica vrlo prijatna bakica.“

„A ostali?“

Rihthofen je oklevao, znajući da mu je bila dužnost da hvali svoje pretpostavljene.

„Kajzer mi je dao rođendanski poklon, svoju bistu od bronzne i mermera, u prirodnoj veličini. Karakterističan gest, mislim.“

Po se osmehnu na taj zaključak. Bio je iznenađen Baronovim pokušajem da izrazi čak i tako blag kriticizam.

„Šta si uradio s njom?“

„Poslao sam je majci u Švajdnic, da je čuva zajedno sa mojim lovačkim trofejima iz detinjstva. U transportu je otpao jedan brk. Ne usuđujem se da izložim oštećenu stvar.”

„Šta si dobio od ostalih?”

„Hindenberg i Lundendorf su mi održali predavanje i postavili neka tehnička pitanja koja su premašivala moje skromno znanje. Hindenberg je dobio napad nostalgije kada je saznao da smo živeli u istoj kadetskoj sobi u Valštatu. Verujem da se vrlo malo promenila od njegovog do mog vremena, mada on ima mnogo lepše uspomene na nju od mene.”

Hindenberg je u Valštatu verovatno bio odmah nakon Poove patnje u Vest Pointu.

„Moja sećanja na vojnu školu skoro su potpuno izbledela.”

„Ne čudi me.”

„A Drakula?”

Po se priseti sopstvenog kratkog susreta sa Grafom. Koliko ga je samo osvojio.

„Ogroman je. Ima sopstvenu gravitaciju. Postoji neka mentalna sila kojom privlači sve oko sebe, kao nevidljiva šaka. Sve koji pripadaju njegovoj lozi napravio je svojim robovima.”

„Novorođeni koje su preobratali stariji vampiri često su im privrženi.”

„To nije slučaj sa 'tetkicom' Perle. Ona je pokorna i zna gde joj je mesto. Međutim, sa Drakulinom krvlju u sebi, vezan sam za njega. Biti u njegovom prisustvu je isto kao biti izložen šibanju jakih vetrova koji prete da razbiju nečiji um na sitne delove. On toga nije čak ni svestan, jednostavno je takav. Ne bih mogao da mu služim kada bih morao da se pretvorim u bića koja su mu već vekovima odana. Njegove žene i kmetovi.”

„Da li je neko od ostalih...”

„...bio u njegovom ličnom prisustvu? Nadam se da smo dovoljno jaki da bismo preživeli onoliko koliko je potrebno da mu udovoljimo.“

Toplokrvna žena, Marijana, predstavljena mu je iste večeri. Vozom je u Šlos Adler pristiglo društvanje kako bi se nahranili vampiri koji nisu bili na aktivnoj borbenoj dužnosti i nagradili oni koji jesu. Njen vrat nije imao previše ožiljaka, mada je bila našminkana kako bi sakrila pozamašne godine i toliko pokorna da je već duže vreme služila potrebama vampira.

Njena krv nosila je tragove ostalih koji su pili iz nje. Po je osećao vrlo malo iz repertoara njenog ličnog života. Misli su joj bile skoro sasvim isisane, prazne. Ipak, uspjela je da utoli njegovu crvenu žeđ.

Kada je zaspala, opet je pio iz curećih rana na njenom vratu i grudima. Krv mu je pročistila mozak i oterala nervozu koja ga je mučila, podjednako kao i ostale stanovnike zamka, od kada su počele velike promene.

Vrata se grubo otvoriše. Po baci čaršav preko Marijaninog lica.

„Zapadna kula“, reče Teo. „Puna ratna uniforma. Za petnaest minuta.“ Izmaglica pred svitanje i gusti oblaci činili su da jutro izgleda kao morsko dno. Po i Teo stajali su sa generalom Karnštajnom. Letači su bili u akciji, ubijali su Engleze, ali ostatak osoblja zamka bio je na zbornom mestu, razvrstan po činovima kao pred paradu. Svi su nosili uniforme: Ten Brinken, Kaligari, Rotvang i ostali naučnici imali su reaktivirane činove, čak je i Graf fon Orlok nosio *pickelhaube* i frak sa kićankom.

Sa zapada dolete jato gigantskih slepih miševa, JG1 u savršenoj formaciji. Rihthofen je bio na čelu strele, širom raširenih krila. Pogled na ta stvorenja kod Poa je još uvek izazivao strahopoštovanje.

Inženjeri su nameštali nebesku kuku postavljenu na kuli. Senka pade na zamak i svi pogledaše ka nebu. Veliki, dugački crni oblik isplovljavao je iz oblaka. Oblažnji orkestar svirao je Vagnerovu „Valkirovu vožnju“ iz *Prstena*.

Hardt daje naredbu i s neba pade užad koju inženjeri vešto uhvatiše. Diržabl se spusti niže. Užad pričvrstiše za kuku nakon čega zazuja električni čekrk. Bila je prava retkost videti cepelin tako blizu linija fronta. Ovo je bio veličanstveni primerak, crn kao noć. Na vrhu gasnog balona, odmah ispred gondole, štrčala je Drakulina skarletna perjanica.

Sve glave bile su okrenute ka njemu, sve oči fiksirale su čudno plovilo, drednot od oblaka. Bio je to *Atila*, admiralski brod nemačke vazduhoplovne flote.

Rešetka se otvori ka unutra. Figura u širokom ogrtaču zalebde u vazduhu i slete dole. Nosio je šlem koji mu je pokrivao celo lice, ukrašen rogovima. Telo mu je bilo obloženo sjajnim oklopom. U trenutku kada je Drakula sjahao na kulu, svi salutiraše.

IV

Kraj putovanja

Vintrop je bio budan pre nego što je otkucalo dva. Izvukao je kofu ispod poljskog kreveta i povratio. Nakon promena kroz koje je prošao bilo mu je teško da svari hranu i piće. Budilnik je podesio da zvoni na svakih pet minuta. Konture predmeta u mraku mogao je da vidi skoro sasvim jasno. Iz stvari kao da je isijavalo još dublje crnilo. U vazduhu se osećala strepnja i shvatanje. Kao u šišmiša, njegove unutrašnje uši osećale su druga stvorenja na nebu.

Sedeći na poljskom krevetu, Vintrop navuče svoj sidkot i čizme. Nije sebi dopuštao da se plaši. Ovo će biti njegova prva noćna patrola od... od prvog puta.

Budući da nije pripadao noćnim pticama, bilo mu je potrebno još nekoliko sati sna. Vampiri su lumpovali u prizemlju. *Ostali* vampiri? Probode ga drhtavi grč. Osetljivost u stomaku dokazivala je da je još uvek bio toplokrvan. Oštrina u ustima govorila mu je koliko se približio živoj smrti. Nije mogao sebi da priušti da brine o tim stvarima. Morao je da se fokusira na dužnost i odmazdu.

Automatski se oblačio. Zakopčao se i strčao niz stepenice, zglobova ojačanih zaštitnom opremom. Na zemlji se osećao natrontano i užtogljeno. Na nebu je bio pokretan kao Kamel. Hladan odrezak sa tuce omotača.

„Zdravo“, reče Berti. Za njega je rat bio konstantna gnjavaža. Oni koji su nestali, po njegovom su samo izašli da popuše cigaretu i svakog trena su mogli da se vrate. „Utopljen, a?“

„Zakopčavaš sidkot kao Bol“, primeti Džindžer.

Vintrop je instiktivno ušao u trpezariju na donja vrata i zastao na sredini prostorije u Bolovom stilu. U čizmama je bio pomalo trom. Piloti u punoj opremi, često su se saplitali pod teretom. Ljudi su mu stalno govorili da ih njegovo ponašanje podseća na Alberta Bola: letenje, pucanje, ratovanje.

Piloti su za večerašnji izlet već su bili u punoj opremi. Alard je okupio nekoliko veterana iz stare eskadrile Kondor, ali većina, uključujući i Vintropa, bili su novajlije. Uglavnom američki vampiri, odlučni kao britve, samostalni kao mačke.

„Pozdravljam te, matori“, Berti doviknu Vintropu, izlazeći iz trpezarije. „Vidimo se u zoru.“

Vintrop klimnu umesto dvosmislenog odgovora. Nije imao vremena da se pretvara kako mu je svaka patrola predstavljala potencijalnu smrt. Nije planirao ništa više od običnog leta.

Alard je voleo da postroji patrolu kao za smotru i još jednom pročešlja pojedinosti. Vintrop je stajao pored Dandridža, Jenkija koji je tek stupio u rat, prilično veštog u lovu. Stariji vampir je vekovima sarađivao sa toplokrvnima, movajući se po gradovima živih. Ostali - kauboj Severin, nezasiti Brandberg, idealista Najt - bili su prosečne starosti, preobraćeni pre 1880-tih. Gospodin Kroft je smatrao da oni koji su preživeli doba progona sigurno poseduju instinkt za ubijanjem i preživljavanjem. Vladala je čudna tenzija između starijih vampirskih asova i Kandalovih savremenika. Bez svađe, samo prećutna netrpeljivost.

Vintrop, kao toplokrvan, nije pripadao nijednoj frakciji. Od Alarda je saznao da ga je Kroft zadržao na poziciji. Leteo je u patrolama sa starijim vampirima. Bolje su podnosili dnevne letove od novorođenih sa osetljivom kožom.

Alard stade pred svoje ljude, hitro iskrsnuvši iz senke.

„Cilj patrole je promenjen“, reče Alard. Iza njega je stajao Kaleb Kroft, sivilo i mračan sjaj u mrklom mraku. „Večeras, idemo u posetu Šatou du Malinboa.“

Ledena mirnoća ozračila Vintropovo srce. Ne sme da dozvoli sebi da se uzbudi ih uplaši. Znao je da će do ovoga pre ih kasnije doći.

„Ili, kako je prekršten u nemačkoj vrhovnoj komandi, Šlos Adler.“

Posada je upoznata sa Malinboom. Vintropov izveštaj o letu sa Kortnijem bio je jedini zvaničan podatak o letaćima JGI koji menjaju oblik. Dok je Vintrop bio u bolnici, Rihthofenov *staffel*-šišmiša bio je vrlo aktivan, loveći izviđače, ubijajući posade u balonima, zujeći iznad linija fronta. Vintrop je jedini imao tu čast da se susretne sa letećim nakazama i preživi.

Alard nastavi: „Rihthofenova grupa je onesposobila skupljanje informacija o noćnom kretanju nemačke armije. Ogroman broj ljudstva i materijala gomila se na njihovim linijama, spremajući se za veliki napad. Ova aktivnost se obavlja isključivo noću. U tom sektoru, nijedan avion nije uspeo da se vrati sa informacijom. Balona više nemamo tako da ne možemo da šaljemo obučene izviđače. Najvažnije je da razbijemo dominaciju JGI. Da bismo u tome uspeeli, poletećemo i uvučićemo nemačke letalice u sukob. Tako ćemo im pokazati da nisu nepobedivi.“

Odjednom, niotkuda, posmatrajući iznenađene izraze na licima najstarijih od najstarijih, Alard se nasmeja. Nije to bio osmeh ohrabrenja, već zlokoban kikot koji je polako prerastao u ludački krik. Vintrop nanovo primeti da je među novorođenima Alard bio čudak nad čudacima.

Piloti zbrisaše ka svojim avionima. Kada je seo na svoje sedište, Vintrop je i dalje čuo odjek Alardovog bolesnog smeha.

Eskadrila Kondor bila je opremljena novim Kamelima. Prepredene ptice za kroćenje, ali u rangu sa bilo kojom *mašinom* koju su Švabe mogle da pošalju na nebo.

Alard je najviše voleo cikcak formaciju: lično preuzimajući položaj na vrhu, dok su se ostali, shodno činovima, redali za njim, gore, dole, levo i desno. Vintrop je zauzeo poziciju odmah iza i iznad komandira eskadrile. Paralelno, ispod njega, našao se visoki Dandridž.

Bez goriva, nemački leteći stvorovi su u vazдушnim okršajima bili otporni na obične rafale. Nisu mogli da se sruše u plamenu. Međutim, i dalje su bili vampiri: srebrni metak u glavu ili srce bio je smrtonosan. Svi meci u obručima Kamelovih duplih Vikersa bili su srebrni. Dvadesetsekundni rafal koštao je sto gvineja. Obe strane su spale na srebro iz amputiranih udova ili smrskanih leševa žrtava.

Vintrop je ugravirao krstove na vrhu svakog metka, srebrnog i olovnog. Ne, nije imao nikakav stav prema vampirskom raspeću, već je to omogućavalo njihovo bolje rasprskavanje pri udaru, unutar rane. Protekle nedelje, tokom poslednjih nekoliko dnevnih patrola, dobio je titulu asa, onesposobivši šest neprijateljskih letelica. Najviše su ga radovale one koje su se srušile u plamenu. Imao je osećaj za borbu i Bolov instikt za istu. Želeo je da se upusti u noćnu borbu. Želeo je da doda Rihthofena svom spisku. Tada će Bol konačno biti osvećen.

Opet je imao grčeve u stomaku. Naučio je da živi sa bolovima a da ih ne odaje. Kejt je pokušala da mu objasni da je ovo bio najteži put. Izgladiće odnose sa Kejt kada sve bude gotovo. Ne, izgladiće odnose sa Kejt *ako* sve bude gotovo. Ne, nije mogao da misli na Kejt ili Katrionu ili Boregarda. Mislio je na ovaj trenutak, upravo sada.

On zgrabi polugu i skrenu levo. Mučnina je prolazila. Noćno nebo bilo je živo. Bez osvrtnja iza sebe, znao je gde su se nalazili ostali Kameli. Slika strele bila mu je urezana u pamćenju.

Niže dole, drumom je napredovala kolona kamiona, prevozeći ljude i materijal ka nemačkim linijama. Ignorisao je. Ovo nije bio izviđački let. Ovo je bila ofanzivna patrola, sezona lova.

U daljini se začu rafal. Usamljeni Švaba uzaludno je pucao sa zemlje u Kamele. Vintropovi palčevi umalo otpustiše dugmad za paljbu. Albert Bol mu

reče da ostane miran. Bol mu je sedeo na jednom a Kejt na drugom ramenu. Nimalo prijatna kombinacija.

Patrola je pratila isti kurs kojim je Vintrop leteo sa Kortnijem. Daleko ispred njih bio je novoimenovani Šlos Adler. U njemu je živeo Krvavocrveni Baron.

Detonacije su dopirale sa linija fronta. Piloti JGI-a večeras su izašli iz svog gnezda i odleteli u pravcu Amijana, napadajući niz zakrpljenih balona koje su služile samo kao makete Gaja Foksa. Kada su se vratili, bili su zaprepašćeni saznanjem da ih je očekivala bitka. Niko do sada još nije napao leteće vampire. To je bila neznatna Kondorova prednost, iznenađenje.

Pre nego što ih je ugledao, *osetio* ih je. Uši su mu zabrile. Tiha formacija vraćala se u zamak. Leteli su kao slepi miševi, jedreći na krilima, leteći neodređenim putanjama.

Alard primeti Švabe i podignu ruku. Glava strele se rasplinu. Kameli se raširiše u vazduhu, ne menjajući formaciju.

Zapamti, *kratki* rafali, precizna paljba, bez rasipanja municije.

Um mu se pročisti, suvišne misli i osećanja nestadoše. Bio je novo biće, rasterećeno. Pokretač Vickers mitraljeza.

Oni primetiše Kamele.

Alard se približavao neprijateljskoj formaciji s boka. Pucao je prvi. Srebro sevnu po krilima jednog od stvorova. Užasan ljudski vrisak bio je glasniji od slonovske rike. Povređeno čudovište ispade iz formacije. Krila su mu bila pocepana od metaka. Verovatno je bio povređen u trup ili glavu čim se tako ozbiljno teturao u vazduhu.

Vintrop je posmatrao pad letaća, krila su mu ličila na kišobran izvrnut usred naleta vetra. Oporavivši se, vampir se obruši na dole. Severin mu je bio na repu, klićući i pucajući kao Bronko Bili. Stariji vampir bio je gladan ubijanja,

ignorišući taktiku. Kada bude ispraznio cevi, njegov neprijatelj će se oporaviti i uzratiti mu.

Formacije proleteše jedna kroz drugu. Vintrop namirisa moćan životinjski vonj i oseti hladnu struju njihovih krila. Obrćući se u vazduhu, on pokuša da nacilja crnu priliku koja prolete mimo njega. Nije pucao, uspevajući da sačuva dragocene metke.

Ni Švabe nisu pucale. Potrošili su veći deo municije na makete balona. Česta navika letaća bila je oslobađanje suvišne težine na putu ka bazi u vidu pražnjenja municije na neprijateljskim rovovima.

Krilo mu zakloni vidokrug i on pritisnu dugme za paljbu. Blještavi prasak mu sevnu pred očima. Krilo nestade i on popusti pritisak na dugme.

Eksplozija, samo nekoliko sekundi kasnije, zapara mu uši. Po instinktu, on ponovo zapuca, trenutak *pre* nego što još jedno krilo prolete ispred njegovog propelera. Ovoga puta, leteći vampir nalete na rafal i skičeći se zgrči u vazduhu. Niz rupa iskrsnu na zavesi od krila. Bio je siguran da je par njih potonulo i dublje, u vampirovo telo.

Osećao je krv na usnama. Sopstvenu krv, pomešanu sa Bolovom i Kejtinom. Zubi su mu bili koralne oštrice. Stanje je bilo blizu vampirskog, upravo ono koje je želeo da dostigne.

Još jedan rafal. Još jedan promašaj. Leteći stvor izvede savršeni Imelmanov okret i vinu se ka polumesecu. Dandridž mu je bio za repom, ispaljujući znalačke rafale. Švaba se izvi iz okreta i raširi krila. Dandridž ga je pogodio. Crvene kapi orosiše crno krzno.

Pri padu, vampir promenjenog oblika se nađe ispod Dendridža. Skupljenih krila na gore, nervozno mlatarajući repom, uhvati se za bok Kamela, kao pijavica.

Kamelov okvir se iskrivi a motor uspori. Propeler poče da seče nakazi lice ali ga ovaj uklješti.

Vintrop je bio užasnut.

Kamel se raspade. Krov Dandridžovog aviona otpade i nestade kao zmaj na oluji. Leteći vampir se otkači od letelice. Dandridžova oštećena olupina poče da pada dok su mu krila visila na žicama. Padajući sve niže, Dandridž isprazni svoje cevi.

Stvor koji je ubio Dandridža batrgao se da ostane u vazduhu. Podneo je mnogo metaka a i posekotina od propelera bila je duboka. Krila su mu bila pocepana. Potoci tamne krvi šiktali su mu iz rana.

Je li ovo bio Crveni Baron?

Vintrop je imao čudovište na nišanu. On osu paljbu, puneći ga olovom i srebrom, nasrćući niže, ka stvoru, pazeći da mu se ne uhvati za Kamel i ne ponovi manevar koji je porazio Dandridža.

Krv mu je divljala. Sledila je odmazda. Okrenuvši se, u prolazu ugleda Alarda kako zaranja ka istom plenu. Monstrum se borio sa vazduhom, ustremivši se ka Alardu. Sa nečim što je ličilo na jedan pucanj, Alard srebrom napuni monstrumovu glavu. Momentalno mrtav, letač splasnu, poprimajući ljudski oblik i povučen teškim mitraljezima, obruši se ka crnoj zemlji.

Stvorenja su bila pobeđiva.

Usled ukradene pobede, Vintrop okrenu avion, tragajući. Bio je u samom centru borbe. Leteći vampiri i Kameli vitlali su okolo, pucajući, cepajući krila. Začu se eksplozija, Kamel (Rutledžov, pomisli Vintrop) se pretvori u vatrenu loptu. Vruć vazduh zapahnu mu krila, gurajući ga unazad.

Dole ispod bio je zamak. Iznad njega lebdela je ogromna mračna prilika koja je bacala senku na zemlju.

Rudledža nije ubio neko iz JGI. Bio je to Arči. Šlos Adler se branio raspoređenim topovima. Arči je eksplodirao pod Vintropom, stvarajući vatreni tepih na noćnom nebu. Dim mu zamagli naočari, štipajući ga za oči.

Šišmiš jurnu ka njemu i on okrenu kljun Kamela u stranu. Skinuvši jednu ruku sa poluge, on strgnu zamagljene naočari, izlažući lice naletima ledenog vazduha.

Gledajući gore, on shvati da je cepelin bio vezan iznad zamka kao gigantski balon, lebdeći u lakoj atmosferi iznad operativnog maksimuma leta bilo koje mašine teže od vazduha. Samo prava čudovišta mogla su da žive na tim visinama, gde se krv ledila u venama, gde se vunena pilotska odeća pretvarala u oklop od leda.

Alard označi povlačenje. Leteći vampiri spuštali su se na kulu, povlačeći se iza kamenih zidova.

Vintrop je prevaren za jedno ubistvo. Možda je Crveni Baron zaista bio mrtav. Alardovo ubistvo. Više ljut nego priseban, Vintrop se približi Šlos Adlem. Leteći stvor koji je sleteo na platformu, vraćao se u svoj prvobitan oblik, saginjući se kako bi ušao u zamak.

Vintrop ispali rafal da oseti domet i začu metke kako zvižde uz kamen. Na pola puta između ljudskog i šišmišovskog oblika, letač se okrenu, zašiljenih ušiju, iznenađen vatrom. Vintropov sledeći rafal pogodi ga u grudi, odbacujući ga unazad ka zidu zamka. Crvene rupe zjapile su na istanjenom krznu. Pogodak pravo u srce.

Sedmi rezultat. Onaj koji se broji. Ubistvo monstruma.

Ne, zvanično se neće ubrojati. Zadovoljivši potrebu za ubijanjem, Vintrop shvati da je prekršio Alardovu naredbu o povlačenju. Njegova pobeda nikada neće biti potvrđena. Uostalom, ovo što je učinio bilo je mitraljesko pucanje u neprijatelja na zemlji a ne presretanje u vazduhu. Korak nije bio na odgovarajućem nivou.

Ipak, pobeda se ubrajala u njegovom sistemu. Jedan od monstruma manje.

Trajalo je samo nekoliko sekundi. Lako se vinuo nazad u formaciju, iza i ispod Alarda.

Tu su bili i ostali. Brandberg, Lokvud, Najt, Lejsi.

Žurili su. Artiljerija je i dalje pucala, utešno daleko. Leteća stvorenja sišla su sa neba. Cepelin je bio previše visoko da bi mogao da poseduje naoružanje.

Četrnaest ih je krenulo na zamak. Pet se vraćalo.

Vintrop je video pad Dandridža i Rutledža, znajući, takođe, da će Severin izgubiti svoju bitku. Sada je shvatio da je u deliću sekunde letimično osmotrio jednog od letećih nakaza u trenutku kada je bio u ljudskom obliku, odmahujući glavom dok mu je krv curila na sve strane. To je bio samo još jedan pilot.

Ostali su ubijeni a da to nije ni primetio. Devet ljudi u zamenu za dva čudovišta. Okršaj u vazduhu nije trajao duže od dva ili tri minuta.

Pet Kamela letelo je suprotno od izlazećeg sunca. Dolazak zore Vintropu je teško padao, kao pokrov, cedeći mu energiju, hladeći mu krv. Prešli su linije fronta.

„Autobus vam je malo bučan, gospođice“, reče pukovnik Vin-Kendi, „reći ću svom vozaču da ga pregleda.“

Nenaviknuta na ekscentričnosti sa unutrašnjim sagorevanjem, Kejt se zahvali oficiru, čije je štabno vozilo stajalo zaglibljeno pored puta. Skrenuo je da bi propustio njena ambulantna kola i platio cenu za svoju galantnost.

Ceo dan se čulo granatiranje, negde u blizini. Neprijatelj je dovukao velike topove sa kojima je gruvao po savezničkim rovovima. Na frontu su sve glave bile pognute na dole.

Kejt pogleda u kristalno plavo nebo bez ijednog oblačka. Na istoku je blještalo crvenilo požara.

„Neko od naših?“

Pukovnik okruglog lica, nekada povučen iz Burskog rata, nije bio glup kao što je izgledao. Ona zadrhta u pokušaju da slegne ramenima. Dobro je baratala rečima, iako je bila previše umešana u celu priču sa Edvinom da bi mogla tek tako da se lati teme.

„Momci će biti mnogo sigurniji kada ne bude Rihthofena.“

„Crvenog Barona?“

„Jutros je javljeno. Nije još potvrđeno. Švabe se ne oglašavaju ali naši doušnici u Nemačkoj čuli su priče. Izgleda da saveznici ponovo gospodare nebom.“

Kejt se zapita da li je Edvin bio razočaran. Svesno se pretvorio u oružje kako bi se osvetio stvoru koji ga umalo nije dokrajčio. A možda je u tome i uspeo? Ne, nije nadmašio Crvenog Barona. Ona bi to već znala, u krvi.

„Pomalo tužno, zar ne?“ promrmlja Vin-Kendi. „Rat neće biti tako živopisan. Rihthofen je našim momcima davao dobru metu za pucanje.

Izvrсну metu, pomisli ona.

Projektil zviznu u blato, par stotina jardi dalje od njih i rasprši se. Kejt i Vin-Kendi se sagnuše pod kišom blata.

„Prebacili su“, reče pukovnik. „Dobro smo prošli.“

Zadimljeni krater označavao je mesto gde je granata eksplodirala. Bilo ih je više nego obično van linija fronta.

„Ako nastave sa ovakvim promašajima naše linije za snabdevanje biće u haosu.“

„U pravu ste, gospođice.“

Pukovnikov vozač, blatnjavi Kokni, pride ambulantom kolima i zabrunđa Vin-Kendiju nešto na uvo.

„Nije valjda.“

Vin-Kendi bio je šokiran.

„Žao mi je što ovo moram da vam saopštim, gospođice, ali neko vas je nesportski probušio.“

Vozač stavi prst u rupu na haubi.

„Verovatno slučajno. Svaki dosledni nemački oficir koji otkrije da je neki od njegovih snajperista pucao u ambulanta kola surovo ga je kažnjavao.“

Vozač joj reče da je motor neoštećen. Nakon dobrog čišćenja, ambulanta kola će ići glatko kao lađa.

„Danas nije lako održavati čistoću u ovoj zemlji“, reče Vin-Kendi, gledajući blato oko sebe. „A sada, gospođice, nastavite svojim putem. Momci na frontu vas čekaju k'o ozeblo sunce.“

Sa tri broja većim drap kaputom i kosom koja je ličila na ptičje gnezdo isprskano blatom, verovala je da nije ličila na anđela.

Ona požele pukovniku srećan put i vrati se u svoja ambulantna kola. Kada je vojska nabavila ova vozila, pretpostavljala je da će vozači biti visoki muškarci. U to vreme bilo je nepojmljivo da će baš svi oni koji odgovaraju opisu moći da se odazovu zahtevima fronta kao i to da će položaj popuniti sićušna vampirka. Kejt se spusti na tri jastuka i nagnu napred da bi dohvatila volan koji je izgledao jardu daleko. Za nožne pedale bile su vezane drvene kocke kako bi uspela da ih dohvati svojim kratkim nogama.

Svaki deo ambulatnog autobusa je zveckao. Kroz zamagljeni vetrobran, ona pogleda u nebo. I bez Crvenog Barona, ostala čudovišta bila su gore. Osećala je Edvinov bol kao sopstveni. Biće potrebni meseci da se oporavi od onoga što je uzeo od nje. Imala je utisak da se prepolovila, da je duhovno iščezla.

Kao svaka dobra Viktorijanka, bacila se na posao. Da je mogla, uzela bi pušku i otišla u prve redove. Tokom svog dugog života, Ženevjev se ponekad predstavljala kao muško i služila kao vojnik: sa Jovankom protiv Engleza, sa Drejkom protiv Španaca, sa Bonapartom u Rusiji. Ženevjev je, naravno, sve to uspevala. Bez poslednjih namera, išla je kroz život terajući druge žene da se osećaju beskorisnim. Pod „drugim ženama“, Kejt je smatrala prvenstveno sebe.

Godine 1918, iako je bila snažnija od većine živih ljudi, najbolje što je Kejt umela da radi bila je vožnja ambulatnih kola. Sledeći rat vodiće se između ljudi i žena, vampira i toplokrvnih. Ako preživi, Kejt će zadesiti neki sledeći rat. Potom sledeći. I sledeći.

Rihthofen mrtav. Trebalo bi da prati priču. Biće to senzacionalna vest.

Drum je tonuo sve dublje u zemlju, dok su bankine ostajale na nivou. Kejt uđe u lavirint sačinjen od rovova. Rebrasto gvožđe škripalo je pod težinom vozila. Put je bio jedva dovoljno širok. Svaki put kada je prolazila ovuda, ruta je bila drugačija, kao da su stare avenije bile zatvorene a prokopane neke nove.

Grunu još jedna granata. Kejt je nije videla ali je znala da je bila blizu. Grumen zemlje odbi se o krov kabine. Bila je to samo zemlja a ne šrapnel.

I dalje je bila reporter, uprkos prvobitnom neuspehu. Pokušaće da sazna nešto više o Krvavo Crvenom Baronu. Sve će joj ispričati musketari Maranika: Berti, Aldži i Džindžer. Bili su tako prostodušni da su verovatno slali Božićne čestitke Kajzeru tokom primirja '14.

Dalje nije mogla sa ambulantnim kolima. Tu se nalazila stanica gde su skupljali ranjenike, polažući ih na nosila. U poslednje vreme bilo je malo povređenih. Nemci su se pripremali za veliku ofanzivu. Biće to vojni uragan. Pozadinski položaji su raspušteni jer je kompletno savezničko ljudstvo i naoružanje u Francuskoj prebačeno na front. Činilo joj se da je današnje teško granatiranje bilo samo upozorenje upućeno saveznicima. Ofanziva - *Kaiserschlacht*, kako su je zvali - bila je veoma blizu.

Kejt nagazi na kočnicu i ambulantni autobus uz škripu stade. Iskočivši iz njega, očekujući užas, ona utonu do članaka u gnjecavo blato. Pod prislonjenim šatorskim krilom, sva nosila su bila popunjena. Imala je mesta samo za pet pacijenata iako je najmanje petnaest bilo spremno za povratak u Amijan.

Oficir na dužnosti, kapetan Tižon, ućtiv ćovek, oguglao na višegodišnji boravak u blatu, prepozna Kejt pod debelim slojem prljavštine i ponudi joj šolju ćaja. Na frontu, vampiri su se ćastili ćajem sa mlazom pacovske krvi.

„Ne hvala“, reće ona, ne želeći da im troši već istanjene zalihe. „Donela sam ućzinu, malo ćaja, komad hleba i kesicu bombona. Valjaće.“

Kejt izvadi dragoceni paket koji je platila poslednjim novcem. Bila je vampir, zadovoljiće se i stoćnom hranom. Tižon brzo skloni paket: razdeliće ga slućajevima kojima je bio najpotrebniji.

Većina ranjenika bili su Amerikanci, novajlije. Priliv Jenkija zavisio je od zaustavljanja ofanzive. Nove trupe su već vićene u akciji.

Pešadinac, savijen kao starac, klečao je na nosilima, držeći ranjenog druga za ruku. Dečak na nosilima imao je samo gornji deo tela: ispod kukova, čebe je bilo spljošteno, natopljeno njegovom slatkom krvlju. Neprijatno, ali očajnici joj se izdužiše.

Prijatelj ranjenika je pogleda, previše otupeo da bi se plašio. Bio je to Bartlet, vojnik koji je pokušao da je šarmira u Amijanu. Promenio se. Nabusitoj odlučnosti nije bilo ni traga: izgledao je istovremeno kao izgubljeno dete i senilni starac. Kejt primi slike iz njegovog uma, poželevši da ima moć da se isključi iz svega.

„Prokletstvo“, reče ona.

Edi Bartlet je već nedeljama preživljavao milione godina ratovanja. Osim polučoveka na nosilima, Bartlet je bio poslednji iz grupe prijatelja koji su sedeli u kafeu u Amijanu. Praktično je bio jedini od momaka koji su doputovali istim brodom.

Poželela je da se ponudi Bartletu. Mogao je da joj uzme telo, krv, sve. Želela je da mu bar malo olakša.

Tižon i ona bili su jedino osoblje koje je moglo da prenese nosila u ambulantna kola. Sa užasnim bolom, Bartlet pusti ruku svog druga da bi im pomogao.

„Drž' se, Apersone“, reče on. „Moram družu na *parle-vu*.“

Pažljivo, njih troje unesoše prvog ranjenika u ambulantna kola američkog narednika sa izanđalim zavojima oko glave. Kada su stigli do redova Apersona, dečko je bio mrtav. Tižon pogleda u Kejt i slegnu ramenima.

Vazduh ispuni neobičan zvižduk, parajući Kejtine uši. Tižon, iznenada ispruži ruku i dodirnu joj kosu.

Htela je da se izvini što je svoj najlepši šešir ostavila kod kuće i utom zviždanje prestade. Talas zvukova obori Tižona s nogu, i ovaj pade na nju.

Oboje su bili naslonjeni na ambulantna kola. Zvuk je pratila vrešina. Ona ugleda kako se rov polako ruši, direktno na preostala nosila, zakopavajući ranjenike.

Tižon izvuče nešto Apersonove posteljine, krađući od mrtvaca.

Kejt se probi ka ranjenima. Grunu još jedna granata i obori je na zemlju. Nešto je probode u leđa, znala je da je povređena. Tižon je bio odmah iza nje.

Oficir joj nataknu Apersonov tanki šlem na glavu. Osetivši ga, ona pričvrsti kaiš pod bradom. Obod šlema pritiskao joj je naočari, zarivajući ih u nos.

Kejt počne da kopa rukama, kao životinja, pokušavajući da razgrne zemlju sa lica toplokrvnog vojnika koji je kašljao. Što je više sklanjala, to se više odranjalao na njega. Nije bilo mesta da ga izvuče ispod gomile koja ga je sve brže zatrpavala.

Dok je kopala, iskočile su joj kandže. Grebala je po zemlji. Usta su joj bila iskrivljena od nabreklih očnjaka. Sveta se na najnižeg monstruma. Vojnik je pogleda u panici i počne da uzmiče, pomislivši da se nameračila na njega. Kada je otvorio usta da vrisne, zemlja napada unutra, gušeći ga.

Ona ga udari po grudima, i vojnik iskašlja blato. Kejt pokuša da mu kaže da želi da mu pomogne, ali mogla je da proizvede samo režanje i šištanje.

Začu se novi zvižduk, jači i precizniji. Pogledavši gore ka rovu, u delić vidljivog neba, ona vide na desetine tragova i varnica.

Vatra, metež i sila izdignuše je sa zemlje. Ambulantno vozilo bilo je direktno pogodeno. Ona oseti krv u ustima. Vozilo odlete u vazduh, raspadajući se, komadi oštrog metala prosuše se po mrtvim ljudima. Stotine tona blata polete i pade. Kejt zatvori oči i usta dok je prekrivala zemlja, vukući je sve dublje. Najjednom zavlada strašna tišina.

Vintrop sede na stolicu Alberta Bola, zureći u prazno. Trpezarija je bila, puna ali tiha. Kandal je igrao karte sa grupom novorođenih. Neki stariji vampiri igrali su se sa debeljuškastom francuskom devojkom, sisajući male mlazeve iz nje. Rekla je da se zove Cigareta. Delili su je kao cigaretu u rovovima, dodajući je od usta do usta.

Od kada je Džindžer preneo glasine da je Rihthofen bio zaista mrtav, Vintrop se osećao kao isterani duh. Nije postojao nijedan dobar razlog da ostane u eskadrili Kondor, ali i dalje je bio tu. Bol i Kejt još uvek su bili s njim, kao i njegova crvena žeđ - još gore, njegova crvena *glad* - koja je rasla, čineći da se oseća zavisnim od živog mesa.

Stomak ga je uporno bolelo. Mogao je da pojede samo male količine poluskuvane junetine u soku od krvi. U napadima mučnine povraćao je uznemirujuće količine samlevenog crvenog mesa.

Fascinirali su ga izujedani vratovi *lakah devojaka* kao što je bila Cigareta, ali nije mogao da pije toplu ljudsku krv. Žarko je želeo da se oslobodi vrtoglavica koje su kuvale u njemu, bojeći mu misli u crveno.

Kada bi samo mogao ponovo da poljubi Kejt i sve izgadi.

Na njega pade senka. Alard iskrсну iz mraka.

„Potvrda naše pobede. Nemci su je objavili.”

„Tvoja pobeda”, primeti Vintrop. „Ti si dokrajčio Švabe.”

„Ono je bio Rihthofen ali ne taj Rihthofen.”

Vintropu se uzburka krv.

„Ubili smo Lotara, brata Manfreda fon Rihthofena. Nimalo beznačajan as. Četrdeset pobeda.”

Krvavocrveni Baron bio je živ. Posao zbog kojeg se transformisao nije bio završen.

„Vidim šta ti je u srcu, Vintrop. Zadovoljan si. Hoćeš sebe da nagradiš.”

Vintrop se nije trudio da zaslepi Amerikanca pričom kako će ideja „svi za jednog, jedan za sve” pobediti rat i okončati svima muke.

„Možda ćeš dobiti šansu da oboriš orla”, reče Alard. „A možda i neki veći plen.”

Vintropa uhvati drhtavica.

Cigareta se kikotala. Alard smrknuto pogleda u devojkicu. Sedela je na krilima Aleksa Brandberga. Usta su mu bila zalepljena za njenu dojku.

Vintrop se izvini i ustade, hvatajući se za naslon stolice Alberta Bola.

„Treba mi vazduh”, reče on.

Bio je 20. mart, zvanični početak proleća. U Francuskoj je i dalje vladala zima. Vintrop je stajao ispred seoske kuće, udišući hladan vazduh, pokušavajući da se sabere. Trebalo mu je još vampirske krvi. Opet ga je ispunio osećaj svrsishodnosti. Međutim, bio je bolestan. Svaki put kada bi pokušao da ojača svoje misli, da izbací Bola i Kejt iz glave, bivao je paralizovan. Um mu se sužavao, svodeći se na puko preživljavanje i ubijanje. Bilo je tu još nečeg, ali nije se videlo od crvene izmaglice. Po čemu se razlikovao od pećinskih ljudi? Ili od starih ubica u uniformama?

Na kuhinjskim vratima se pojaviše dva bolničara, sa dugačkim zamotuljkom u rukama. Vintrop oseti krv. Nosili su Cigaretu, isisanu do nesvesti. Ostavili su je na zemlji pored ograde gde je parkirala svoj bicikl.

Vintrop priđe da je osmotri. Bolničari se vratiše unutra, brišući ruke kao da su izbacili nešto prljavo. Devojka je bila umotana u svoj šal. Novčanice smotane kao cigarete bile su joj nabacane po grudima. Retka kišica poprska Cigaretino lice, kao suze. Crveno uokvirene oči širom se otvoriše. Rukom napipa novac i gurnu ga dublje u svoj dekolte.

Nije pokušavao da joj pomogne. Bila je nezahvalno biće. Iskusnim rukama, Cigareteta pipnu ujede na vratu i grudima, trzajući se pri dodiru na poderanu kožu. Devojka omota šal oko vrata, uvežbanim pokretima. Vuneni materijal bio je istačkan od ranijeg krvarenja. Ona polako ustade, čudno osnažena, kao pijanac koji daje sve od sebe da deluje trezno, uhvativši se jednom rukom za ogradu dok nije uspostavila ravnotežu. Njen prezrivi pogled obuhvati Vintropa, seosku kuću i aerodrom. Više se nije kikotala. Devojka nije mogla da mrzi Nemce više nego što je mrzela savezničke pilote koji su joj sisali krv za novac.

Osećao je krv u kiši.

Cigareteta uzjaha svoj bicikl i krenu niz put, oslonivši se o nizak volan, sa suknjom smotanom iznad lanca. Da li je imala porodicu koju je hranila? Muža? Decu? Ili je bila prostitutka koja je odlazila svuda gde je bilo vojnika?

Njegova iznenadna briga za devojku ga zabrinu, utom shvati da je to bila Kejt u njemu. Ubrzo je odagna kiša. Samo je budala mogla da stoji napolju na kiši kada nije morala.

U suton, Alard sazva sastanak. Vintrop je odmah znao da je stvar ozbiljna. Tabla sa detaljima o rasporedu eskadrile bila je čista. Velika mapa regiona visila je na zidu. Gospodin Kroft sedeo je pored kapetana, čeličnog lica.

Vintrop zauze Bolovu stolicu, pored Bertija i Džindžera.

„Gospodin Kroft bi želeo da porazgovara sa vama”, reče Alard.

Vrlo neobično. Vintrop se nije sećao da je obaveštajni oficir progovorio ijednu reč.

Kroft ustade, blago povijen, i poče, „Gospodo, događaju se konflikti kojih vi niste svesni. Tajni rat, ako izvolite. Radićemo na obmanjivanju neprijatelja. Dopustićemo da njihovi vitezovi vladaju nebom. Pomoćićemo da se izgradi legenda o čoveku kao što je Rihthofen, ohrabrujući neprijatelja da veruje u svoje letače, da ih kuje u zvezde. Naša akcija ima svoju cenu, međutim - kao što ćete uskoro shvatiti -takva strategija je od vitalne važnosti."

Dok je Kroft pričao, Vintrop je ključao. Bilo je nemoguće voleti ovog čoveka. Ovo što je predlagao bilo je nepojmljivo. Saveznici, dakle, svesno žrtvuju svoje vrhunske ljude kao što su Albert Bol i Tom Kandal, samo da bi uljuljali Švabe u precenjivanje svojih letećih ubica.

„Znate da je JGI stacioniran u Šlos Adleru. Tokom poslednje patrole, doneli ste informaciju da je iznad zamka vezan cepelin."

Oko te novosti digla se velika buka.

„Vrlo je neobično da takva mašina zađe u prostor blizu fronta. Konkretno to je admiralski brod neprijateljske vazdušne flote, *Atila*. Sa tog položaja će vrhovni komandant posmatrati planiranu ofanzivu."

Vintrop se priseti ogromnog crnog cepelina.

„Hoćete da kažete da je Drakula u njemu?" upita Lejsi.

Iznerviran potpitanjem, Kroft nastavi. „Ovo je završna igra koju mi vodimo. Uspeli smo da izvučemo Drakulu iz jazbine. Dovedi smo ga na dohvat ruke."

Vintrop tek sada shvati šta je Alard mislio pod „većim plenom." Nebom su leteli orlovi, uobičajeni skoro kao vrapci. Međutim, tu je takođe bila i aždaja, *drakula*.

„Kad usledi napad, cilj ove eskadrile biće obaranje cepelina. Kada zver ostane bez glave, telo samo uvene. Jednim preciznim udarcem izvojevaćemo pobedu."

„Vrlo dobro, sinak“, reče Aldži, „ali mi nemamo ništa što može da se popne do cepelina. Na toj visini oči se pretvaraju u ledene kugle.“

„Spustiće se on kod nas. Lord Rutven je prozreo njegovu aroganciju. Graf fon Drakula voli svoju igračku, svoju leteću mašinu. Želeće da bude dovoljno blizu da posmatra kako njegova armija juri preko linija. Oseća se sigurnim okružen stražom, svojim letećim vampirima. Presudiće mu dečja radoznalost. Vi ćete ubiti Drakulu.“

„Uvek sam uživao u scenama eksplozije cepelina“, reče Berti.

„Proklete nesportske letelice, ti cepelini. Iz njih bombarduju civile i prave slične predstave.“

„Ovo nije sport“, reče Kroft. „Ovo je rat. U ovom trenutku, ovo je ubijanje. Greške nisu dozvoljene.“

„Šta ćemo sa starim dobrim JGI?“

„Ubijte ih ako morate i ako možete, ali ne sprovodite nikakve lične odmazde. Prioritet je cepelin i Graf fon Drakula.“

„Kada Drakula padne, hoće li biti gotovo?“

„Ovo je njegov rat. Bez njega Centralne sile bi propale.“

„Bez Drakule, ko će još biti tamo da se preda?“

Kroft slegnu ramenima. „Uvek je tu Kajzer. Bez Drakule, on će biti izgubljen.“

Rutvenov čovek je bio ubedljiv, ali glas mu je bio šupalj a pogled sužen. Kroft reče da ovo nije sport iako je pričao o završnim igrama kao da je kontinent od blata bio šahovska tabla. Vintrop je znao da na nebu nisu važila pravila. Obezglavljena zver je mogla da se batrga dok ne poubija sve u džungli. Cela Evropa može da postane zemlja pećinskih ljudi. Vintrop sada nije mogao da misli o tome. Na pamet mu je padalo samo hvatanje šišmiša, nabijanje orlova i adžaja na kolac.

Zazvoni telefon i Alard se javi. Nakon par trenutaka slušanja, kapetan klimnu glavom i spusti slušalicu.

„Počelo je“, reče.

Nije mogla da diše. Naravno, disanje je bila navika, ne i neophodnost. Grudi su joj se nalazile pod nečim tvrdim i teškim. Osećaj joj je obavijao sve udove. Oštar bol u ramenu objašnjavao je prisustvo srebra.

Kejt trepnu u mraku. Njene naočari, sabijene uz lice, čuvale su joj oči od prljavštine. Od preobraćenja, koje joj je donelo vampirsku snagu i noćni vid, nije znala za totalni mrak. Grobljansku tišinu remetili su daleki zvuci. Vriska, eksplozije, motori, pojedinačni pucnji, mitraljezi.

Godinama je već bila mrtva. Njeno stanje nije se promenilo.

Bol se širio ramenom pa niz desnu ruku, sve do šake. Ona stisnu kandžu, zabadajući nokte u meso dlana. Bilo je teško odgurati zemlju. Nije imala snage. Cela ruka joj je bridela. Povređeno rame se iščaši. Morala je jako da stisne usne i proguta vrisak koji je hteo da se omakne.

U kovčegu od zemlje nazirala se pukotina, mogla je da pomeri ruku. Prstima je uporno kopala kroz zemlju dok ruku nije za nijansu pomerila u stranu. Kandže joj se zariše u mrtvog vojnika, morala je da ide okolo. Uhvativši leš za ruku, ona jako cimnu, stiskajući zube od bola, pokušavajući da se pomeri na dole. Šipka koja joj je pritiskala grudi nije se micala.

Ako sada posustane, mogla bi godinama a možda i vekovima da ostane zaboravljena. Verovatno bi se probudila u utopiji da je čovečanstvo preraslo ratove, ili bi otkrila da je Drakula postao apsolutni vladar nenaseljene Zemlje. Zaspati, značilo je dezertirati. Njena odgovornost bila je da bude prisutna.

Uspela je da se probije do površine. Osetivši vazduh na ruci, ona širom raširi prste.

Ono što joj je pritiskalo grudi bila je greda ili neki veći deo ambulantnih kola. Kejt pokuša da se vrati dublje u zemlju, u nadi da će se iskoprcati i napraviti rupu kao crv.

Da je otac sada mogao da je vidi.

Skupivši ramena, ona sabi meku zemlju ispod sebe. Sve je bilo mokro. Dovoljno migoljenja pretvoriće nabacanu zemlju u tečno blato.

Neko je uhvati za ruku i jako je stegnu. Ona uzvratu stezanjem muške šake, pokušavajući da uvuče nokte da ne bi probušila svog spasioca. Trudila se da zamisli muškarca kojeg je dodirivala. Odjednom oseti vreću ubod metala o dlan - ali ne srebra - kako joj cepa kožu i zariva se sive dublje u meso. Njen spasilac je zabadao bajonet u nju. Žedna usta, mačjeg jezika, lizala su krv sa njene ruke, pohlepno sisajući.

Kejt zgrabi lice, napipavši brkove, pokušavajući noktima da obuhvati lobanju. Čovek koji joj je kralo krv naglo ustade, povlačivši je iz zemlje. Barijera napravi duboku ogrebotinu preko njenih grudi i kukova. Opet je bila zarobljena. Rame joj je gorelo. Ona pomisli kako će joj se ruka istrgnuti iz ramena. Potom joj lice izroni iz zemlje. Vrištala je.

Naočari, nekim čudom i dalje čitave, bile su umazane blatom. Sunce je zašlo, međutim, odnekud je dopirala svetlost. Oči su je pekle. U ušima joj je odzvanjala neverovatna buka.

Ona se ispravi i dalje stežući vojničovu glavu, i otrese sa sebe grudve blata. Slojevi zemlje među slojevima odeće formirali su tri do četiri sloja hladnog blata.

Kejt pusti svog zarobljenika. Ruka joj je bila uvećana i čvornovata, koža rastegnuta preko nabreklih kostiju. Prsti su joj bili izduženi, podsećajući na pipke duge šest inča sa troinčnim oštricama. Dok je razmišljala o tome, ruka joj splasnu. Duboko potisnuta moć promene oblika oživela je u sudbonosnom trenutku.

Da je novorođeni vojnik koji je zurio u nju nosio nemačku uniformu, ubila bi ga na licu mesta i pojela mu srce. Međutim, bio je to sluđeni britanski vojnik koji je krvario na više mesta, sa njenom krvlju na ustima. Vojnik ustuknu i nestade, ostavljajući Kejt samu na nasipu od blata. Još uvek je bila razjarena, boreći se sa crvenom žeđi koja je obično pratila krvoproliće.

Kada su joj se oči privikle, opazila je delove ambulantanah kola i nekadašnje rovovske podupirače. Nedaleko odatle ležali su mrtvi vojnici, razneseni na komade. Na sreću ni jedan nije bio prepoznatljiv.

Pretpostavljala je da su Tižon i Bartlet verovatno bih među njima. Više nije bilo rovova. Eksplozije su ih zatrpale. Stajala je na nabacanoj zemlji, posmatrajući ivicu jarka obližnjih rovova. Veći deo sistema bio je netaknut. Ljudi su trčali, ubrzano bežeći dalje od fronta.

Komadić metala izbi na površinu kože ramena i ona ga istrgnu. Bol je lagano umirao.

Oko nje se začuše eksplozije. Još uvek joj je odzvanjalo od one koja je umalo nije ubila, više je ništa nije moglo iznenaditi. Okrenuvši se, ona baci pogled na front. Iako joj je položaj bio prilično opasan, mogla je da vidi užurbanu liniju savezničkih rovova, kolutove žice na Ničijoj zemlji, oblake dima oko nemačkih topova. Videla je čak i udaljena utvrđenja neprijateljskih položaja. Sablasna muzika - Wagner? - dopirala je sa neba. Po Ničijoj zemlji gmizali su čelični monstrumi. Nad njima je lebdelo vazdušno čudovište.

Štalhajn je opet bio na visini. Ovoga puta nije menjao oblik ali je bio određen za *Atilu*.

Oklopna gondola bila je mesto tajnog sastanka komandira, noćna mora prioriteta koji izmamljuju navalu salutiranja nižih oficira vazduhoplovstva. Kapetan avijacije bio je Peter Štraser, fanatik za letelice teže od vazduha, koji je na početku rata sproveo bombardovanje Londona. Po činu viši od njega bio je

inženjer Robur, upravnik Imperijalnog nemačkog vazduhoplovstva, veliki tvorac i reklamator takvih naprava. Najviši od svih bio je Graf fon Drakula, koji je stajao sam, korak ili dva ispred svoje garde u crnoj koži, posmatrajući borbu u blatu sa svoje izvidnice. Na sreću nije bilo mesta za Grafa fon Cepelina, feldmaršala fon Hindenberga i Kajzera. Ukupna težina njihovih medalja onemogućila bi *Atilu* da održava operativnu visinu.

Svima koji su se nalazili u dirižablu bila su dodeljena precizna zaduženja, osim Štalhajnu i Grafu fon Drakuli. Štalhajn, osećajući hlad-noću od visine u nepromenjenom obliku, imao je osećaj sputanosti. JGI će uskoro izaći na scenu.

Sa svoje stolice, Štraser je izdavao naređenja kroz cev. Njegova efikasna posada upravljala je fantastično organizovanim ručicama i polugama kao grupa uniformisanih majmuna.

Dugačka senka pade na zemlju, crvenu od sutona.

Kao što se moglo očekivati, ovako veličanstvena letelica posedovala je orgulje. Robur sede za klavijaturu i zasniva temu iz *Lengrina*. Muzika je izvirala iz truba pričvršćenih za spoljašnjost broda.

Sa neuvežbanom pokornošću, Štalhajn priđe izvidnici, kružnom prozoru od tri jarde, postavljenom na podu gondole. Bilo je to oko *Atile*. Vrhovni komandant cele armije *Vaterlanda* ustade, sa kratkim rukama na mesinganoj ogradi i baci pogled dole na bitku. Lice mu je bilo sivo pod veštačkim svetlom, pogled melanholičan, pomalo izbuljen. Štalhajn je očekivao da će se Drakula, večiti princ rata, radovati krvoproliću.

Takođe je očekivao da će osećati mnogo više u Grafovom prisustvu. Ruku na srce, Drakula je bio Štalhajnov otac-u-tami. Upravo ta krvna loza, preneti preko starije vampirke Faustine, podarila mu je mogućnost promene oblika. Bio je jedan od Drakulinih stvorenja. Štalhajnova krv nije reagovala. Nije osećao silu koja ga je vukla da kleči pred gospodarom. Pridruživši se Drakuli na mostu, on pogleda dole.

Bilo je dovoljno svetlosti od umirućeg sunca da bi se jasno videlo. Formacije tenkova grabile su napred, prvi talas bio je nadomak francuskih rovova. Ljudstvo je rutinski napredovalo. Sa ove tačke gledišta, trupe su izgledale kao mravi. Tenkovi su ličili na velike bube koje su prelazile preko malih prepreka. Vatra je buktala širom Ničije zemlje. Ovo će biti skupo.

Vatra je bljuvala iz većine tenkova u prvim linijama, rasprskujući tečni plamen po neprijateljskim rovovima. Štalhajm, oguglao na surovu smrt, zadrhta. U ovom ratu istakli su se genijalci kao Robur, koji su razvili oružje koje je moglo da ubije vampire, lako kao mač ili metak toplokrvnog čoveka. Čitavi sektori neprijateljskih rovova bili su pretvoreni u vatrene reke, plamteće granice na mračnoj mapi.

Atila se nalazio iznad neprijateljske teritorije, lebdeći van domašaja protiv-vazдушnih topova. Teška artiljerija koja još nije bila razbijena, biće zauzeta napadom sa zemlje. Nije postojalo dovoljno granata koje bi se trošile na uzaludne hite.

Mladi oficir pride, ispunjen strahopoštovanjem, i pruži Grafu poruku. Ovaj je ozbiljno pročitao i klimnu. Oficir potvrdno mahnu rukom i Štraser izda naredbu u cev.

Mračan predmet se dignu iz otvora gondole i jurnu ka zemlji. Na mestima gde su ekplodirale bombe izdizale su se pečurke od vatre. Grafove oči bile su crvene kuglice, zaslepljene krvlju. Njegovo naduvano lice bilo je osvetljeno vatrom sa zemlje. On pogleda Štalhajma.

„Bog je s nama“, reče Drakula.

Svuda je buktala vatra. Kejt shvati koliko je bila otkrivena stojeći na nasipu. Međutim, bila je fascinirana. Nije mogla da se pomeri. Njena dužnost je da bude tu, priseti se, da ispriča šta je videla. Još uvek nije mogla da odvoji pogled.

Ovo je bila nemačka prolećna ofanziva, *Kaiserschlacht*. Budući da su svi, od Hejga do zaprežnog konja znali da će se napad dogoditi, Saveznici su ipak bili iznenađeni.

Dok je padala noć, svetleće rakete sevale su iznad rovova. Magnezijumsko blještanje peklo joj je oči. Oklopna vozila napredovala su preko pustinje od žica i mrtvaca, utirući put pešadiji.

„Ko je onaj kreten gore?" viknu neko. Kejt shvati da je mislio na nju. „Spusti mu prokletu glavu dole, pre nego što je budemo skupljali u komadima."

Neko je vešto obori na zemlju, neko ko je smrdeo na godine prove-dene u rovu, i odvuče je u rupu u zemlji, do pola napunjenu zemljom.

„Žensko", reče vojnik.

Oficir opsova. Njen znak Crvenog krsta na ruci bio je umazan zemljom. Ona očisti povez na ruci.

„Bolničarka, gospodine."

„Prokleta dobro za nju, kažem ti."

„Mislim da je mrtva."

Kejtini očnjaci virili su joj iz usta. Osećala je kako joj se vilica pretvara u zversku čeljust.

„Baš šteta", prokomentarisala oficir.

„Ne, gospodine", reče vojnik. „Ne mrtva, *mrtva*, nego znate, vampir."

Vod je bio čisto toplokrvni. Neki pukovi su insistirali na živom topovskom mesu.

„Hej, gospođo Krvopijo", reče oficir, gurkajući je. Bio je stariji, oko tridesetak. „Jesu li vam sve kosti na broju?"

„Zovem se Kejt Rid. Čitava sam."

U ruke joj tutnuše ašov. Drška je imala otiske od krvi.

„Vidiš onu zemlju tamo? Ukopaj se u nju."

Pendrelovi ljudi nastaviše da kopaju. Rov je bio preprečen napadalom zemljom. Pojačanje, poslato iz zadnjih redova, skupljalo se u uskom prolazu. Ako prepreke budu probijene, biće uvučeni u borbu. Ona otpozdravi i baci se na kopanje. Reportersko zanimanje bilo je dovoljna sramota za njenu porodicu; nikada im neće reći da je kopala rov.

Kejt izbaci ašov pun zemlje preko vrha rova i opet ga zabi u zemlju. Vrh se zari u nešto meko. Lice vojnika, zamrznutog u mrtvi vrisak. Ona se trgnu. Vojnici pritrčase, iskopaše ruke od leša i izvukoše ga iz zemlje. Mrtvac je bio u jednom komadu. Zaljuljavši ga, vojnici ga baciše u vis, što dalje od rova.

Sa izvađenim lešom, barijera je bila uveliko probijena. Ljudi su mogli da se provuku bez da okrznu kapom vrh. Pendrel odobri posao i usmeri svoje ljude dalje. Pored Kejt prođe salutirajući. Ona ih isprati pogledom, držeći ašov i dalje u rukama.

„Švabe su probile, duž svih linija“, reče Džindžer. Bio je zadužen za vezu eskadrile. „Verovatno je greška.“

Sa zemlje, Vintrop je mogao da uvidi da je borba bila žestoka. Nebo nad rovovima je gorelo. Na sve strane topovska grmljavina i ljudi koji ginu.

Svaki čovek u eksadrili Kondor bio je u pilotskoj opremi. Sve mašine bile su van hangara, napunjene gorivom.

Nad bitkom je visio mračan oblak, tamnocrvene unutrašnjosti. Bio je to *Atila*.

„Ne zaboravi da je pun gasa“, reče Berti. „Izgoreće u plamenu uz par eksplozija. Kao balon.“

„Sto puta je veći od balona“, Alard podseti pilote. „Potrebna je velika varnica da se zapali tolika vatra.“

„Je li on stvarno unutra?“

Vintrop je zamišljao kako će Drakula da zrači aurom zla i očaja po čemu će ga i prepoznati.

„Obaveštajci su potvrdili da je Graf fon Drakula u Atili“, reče gospodin Kroft. „Stigao je vaš trenutak.“

Sivi čovek se obraćao kapetanu Alardu.

„Zar ne bi trebalo da pokosimo zemaljske trupe?“ predloži Albi. „Naši momci verovatno prolaze kroz užas.“

Kroft hladno pogleda u mladog avijatičara. „Ništa nije važnije od *Atile*.“

Vintrop je osećao da je Alard po prvi put bio nesiguran. Na kraju će se povinovati naredenjima.

Ako je Drakula zaista bio gore, onda je bio i Baron fon Rihthofen. Svaki živac u Vintropovom telu je titrao. Ovako su se verovatno osećali i vampiri. Krv mu je ključala, pozivajući na pobedu. Večeras će, bio je siguran, završiti ovako ili onako.

Piloti se okupiše oko Džigsa, pružajući mu pisma i uspomene. Vintrop više nije imao šta da ostavi za sobom. Nije rekao Katrioni da je još uvek bio živ. Do sutra u zoru možda neće ni morati. Uostalom, ovako je bilo lakše.

Prvi Kamel uzlete, kružeći iznad polja, čekajući da se kompletira formacija.

Oprema je slagana u kamione. U Maraniku nije bilo besposlenog čoveka. Do kraja ovog leta, aerodrom može da padne u neprijateljske ruke. Ako ostane goriva, eskadrila će se vratiti u Amijan. Međutim, znao je da neće ostati ni kapi goriva. Eskadrila Kondor će se boriti do kraja.

Vintrop se uvuče u svoju mašinu, nameštajući se udobno na sedištu.

„Kontakt“, viknu on.

Džigs zavrte propeler. Kamel krenu, glatko, a zatim polete. Sunce je davno zašlo, ali zemlja je gorela.

Kejt krenu dalje, prateći Pendrelove ljude. Još pojačanja išlo je za njom. Znala je put, prateći zveket trupa koje su hitale ka frontu. Rovovi su bili

delimično natkriveni, pretvarajući se u tunele. Sveće na limenim sudovima pravile su svetleće putokaze.

Zamahivala je ašovom kao kosač, sklanjajući stvari sa puta. Sveta se na životinju, oslanjajući se na instinkte. Tako joj je bilo najlakše.

Skrenuvši iz tunela u glavni rov, ona se nađe licem u lice sa urušenim zidom od džakova peska, visokim petnaest stopa. Ljudi su držali merdevine između sebe, ali gornji domašaj im je stalno izmicao.

Jezivo struganje probi joj uši. Tenkovske gusenice iskrsnuše na vrhu zida, meljući džakove peska. Motorizovano čudo bilo je zaglavljeno u blatu i žici. Vojnici osuše paljbu po gvozdenom tenkovskom oklopu. Meci se odbiše o metal, ostavljajući udubljene tragove. Tenk nastavi napred celu jardu, štrčeći svojim velikim ravnim nosom iznad rova, bacajući senku na raštrkane ljude ispod njega.

Iz unutrašnjosti tenka kiptao je dim. Kejt se zakašlja, namirisavši gas. Tenkovska kupola na ratnoj zveri okrenu se u stranu. Ona se baci na dno blatnjavog rova. Top opali iznad nje i grunu na ulasku u tunel. Neko je nišanio na njen prethodni položaj.

Vatreni blesak osvetli svaki šraf na bočnoj strani tenka. Bilo je to metalno čudovište, sa strelastim prorezima i branicima. Šrapnel i vatra rasuše se na sve strane. Probušeni ljudi padoše, previjajući se u krvi.

Kejt požele da ubija.

Pod težom gravitacije, tenk skliznu niz ivicu rova, ciljajući na dole, preteći da pobije vojnike sklupčane na dnu. Gusenice nagaziše na zadnji deo zida i prokrčiše dalje, uspostavljajući ravnotežu. Tenk je prelazio preko rova kao da je bio obična pukotina na putu. Ljudi opališe po donjoj strani gvožđurije.

Kejt čučnu, hvatajući zalet i skoči u vis, odgurnuvši se o zemlju svom vampirskom snagom, šireći ruke sa izduženim kandžama. Doskočivši na nivo

tenka ona zgrabi gusenice koje su se ravnomerno okretale. Meljući točkovi uhvatiše ivicu njenog kaputa i gurnuše je u dno gvozdene zveri.

Biće pretvorena u fleku kao u nezaustavljivom mlinu za brašno, ali njeno slomljeno telo će zaustaviti ovu stvar. Ratni vapaj rodi se u njenim plućima, pretvarajući se u smrtni poklič.

Po je planirao da večeras pokaže svoj rukopis *Teu*, ali događaji su ga sprečili u tome. Počelo je kada se *Atila* odvojio od zamka, signalizirajući početak ofanzive. Duž svih linija fronta, tenkovi su se kotrljali preko skrivenih položaja, terajući ljude da iskaču napolje sa zapetim bajonetima. Centralne sile gurale su napred, gazeći preko francuskih rovova. Mirisalo je na pobjedu.

Na kuli su posmatrali letaće koji su se spremali za borbu gde će čuti i videti sve izbliza. I dalje je bilo čudnovato posmatrati transformaciju letaća, mada je to bila uobičajena stvar.

Po i Teo su gledali Rihthofena kako se transformiše. Nakon smrti svog brata, nije pokazao nikakav trag besa ili tuge. Njegov hladni oklop, koji se u jednom trenutku neznatno otvorio što je Po iskoristio kao materijal za svoju knjigu, opet je bio celovit, zatvarajući unutra ono malo živosti koju je posedovao.

Rihthofenovo mirno lice počeo da obrasta krznom. Po pomisli da letać uopšte nije bio svestan njihovog prisustva, ali, dok su se Kurten i Harman sklanjali, on se nagnu ka svom biografu, zamahnuvši vrhom krila kao da je dvorski ogrtač. Po požele Rihthofenu sreću. Baron polete sa kule, pridruživši se svojim drugovima koji su kružili oko *Atile*.

Teo je posmatrao kako njegove kolege nestaju u noći, očiju zatamnjenih obodom svojih šapki.

„Izgleda da je naš posao ovde završen“, konačno reče. „Posle ove noći, od kakve ćemo biti koristiti?“

Učenici Tena Brinkena spakovali su sve stvari, spremni za odlazak. Karnštajn je prebačen na italijanski front. Po je pretpostavljao da je Šlos Adler bio preuređen za potrebe Grafove vrhovne komande. Kada zamak dobije vojni značaj, njegovi naučni ciljevi biće povučeni. Izveštaji su napisani i otpremljeni. Eksperiment je zaključen.

„Oni su zaslužni za pobjedu, Teo.”

Teo slegnu ramenima. „Drakula ih je takvima napravio, da pobjede rat. Ali, kao što je Manfred rekao, ne postoji „posle rata.” Oni su instrumenti osvajanja ali ne i vladavine.”

„Uvek će biti osvajanja.”

„Edi, prijatelju, za nekoga sa proročkim darom, ponekad si neverovatno slep.”

Po je bio šokiran.

Pošto su se naučnici pridružili zemaljskom osoblju, a Orlok negde odlutao, Šlos Adler je izgledao napušteno nakon odlaska JGl. Letači su se mogli videti kako lete ka Atili, mali kao muve, Poove oštre oči razlikovale su ih od gustog mraka.

U svom poslednjem poglavlju, Po je pisao o Baronovoj reakciji na gubitak brata. Izgledalo je kao da su oba Rihthofena umrla ali je on bio dovoljno uklet da još malo hoda po zemlji.

„Siroti Manfred”, reče Teo, čitajući Poove misli. „I pored svega, veran je kao pas.”

„Dao bih sve da budem sa njima, Teo.”

Teo ga pogleda i pokuša da se osmehne. „Previše je kasno da bi nas neko primetio. Postoji Janker JI, napunjen gorivom, spreman za osmatrački let. Hoćeš li da mi se pridružiš?”

„Umeš da letiš?”

„Samo u avionu.“

Plamteći stubovi lizali su ka nebu. Po zamisli nebo iznad mesta konflikta.

„Nikada nisam bio u...“

„Za proroka budućnosti, tužan propust.“

„U redu.“

Teo se naceri, zadržavši stari sjaj. „Vrana ima krila.“

U poslednjim sekundama života, Kejt je želela svima da oprost. Ali nije mogla.

Gusenice su gutale tkaninu i kaput se zatezao oko nje kao ludačka košulja. Osećala je težak miris ulja i masnoće dok je mašina ravnomerno usisavala. Motor u tenku najednom stade i ona se pridrža, razapeta na boku mašine. Mehanička greška ili slučajni metak ili Božja ruka, uglavnom, nešto joj je spasilo život. Na kratko.

Jedna ruka bila joj je slobodna. Skupivši prste ona načini nož od zašiljenih noktiju kojima zaseče komad kaputa kod ramena i otcepi ga. Probadanje uminu, bila je slobodna. Popustivši stisak, Kejt pade na zemlju, škripeći zubima dok su njene bodlje od noktiju škripale po masnom čeliku. S rukom preko ruke, ona se uzvera na vrh tenka. Metal je bio vreo od malopređašnje pucnjave.

Unutra, u kabini, bio je nerpijatelj. Toplokrvni ili vampir, pulsirao je krvlju koju je morala da pije. Puščana cev promoli se na procepu, nišaneći oko sebe. Kejt se otkotrlja u stranu kako bi izbegla domet i uhvati se za cev. Uz trzaj, ona mu istrgnu pušku - izazivajući bujicu *hochdeutch* psovki - i fijuknu je iza sebe.

Spustivši lice na prorez, ona zareža kao zver. Unutra se osećao strah, oklopna posada je paničila, zatočena u telu svoje moćne sprave za ubijan-je. Vatra će bljunuti unutra i skuvati ih.

Lice joj je bilo tako blizu nećijih čizama. Uvek spremne za ispekciju, najsjajnije čizme od svih evropskih armija. Ona pogleda gore, u vojnika koji je nepomično stajao na vrhu tenka, kao da mu srebrni i olovni meci ne mogu ništa. Nosio je uniformu Sjedinjenih Država ali ovaj vam-pir je bio stariji od svoje zemlje.

Čizme su mu bile nematerijalne, kao da lebde u magli. Čula je za taj trik ali ga nikada zaista nije videla. Vampir se pretvorio u utvaru koja blede svetluca. Njegova odeća i oprema rastvorili su se zajedno sa telom, postavši skoro providni. Metak zveknu o tenk, vrlo blizu. Ona se zgrči, i dalje hipnotisana starijim vampirom. Lebdeći čovek iznenada se uvuče u prorez, kao oblak dima kod pušača.

Kroz slojeve gvožđa i čelika dopirala je vriska koja joj je ledila kosti. Začu se pucjava iz pištolja, hici koji se odbijaju u zatvorenom prostoru. Crveni oblak izbi iz proreza, zapahnjujući joj lice toplom krvlju. Ona se obliza, nadražena crvenom tečnošću, gutajući užas koji je pratio.

Ne čekajući da vampir izađe iz tenka, ona skoči sa zadnjeg dela mašine i oseti zemlju pod nogama. Iza nje, Ničija zemlja više nije bila Ničija. Redovi sivih uniformi neumorno su napredovali kroz noć, preskačući one koji su pali, talas ljudi koji se približavao savezničkim rovovima.

Tridesetak jardi odatle, oglasi se mitraljez, koseći prvi niz napredujućih trupa. Još ljudi napuni rupu. Mitraljez zaštekta opet, oborivši još jedan red a potom utihnu. Nišandžiju rastrgnuše nemrtvi vojnici, krv je prskala na sve strane. Usta Nemaca bila su crvena.

Lebdeći vampir opet se stvori iznad tenka. Njegovo lepo lice bilo je obliveno svežom krvlju.

Kejt pogodi metak, srećom olovni. Prostrelio joj je list noge. Rupa zaraste odmah. Pucanj je čula tek nakon što je prošao bol od povrede.

Još jedan tenk probi liniju gorućeg benzina prema Saveznicima, bljujući vatru po zemlji. Svo ljudstvo oko nje dalo se u povlačenje, padajući unazad ili samo padajući.

Stariji vampir se preseli na drugi tenk. Verovatno je to bio viševjekovni *nosferatu*, čim je imao toliku kontrolu nad sobom. Stariji od Drakule ili Ženevjev. Iz perioda pre srednjeg veka, možda čak i pre Hrista. Neverovatno je da se krio među ljudima tako dugo. Mogao je imati bezbroj imena.

Bacač plamena trznu na gore i bljunu još jedan mlaz, okrznuvši pluća lebdećeg vampira. On izgore kao leptir. Vekovi nezabeleženog života nestadoše u trenutku nepažnje, pretvoreni u svetlucave komade od strane brutalnog modernizma.

Neko je uze za ruku i spasi njen mali život, povukavši je unazad, zajedno sa masom ljudi koji su bežali sa prve linije fronta.

„Povlačenje, čoveče“, doviknu neko.

U glavnom štabu Amijana, vladao je opšti haos. Svi su vikali u glas. Ljudstvo je opsluživalo dvadesetak telefonskih linija, štabski oficiri su pokušavali da prenesu ozbiljne vesti na glavne položaje duž fronta. Poručnici sa metlama pomerali su oznake na stolu sa mapom veličine teniskog terena. Granatiranje je treslo čvrste zidove. Grad je goreo na više punktova. Bombe su uveliko padale po periferiji grada. Povučeni položaji na drumovima vrveli su od užurbanih ljudi. Ovo je bio veliki napad koji su svi očekivali.

Premoren nakon još jednog burnog prelaska preko Kanala, utučen od posledica Majkroftovog pogreba, Boregard je bio sateran u ugao sobe, okružen paničnim stratezima. Slučajno se našao tako blizu dešavanja. Dobio je naređenje da se javi u glavni štab kako bi gospodinu Kalebu Kroftu uručio spisak operativaca Diogenovog kluba iza neprijateljskih linija. Bilo je to njegovo poslednje ratno zaduženje. Posle toga, mogao je da se vrati kući u Čejni Vok i razmisli o pisanju memoara.

Kroft je trebalo da dođe direktno iz Maranika. Eskadrila Kondor bila je na nebu, što je na stolu bilo predstavljeno drvenim strelicama obojenim u crveno. Metla gurnu strelice ka crnom ovalu koji je označavao *Atilu*. Kocke koje su predstavljale savezničke trupe bile su izmešane, verovatno opisujući njihovo aktuelno raspoređivanje. Centralne sile su usmerile toliko ljudi u napad da štab nije imao dovoljno crnih kockica kojima su bile označene. Da bi nadoknadili taj nedostatak, podoficiri su iscepkali komadiće papira i na njih imalinom nacrtali malteške krstove.

Boregard protrlja umorne oči. Dim stotina cigareta nadvijao se nad mapom. Vazduh u komandnoj sobi je smrdeo.

Feldmaršal ser Daglas Hejg bio je na telefonskoj vezi sa Lordom Rutvenom, držeći slušalicu na grudima dok je izdavao naredjenja kuririma, koji su ih dalje prenosili telefonistima, koji su ih uručivali oficirima na frontu, koji su, konačno, izdavali naredjenja ljudstvu. Postojao je nekakav plan. Hejg nije bio potpuno obeshrabren napadom. Njegove crvene oči svetlele su kao električne sijalice. Zašiljeni vrhovi razuđenih zuba zarivali su se u donju usnu, roseći mu bradu kapljicama krvi. Dok je komandovao, skoro se penio.

Vinston Čerčil, poslat iz Londona da bi se našao u centru krvoprolića, bio je na vrhuncu uzbuđenja, sa svojim zavrnutim rukavima, neurednim okovratnikom i svilenim šešišom na potiljku. Dovikivao je činjenice i cifre preko upaljene cigare. Verovatno se hranio pre manje od sata, jer je bio naduven kao crveni balon, sa prstima koji su podsećali na kobasice i venama koje su mu pulsirale na slepoočnicama.

General Džek „Blekdžek“ Peršing, komandir američke ekspedicione brigade, žudeo je da uleti u igru. Stajao je na jednom kraju mape sa rukama punim kockica koje su označavale američke trupe, kao željni kockar tek pristigao za sto sa željom da proćerda žetone. Pored njega stajao je „Monah“ Mejfer, mesožderski čovek majmun, zasigurno jedan od Moroovih suvišnih pacijenata koji je nosio generalsku uniformu i kaubojski šešir.

Utišak koji je Boregard imao o vampirima kao što su Hejg, Čerčil i Peršing, pojačavao je njegovu želju da okonča dosadno ukopavanje u rovove i saginjanje pod bombama. Bili su previše opčijeni uzbuđenjem usled razvoja događaja. Prema izveštajima, linije su probijene na više mesta. Jedinice nemačke konjice nezaustavljivo su galopirale predvođene tenkovima.

Sivilo najavi njegovo prisustvo. Kroft osmotri mapu sa hladnim, zadovoljnim osmehom. Posle najnovijeg izveštaja, eskadrila Kondor, kao munja je napredovala ka *Atilinom* ovalu.

Kroft je ignorisao Boregarda. Od kada je unapređen, Diogenov klub je za njega prestao da postoji. Boregard oseti kako mu spisak imena u unutrašnjem džepu postaje sve teži. Nije mogao a da ne saoseća sa tim što će agenti, koje su on i Smit-Kaming tako brižno postavili i odgajili, biti bukvalno likvidirani od strane nemilosrdnog majstora špijunaže.

Držeći premijera na vezi, Hejg viknu u slušalicu drugog telefona, „Kaži prokletim budalama da se povuku.”

„Ovo je apsurdno”, izusti feldmaršal prisutnima i ujedno lordu Rutvenu, na vezi. „Prokleti Francuzi neće da se povuku. Miro baca ljude pod tenkovske gusenice dok mi imamo savršeno čvrste pozadinske položaje koji ih čekaju. *Le povlačenje n'est cepas francais*. Nije ni čudo što njegovi ljudi hoće da ga nabiju na kolac.”

Plavu kocku koja je označavala Miroove francuske divizije, skloniše sa mape. Na njeno mesto postaviše crnu kocku.

„Izgleda da je problem sa Miroom rešen, gospodine premijeru. *C'est la guerre.*”

Boregard se naježi. Iz ove sobe, bilo je tako lako verovati da se ovaj rat svodio na mape, igračke, kocke i metle. Odbačenih kocki bio je pun pod, po njima su gazile oficirske čizme. Svaka je označavala stotine a možda i hiljade žrtava.

Neprijateljska strategija bio je trokraki napad sa Parizom kao krajnjim ciljem. Uz pomoć tenkova, vazdušnih napada i dalekosežnih bombardovanja, Drakuline snage su pokušavale da zaustave saveznike od povlačenja i ukopavanja položaja, šireći paniku u redovima kako bi povlačenje pretvorili u bekstvo.

„Pitanje brojeva”, objasni Hejg. „Neprijatelj ne može više da gubi trupe.”

Kada se Saveznici povuku, napredne nemačke jedinice zadesiće neverovatna smrt. Na nepoznatoj teritoriji, nakon četiri godine skrivanja u

tunelima, biće izloženi minobacačima, bombama, mitraljezima, bacačima plamena i topovima. Obe strane su priželjkivale da se sukobe prsa u prsa, direktno se sudarajući na najočiglednijim mestima.

„Možda imaju milion ljudi“, Čerčil poruči Hejgu. „Parni valjak koji gazi preko Evrope.“

„Mi imamo više od milion“, objavi feldmaršal. „Možemo da ubacimo Amerikance.“

Peršing nakezi očnjake i uzviknu, „Jenki dolaze.“

Mejfer se udalji kako bi preuzeo slušalicu i naredio aktiviranje Amerikanaca. Peršing, uhvaćen u trenutku uzbuđenja, baci Američke kocke na mapu, kao očajni kockar koji pokušava da nadoknadi učestale gubitke povećavajući uloge sa svakim okretom ruleta. Mejfer nastavi da izdaje bujice naređenja o raspoređivanju trupa.

Zgrada se zatrese od obližnje eksplozije. Prašina sa tavanice prekri sto. Boregard očisti svoja ramena. Vintrop je sigurno bio u eskadrili Kondor, u srcu rata.

„Ukopavamo se i uzvraćamo udarac“, objavi Hejg. „Uskoro ćemo pobacati većinu prokletih crnih kockica sa mape.“

Izviđačko okno obuhvatalo je pejzaž veličine izvezenog kilta. Više nisu postojale jasne linije, samo talasi mrava i plamena. Činilo se da je ofanziva bila pun pogodak. Bežične poruke dolazile su sa svih krajeva fronta. Neprijateljska odbrana bila je poražena, ciljevi ispunjeni, utvrđenja osvojena. Armije *Vaterland-a* surovo su gazile dalje.

„Sutra uveče bićemo u Parizu“, reče Štraser svom vrhovnom komandantu.

Drakula ne reče ništa.

Atila se polako spuštao. Sada kada su neprijateljski položaji zauzeti ili uništeni, vazdušni brod je mogao bezbedno da se približi zemlji. Nakon svih potvrda, Štraser naredi spuštanje cepelina. Pogled kroz okno se uveća, prikazujući detaljniji pregled. Gmizajući mravi postadoše ljudi, prepoznatljivi kao bića koja se bore, pate i umiru.

Miris borbe ispuni gondolu. Štalhajn zadrhta. Nos mu se spljošti u njušku. Vampirski zubi iskočiše iz desni. Izdanci krzna zapeckaše ga pod uniformom. Uši se zašiljiše kao u šišmiša, izoštravajući sluh.

Štraser, novorođeni, bio je vidno iznenađen Štalhajnovom trenutnom promenom oblika. Štalhajn je poznavao tu vrstu. Kao svaki čovek dirizabla, Štraser je smatrao da avioni isparavaju na nebu. Još veću nelagodnost je osetio saznajući da ljudima rastu sopstvena krila. Njegov san, nasleđen od sklonosti Grafa fon Cepelina i inženjera Robura, bio je vladanje svetom uz pomoć bezbrižnog letenja u nesavladivom balonu, koji pravi rupe u oblacima i povremeno baci bombu ili dve. Stvorenja koja su zujala i gmizala na nižim visinama bili su beskorisni insekti.

Štalhajn je sve to saznao u trenutku kada se susreo sa kapetanovim pogledom. Promenjenog oblika, imao je mogućnost čitanja misli. Morao je da se zauzda, kako bi sprečio izduživanje kičme. Ako se bude potpuno transformisao, iskočiće iz uniforme.

Kroz okna sa strane, Štalhajn ugleda svoje kolege iz JGI. Leteli su u formaciji oko *Atile*, kao počasna garda demonskog princa. Strah je dopirao sa zemlje. Za Francuze, dolazak *Atila* i njegove posade verovatno je ličio na Sudnji dan. Mnogi će preći na Drakulinu stranu usled veličanstvenosti spektakla. A mnogi drugi će bespomoćno poludeti.

Sada su leteli iznad rovova, plutajući vazduhom iznad teritorije koja je pre manje od sata pripadala neprijatelju. *Atila* je održavao nivo sa prvim talasom kotrljajućih tenkova. Svako parče zemlje na koje je padala senka dirizabla pripadalo je Nemačkoj.

Mladi avijatičar škljocnu salutirajući svojim pretpostavljenima i počeo raport o registrovanim neprijateljskim avionima. Sa podnog okna, pažnja se usmeri ka panoramnom prozoru na kljunu cepelina. Veliki oblik šišmiša leteo je ispreda. Na svom zasluženom mestu, na čelu formacije, Baron fon Rihthofen gospodario je nebom kao zmaj.

Noćno nebo gorelo je od vatre sa zemlje. Štalhajn ugleda napredovanje tačkica u daljini, neprijateljske avione. Eskadrila Kondor, JGI-ov najbliži ekvivalent neprijatelja. Rihthofen će imati priliku da osveti svog brata.

„Sada ćemo se uveriti u nepobedivost naše avijacije“, reče inženjer Robur, trljajući ruke. „Ovi engleski lordovi su budale ako misle da su nam ravni. Štetočine će biti zbrisane sa neba.“

Drakula klimnu glavom, smrtno ozbiljan.

„Spusti nas bliže borbi“, naredi on.

Vintropova usta bila su puna krvi i bola. Zubi su mu se odvajali od vilice. U njemu je rastao vampir, bojeći mu vidokrug u crveno. On strgnu naočari i masku, očiju otvorenih u susret vetru. Usisavao je ledeni vazduh, gutajući ukus rata. Noćni vid bio mu je savršen. Glasovi Bola i Kejt žamorili su u nekom delu njegovog mozga, pripremajući ga za okršaj.

Atila je bio monstruozno veliki. Njegovo prisustvo nad Francuskom bilo je uvredljivo, ali Vintrop nije brinuo zbog cepelina ili njegovih putnika. Pogled je fiksirao na stvorenje koje mu je letelo u susret. Krvavocrveni Baron. Večeras, Rihtofen mora pasti.

Bitka ispod izviđačkog okna odvijala se brzo. Štalhajn ugleda vatrene lopte dok su topovi pucali na *Atilu*. Slika je bila uvećana tako da su mogle da se vide pojedinačne čarke. Tenk zatutnja kroz seosku kuću, izdižući se kako bi prešao preko gomile nabacanih cigli. Obučena vojska zauzimala je topovske položaje, granate su padale sve bliže cilju.

Drakula je stajao na čelu gondole, ruku skrštenih na leđima i posmatrao scenu. Nije se smeškao jer su borbeni Kameli bivali sve bliži, šireći se kako bi obuhvatili nebesku panoramu.

Kapetan se hitno obrati Roburu, koji je oslonjen o štab nestrpljivo odmahivao glavom. Bilo je neslaganja među putnicima dirizabla. Štraser, usporen i zabrinut, izdade nova naređenja svojoj posadi.

Štalhajnovi uski rukavi popucaše po šavovima dok su mu se ruke uvećavale od snage.

Prvi među Kamelima osu paljbu. Sićušne munje sevnuše oko propelera. Bili su daleko izvan domašaja ali Englez je očigledno želeo da skrene pažnju na sebe pre nego što se upusti u okršaj. Štalhajn je to poštovao, mada je ujedno smatrao besmislenim.

Letači sa strana cepelina se okupiše, pridružujući se Rihtofenu na čelnoj poziciji.

Začu se glasno cepanje i pucanje. Avijatičar se okrenu. Štalhajnova bluza bila je pocepana duž leđa. On zbací krpú sa sebe i duboko uzdahnu. Rasla su mu krila, membrane su izvirale iz pazuha, šireći se duž unutrašnjih strana ruku.

Atila je prednjačio ispred nemačkih tenkova. Putevi pod njim bili su zakrčeni britanskim i američkim trupama koje su se povlačile.

Štraser se na kratko upusti u razgovor sa Rajtbergom, vrhunskim bombarderom. Vitalni topovski položaji bili su uništeni. Neke akcije će savezničko povlačenje pretvoriti u bekstvo. Rajtberg se odgega ka hodniku prostora sa bombama, mrmljajući sebi u bradu.

Kamel, istureniji od ostalih, kao poslednja nada, obruši se ka cepelinu. Dva letaća krenuše mu u susret, jedan odozgo a drugi odozdo, pucajući iz Špandausa. Motor aviona se zapali i pretvori u vatrenu kuglu, bodući Štalhajnove oči. Letači se udaljiše od eksplozije i mašina u plamenu poče vrtoglavo da pada.

Štraserovi ljudi pozdraviše ovo klicanjem ali se zalediše od Roburovog smrknutog pogleda. Nije imao nikakve veze s uspehom avijatičara. Štraser priđe Roburu i zgrabi ga za rukav, insistirajući.

„Previše smo niski“, reče Štraser, „previše blizu zemlje.“

Inženjer se istrgnu iz kapetanovih ruku ne mogavši da se oslobodi sve većih sumnji. Robur, još jedan cepelinski fanatik, poznavao je ograničenja broda koji je sam dizajnirao.

Drakula se okrenu i pokaza rukom. Još niže. Štraser se umalo pobuni ali bilo bi nepromišljeno dovoditi u pitanje Grafovo naređenje. On ustuknu, nesposoban da misli, tako da je Robur morao da izda uputstva, efektivno preuzevši upravljanje. Avijatičari spremno poslušashe, povlačeći poluge i žice koje su otpuštale gas, dozvoljavajući da se *Atila* približi zemlji. Štraser dignu ruke.

Štalhajn priđe bliže izviđačkom oknu. Iako malo viši od svog ljudskog oblika, bio je pretvoren u leteću zver, čoveka šišmiša. On raširi krila kako bi uspostavio ravnotežu.

Stajao je pored Drakule, posmatrajući svoje drugove kako se bore sa Kamelima. Još nekoliko aviona rasprši se na komade, sipajući olupinu po zemlji.

Robur se spusti na stolicu za orguljama, uživajući u svom autoritetu. Posada avio-broda, poštujući ovu legendu svog poziva, popuštala mu je. Štraser je bio potpuno razapet pod naletom komandi.

Nešto udari u prozor i debelo staklo pokri duboka pukotina. Metak, srebrnog sjajnog vrha zastade blizu Drakuline glave. Graf slegnu ramenima ali Štalhajn je bio dovoljno blizu da bi primetio neznatni drhtaj njegovog dela tela. Vrhovni komandant uplete prste još jače na leđima, suzbijajući drhtanje ruku.

Nešto nije bilo u redu. Drakula se nije plašio. Drakula je bio oličenje straha.

Štraser je stajao po strani, čekajući naređenje da podigne cepelin. Bilo je krajnje vreme za povlačenje u zaleđene visine odakle će bezbedno posmatrati neminovnu pobedu.

Drakula okrenu lice prekriveno vatreno-mračnim mrljama.

„Idemo još dole“, reče on.

Vintrop je očekivao da će *Atila* početi se da podiže sa dolaskom eskadrile Kondor. Alard ih je pripremio za napad na stomak cepelina, upozorivši ih na proređeni vazduh i koncentraciju hladnoće koja će formirati neku vrstu tavanice iznad koje je vazdušni brod bio bezbedan a avioni osuđeni na propast.

Umesto toga, *Atila* se približio haosu na zemlji, bombardujući trupe koje su se povlačile. To je bilo suludo. Nešto tako opasno, kao što je bio balon od milion galona naduvanog gasa, nije smelo da se nađe ovako blizu artiljerijske paljbe. Drakula je, definitivno, bio lud.

Vintropov Kamel se vinu više, razbijajući formaciju. Alardov plan, da se vatra odozdo usmeri u motor i rezervoar s gorivom, morao je da otpadne.

Uzletevši iznad balona, skoro očešavši točkovima krutu svilu, Vintrop okrenu Kamel kljunom na dole i otpusti dugme za paljbu. Njegov Luis pogodi vrh *Atile*, ostavljajući paralelne tragove rupica na balonu. Bilo je efektno skoro kao zabadanje čioda u Mobi Dika. Zapaljivi meci moraju da pogode nešto čvrsto da bi eksplodirali. Uzalud potrošena, tako oskudna municija.

Vintrop prelete preko *Atile* i prekinu paljbu. Praveći krug u vazduhu, pripremao se za novi napad. Za repom mu je bio stvor sa krilima. Sada je bio okrenut prema njemu. Začu se pucnjava i on nalete na roj metaka. Štalhajn ugleda lica vojnika koji su pucali dok su rafali prštali na sve strane. Gondola zaklepetala, pogođena direktnim hicem.

Rafalna vatra ne može mnogo da joj naškodi. Gondola je bila oklopljena a gasni balon dovoljno veliki da podnese milione sitnih oštećenja pre ozbiljnog pucanja.

Međutim, jedna eksplozivna granata. Jedan minobacač...

Rajtberg, posrćući duž nesigurnog prolaza, saplete se i pade, hvatajući se za brodsku ogradu. Krv šiknu iz okovratnika. Zalutali metak pogodio ga je u vrat. Avijatičar jurnu kroz hodnik ka izviđačkom oknu. Staklo na njemu bilo je naprsnuto ali ne i slomljeno. Krv je prskala po prozom, cureći niz unutrašnji zid cepelina.

„Moramo da se popnemo“, viknu Štraser, panično gledajući u Drakulu. *Kapetan* nije mogao da preispituje red već samo da čeka kada će biti ukinut. Drakula je posmatrao borbu, nepomičan kao kip. Štraser pogleda u Robura. Inženjer je bio previše oduševljen da bi imao kontrolu nad svojom kreacijom ili vodio računa o nesuglasicama onih ispod sebe.

Nekim čudom, Vintropov motor je ostao čitav. Bilo je rupa u trupu aviona, ali izvukao se. Leteći vampir s kojim se sukobio nije bio Crveni Baron, već neki manji plen.

Vintrop okrenu Kamel na bok i opuca. Rafal pogodi letača pravo u krilo, cepajući ga. Stvor se iskrivi u vazduhu, izvijajući ramena pod naletom vetra u suprotnom smeru. Vintrop nije primetio da se oporavio, pretpostavljajući da je Namac pao.

Povećavajući brzinu, on se ustremi ka ogromnom obliku *Atile*, gubeći bitku iz vida. Na trenutak, dok je menjao okvire s municijom, on pomisli da je na nebu sam sa cepelinom. Potom napravi krug oko gasnog balona i ugleda eskadrilu Kondor izmešanu sa JGI u vrtlogu vatre i krila. Avioni su eksplodirali kao komete.

Ogromna prilika sa krilima ispade iz Kamelove putanje. Na osnovu veličine, Štalhajn shvati da je to bio Emelman. Plamen mu se širio duž velikog tela, raspirujući se po platnenim krilima. Štraser ustuknu u trenutku kada se Emelmna približio cepelinu. Kada bi se zario u gasni balon, ovaj bi eksplodirao.

Kamel se obruši na Emelmana koji je promenio kurs i sada je padao ka zemlji. Pilot koji je jurio letača nesvesno je spasio *Atilu*.

„Ludilo, ludilo“, vrištao je Štraser, gegajući se ka zidu sa polugama. „Moramo gore.“

Drakula ga pogleda popreko, užarenim očima.

Hardt, Grafov čovek, izvadi pištolj i upuca *kapetana* u nogu. Štraser jauknu i zatetura se, padajući širom raširenih ruku.

„Držaćemo se kursa“, reče Hardt. „Svi smo hrabri, zar ne?“

Robur, pomućenog razuma, naredi posadi da drži kurs, potom se vrati za svoju klavijaturu i zasniva akorde iz cevi.

Štraser je ležao sklupčan kao lopta. Avijatirači se okupiše oko kapetana, pružajući mu prvu pomoć. Gubio je svest.

Emelman pade na zemlju i rasprši se na paramparčad.

Nešto veliko grunu niže u šumi. Vintrop se vinu, gledajući oko sebe. Sada je on bio monstrum. Samo monstrum je mogao da uništi Krvavo Crvenog Barona.

Iako brojno nenadmašeni, leteći vampiri oborili su više Kamela nego što su pretrpeli žrtava.

Brandberg prolete pored njega. Ogromni šišmiš je imao zarivene kandže u rep njegovog Kamela, razdirući ga vilicama ka pilotu, kao otvaračem za konzerve. Kamel počeo da pada, zbacivši letaća sa sebe. Još jedna eksplozija na zemlji. Jedan za jedan.

Nije bilo Arčija. Ofanziva je prešla linije fronta. Zašli su duboko u ono parče zemlje koje su nazivali svojom. Vintrop nije želeo da misli o tome. Imao je zadatak da pronade i ubije plen.

* * *

„Gospodo“, reče Hardt, „učinili ste Kajzeru uslugu koja se ne zaboravlja.“
Drakula se okrenu. Roburova ludačka muzika odzvanjala je gondolom.

„Naši životi će doneti pobjedu.“

Začu se rafal, meci probiše jedan prozor. Pod naletom vetra, komadi stakla poleteše unutra. Štalhajnova krila se nehodično raširiše. Bio je spreman za poletanje. Hardt salutirajući isprati kolegu.

Vintrop ugleda Rihthofena kako se izvlači iz vazdušnog okršaja u senci *Atile*, vinu se više i baci pogled na bitku.

Mali plamičak goreo je na cepelinovoj gondoli. Gušio ga je hladan vetar.

Kamel se pridruži Vintropu. Po zastavicama je znao da je to bio Alard. Komandira eskadrile jurio je leteći vampir. Vintrop mu napuni grudi mecima i ovaj potonu ali povrati odmah ravnotežu. Tako ranjen, stvor će biti laka meta nekom drugom pilotu. Brojala se samo pobeda. Potvrda nije bila važna. Vintrop je morao da zna da mu je on presudio.

Alard se udalji od *Atile*, okrenuvši se u širokom krugu. Kada je doleteo nazad, približio se gasnom balonu kao da je pista za sletanje. On opuca iz svog Vereja po bokovima. Rafal zapara po površini balona, ljubičastim plamenom, osvetjavajući Alardov put. Shvativši šta je komandir naumio, Vintrop cimnu polugu, dobijajući na visini. Alardov Kamel točkovima zagreba po svili, praveći svetleće iskre, potom se okrenu naopačke cepajući propelerom svileni omotač, izvijajući krila. Na vrhu gasnog balona pojavi se pukotina i Alard ulete unutra. Gas iskulja napolje.

Vintrop začu Alardov motor kako usporava i zuji. U balonu se vodila bitka. Meci su bušili svilu dok je Alard praznio svog Luisa. Potom sevnu jarko purpurno svetlo, komandir flote rasu po nebu zapaljivi gas, ispalivši još jednu svetleću raketu.

* * *

Atila se zatrese u trenutku kada nešto snažno udari o njega. Robur vrisnu usled nasilja usmerenog ka njegovom lepom brodu, grčeći ruke na klavijaturi. Otpušeni vetar zagrme kroz cevi orgulja, praćen škripanjem i pucketanjem metalnih pedala.

Hardt stade iznad izviđačkog okna, gde je Rajtberg i dalje ležao, i udari petom o staklo. Prozor otpade u komadima, noseći sa sobom Rajtberga kao lansiranu bombu.

Štalhajn je jedva dočekaao razbijanje zidova gondole. Morao je da poleti.

Drakula je još uvek stajao leđima okrenut opštoj panici.

Hardt otpozdravi salutiranjem, osmehnu se i zakorači u rupu. Pratiše ga ostali iz Drakuline garde. Neki su se molili, uglavnom su svi ćutali kao zaliveni.

Štraser, svestan i odan, uprkos bolu, povuče beskorisne poluge. Previše veza bilo je u prekidu. Orgulje zamreše.

Izbi prva od mnoštva velikih eksplozija, puneći gondolu smradom od paljenja. Zatim druga. Ogroman plamen izbi na *Atilinom* boku, cepajući gasni balon kao da je od papira.

Vintrop oseti nalet vrelog vazduha.

Trebalo je da gleda u stranu ali nije mogao. Vazdušni brod se nabra na sredini. Jedan deo se izvrnu naopako pod vatrenom stihijom. Savijajući repove, avioni poleteše u vis. Vatra osvetli na desetine letećih prilika koje su očajnički pokušavale da se iskobeljaju iz gravitacije velikog, ukletog broda.

Rasprši se još jedan deo, blizu pramca cepelina. Vintrop ugleda Kemel i krilate vampire oivičene crnim u plamenu koji ih je potpuno progutao. Bio je miran. Rihthofen neće stradati tako lako, tako glupo. Crveni Baron će se sačuvati za njega. Još jedan deo buknu u plamenu.

Kroz rupu na podu gondole, šume su bile jarko osvetljene, kao po danu. *Atila* je goreo kao crveno sunce. Vatra se širila svuda, protežući se kroz prolaze, penjući se uz užad, gutajući avijatičare.

Neki iz posade pratili su Hardta. Štalhajn vide kako padaju na vrhove drveća petsto stopa niže. Nekolicina je, nekim čudom, mogla da preživi. Čekao je svoju poslednju dužnost.

Štraser, skoro potpuno miran, stajao je malo dalje od kontrolne table i nameštao kosu, potom je vratio kapu na glavu. Nije prilazio rupi. Izgoreće sa svojim brodom.

Robur skrenu pogled sa klavijature i pogleda u svog učenika. „Pobedili bismo, da nije bilo insekata.“ Nije mislio na rat između Saveznika i Nemačke, već na rat između avio-brodova i aviona.

Drakula ustade. Znao je da je vreme, Štalhajn se dignu sa poda, boreći se sa vrelim vazduhom pod krilima, i uze Grafa otpozadi, obmotavši noge oko komandanta. On se prope, vukući svoj teret i izlete kroz poslednje okno na pramcu cepelina.

Nešto se katapultiralo iz zapaljenog avio-broda. Leteća figura sa nečim omotanim oko nogu. Vintrop pusti stvorenje da proleti ispred njega, bez pucanja. Čekao je mnogo važniji plen.

Vrebao je po nebu.

Malo više, dok je Drakulina težina Štalhajna vukla na dole, crni baldahin od gasnog balona nestajao je u nebeskom plamenu. Orgulje, pod poslednjim trzajima uvrnutog inženjera, proizvodile su bolesnu muziku.

Štalhajnov raspon krila bivao je sve veći a Drakula sve lakši. Leteli su pravo, spuštajući se prema drveću.

Atila je bio izgubljen, žice od izgorelih balona padale su s neba. Gondola se survala u šumu, stotinjak jardi iza njih.

Štalhajn ubrza, nadmašujući plamene jezičke.

Borba prsa u prsa, prekinuta padom *Atile*, se nastavi. Poslednji preživeli sa obe strane zaboraviše mogućnosti preživljavanja ove bitke i uhvatiše se u koštac sa smrću. On potraži mesto za sletanje. Kada izvrši svoju dužnost, trebalo bi da se pridruži svojim saborcima na nebu.

Avion je bio iznad njega, približavao se. Iako nenaoražan, imao je priliku da ga podbode. Mogao bi da ispusti Drakulu i otkine pilotu glavu. Međutim, nikada ne bi izdao svog komandanta.

U trenutku, on shvati da je bio pošteđen. Avion je bio Nemački, izviđački dvosed Junkers J1. Dobro će ga pokrivati.

Leteli su iznad šume u plamenu. Pred njima se protezao prav put. Vatra se ogledala u staklastom jezeru. Štalhajn raširi krila, puštajući da ga vetar uspori. Uskoro dodirnuše zemlju, udarivši tako jako da je ispustio Grafa, pruživši se svom dužinom krila i udova preko polja.

Pomislivši da je nešto slomio, on se okrenu, pokušavajući da uspostavi ravnotežu. Nakon glatkog vazduha, zemlja je bila nesigurna, ljuljala se kao paluba broda u oluji.

Junkers, još uvek u vazduhu, kružio je kao anđeo čuvar.

Štalhajn vide Drakulu kako ustaje sa zemlje i otresa svoju uniformu. I dalje nije razumeo zašto *Atila* žrtvovan, zašto je vazdušni brod izvršio samoubistvo. Graf prođe pored Štalhajna, pogledavši u njega. Lice mu je bilo bezizražajno, ali Štalhajn je prepoznao ošamućenost. Da je bio više čovek, to bi se moglo nazvati kontuzijom. Kod Drakule, takva slabost bila je nezamisliva.

Poljana nije bila pusta. Ljudi su vikali, na engleskom. Čula se pucnjava. Štalhajn se zgrči.

Gledajući dole, on vide Drakulu ranjenog. Krv mu je kuljala iz pluća.

„Umreti“, počeo on, teatralno, „biti zaista mrtav...“

Zaseni ga nekolicina vojnika koji ga okružiše. Junkers je bezuspešno pucao u niskom letu po polju, stotine stopa van dometa. Srebro obasja svetlost. U blizini sevnuše bajoneti.

Graf je i dalje pokušavao da govori.

„Sirota Bela“, reče on, nerazumljivo. „Zavesa je pala.“

Sečiva zamahnuše i probodoše vampira, zarivajući se u rebra i vrat. I Štalhajn nije mogao da pomogne svom gospodaru. Krila su mu bila upletena a jedna noga slomljena. Za nekoliko minuta će zaceliti i biće dobro. Nije imao minute.

Neprijatelj je kidao Drakulu na delove, raznoseći ga po polju. Vojnici uskoro opaziše ranjenog letaća. Zaprepašćeni njegovim promenjenim oblikom, oni ga potpuno okružiše. Srebrni šiljci zabiše mu se u grudi. Skoro sa žaljenjem, britanski vojnici probodoše mu srce.

Kroft lično ukloni sa mape crni oval koji je označavao *Atilu*. Usne su mu bile izvijene u trijumfalnu crtu.

„Gospodo“, objavi on. „Drakula je mrtav. Njegova glava biće poslata ovamo.“

Boregard se seti da se ovo dešavalo i ranije. Kada je Vlad Tepeš ubijen, njegova glava je trebalo da bude odsečena i poslata sultanu. Međutim, preživeo je.

Događaji su se odvijali previše brzo da bi Kroftova vest izazvala neki veći uticaj. Hejg i Peršing su se raspravljali, takmičeći se za čast ugušenih proboja po broju svojih mrtvih vojnika. Telefon povezan sa premijerom visio je sa stola, cvrkućući kao patetična ptičica.

Iako je Miro bio zbrisan, Francuzi su sačuvali prisebnost. Američke trupe ustremile su se protiv nemačkih: nezreli regruti protiv prekaljenih veterana, ili vojska svežeg duha protiv borbom iznurenih ostataka. Britanci su bili ukopani.

Granata puče na krovu glavnog štaba. Komad maltera otpade sa tavanice, pretvorivši Krofta i Čerčila u fantomske duhove. Na licu su im se crvenele samo usne i plamteće oči. Podoficiri sa kofama pohitaše da gase vatru.

„Diogenov klub je očigledno trebalo ranije da ustupi odgovornost za tajni rat“, besneo je fantom Kroft. „Izbegli bi se veliki gubici.“

Nemačko napredovanje stiglo je kao ogroman, probojan talas, rušeći sve pred sobom kao da je kula od karata.

Čerčil počeo u sebi da računa.

„Neće moći ovako još dugo“, reče on. *Atila* je oboren, nemaju veliku perspektivu. Uskoro će zavladati konfuzija.“

Kroft obrati pažnju. „*Atila?*”

„Ne”, reče de Sinestre. „Drakula predvodi svoju oklopnu jedinicu, na crnom konju, sa srebrnim mačem. Ovde, na levom boku. Tamo gde je hrabri Miro pružao otpor.”

Oficir pokaza nemački juriš.

Kroft je bio zbunjen. „Imamo sigurnu informaciju da je Graf bio u vazдушnom brodu. Ubile su ga zemaljske trupe.”

Francuski vampir slegnu ramenima. „Engleski obaveštajci su naročito sumnjičavi. Čuo sam da je pukovnik Daks najpouzdaniji oficir.”

„Bio je u vazduhu. To mu je u prirodi.”

„Graf se pokazao kao neverovatno pokretljiv”, reče Čerčil. „Dobio sam depešu od kapetana Džordža Šerstona iz Britanskog streljačkog odreda u kojem mi kaže da je Drakulja lično predvodio bajonetski napad po desnom krilu gde je pokošen srebrnim mecima. Još jedan razlog za slavlje, gospodine Kroft?”

Kroft zgužva *Atilin* oval u ruci.

„Imamo najezdu *doppelgangers-a*”, pojasni Boregard. „Grafa će uskoro videti kako se šeta Pikadilijem sa slamnatim šeširom na glavi.”

„Srednjevekovni trik”, reče Čerčil, stežući svoju debelu pesnicu. „Dvojniki za postrojavanje trupa, dvojniki za pucanje, dvojniki za letenje.”

„Drakula je bio u cepelinu. Potvrđeno mi je.”

Kroft je bio više zelen nego siv. Nehotično je podizao ruke.

„Drakulina konjica je pala”, reče de Sinestre. „Pokosili smo je topovima. Napad je ugušen. Miro je osvećen.”

„Nije dovoljno”, reče Čerčil. „Moramo ga potpuno uništiti.”

„Mrtav je. Istinski mrtav”, insistirao je Kroft.

„Mislim da je negde na sigurnom”, zaključio Boregard. „U Berlinu, možda. Ovo je sve bilo skretanje pažnje.”

„Nije“, odlučno reče Kroft. Prsti mu se sklopiše oko Boregardovog grla.
„Ja sam u pravu a ne ti.“

Njegovo lice, zadriglo pod zategnutom kožom, bilo mu je sasvim blizu, sablasno zeleno i posuto krečom sa tavanice. Boregard stegnu vampiru zglobove, pokušavajući da popusti njegov ubilački stisak.

Oficiri skočiše da ga oslobode od Krofta.

„Slušajte“, planu Hejg, „prestanite vas dvojica. Neću da vidim svađu ovde. Napolju je rat, shvatite.“

Kroft ga odgurnu, pustivši ga. Boregard se zakašlja, ponovo dišući, odvajajući okovratnik od pomodrelog vrata. Sivi čovek se umiri, splasnu. Boregard je pretpostavljao da je vampirova karijera bila na putu da snosi posledice.

Hejg i Peršing se složiše i otpočeše gomilanje američkih i britanskih kockica na putu za Amijan. Crne kocke, pojačane papirićima označenim krstovima, pomeriše još napred.

Bombardovanje postade učestalije i preciznije. Kockice su skakale po stolu pri svakom udam. Telefonske linije bile su u prekidu, povremeno se uspostavljajući.

Sve oči bile su uprte u sto. Kocke su se beznadežno mešale.

Boregarda je srce bolelo. Bio je svestan ogromnih gubitaka.

„O, ljudski rode, ljudski rode...“

Atila je goreo tako jarko da je Vintrop imao utisak da leti po danu. Iza šume, priroda je bila pokrivena izduženim senkama savezničkih trupa koje su se povlačile ka Amijanu. Drumovi zakrčeni kamionima i ljudima prostirali su se u nedogled.

Lice ga je peckalo od neizmerne vreline koja je dopirala sa plamtećeg dirizabla. On osmotri nebo, iznad i ispod Kamela, tražeći neprijatelja. Silna frustracija ispunjavala mu je utrobu. Možda je jedino on preživeo vazdušni okršaj, jedini preostali iz eskadrile Kondor i JGI. Sada nikad neće znati šta se zaista dogodilo sa Baronom fon Rihthofenom.

To je bilo gore nego da je pao u plamenu. Ne. Ništa nije bilo gore od pada u plamenu. Ništa nije bilo gore od Alardove žrtve, Brandbergovog sunovrata ili usmrti *Atiline* posade. Činilo mu se da je bio, ili je postajao, sasvim lud.

Albert Bol u njemu podsticao ga je da ulovi i uništi svog neprijatelja. Međutim, dvoumio se. To nije želela Kejt Rid u njemu. Ona nije bila njegova sasvest. Nedostajao mu je sopstveni deo, dečak kakav je bio pre rata koji je od njega napravio čoveka. Čovek koji je bio pre rata koji je od njega napravio monstruma. Katrioni je dugovao objašnjenje. Kao i Boregardu.

Koncentrišući se na večerašnji sukob sa Baronom, pretvorio se u pravog frika. Taj izopačeni Edvin Vintrop bio je odvratn kao Izolda, koja isisava sopstvene vene na pozornici, ili *staffel*-šišmiša JGI-a, Kajzerova demonska čudovišta.

Strujanje vazduha po licu vrati ga u stvanost, bistreći ga. On otvori usta dopuštajući da vetar duva unutra. Povukavši ručicu, okrenu Kamela na gore. Što

više, to dalje od britanskih problema. Mogao bi da probije zemljinu atmosferu i oslobodi se rata i večnog ubijanja i stradanja.

U tom momentu ugleda stvorenje kako se drži za izgorele vrhove drveća, krećući se sa ciljem, usamljen kao ajkula. Na članku mu je vijorila zastavica komandira eskadrile. Bio je to Rihthofen. Pod svetlom plamena, Baron je bio istinski crven.

Vintrop se nadao da je ovo bio poslednji među letećim vampirima. Uverio se da ih je dosta bilo uništeno. Čarolija nestade.

Njegove sumnje potonuše u crvenom talasu. Ledeno hladan, on okrenu Kamel na dole, energično i brzo. Bilo je pravo čudo da je još uvek imao municije. Vampir nije mogao da mu uzvрати. S leđa, Baron je bio laka meta.

Rihthofen se ukoči. Uši šišmiša su sigurno bile neverovatno senzitivne. Nemač pokušao da se popne i osvrne, dižući mitraljeze prema Kamelu, ali Vintrop ga preduhitri rafalom - kratkim, morao je da sačuva metke za kraj - i natera ga da zaroni dublje u šumu.

Vintrop se ispravi i kliznu preko vrhova drveća, gledajući kako se Baron zapliće u svod od grana. Bio je neverovatno pokretan ali ga je šuma usporavala. Izgledalo je kao da pliva kroz gusto drveće. Vatra se širila oko *Atile*. Čađavi dim goruće šume, štípao je Vintropa za oči, komešajući se oko propelera.

Ako Baron odluči da sleti, preživeće noć. Mogao bi da sačeka napredovanje nemačkih trupa i vrati se s njima u Šlos Adler kao heroj. Međutim, Manfred fon Rihthofen neće hteti da izbegne borbu.

Pošumljeno parče bilo je malo. Vintrop prelete drveće i izbi na čistinu, dižući se ka niskim brežuljcima u daljini. U brdima su bili saveznički položaji. Ljudi su se vraćali tamo. To je bilo mesto gde će pasti nemačka ofanziva. Ili gde će rat biti izgubljen.

Vintrop se okrenu ka šumi u trenutku kada je Rihthofen izleteo iz drveća i poleteo na gore, preistorijski monstrum sa oružjem dvadesetog veka. Baron

opuca i Vintrop uzvratu vatru. Meci sevnuše na obe strane. Začu se grozan zvuk klapanja. Vintrop pomisli da je pogođen u propeler.

Heroji jurnuše jedan na drugog i mimođoše se, izbegavši sudar u vazduhu. Vintrop oseti vetar Baronovih krila.

Kakav li je osećaj *biti* takvo čudovište?

On opet okrenu Kamela, odlučno. Baron je bio mnogo pokretniji, tako da je Vintrop morao da forsira mašinu do krajnjih granica.

Rihthofen nije imao ništa. Ratnik-monah, potpuno posvećen svojoj zemlji. To mora da je bila slabost. Nije imao za šta da se bori. Ništa osim praznog postizanja rezultata.

Vintrop nije želeo da bude Baronova pobeda. Ali više nije imao razloga da ga ubije. Nije imao potrebu za ubijanjem. U svakom slučaju on ispali rafal iz Luisa ka krilatom stvoru koji se ustremio na njega.

Baron izbegnu kišu metaka i prolete dovoljno blizu Kamela da je Vintrop uspeo da vidi vampirovo lice. Sa plavim ljudskim očima i glavom šišmiša, bila je to tragična maska kojoj je krv curila iz usta.

Na nebu se začu još jedan avion, grleći drveće kretao se sporo. Izviđač, dvosed. Kratkim pogledom, Vintrop registrova boje letelice. Švaba.

Kamel je bio iznad i iza Barona. Vintrop opali jedan hitac, čuvajući municiju za ubistveni rafal. Izazivao je, navlačeći Rihthofena sve bliže.

Leteća nakaza letela je tamo-vamo, ne mogavši da se oslobodi klopke u koju ga je zatvorio Vintrop. Imao je još vrlo malo municije. Ukoliko Baron ostane van dometa preciznog pogotka još nekoliko trenutaka...

Nalazili su se iza šume, na pola puta do brda, dovoljno nisko da uplaše pešadijske trupe. Ljudi su se okretali, kličući i bodreći ih, dok su hi Rihthofen i Vintrop nadletali. Kape su padale od naleta vetra. Puške okrenute ka nebu, pucale su.

Prokleti idioti. Obojica su se kretala tako brzo da je metak naciljan na jednog letača lako mogao da pogodi onog drugog.

Izviđač će uskoro biti Kamelu za repom ali Vintrop još nije brinuo o tome. Borbeni avion je mogao da ga nadmaši u bilo koje doba dana ili noći, ostavljajući od njega fleku na zemlji.

Minobacač grunu ka nebu, uplašivši Rihthofena. Baron uzlete više, mašući krilima. Vintrop ga brzo sustignu, povlačeći ručicu ka sebi.

Mesec se promoli iza oblaka kao otvoreno oko.

Održavajući brzinu, Vintrop shvati da mu je Baron bio u vidokrugu i otpusti dugme za paljbu...

Palčevi su mu bili zaleđeni čelik.

Arči je bio ispred njega. Topovski položaji na brdima ispališe niz bombi. Rihthofen polete ka teškoj paljbi.

Kasno, uplašen od eksplozija svud oko sebe, Vintrop pritisnu dugme. Prsnu srebrni mlaz. Crvene rane istačkaše Baronovu kožu. Rihthofena je pogođen.

Ukočeno je pritiskao dugme za paljbu iako je ostao bez municije.

Rihthofenova krila se raširiše kao ogromna zavesa preko neba. Vintrop shvati da je uhvaćen bez odbrane između Barona i nemačkog izviđača. Ako ga napadnu sa obe strane, definitivno će poginuti. Možda je tako bilo najbolje: da umre, bolje nego da živi i rizikuje da postane još veće čudovište.

U očima stvora, Vintrop ugleda glad za ubijanjem. Baron će uskoro biti pridodat rezultatima Edvina Vintropa.

Instiktivno pritisnu dugme. Luis kliknu, prazan...

Međutim, Baron se još uvek batrgao, kao da ga je Vintrop pogodio nevidljivim mecima. Rihthofen se izvi u vazduhu, mlatarajući krilima, izbušen crvenim rupama.

Vintrop je bio zapanjen.

Pešadijska vatra, naravno. Šokiran svojom pomamom, on shvati da je, kao i Švaba, sasvim lako mogao da bude pogođen nemačkim mitraljezima i uzlete iznad umirućeg letaća. Vintrop u letu vide kako se Rihthofen migolji u vazduhu, kao da ga istovremeno pogađa mnoštvo hitaca odozdo.

Raširena krila bila su pocepana. Telo se smanjivalo, mitraljeske cevi se otezale, udovi se uvijali. Mrtva stvar poče da pada ka zemlji, nestajući u vatri i tami.

Duboko potrešen, Vintrop se zapita šta je radio u stranom vazдушnom prostoru.

Kada su ponovo dotakli zemlju, Po se promenio. Njegovo prvo iskustvo letenja bilo je nepobitna noćna mora. Daleko od zemlje, bio je uskovitlan u sferi haosa, u vrtlogu terora koji je uništavao temelj njegovog bitisanja.

Atila je bio izgubljen, gigantski oblak vatre pojeo je oca evropskog vampirizma. Baron fon Rihthofen je bio mrtav, izlomljeni leš koji se transformisao pri padu. *Der röte Kampffleger* bio je nekompletan; moraće da se publikuje sa dodatkom o čituljama. Ofanziva je uspela da prođe, ali po koju cenu?

Teo je pilotirao duž male trake pored jezera. Senka Šlos Adlera stajala je naspram noćnog neba. Unutra nije bilo nijednog svetla. Zamak je izgledao napušteno. Mašina stade, točkovi potonuše u travu.

Po je bio iznenađen tišinom koja je vladala, harmonijom koju je najednom osetio. Lice mu je bilo kruto od osušenih suza.

Teo se izvuče iz prednje kabine i skoči na zemlju. On strgnu šlem i rukavice i baci ih.

Šta sad?

* * *

Velika kapija bila je otvorena. Kada su ušli unutra, Po je znao da je Šlos Adler bio prazan. Privikao se na ljudske zvuke, kojih sada više nije bilo. Njegovi koraci odjekivali su sablasno. Ovo mesto je napušteno.

Teo nije bio mnogo iznenađen. „Orlok je na putu za Berlin, nosi izveštaj svojim gospodarima. Drakula će hteti da zna koliko uspešnim su se pokazali njegovi planovi.”

„Drakula? On je bio u *Atili*. Mrtav je, zar ne?”

Teo odmahnu glavom, umoran i zgrožen.

„To je bio dvojnjak, jedan od mnoštva ubogih budala koje su obučene da obmanu Saveznike. Trebalo je da bude meta. Odradio je svoje. Neprijatelj se poprilično skoncentrisao na njegovo ubijanje u vazduhu da je zanemario pripremanje za napad na zemlji.”

„Ko je bio on? Taj vampir u *Atili*?”

„Mađarski glumac. Zvezda matinea iz Lugoša. Jedan od Drakuline dece. Obučen da služi kao *doppelgänger*. Ima ih još. Možda tuce njih.”

„Ali... ljudi u *Atili*, sam vazdušni brod?”

„Pepeo i dim, pompezna scena...”

„Ko je tako nešto mogao da pretpostavi?”

Teo pokaza na ogromni, osrednji vojni portret. Graf fon Drakula stoji pored Kajzera, obojica u uniformama sa teškim kičankama, brkova zašiljenih kao igle.

„Oni.”

Ostao je još jedan, Hans Hajnc Evers. Neko se potrudio da ga upuca ali samo sa olovnim metkom. Uspeo je rukama da održi sopstvenu razmrskanu lobanju dok nije zarasla.

Pou je u glavi vladao kaos. Tragao je za čašću i slavom, pronašao je ubice i nitkove.

Teo nepristrasno pregleda Eversove rane, priznavši da vampir ima neke šanse da se oporavi.

„Ko je to bio?” upita Po.

„Samo jedan... letač se vratio", reče Evers, očiju zatvorenih od bola. „Želeo je tvoj rukopis, Po. Bio je to Gering."

„Zapisničar", reče Teo. „Ima smisla. Edi, sve ovo je bilo da bi se napisala istorija. Dok god se vode zapisnici, oni su pobedili. Nemačka ima previše heroja. Knjigovođe moraju da ih izaberu. Gering, Mabuze, Drakula. Knjigovođe, ne vojnici. Zamisli Grafa i njegove omiljene železničke redove vožnje. Ratni podvizi moraju da se smanje na određene brojke, kao berza ili ministarstvo za sakupljanje poreza."

„Moj rukopis? Gde je?"

Evers pokušava da se nasmeje. „Gering ga je odneo u Berlin. Da ga objavi. Palo mi je na pamet da ga zaustavim."

Eversove oči se zakolutaše ka rani na glavi.

„Ne znam zašto bih gubio svoj mozak da bi sačuvao tvoje delo od izdavanja. Neizmerno te mrzim ali bih dao sve da imam tvoje mogućnosti, ponižavajuće i iscrpljene kakve i jesu. Nazovi to ljubomorom, ako hoćeš. Zato sam pokušavao da zabranim tvoju knjigu. Čisto zbog ljubomore."

Ranjenik zavuče ruku u nedra, pod usku vojničku bluzu. Teo mu pomogne, raskopčavši odeću kako bi došao do vazduha. Prosuše se stranice, ispisane Poovim rukopisom.

„Ti si veliki pisac, Po. Priznajem. Ali beznadežno si lud. Možda sam ti učinio uslugu. Gering je uzeo prve tri stranice tvog rukopisa sa ostatkom mojih priča. Fina stvar, ali uzalud..."

Evers izgubi svest. Teo ustade, okrvavljenih rukavica. Po uguši svoj užas, pokušavajući da se sabere. Upravo je složio i poslednje deliće slagalice.

Pored jezera, Po i Teo su sačekali zoru. Bobrena buka je prošla, preneti na onu stranu linija neprijateljske teritorije.

„Heroji ih unesrećuju, Edi. Ti mali ljudi sa svojim malim knjigama. Njima treba njihova slava, hrane se njom kao što se mi hranimo krvlju. Tvoja knjiga je trebalo da bude spomenik, slavna grobnica koja će inspirisati nove heroje. Koji će sagoreti kao komete i ugasiti se, dok će knjigovođe da se provlače kroz vekove. Milioni su stradali u ovom ratu. Anonimna statistika. Eto šta je Drakula načinio od nas. Beznačajna imena u knjizi mrtvih.“

Po pogleda u svoj rukopis. Bio mu je veliki podsticaj. Bio je to san, inspiracija. Čitajući o tim vitezovima budućnosti, generacije i generacije dečaka će poželeti da služe Nemačkoj kao što je to činio Manfred fon Rihthofen.

„Drakuli nije stalo do Rihthofena, Edi. Izvrsnog, hrabrog, ludog. On je srećniji sa Geringom, glupim birokratom smrti.“

Po pusti da mu prva stranica rukopisa sklizne sa gomile i padne na jezersku vodu. Dok je plivala na mirnoj i tamnoj površini, srce ga je bolelo. Možda su upravo te reči bile poslednje reči genija, poslednje što će ikada napisati. Vampirski tuga obuzimala mu je misli.

Teo mu stavi ruku na rame. Razumeo ga je. Brzim pokretom ruke, Po baci stranice u vazduh. One stvoriše oblak i padoše u vodu u širokom krugu, natapajući se vodom a zatim počеше da nestaju u dubini. Po uze svoj kaput, pređe palcem preko novozasluženog čina i baci ga u jezero, narušavajući pokrov od papira.

„Odričem se svog čina“, reče on.

Rukavi Poovog kaputa visili su kao ruke leša. Nepoznata struja, specifična za centar jezera, usisa odeću i reči. Duboko i memljivo jezero tiho proguta delove *Der röte Kampfllleger-a*.

„Ako ostaneš ovde, Francuzi će se pre ili kasnije vratiti“, reče Teo. „Možeš da napišeš drugu knjigu. Iskrenu i istinitu.“

„Istina me ne zanima, Teo.“

Oficir slegnu ramenima. „Ne čudi me.“

„Šta ćeš sada da radiš?" upita Po.

Pre nego što se okrenuo i uputio ka mračnom zamku, Teo otkri svoj stari osmeh i reče, „Edi, boriću se za svoju zemlju."

Ispražnjenih cevi i sa poslednjim kapima goriva, Vintrop je morao da sleti. Maranik je verovatno bio u nemačkim rukama tako da je potražio jednu od položaja za povlačenje prema Amijanu. U uzbuđenju, skoro je izgubio orijentaciju.

Upravlajući se prema zvezdama, leteo je na istok. Ispod njega, konvoji sa pojačanjem žurili su ka frontu. Trupe koje su se povlačile, puštale su ih da prođu ili su se ukopavale na mestu. Dobro je što se pod njim nije prostirala Nemačka. Neće morati da sleti i preda se neprijatelju.

Bol i Kejt su iščezli i Vintropov um je bio bistriji, kao da se upravo probudio iz neprijatnog ali zanimljivog sna. Elem, bio je premoren, zaboravljene rane opet su ga mučile a osećao se i pomalo izgubljeno. Bez Bolovih sugestija u glavi, otkrio je da je bio sasvim osrednji pilot.

Poluga kao da mu je bežala iz ruke. Ranije je bio sastavna komponenta mašine. Sada, kao da je sedeo na neukrotivoj zveri koja se svojski trudila da ga zbacila na prvi znak slabosti. Žice su škripale a motor je kašljucao.

Dobijao je želju da povuče ručicu unazad i pusti da se digne u nepoznato. Bio je duh duhova, više nije bio čovek kao ranije, niti stvor kakav je trebalo da postane.

Neka iskra u njemu požele da nastavi da živi. On ispusti ručicu i ispravi krila, držeći mehur na sredini libele. Bio je spreman da sleti na bilo koje parče neprekinutog drumu ili trave. Međutim, zemlja je večeras bila prezasićena ljudima. Godine čekanja kao da su bile završene ustupajući mesto pokretnom ratovanju.

Poznata svetla zasijaše s njegove leve strane.

Polje je bilo označeno šištavim Verej raketama. Nadao se da je onaj ko ih je upalio znao da je zemlja morala da bude očišćena. Nije imao dovoljno goriva da okruži i proveri teren. On usmeri Kamel posred purpurnih svetiljki i poče da se spušta.

Točkovi udariše o travnatu zemlju. Kamel odskoči, s kljunom okrenutim na dole. Vintrop shvati da će mašina izviti rep i tresnuti trupom o zemlju.

Nešto puče i zviznu ga preko lica. Kamel se kotrljao ka napred. On pritisnu mehanizam za otpuštanje remenova i oslobodi se na sedištu. Poluga mu se zabode u prepone. Krila se zgužvaše i saviše oko njega. Zemlja se podignu i zapljusnu ga po glavi. Par teških olupina pade mu na leđa.

Začuše se uzvici. Oblivala ga je neka tečnost, smrdela je na gorivo.

Slomljenih kostiju izvuče se iz olupine i začu kako ostatak goriva gromoglasno leti u vazduh, osećajući zapah vrućeg, masnog vazduha. Užareni delovi padoše na zemlju.

Smrt ispruži ruku ka njemu, stežući mu srce i um, ali njeni prsti kao da izgubiše stisak, vapeći za životom. On izdahnu vazduh i neko mu pomognu da sedne.

Otvorivši oči, ugleda delove u plamenu koji su nekada bili njegov Kamel.

„Kladim se da to više nikada nećeš uraditi, ni u najvećoj žurbi“, reče neko.

Ubačena je u prikolicu kamiona zajedno sa ranjenicima. Posle nekoliko milja izbrazdanih puteva, većina ranjenih je podlegla. Kejt je pogođena na par mesta, ali ne sa srebrnim metkom. Suvo blato na njoj kao da joj je mumificiralo odeću. Usput je izgubila i limeni šlem.

Bila je ošamućena, čudnovato udaljena od sosptvenog tela. Možda bi joj bilo lakše da je odletela u tamu i ostavila za sobom živi leš. Da li bi nastavio bez nje? Verovatno su upravo na takav način vampiri postajali nepromišljeni i žedni objekti.

Dečko na njenim rukama obrati joj se sa Edit. Ona svakako pokuša da ga uteši. Krv je strujala pod njegovom pešadijskom uniformom ali nije htela da pije iz njega. Po prvi put u svom nemrtvom životu, bilo joj je dosta krvi.

Ženevjev joj je jednom rekla, „Vampiri ne piju krv zato što moraju, već zato što uživaju u tome.“

Kejt je dosadilo da se trudi da bude kao Ženevjev. Bilo je krajnje vreme da postane devojka dvadesetog veka. Umesto da provede narednih pet nedelja vadeći blato iz svoje kose, ošišaće se na kratko. Zemljana maska na njenom licu skorela se i ispucala kao suva zemlja, žedna kiše.

Kamion je nastavio da trucka pored puta, propuštajući pojačanje. Britanski tenkovi grabili su ka frontovima gde će odmeriti snage sa nemačkim mašinama. Američki vod, tek pristigao, prođe pored kamiona, dovikujući reči utehe, ubacujući pakle cigareta.

Kejt stavi cigaretu u usta ali nije imala šibice. Ukus duvana pruži joj malo ali slatko zadovoljstvo trenutka.

Zadesivši se u centru dešavanja, nije imala pojma šta se zaista dogodilo. Nemačka ofanziva je uspela. Posle višestruko probijenih linija, Saveznici su ubacili skrivene rezerve u borbu. A možda je bilo suprotno. Rat je bio ih dobijen ih izgubljen.

Kamion skrenu s puta i grubo nastavi preko polja, klackajući se po tek postavljenim daskama.

Ogromna vatra gorela je usred šume, gde je pao cepelin. Kejt ispruži vrat i ugleda velika kružna rebra vazdušnog broda koja su još uvek bila povezana uprkos plamenu. Vrelina probudi Editinog mladića i on zevnu.

„Pravi pakao“, reče on.

Nekoliko momaka sedelo je pod šatorom na ivici poljane, piloti iz isturenih jedinica koji su se takođe povukli. Vintrop nađe parče suve trave i spusti se na

zemlju. Neko mu dade cigaretu i vatru. On upita da li se još neko iz eskadrile Kondor bezbedno vratio u bazu. Svi su izgledali kao da razmišljaju ali niko nije imao konkretan odgovor.

Piloti su stajali na polju u znojnim sidkotima, sa crnim kolotovima oko očiju. Neki su bili lako ranjeni, većina je bila iscrpljena. Dežurni vodnik Čendler, Amerikanac u novom pilotskom kombinezonu, bio je odgovoran za smeštaj ljudi i mašina koji su uspeali da se vrate.

„Jesi li toplokrvan?“ upita on Vintropa.

Vintrop malo razmisli i klimnu glavom.

„Dobro za tebe“, reče Čendler. Nije bio vampir, ali većina pilota koje je okupio jeste. „Prokleta dobro za tebe.“

„Ja sam iz eskadrile Kondor. Jeste li registrovali još nekog iz te jedinice?“

On pogleda u spisak.

„Beli vitez po imenu Biglsvort, oboren pre nedelju dana, sinoć je došao. Vratio se peške kroz linije.“

„Sreća u nesreći.“

„Osim njega, niko više. Ali ne gubi nadu. U stvari, vlada prava zbrka.“

Najednom se začu metež, vika, klicanje. U jednom od šatora nalazio se poljski telefon koji je upravo preneo dobru vest.

„Jesmo li pobili kopilad?“ upita Čendler mladog pilota, cereći se.

„Ne, još bolje. Rihthofen je mrtav. Potvrđeno. Austrijanac ga je skinuo sa zemlje. Teški Arči.“

„Trebalo bi da je to učinio jedan od naših“, reče britanski poručnik avijacije. „Pilot. Da mu vrati za Hokera i Olbrajta i Bola.“

„Bol je bio drugi Rihthofen. Kao brat blizanac.“

Tada je već sve bilo u magli. Vintrop je ubio Barona fon Rihthofena neznatno pre nego što je Namac podlegao. Mogao je da traži pobjedu ali ne reče ništa. Čutao je.

„Priča se da će ga sahraniti sa svim počastima. Sportski duh i sve to.”

„Treba da mu odseku smđljivu glavu, napune usta belim lukom i zakopaju je na raskršću sa licem na dole i srebrnim kocom probodenim kroz njegovo crno srce.”

„Da ne shvataš ovo malo lično?”

Vintrop nije slušao. Ovo više nije bio njegov rat.

Kejt se oporavila dovoljno da oseti kako iskorištava prostor koji će biti mnogo korisniji teško ranjenim vojnicima. Prepustivši Editinog mladića samom sebi ona skoči sa zadnje strane kamiona.

Noge su joj još uvek bile malo rovite.

Dok je koračala, suva zemlja spadala joj je sa odeće. Dala bi sto godina života za toplu kupku. Tumarajući kroz gužvu, dok se slaba svetlost pred svitanje tek nazirala na nebu, osluškivala je tračeve, glasine i novosti.

Većina ljudi slagala se u tome da je Nemačko napredovanje zaustavljeno. Neki su govorili da su Saveznici namamili Švabe u zamku i isekli ih na komade iz ukopanih pozadinskih položaja. Drugi su opet pričali da su nemačke trupe bile toliko uspešne u svom inicijalnom proboju da su zaboravile svoja naređenja, lutajući bez određenog cilja, nadajući se otpacima od hrane iz savezničkih kuhinja. Posle godinu dana gladi i blokade, Švabe su poludele osetivši miris sveže pečenog hleba.

Kejt nije znala da li će biti u stanju da piše o toj noći.

Hodala je, ne znajući kuda ide. Glasine su prenosile da je Baron fon Rihthofen bio mrtav. Dakle bilo je tako.

U zoru, novorođeni piloti pronađoše utočište u šatoru. Vintrop je ležao tamo gde je pao, sa sidkutom umesto jastuka. Prolećno sunce milovalo mu na lice. Ratna buka je uminula.

Čendler mu reče da je stigla informacija o još jednoj privremenoj bazi. Pojavila su se još tri momka iz eskadrile Kondor: Keri Lokvud, Berti i Džindžer. Ipak nisu doživeli kompletno uništenje.

Da li je preživio neko iz JGI? Nije bilo važno. Najgori od njih bio je mrtav. Užas je prošao.

Vintrop više nije mogao da mrzi Rihthofena. Ako Saveznici budu sahranili Barona sa počastima, on će mu nositi kovčeg. Prijaviće se da preleti preko Nemačke, bacajući sve lične toteme koje je vampir nosio sa sobom dok je leteo. To će, nadao se, biti njegov poslednji let.

Polje i sunce ga podsetiše na njegov prethodni život. Kriket u Grejfriaru. Prolećne šetnje sa Katrionom. Imao je puno stvari da pozavršava. Koleno mu je gorelo od bola, podsećajući ga na Ničiju zemlju. Neke stvari nikada neće zaboraviti.

Kejt otkri brzi potok. Ne obazirući se na stid, ona skinu ukaljanu odeću, stresajući komade skorele prljavštine i položi je u vodu, potkočivši je kamenjem.

Spustivši glavu, ona ugleda svoje izranjavano telo, uprljano krvlju i različitim bojama prljavštine. Rane su zarasle, pokrivene pozamašnim krastama.

Trupe u prolazu su zviždale i dovikivale joj. Gušteri iz Pariza, verovatno su videli i bolju priliku na Foli Beržeru.

Ona čučnu u potoku, dopuštajući da joj bistra voda spere prljavštinu rata. Legnuvši, kao Ofelija, ona spusti kosu da je nosi struja. Tragovi blata spadoše s nje. Ona zatvori oči, pokušavajući sve da zaboravi.

Toplokrvni ljudi su pili čaj. Nije bilo dovoljno šolja tako da je Vintrop pio iz činije za kašu. Konačno se pojavi neko iz eskadrile Kondor. Džigs, mehaničar, sa pričama o begu za dlaku u paru sjajnih nemačkih čizama.

Ofanziva je bila prilično blokirana, tako se činilo. Kolale su priče da je Drakula ubijen, ali su vrlo brzo prestale.

„Naše polje je dobilo vodenu nimfu“, reče Čendler. „Neka lepotica je u opasnosti da se udavi, tamo iza privremenih hangara. Na sebi ima samo minduše.“

Dugi zvižduk probudi je iz dremeža. Ona otvori oči i podboči se na laktove. Na obali potoka stajao je muškarac sa rukama u džepovima.

„Pobogu, gospođice Njuškalo“, reče Edvin. „Zar sunce prija tvojim pegama?“

Kejt sklopi oči i pusti da joj glava potone pod vodu.

Nije prihvatao telefonske pozive. Boregard je sedeo u svojoj kući u Čejn Voku. Neotvorena pisma bila su uredno složena na stolu. Berstou, njegov lični sluga, svakog jutra ih je diskretno slagao.

Među njima je bio tanki koverat iz Kalifornije, sa adresom napisanom bledim ljubičastim mastilom. Ovo je već bilo iskušenje. Međutim, plašio se da će ga otvaranje pisma vratiti u kaos iz kojeg je pobegao. Ženevjev je bila magnet za nevolje za kojima je vekovima tragala. Još uvek je voleo, valjda. Teško breme beskorisnih emocija. Zvanična pisma, sa pečatom „HITNO“, koja je donosio kurir, takođe su ležala neotvorena.

Nije čitao novine, ali ga je Berstou obaveštavao o glavnim ratnim tokovima. Nije mu pričinjalo zadovoljstvo saznanje da je Kaleb Kroft razrešen svojih dužnosti. Rutven je imao toliko drugih ljudi koji su bili spremni da uskoče na njegovo mesto.

Drakula je viđen u Berlinu kako istrčava iz Imperijalne Palate, zle volje nakon svađe sa Kajzerom. Hindenberg je unapređen u vrhovnog komandanta armije koja je bila skrhana i demoralizovana poslednjim porazima. Drakula je poneo krivicu za načelni neuspeh *Kaiserschlacht-a*. Žrtvovanje svojih dvojnika, očigledno je unelo veliku konfuziju i pad morala u redovima. Trebalo bi prekinuti sa srednjovekovnim taktikama u današnjem veku. Drakulin pad bio je trenutani. Najgori se uvek vraćaju.

Provodio je vreme gledajući stare, uramljene fotografije. Fotoaparat je ovekovečio vampire u celini, sačuvavši ih za mlada pokolenja. Na jednoj grupnoj slici, Pamela je opet oživela, pozirajući pored reke okružena malim devojkicama u mornarskim odelima. U pozadini se video zamagljeni brod.

Devojčice su bile Penelopa, Kejt, Lusi i Mina, toplokrvne i zarozane, nesvesne stvari koje ih čekaju u životu.

Gospođa Harker mu je takođe pisala. Uvek se zauzimala za druge ljude. Htela je da ga gnjavi sa novim programskim aktivnostima.

Berstou uđe u sobu, noseći pozivnicu na limenom poslužavniku. Srebro je odavno potrošeno za potrebe rata. Boregard mu mahnu da ode, ali slugu odgurnu u stranu dugonogi pauk u sivom.

„Gospodine premijeru“, prepozna on, ne ustajući iz fotelje.

„Boregarde, ovo je apsurdno. Imaš li uopšte predstavu koliko hitnih stvari me čeka? Ipak, došao sam kao običan trgovački putnik na tvoja vrata da potražim odgovor?“

Rutven je bio standardno uzrujan. Boregard je čuo od Čerčila da je kabinet bio svadljiva teritorija. Lojd Džordž je bio dokaz mnogo veće tvrdoglavosti nego što se moglo pretpostaviti. Premijerov položaj bio je čvrst, ali ne i tako siguran.

Lord Rutven nije bio sam. Smit-Kaming je bio s njim, sa novoizraslom nogom.

„Diogenov klub je ponovo otvorio svoja vrata za članove“, objavi Smit-Kaming.

„Kroftova posada je bila loša i beskorisna“, progunda premijer. „Zbog njegovih ćaknutih fantazija o atentatima umalo da izgubimo rat. Zemlji su potrebni pametni ljudi.“

„Majkroftovo mesto u Odboru je upražnjeno“, reče Smit-Kaming. „Samo jedan čovek može da ga popuni, Boregarde.“

Čarls pogleda u pridošlice, lenjog starijeg vampira i čvrstog novorođenog. Rutvenove ruke bile su mirne na državnom kormilu, spremne za borbu ako je to potrebno. Smit-Kaming je bio dobar čovek, krvopija ili ne. Još uvek je bilo dobrih ljudi.

Majkroft je sačuvao vrednosti iz prošlosti u ovom izmenjenom veku. Bez njega, svi Rutveni i Kroftovi sebično bi grabili, uništivši previše života u surovoj trci za vlašću i nadmoći.

„Boregarde, molim te", preklinjao je premijer.

Bez Kroftovog prisustva u Diogenovom klubu, Britanskom tajnom službom upravljao je školski učitelj koji je sakrio tajne šifre u skicama leptirskih oznaka. Rezultati, očigledno, nisu bili ohrabrujući.

„Potreban si Engleskoj, Boregarde", insistirao je Rutven. „Potreban si *meni*."

Ali da li je Engleskoj bio potreban lord Rutven, zapita se on. Pamela ga je posmatrala sa fotografije. Ona bi očekivala od njega da se nikome nikada ne pokori.

„U redu", reče Boregard. „Prihvatam."

Smit-Kaming ga pljesnu po leđima. Rutven dozvoli sebi da se nasmeje s olakšanjem.

„Ali pod uslovom."

„O, bilo šta, bilo šta", odmahnu premijer.

„Videćemo već", reče Boregard.

Pustiće ga, ali bio joj je dužan i insistirala je da joj to učini. U hotelskoj sobi u Kalau, nakon što su Kejt i Edvin vodili ljubav, pila je iz njega. Sada je imao drugačiji ukus. Njegova crvena žed je prošla. On ju je grejao, činio je ponovo jakom.

Uljuljkan njom, Edvin je ležao u magnovenju dok se ona gnezdila pored njega. Bila je rumena, pege su joj izgledale kao ubodi od igle na dojčkama.

Imala je pravo na malo ljubavi. Skoro celog svog života bila je ili prezauzeta ili previše stidljiva. Ovoga puta, ako već mora da pusti vojnika da se vrati svojoj sveštencičkoj kćerki, morala je da ga ima malo za sebe. Ako je Katriona bila žena kakvom je Kejt zamišljala, onda joj neće smetati. Ovo je bila Francuska. Bila je u ratu. Vladala su druga pravila.

Kejt pređe jezikom preko zuba. Očnjaci su joj se povukli od sitosti.

Edvin je priljubi uz sebe, mrljajući pogrešno ime. Navikla je i na to. Svi sa kojima se zbližavala imali su običaj da je zamene s nekom drugom.

Sutra će zajedno preći Kanal. Ali sutra je bilo tako daleko. Kejt legnu preko Edvinovih grudi, spuštajući lice na njegov vrat. On zadrhta, reagujući. Njena kosa milovala mu je lice. Rukama je uhvati za kukove, podižući je na sebe. Usnama mu je sisala vrat, ali zubima nije probijala njegovu kožu. Ne još.

U Engleskoj, njihov odnos se promenio. Kejt je osećala da se sa Edvinom događalo nešto čudno tokom putovanja. U njoj se skupljala neka melanholija, saznanje da će se dogoditi ono za šta još uvek nije bila spremna.

U zajedničkim noćima, saznala je o vremenu koje je proveo u eskadrili Kondor. Prepričao joj je svoj poslednji let. Zvanično, nije zahtevao pobedu, ali

ona je znala da je doprineo obaranju Manfreda fon Rihthofena. Obećala je da neće pisati o njemu kao o heroju.

Ovo je bio deo njihovih života koji će zauvek pamtiti. Neko sa strane nikada ne bi razumeo kako su sebi dozvolili da se toliko razulare, da se pretvore u životinje.

Padala je lepa prolećna noć, obasjana mesečinom. Pod nekim drugim okolnostima, putovanje bi moglo da bude čak i romantično. Edvin je ćutao, posmatrajući sa ograde Francusku koju su ostavljali za sobom. Evropa će za njega uvek biti groblje, kao i za sve one koji su preživeli.

Edvin se ponekad povlačio u sebe. Pretpostavljala je da je u sebi tragao za stvarima koje su odavno izgubljene. Nije znala da li je bio slomljen ili samo donekle napukao čovek. Sa svakim satom bivao je sve dalje od nje. U njemu su titrali poslednji trzaji vampira, led oko srca se topio.

Nijedno od njih nije završio svoj rat.

Na stanici Viktorija, Čarls ih je oboje čekao. Kejt je na trenutak pomislila da će je sačekati sa policijom kako bi je uhapsio a potom je bacio sa Đavolje klisure. U gužvi, ona ugleda vodnika Dravo.

Čarls se rukova sa Edvinom. Edvin se izvini za sve na šta Čarls odmahnu rukom. Znao je da Edvin nije bio sav svoj.

„Na odsustvu si“, Čarls reče Edvinu. „Pretpostavijam da ćeš hteti da ga provedeš u raj.“

„Prvo da se vratim iz mrtvih.“

„Nije to ništa strašno ako je tako suđeno“, reče Kejt.

„Lako je tebi da pričaš. Nećeš morati sve da objašnjavaš gospođici Katrioni Kej.“

„Nećeš ni ti, Edvine. Veruj mi, neće joj trebati nikakvo objašnjenje. Biće joj dovoljno to što si se vratio.“

Sva ta plemenitost je gušila. Ona mu stegnu ruku i na obraz spusti lak poljubac. Izgledalo je sasvim prijateljski. Suze su je pekle u dubini očiju, ali je odbijala da cmizdri.

Šta li će sveštenička kćer napraviti od čoveka koji joj se vraća? Kejt je znala da Kationi neće biti nimalo lako da prođe s njim kroz oporavak koji ga nikada neće sasvim zaceliti.

„Pratiću tvoju karijeru sa interesovanjem“, reče ona, zadirkujući ga. „Stoga pazi kako se ponašaš.“

„Pretplatio sam se na *Kembridž Magazin*, tako ću znati čime okupiraš svoj mozak.“

Edvin joj pusti ruku, podignu svoj vojnički ranac i ode.

Čarls joj spusti ruku na rame. Zaboravila je da će on prepoznati njena skrivena osećanja.

„Previše je mlad za tebe.“

„Kao i svi ostali.“

„Dobro znaš da su po svetu rasuta mnogo starija stvorenja od tebe.“

Kejt okrenu lice ka Čarlsu. Opet je bio smiren. Tajni ratovi su izvojevani i ponovo je bio u sedlu. To ju je hrabrilo.

Edvin joj nestade iz vida, izgubi se u masi vojnika i njihovih devojaka. Njihova ljubav je završena.

Dravo isprati Edvina pogledom Sada je bio sa Čarlsom.

„Onda, hoćeš li otići u Rusiju i postati *boljševička* heroína?“ upita Čarls.

Ona odmahnu glavom. „Mislim da ne, još. Ovaj kraj sveta me još uvek vrlo zanima. Starci još uvek nisu umorni. Bio bi pravi greh ostaviti ih na cedilu. Tu je

rat i tu je pitanje Irske. Grofica Markovic i Erskin Čajlders su mi ponudili mesto u samoupravnom odboru."

„Nemoj više o tome. Možda ćemo biti neprijatelji."

Ona ga pljesnu po reveru. „Nadam se da nećemo, Čarlse."

„Rutven još uvek vlada, mada njegov kabinet kuje zaveru protiv njega. Drakula je, iako raščinjen, ostao među Kajzerovim savetnicima."

Kejt razmisli o situaciji.

„Evropa je skroz poludela od crvene žeđi. Amerika, takođe. Ceo svet je poludeo. Ali to nije razlog stapanja sa hordama ubica, niti razlog za borbu protiv mrtvih ruku na kormilu."

Čarls se smeškao. Izgledao je mlađe. Bio je nadmoćniji, znala je to. Edvin je za nju bio mrtav, a možda i za sebe. No, Čarls je nastavio da vojuje.

Nove, još neokrvavljene trupe regruta i dobrovoljaca, nagruše iz gužve, žureći da se ukrcaju na voz za luku. Bolela su je ta mlada, iskrena lica, toplokrvna ili vampirska. Znali su samo da je rat pucnjava i slava. Ludilo će se nastaviti dok god laž bude na ceni.

„Trebalo bi da te uhapsim", reče Čarls, „pre nego što napraviš novu glupost."

Kejt pomisli o čemu sledećem bi mogla da piše. O ratu, o vladi, o starcima. Pisaće i vikaće i paliće i zanovetaće dok joj se glas ne pročuje, nadglavavajući šovinističke doboše i političko brbljanje. Neće biti poslednja propovednica istine. Ljudi će slušati. Stvari će se promeniti.

„Gluposti, dragi moj", reče ona Čarlsu. „Ne znaš ni pola od toga."

Beleška autora i priznanja

Ovo bi trebalo da bude dodatak već dovoljno dugom spisku priznanja pridodatim knjizi Anno Drakula. Dela koja su se pokazala kao korisna za Krvavo Crvenog Barona su: The Imperial War Museum Book of the First World War, Malkolm Braun; Vampire: The Encyclopedia, Metju Banson; Richthofen: A True History of the Red Baron, Vilijam E. Barous; Reel America and World War 11763-3749, I. F. Klark; The Encyclopedia of Science Fiction, Džon Klut i Piter Nikols; The Transylvanian Library: A Consumer's Guide to Vampire Fiction, Greg Koks; Lugosi: The man Behind the Cape, Robert Kremer; The Haunted Screen, Lote H. Ajzner; Rites of Spring: The Great War and the Birth of the Modern Age, Modris Ekštajns; A Nation of Fliers: German Aviation and the Popular Imagination, Peter Friche; The Great War and Modern Memory, Pol Fusel; The Blue Max, Džek D. Hanter; A War Imagined: The First World War and English Culture, Semjuel Hanjs; The Camels are Coming, Biggles in France, Biggles Learns to Fly, Biggles Flies East, kapetan W. E. Džouns; Richthofen: Beyond the Legend of the Red Baron, Peter Kilduf; From Caligari to Hitler: A Psychological History of the German Film, Zigfrid Kračuer; Sagittarius Rising, Sesil Luis; 1914 - 1918: Voices and Images of the Great War, Lin Mekdonald; The Golem, Gustav Mejrink (Uvod Roberta Irvina); The Extraordinary Br. Poe, Volf Mankovic; The Pocket Encyclopaedia of World Aircraft in Color: Fighters, Attack and Training Aircraft 1914 - 1919, The Pocket Encyclopaedia of World Aircraft in Color: Bombers, Patrol and Reconnaissance Aircraft 1914 - 1914, Kenet Manson; Winged Warfare:

The Literature and Theory of Aerial Warfare in Britain 1859 — 1917, Majkl Paris; The Life and Death of Colonel Blimp, Majkl Pael i Emerik

Presburger; Imaginary People: A Who's Who of Modern Fictional Characters, Dejvid Pringl; The Red Air Fighter, Manfred von Richthofen (Predgovor Normana Franksa); Edgar A. Poe: Mournful and Neverending Remembrance, Kenet Silverman; The Monster Show, Dejvid J. Skal; Drakula, Brem Stoker; Snobbery With Violence, Kolin Votson; The Fossil Monarchies: The Collapse of the Old Order 1905 - 1922, Emund Tejlor; Queen Victoria's Children, Džon van der Kist; The First of the Few: Fighter Pilots of the First World War, Denis Vinter; The Annotated Dracula, A dream of Dracula: In Search of the Living Dead, Leonard Volf; i Winged Victory, V. M. Jejts (sa priznanjem i predgovorom Henrija Vilijamsona). Za istorijske, avijatičarske i kulturne informacije, voleo bih da se zahvalim Judžinu Bimu, Marku Burmanu i Tomu Taniju. Za ljubaznost, dugujem zahvalnost Gejl Nini Andersen, Suzan Bim, Klifu Barnsu, Žaku Klem, Džuliji Dejvis, Džonu Daglasu, Udruženju Drakula, Martinu Flečeru, Kristofem Fejhngu, Gabrijeli Galseran, Ketrin Grin, Entoniju Harvudu, Andreu Žakmetonu, Pitem Džejsu, Džonu Džeroldu, Stivenu Džouns, Džonu Filipu Lou, Polu Mekoliju, Tomasu Mom, Brajanu i Džuliji Njuman, Skaju Nonhofu, Dženi Olivije, Kerol Parente, Mareslu Perksu, Stjuartu Polaku, Mendi Slejter, Adamu Sajmonu, Helen Simpson, Ričardu Stenliju, Žan-Marku Tusou, Karolin Vi, Niku Vebu, Lindi Rut Vilijams i Skupštini lorda Rutvena.

Kim Njumen

Izlington, 1995